SL
398.2
U1494
2530-2531
ก.18 ฉ.1

สารบัญ ('30)

1.	มดแทนคุณ	นิทาน	เกาหลี	1
2.	เรื่องของปู	"	ไทใหญ่	4
3.	เอ๋หมากจ๋าว	"	ชาวไตเหนือ	6
4.	คนไม่เอาไหน	"	รัสเซีย	8
5.	เวลามีขา	"	จีน	10
6.	เวลามีขา (จบ)	"	จีน	14
7.	เสี่ยงไก่ขัน	"	ญี่ปุ่น	17
8.	คนในดวงจันทร์	"	ญวน	19
9.	อไนต์	"	ชาวอาร์เมเนีย	21
10.	อไนต์ (จบ)	"	ชาวอาร์เมเนีย	25
11.	คนขี้โกง	"	พม่า	29
12.	พี่น้องฝาแฝด	"	แอฟริกา	31
13.	หกสหายปราบพาล	"	เยอรมัน	34
14.	เกาะเจ็ดสาว	"	ฟิลิปปินส์	37
15.	นกยูงหางไฟ	"	จีน	40
16.	นกยูงหางไฟ (จบ)	"	จีน	43
17.	นาผีสิง	"	ชาวโบฮีเมีย	46

18.	ต้าหง	นิทาน	เกาหลี	49
19.	เจ้าบ่าวประหลาด	"	แอฟริกา	54
20.	รางวัลทำดี	"	รัสเซีย	57
21.	ฮวนเด็กฝ่ามือ	"	ฟิลิปปินส์	62
22.	ช่างตัดเสื้อเผชิญโชค	"	เยอรมัน	65
23.	ตำนานชาวเวียด	"	ชาวญวน	69
24.	สร้างโลก	"	ชาวอินเดียแดง	72
25.	เชือกสามปม	"	ชาวลัตเวีย	76
26.	เรื่องขอฝน	"	แอฟริกา	79
27.	ปราบแม่มด	"	โบฮีเมีย	82
28.	นางชิน	"	จีน	86
29.	เทพผู้สร้าง	"	ชาวเขาฟิลิปปินส์	90
30.	ผู้ไม่ยอมแพ้	"	ญวน	93
31.	เรื่องของเชียน	"	จีน	96
32.	โกตุระ เจ้าแห่งพายุ	"	รัสเซีย	99
33.	จอห์นผู้ทรงพลัง	"	เยอรมัน	104
34.	พนันเล่าเรื่องเหลือเชื่อ	"	พม่า	109
35.	ไข่มุกดำ	"	จีน	112
36.	ผจญงู	"	ชาวตะวันออกกลาง	116
37.	เจ้าชายกับเกรฮาวด์	"	ชาวโบฮีเมีย	121
38.	หมาจิ้งจอกผู้มีคุณ	"	ชาวสก็อตช์	125
39.	หมาจิ้งจอกผู้มีคุณ (จบ)	"	ชาวสก็อตช์	128

ทดน.ย.๓.ฉ.

ปีที่ 40 ก.4 19 เม.ย. 30

มดแทนคุณ

(นิทานเกาหลี)

มีนิทานหลายเรื่องและหลายตอนที่เล่าถึงความกตัญญูของสัตว์ บางเรื่องเล่าถึงสัตว์ว่ามีความกตัญญูดีกว่าคนเสียอีก นิทานเกาหลีเรื่องนี้ก็เช่นเดียวกัน เล่าถึงสัตว์ตัวเล็กนิดเช่นมดก็ยังมีความกตัญญูรู้จักทดแทนคุณผู้มีบุญคุณ ดังเรื่องเล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งเมื่อนฤดูแล้ง ชาวนาต่างแหงนดูฟ้าพลางถอนใจ เพราะมองอย่างไรก็มิได้แลเห็นเมฆสักนิดหนึ่ง นาข้าวแตกระแหง ข้าวกล้าเหี่ยวแห้งไปหมด แต่อยู่มาวันหนึ่งก็ปรากฏมีเมฆดำมืดขึ้นบนท้องฟ้าทางทิศใต้ ไม่ช้าฝนก็ตก พวกชาวบ้านพากันวิ่งออกไปนอกบ้านแล้วก็อาบน้ำฝนอย่างร่าเริงใจ แต่แล้วคนเหล่านั้นก็ได้รู้ว่านั่นแหละคือหายนะเริ่มต้นแล้ว เพราะฝนมิได้ตกเพียงวันเดียว แต่ตกอยู่เป็นเวลาหลายวันจนกระทั่งตลิ่งพัง ท้องนามีแต่โคลนเต็มไปหมด พวกชาวนาต่างก็ร้อนใจ ชาวนายากจนคนหนึ่งชื่อลีฮันแบกได้ไปตรวจดูนาของตนที่มีแต่โคลนตมแล้วก็ไม่รู้จะแก้ไขอย่างไรได้

ในขณะนั้นเองลีก็ได้เห็นอะไรอย่างหนึ่งลอยอยู่บนน้ำโคลน มองดูคล้ายลูกน้ำเต้าหรือกล่องอะไรสักอย่างหนึ่ง ชาวนาคนอื่นๆ ในย่านนั้นต่างก็สนใจสิ่งที่เห็นนั้นเช่นเดียวกัน ต่างพากันมามุงดูสิ่งแปลกประหลาดนั้น เมื่อยกขึ้นมาจากน้ำก็เห็นว่าสิ่งนั้นคือรังมด มีมดที่เบียกฝนจนชุ่มโชกวิ่งกันพล่านตั้งหลายร้อยหลายพันตัวโดยไม่รู้จะหนีไปทางไหน เห็นเช่นนั้นชาวนาเหล่านั้นรู้ได้ทันทีว่า นาของตนกำลังจะถูกน้ำท่วม ต่างคนจึงต่างแยกย้ายกันกลับไปด้วยความผิดหวังและเป็นห่วง

แต่อาศัยที่ลีเป็นคนดีมีเมตตากรุณา จึงมิได้ดูรังมดนั้นเฉยๆ แต่กลับยกรังมดนั้นขึ้นมาอย่างทะนุถนอมราวกับเป็นของมีค่า ลีนำรังมดนั้นไปไว้ที่ภูเขาบนที่แห้งๆ ตรงที่มีก้อนหินบังฝนได้ และมิได้เพียงแต่ช่วยให้มดได้ไปอยู่ที่แห้งๆ เท่านั้น แต่ลียังหาอาหารไปให้มดกินอีกด้วย มดที่หิวโหยมาหลายวันตลอดเวลาที่ฝนตกต่างพากันกินอาหารที่ลีนำมาให้อย่างตะกละตะกลาม ลีเห็นแล้วก็ชื่นใจ

ในที่สุดฝนก็หยุดตก ชาวนาต่างก็ต้องยุ่งจัดการกับนาของตนใหม่ วันหนึ่งเมื่อนางลีตื่นแต่เช้าได้แลเห็นสิ่งแปลกอย่างหนึ่ง มองจากทางหน้าต่างครัวนางแลเห็นมีกองข้าวเล็กๆ อยู่ในสวน ลีก็ได้แลเห็นด้วยเช่นกัน เห็นแล้วก็คิดว่า

'ใครเอามาวางไว้ก็ไม่รู้ ถ้าหาเจ้าของได้ก็จะเอาไปคืนเขา'

ทั้งนี้ก็เพราะถึงแม้ลีจะเป็นคนยากจน แต่ไม่เคยขโมยของใครหรือละโมบอยากได้ของใครที่ไม่ใช่ของตัว เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นเมียของลีก็แลเห็นกองข้าวจำนวนเท่ากันกับวันแรกกองอยู่ตรงนั้นอีก เห็นแล้วเมียของลีก็คิดว่า

'คงจะมีคนเห็นว่าเรายากจนเลยเอาข้าวมาช่วยเราละมัง'

ข้าวคงมากองอยู่อย่างนั้นอีก ๒ วัน สองผัวเมียก็เอาข้าวเก็บไว้ในถุง แล้วเอาบางส่วนมานึ่งกิน ชาวบ้านพากันซุบซิบว่า "คนเขาว่าลีน่ะร่ำรวย" บ้างก็ว่า "หรือว่าลีจะมีไม้วิเศษ" "หรือพ้าดินจะช่วยลี เพราะลีเป็นคนใจดี"

ข้าวยังคงมากองอยู่ในสวนทุกเช้าเช่นเดียวกันนั้นเรื่อยไป ลีก็เลยกลายเป็นคนร่ำรวยที่สุดในหมู่บ้าน

มีอยู่ปีหนึ่ง หมู่บ้านเกิดยากแค้นอย่างรุนแรง อย่างที่มักจะเกิดขึ้นในรอบ ๒๐ ปี ชาวบ้านพากันอดอยากถึงกับต้องกินรากไม้เปลือกไม้ เจ้าหน้าที่ประจำหมู่บ้านก็ตกลงใจจะเปิดฉางหลวงนำข้าวของรัฐบาลมาแจกจ่ายแก่ประชาชน เพื่อบรรเทาความขาดแคลน หัวหน้าเจ้าหน้าที่ประจำหมู่บ้านกับผู้ช่วยก็ได้เข้าไปในฉางหลวง แต่แล้วทุกคนก็ถึงกับยืนตะลึง เพราะปรากฏว่าไม่เห็นข้าวสักกระสอบ เมื่อหัวหน้าหมู่บ้านตรวจดูทั่วแล้ว ก็เห็นว่ากระสอบข้าวยังมีอยู่แต่ว่าไม่มีข้าวแม้สักเม็ด พ้นจากตกตะลึงแล้วก็เกิดตระหนกตกใจตามมา ข้าวที่สะสมเอาไว้แจกแก่ชาวบ้านที่หิวโหยในปีที่มีทุพภิกขภัยเป็นอันได้หายไปหมดโดยสิ้นเชิง

คนรักษาฉางข้าวหลวงถูกเรียกตัวมาหาหัวหน้าหมู่บ้านโดยด่วน แต่คนรักษาฉางข้าวหลวงก็ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นแก่ข้าวหลวงเหล่านั้น ไม่อาจจะตอบให้ได้คำตอบที่พึงพอใจได้ ทุกคนต่างเงียบงันกันไปหมด แต่แล้วก็มาถามไถ่กันถึงลีผู้เคยเป็นชาวนายากจน แต่ปุบปับกลับร่ำรวยขึ้นมาอย่างมากมาย เมื่อใครๆมุ่งไปที่ลี ลีจึงถูกจับและถูกพาตัวมาหาหัวหน้าเจ้าหน้าที่ประจำในหมู่บ้านนั้น

"เจ้ารู้ความผิดของเจ้าแล้วใช่ไหม" หัวหน้าเจ้าหน้าที่นั้นไต่สวนลี "สารภาพมาเสียดีๆ ทำไมเจ้าถึงบังอาจมาขโมยข้าวในฉางหลวง"

ได้ยินแล้วลีก็ถึงกับอึ้งไปด้วยความแปลกใจ แล้วก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ได้แต่พูดว่า

"ข้าไม่เคยอยากได้เงินทองข้าวของของใครๆแม้แต่ครั้งเดียว แล้วก็ไม่เคยขโมยใครเลยแม้สักครั้งด้วย"

แต่ไม่มีใครฟังเสียง หัวหน้าเจ้าหน้าที่ประจำหมู่บ้านสั่งให้โบยลี แต่ยังไม่ทันที่จะลงมือ ลีก็ขอบอกความจริงอย่างหนึ่งว่า

"ทุกเช้าข้าจะได้เห็นข้าวกองอยู่ในสวนกองหนึ่ง และเป็นอยู่อย่างนี้ทุกวันติดต่อกันมาหลายต่อหลายปี ตอนแรกข้าเห็นเป็นเรื่องแปลก ก็ตั้งใจจะคืนให้แก่เจ้าของ แต่เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างนี้ตลอดมาหลายเดือนแล้วต่อมาอีกหลายปี ข้าก็เลยคิดว่าคงจะเป็นพ้าดินประทานลงมาให้ข้า"

ถ้อยคำของลีพึงเหมือนเล่าเรื่องโกหก จึงไม่มีใครยอมเชื่อ ซ้ำกลับเอ็ดลีว่า

"อย่ามาพูดตลกกับเจ้าหน้าที่บ้านเมืองนะ เลิกพูดโกหกเสียที่บอกความจริงมา"

"ข้าพูดความจริงแล้วท่าน"

"โบยให้แรงๆ จนกว่ามันจะสารภาพ"

ลีก็ไม่อาจจะทำอะไรได้นอกจากพูดความจริงของตน ทั้งๆที่ถูกโบยอย่างรุนแรงเช่นนั้น

ในขณะนั้นเอง ได้มีเสียงดังมาจากพ้าโล่งๆนั้น เสียงนั้นต่างกับเสียงมนุษย์ เสียงนั้นพูดว่า

"พวกเจ้าโบยคนไม่รู้อีโหน่-อีเหน่อะไร หยุดโบยเดี๋ยวนี้นะ"

หัวหน้าหมู่บ้านแหงนหน้าดูท้องพ้าด้วยความประหลาดใจอย่างยิ่ง แต่ก็ไม่พบอะไร ได้ยินแต่เสียงด่าว่าตนที่โบยคนไม่ผิดอย่างไร้ความปรานี หัวหน้าเจ้าหน้าที่ร้องถามว่า "เจ้าเป็นใคร เลิกปลอมตัวเสียที" แต่หัวหน้าหมู่บ้านเกิดกลัวขึ้นมา จึงปล่อยนักโทษไปทั้งๆที่นักโทษไม่อาจอธิบายให้เป็นที่น่าเชื่อได้

เมื่อหลุดมาได้ ลีก็ได้กลับบ้าน ทั้งที่ลีไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับข้าวหลวงที่หาย แต่ก็อดไม่สบายใจเรื่องทรัพย์สมบัติของตนไม่ได้ ทั้งนี้เพราะไม่ได้ได้มาจากความเหนื่อยยากของตน

ในคืนวันนั้นลีก็ได้ฝันประหลาด ในฝันนั้นลีแลเห็นอะไรแปลกๆ

สิ่งตอบแทน

'วิศวรัฐ'

"ตา...ตา..."

"โว้ย...เอ็งเรียกข้าทำไม ฮึ" ตาแคล้ว เฒ่าวัยหกสิบเศษ แห่งหมู่บ้านตาล ขานเสียงเรียกของหลานชาย เดินยงโย่ยงหยกออกมายืนตรงประตูกระท่อม ยกมือขึ้นป้องแสงแดดเมื่อปะหน้าเข้ากับผู้มาเยือนก็ทำปากขมุบขมิบบ่นไปตามเรื่องประสาคนแก่

"ทำอะไรอยู่" หลานชายร้องทัก

"ไม่ได้ทำอะไรดอก กินข้าวเที่ยงเพิ่งเสร็จ ว่าจะเอนหลังมึงก็ดันมาแหกปากเรียกเสียก่อน"

"อ้าว...ด่าฉันรึตา" หลานชายร้อนตัว

"ไม่ได้ด่า ว่าแต่เอ็งมีอะไรรีบร้อนต้องมาหาข้ากลางแดดเปรี้ยง ๆ"

"เมื่อเช้าแม่ทำขนมตาล เลยให้ฉันเอามาฝาก"

"มันยังคิดถึงข้านิ นึกว่ามันลืมไปแล้ว" ตาแคล้วเหน็บแนมหลานไปถึงลูกสาวของตัว

"แก่แล้วยังใจน้อย" ผู้เป็นหลานเหน็บกลับเอาดื้อ ๆ

"คนแก่ไม่มีความหมายรึไง" ผู้เฒ่าชักมีอารมณ์

"ม่าย...ไม่ใช่ยังงั้น เออ ตาจะไปเลือกตั้งมั้ย" หลายชายเปลี่ยนเรื่อง

"ไม่"

"อ้าว จะนอนหลับทับสิทธิ์รึ"

"เออ ใครจะมาทำอะไรข้า"

"ไม่มีใครมาทำอะไรหรอก แต่นานทีจะมีสักหนนะตา เขาให้สิทธิ์เราเราก็น่าจะไปใช้"

"เอ็งจะมาโฆษณาชวนเชื่อ ได้ค่าจ้างจากรัฐบาลมาเท่าไหร่วะ รีเดี๋ยวนี้เอ็งไปทำงานเป็นเสมียนอยู่บนอำเภอเสียแล้ว"

"ปีะ...ตานี่ชอบแดกดันฉันจริง จบป. ๔ อย่างฉันใครเขาจะรับเข้าทำงาน อย่างเก่งก็รับจ้างเขาดำนาไปวัน ๆ"

"ข้าก็ว่ายังงั้น แต่ไหงเดี๋ยวนี้เอ็งพูดเก่งจัง ยังกับพวกทำงานบนอำเภอ"

"คนแก่นี่ไม่ทันสมัยเอาเสียเลย มัวแต่อยู่ในกระท่อม ไม่รู้ว่าโลกเขาก้าวหน้าไปถึงไหนกันแล้ว ก็พวก

ยุ่บยั่บอยู่ในสวน แล้วก็ค่อยโผขึ้นๆ เมื่อลงไปในสวน ลีก็ยิ่งได้พบเห็นสิ่งที่ทำให้ตื่นเต้นเหลือล้น นั่นก็คือมดมากมายหลายร้อยหลายพันตัว ลีได้ยินเสียงพูดเสียงเดียวกับที่ได้ยินที่สำนักงานเจ้าหน้าที่ในหมู่บ้าน เสียงนั้นพูดว่า

"นี่แน่ะท่าน ท่านได้ช่วยเราให้พ้นจากกระแสน้ำอันไหลเชี่ยวเมื่อหลายปีก่อนโน้น แล้วท่านยังให้อาหารเราอีกด้วย พวกเรามดแต่ละตัวจึงได้คาบข้าวตัวละเม็ดมากองไว้ให้ท่านในสวนทุกวันเป็นการตอบแทนพระคุณท่าน"

ลีจึงได้นึกรู้ขึ้นมาได้ว่าเกิดอะไรขึ้นแก่ข้าวที่หายนั้น ต่อจากนั้นมดก็หายไปจากสวนทันที และลีก็เลยตกใจตื่น

นับแต่นั้นมา ลีก็ได้ตั้งใจไว้ว่าตัวเองจะต้องทำดีแก่คนอื่นๆ ลีรู้ดีว่าท้องทุ่งท้องนามักจะถูกน้ำท่วมบ่อยๆ ครั้นเมื่อฝนแล้งก็ได้ทำทุกข์ให้แก่ชาวนาเพื่อนบ้านของตน ลีคิดต่อไปว่า

'สมบัติที่ได้มานี้ที่จริงไม่ใช่ของเรา เราเอามาสร้างอ่างเก็บน้ำเสียดีกว่า ชาวนาทั้งหลายในแถบนี้จะได้ได้ประโยชน์ในการทดน้ำเข้านา'

เมื่อลีแจ้งความประสงค์ของตนแก่ชาวนาอื่นๆ คนเหล่านั้นต่างก็มาช่วยกันทำอย่างเต็มอกเต็มใจ ไม่ช้าอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ก็สำเร็จลง สามารถกันหมู่บ้านและไร่นาให้พ้นได้ทั้งน้ำท่วมและฝนแล้ง ทั้งนี้เป็นผลเนื่องมาจากการที่มดรู้จักตอบแทนคุณผู้มีคุณแก่ตนนั่นเอง ♥

แต่การทนฟังรับรู้เรื่องเก่าอยู่นาน เธอก็เกิดรำคาญและคิดว่าต่อๆไปเธออาจขาดความอดทนฟังได้ ในที่สุดฉายแสงก็เป็นตัวของตัวเอง เธอเล่าว่า วันหนึ่งเธอตัดสินใจพูดกับเอกกมลอย่างตรงไปตรงมาว่าเธอรู้ดีว่าเวลาพูดกับเขาเรื่องการแต่งงานเขาก็คงไม่พอใจ แต่ที่เธอต้องพูดกับเขาก็เพราะเธอรักเขามากจนไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเมื่อเธอพูดเรื่องนี้แล้ว ฉายแสงเล่าว่า เธอพูดกับเขาไปพลางร้องไห้ไป และก็ปรากฏว่าเอกกมลเองก็พลอยร้องไห้ไปด้วย เอกกมลทราบดีว่า นี่ไม่ใช่การขู่ของเธอ แต่คำพูดของเธอทำให้เขาได้คิด และในที่สุดวันต่อมาเอกกมลก็บอกกับเธอว่า เขาต้องการจะแต่งกับเธอ และอนาคตของเขาอยู่ในมือเธอ การพูดอย่างจริงใจก็ช่วยได้มากที่จะกระตุ้นให้เขาตัดสินใจ

มีผู้หญิงบางคนใช้วิธียื้นคำขาดบางครั้งก็แน่ละ อาจจะได้ผล หรือไม่ก็แยกทางกันเลยดีกว่าคาราคาซังอย่างผู้หญิงรายหนึ่งบอกกับคู่รักของเธอว่า "นี่คุณ ฉันรู้สึกว่าเราคบหากันมาพอควรแล้ว เราน่าจะได้ตกลงแต่งงานกันเสียที ฉันรักคุณมาก และต้องการให้เราได้อยู่ด้วยกันเสมอไป ฉันทราบดีค่ะว่าคุณไม่แน่ใจ แต่เอาเถอะค่ะ ฉันอยากให้คุณลองคิดดูสัก ๒-๓ เดือน ให้คุณตัดสินใจ ที่ฉันพูดเช่นนี้มิใช่เพราะฉันไม่รักคุณ แต่เป็นเพราะฉันทนไม่ได้ที่คิดว่า ถ้าไม่พูดกันให้เด็ดขาด ฉันอาจจะทำอะไรบ้าๆ หรือไม่ก็พูดจากระแหนะกระแหนคุณไม่รู้จักจบ ฉันตัดสินใจแบบนี้ อะไรจะเกิดก็ให้มันเกิด เราจะแยกหรือไม่ก็แต่งงานกัน..."

ลองถามแบบนี้ ผู้ชายต้องคิดหนักเป็นแน่ ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

เรื่องของปู

(นิทานไทใหญ่)

เรื่องของปู นอกจากเรื่องแม่ปูสอนลูกปูดังที่เรารู้ๆกันแล้ว ก็ดูเหมือนจะหาเรื่องเกี่ยวกับตัวปูได้ยาก มาได้พบในนิทานไทใหญ่กับนิทานแอฟริกาของชนเผ่าบาคองโก เรื่องเล่าไว้ดังนี้

นิทานไทใหญ่เรื่องปู

เรื่องเล่าตั้งแต่ครั้งยังเพิ่งสร้างโลก ชาวบ้านชาวเมืองทั้งหลายต่างก็เป็นหวัด และมักจะเอาปูมาตำกับหมากส้มโอผลไม้เปรี้ยวอย่างสับปะรดกินแก้เจ็บคอ ปูทั้งหลายก็ค่อยหมดสิ้นไป ยังเหลือปูอยู่ไม่กี่ตัวเท่านั้น ปูตัวหนึ่งที่เหลืออยู่จึงพูดแก่ปูทั้งหลายว่า

"พ่อแม่ลุงป้าปูทั้งหลายเอ๋ย ชาวเมืองทั้งหลายนี้พอเขาเป็นหวัดเจ็บคอแล้วละก็ จะต้องเอาปูพวกเราไปกิน จนกระทั่งปูพวกเราจะหมดสิ้นอยู่แล้ว เราไปอยู่เมืองผี (=เมืองสวรรค์) กันดีไหม"

ปูเหล่านั้นฟังแล้วเห็นดีเห็นงามด้วย ก็ชวนกันเดินทางขึ้นไปยังเมืองผีไกลโพ้นนั้น เมื่อไปถึงก็ได้ไปหาขุนผี (เทวดา) ขุนผีพูดว่า

"ปูทั้งหลายเอ๋ย เดี๋ยวนี้เกิดอะไรขึ้น พวกเจ้าถึงได้พากันขึ้นมาเมืองผีของเรานี่"

ปูก็ตอบว่า "ขุนผีเจ้าข้า คนเมืองกลาง (คนในโลกเราอยู่นี้) ร้ายนักหนา พอเขาเป็นหวัดเจ็บคอขึ้นมาละก็ เป็นจับปูพวกเราไปตำกับหมากส้มกินทุกที่ไป ด้วยเหตุนี้พวกเราถึงได้กลัวพวกชาวเมือง จึงได้พากันมาขอพึ่งท่านถึงเมืองผีนี่"

ได้ยินเช่นนั้น ขุนผี เทวดาบนสวรรค์ก็ได้ตอบว่า

"ปูทั้งหลายเอ๋ย บนเมืองผีของ

ลค/5 96 ม.ค. 30

เรานี้ไม่เคยมีพวกสัตว์เดรัจฉานอยู่เลย ถ้าพวกเจ้าขึ้นมาอยู่แล้ว เทวดาทั้งหลายก็จะเอาพวกเจ้ามาตำกินกับหมากส้มเหมือนอย่างพวกมนุษย์น่ะนา"

เป็นอันไม่สมหวัง บรรดาปูทั้งหลายก็ได้พากันกลับลงมาอยู่ในเมืองมนุษย์ตามเดิม แต่ได้ขุดรูอยู่ในดินเพื่อเป็นการป้องกันตัว

นิทานแอฟริกาเรื่องปูหัวหาย

ชาวแอฟริกาเผ่าบาคองโกนับถือนซามบีเทวีว่าเป็นผู้ให้กำเนิดคนทั้งหลาย วันหนึ่งระหว่างที่นซามบีเทวีประทับพักผ่อนอยู่ในเมือง ก็ได้รับเชิญให้ไปเจรจากับเมืองใกล้เคียง นซามบีเทวีก็ได้เสด็จไปพร้อมข้าราชบริพาร พิธีได้เริ่มตามระเบียบ และขณะที่กำลังเจรจากันอยู่นั้น นซามบีเทวีทรงได้ยินเสียงกลองดังในเมืองของพระองค์ นซามบีเทวีอดประหลาดพระทัยไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น จึงได้โปรดให้หมูไปดูว่าเกิดยากยุ่งวุ่นวายอะไรขึ้น และใครเป็นผู้บังอาจตีกลองนดุงคุซิโลของพระองค์ในระหว่างที่พระองค์ไม่ได้ประทับอยู่ในเมือง ไม่ช้าหมูก็กลับมาทูลว่า

"ข้าแต่พระองค์ ข้าพระองค์ไม่แลเห็นใครในเมือง ทุกแห่งเงียบสงบและเป็นระเบียบเรียบร้อยดี"

"แปลกจริงนะ" นซาบีเทวีทรงอุทาน "ก็ข้าได้ยินเสียงกลองดังชัดเจนนี่นา"

ต่อจากนั้นก็ได้มีการเจรจากันต่อไปจนกระทั่งนซามบีเทวีทรงได้ยินเสียงกลองดังขึ้นอีก ได้ยินเช่นนั้น นซามบีเทวีตรัสสั่งว่า "เร็วเลียงผา ไปทันทีเดี๋ยวนี้ทีเดียว ไปดูซิว่าใครตีกลองของข้า"

เลียงผาไปไม่นานก็กลับมาทูลรายงานว่า ไม่เห็นใครหรือได้ยินอะไรเลย ทั้งสองฝ่ายก็เจรจากันต่อไป จนใกล้จะยุติ นซามบีเทวีก็ทรงได้ยินเสียงกลองดังขึ้นอีกเป็นครั้งที่ ๓ นซามบีเทวีก็ตรัสว่า

"ไป เราไปดูด้วยกันทั้งหมดนี่แหละ ว่าใครบังอาจมากวนใจเรา"

นซามบีเทวีกับผู้ติดตามได้ไปด้วยกัน แต่ก็ไม่เห็นอะไร นซามบีเทวีจึงตรัสสั่งว่า

"ถ้าอย่างนั้นพวกเจ้าลองกระจายกันไปซ่อนในพงหญ้ารอบๆเมือง แล้วคอยเฝ้าดูว่าใครเป็นผู้บังอาจมาตีกลอง"

ทันใดนั้นต่างก็ได้เห็นปูออกมาจากน้ำ ผู้ได้เห็นจ้องมองแทบไม่หายใจและได้เห็นปูค่อยๆแอบคลานไปที่กลองสำคัญใบนั้นแล้วตีกลอง ใครๆต่างได้ยินปูร้องเพลงมีความว่า

"โอ้ นซามบีเทวีเสด็จขึ้นไปบนยอดเขาเสียแล้ว ปล่อยข้าพระองค์ไว้ที่นี่แต่ลำพัง"

คนทั้งหลายก็ได้ถลันออกมาจากที่ซ่อนจับปูตัวนั้นและเอาตัวพาไปเฝ้านซามบีเทวี นซามบีเทวีทรงตำหนิปู ตรัสว่า "เจ้าทำเหมือนผู้ไม่มีหัว เพราะฉะนั้นต่อไปนี้เจ้าจะต้องเป็นผู้หัวหาย และจะต้องถูกคนเขาจับเอาไปกิน"

แต่ยังดีที่นซามบีเทวีก็ยังทรงมีเมตตาประทานตัวกับขาเอาไว้ให้ ทั้งยังทรงสัญญาว่าในวันรุ่งขึ้นจะประทานหัวคืนให้ ปูได้ยินเช่นนั้นก็ดีอกดีใจจัดการเชิญใครต่อใครให้มาดูนซามบีเทวีทรงสวมหัวให้ตน เมื่อแขกรับเชิญมาถึงปูก็ทำท่าหยิ่งยโสเสียจนเดินไม่ค่อยจะตรงทาง ทำให้นซามบีเทวีทรงตำหนิปูเรื่องทำท่าหยิ่งยโสเช่นนั้น ทั้งยังตรัสแก่ผู้ที่อยู่ในที่นั้นเป็นการตักเตือนไม่ให้หลงตัว เมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะไม่ประทานหัวให้ปูละ เพราะฉะนั้นปูจึงไม่มีหัว ตาก็ไปอยู่ที่ตัว เมื่อปูเดินไปไหน และอยากดูอะไร ปูจะต้องดึงตาออกจากตัว จึงจะแลเห็นอะไรๆได้ ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

เอ๋หมากจ๊าว

(นิทานชาวไตเหนือ)

นิทานเรื่องนี้เขียนเป็นภาษาไตเหนือ มีภาษาจีนกำกับ ไม่ทราบว่าเป็นของชาวไตเหนือแต่ดั้งเดิม หรือแปลมาจากนิทานจีนและคนในเรื่องเป็นไทหรือจีน ชาวบ้านอาจเป็นไทแต่เจ้าพ้าเห็นจะไม่ใช่ เพราะคนไทไม่ไว้เครา คำเรียกก็ไม่มี แต่ไม่ว่าจะเป็นนิทานไทหรือจีนก็น่าแปลกที่เขาก็มีเรื่อง เด็กตัวเล็กๆ ไม่รู้จักโตอย่างเด็กหัวแม่มือหรือทัมเบลินาในนิทานชาวยุโรปด้วย คำว่า เอ๋หมากจ๊าว แปลว่าเด็กพุทรา เอ๋ เป็นคำเรียกเด็กเล็กๆ เทียบเท่ากับเจ้าหนู หมากจ๊าว เป็นคำไทปนจีน จ๊าว ในภาษาจีนกลางหมายว่าพุทรา คำเดียวกับ จ๊อ ภาษาแต้จิ๋ว ที่เราเรียกกันว่า อั้งจ๊อ (พุทราจีน) นั่นเอง เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชาวบ้านสองคนผัวเมีย มีลูกเพียงคนเดียวเป็นผู้ชาย ลูกคนนี้คลอดออกมาตัวโตเท่าหมากจ๊าว (พุทรา) เท่านั้นเอง ไม่ว่าใครแลเห็นแล้วอดแปลกใจไม่ได้ จึงพากันเรียก เจ้าหนูนี้ว่า เอ๋หมากจ๊าว (เจ้าหนูพุทรา) วันเดือนปีผ่านไป ปีแล้วปีเล่า เอ๋หมากจ๊าวก็ไม่เห็นโตสักที เห็นเมื่อไรๆ ตัวก็เล็กอยู่แค่นั้น พ่อแม่แลเห็นแล้วอดห่วงกังวลไม่ได้ พ่อจึงพูดว่า

"เอ๋หมากจ๊าวเอ๊ย ลูกตัวเล็กแค่นี้จะไปทำงานทำการอะไรได้"

แม่ก็ว่า "ลูกไม่โตขึ้นสักนิด แม่ออกจะเป็นห่วงลูกเสียแล้ว"

"พ่อกับแม่อย่าเป็นห่วงลูกเลย" เอ๋หมากจ๊าวบอกพ่อแม่ "อย่าดูลูกเห็นว่าลูกตัวเล็กเท่านั้น ถึงลูกตัวเล็กลูกก็ทำงานได้เหมือนกัน"

เอ๋หมากจ๊าวทำงานได้จริงๆ ขยันเสียด้วย จะให้ทำอะไรก็ทำได้ทั้งนั้น จะให้เลี้ยงวัวก็รู้จักเลี้ยง ต้อนม้าก็ทำได้ หรือจะไถไร่ โม่แป้ง และสีข้าว ก็ทำได้ทุกสีทุกอย่าง แม้กระทั่งตัดฟืนขนฟืน เอ๋หมากจ๊าวก็ทำได้ดีได้มากกว่าคนอื่นเสียอีกด้วย ทั้งนี้เพราะเอ๋หมากจ๊าวกระโดดได้สูงกว่าคนอื่น ที่ที่คนอื่นไปไม่ได้นั้น เอ๋หมากจ๊าวกระโดดขึ้นไปได้ คนพากันยกย่องไปทั่วทั้งบ้านเหนือบ้านใต้ว่า ถึงเอ๋หมากจ๊าวจะเป็นเด็กตัวนิดเดียว แต่ก็เก่งและฉลาดหลักแหลมคนหนึ่งทีเดียว

อยู่ต่อมาปีหนึ่งเกิดฝนแล้ง ต้นข้าวแห้งตายหมด คนทั้งหลายไม่ว่าใครต่างก็ไม่มีข้าวกิน แต่ว่าบริวารของเจ้าพ้ากลับมาบีบบังคับเอาข้าวของชาวนา แต่ใครจะอยากให้ ใครที่ไม่รีบเอาข้าวมาให้ บริวารเหล่านั้นก็มาจูงเอาม้าวัวควายไปหมด เมื่อวัวก็ไม่มี ม้าก็ไม่มี ชาวไร่ชาวนาจะทำไร่ไถนาได้อย่างไร คนทั้งหลายโดนเข้าอย่างนี้ก็โกรธแค้นยิ่งนัก แต่ไม่มีปัญญาจะทำอย่างไรได้ เอ๋หมากจ๊าวเห็นเช่นนั้นก็พูดขึ้นว่า "ข้ามีปัญญา"

ตกกลางคืน เอ๋หมากจ๊าวได้มาถึงนอกบริเวณหอเจ้าพ้า ได้ยินเสียงม้าร้องดังมาจากภายใน จึงกระโดดเข้าไปในบริเวณหอ คอยจนกระทั่งทหารที่เฝ้าม้าวัว นอนหลับเสียก่อน จึงเข้าไปแก้เชือกล่ามสัตว์เหล่านั้น

มิหนำซ้ำเอ๋หมากจ๊าวยังโดดเข้าไปในใบหูม้า ส่งเสียงดังลั่นตามประสาของตนเวลาต้อนวัวและม้าว่า "ซิดเฮ่ย ซิดเฮ่ย"

ขณะนั้น พวกทหารเฝ้าม้าพากันตื่นหมดแล้ว ร้องตะโกนเอะอะบอกกันว่า

"มีคนต้อนม้าไปแล้ว มีคนต้อนม้าไปแล้ว"

พูดแล้วก็รีบไปเอาหอกเอาดาบเที่ยวค้นหาดูคนต้อนม้าไป ส่งเสียงดังเอ็ดตะโรกันอยู่พักหนึ่ง แล้วก็บ่นกันว่า

"คนอะไรวะ หาไม่เจอ"

แล้วต่างก็กลับไปนอน เพิ่งเอนตัวลงพอจะนอนก็ได้ยินเสียงต้อนม้าอีก จึงชวนกันรีบลุกขึ้นมาค้นหา แต่หาเท่าไรๆก็ไม่พบ จนไม่เป็นอันได้หลับได้นอน จนกระทั่งถึงเที่ยงคืน ต่างก็เหนื่อยหน่ายไปด้วยกันหมด ทหารคนหนึ่งได้พูดขึ้นว่า

"ช่างมันเถอะ อย่าไปยุ่งกะมันเลย ไปนอนกันดีกว่า"

ว่าแล้วก็พากันเอนตัวลงนอน ไม่ช้าก็ส่งเสียงกรนครอกดังลั่น ถึงตอนนี้เป็นอันว่าเสียงอะไรๆก็ไม่ได้ยินอีกแล้ว เอ๋หมากจ๊าวจึงได้กระโดดออกมาจากใบหูม้าไปเปิดประตูเอาวัวและม้าต้อนกลับคืนไปยังหมู่บ้านทั้งหมด

ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น เจ้าพ้าเห็นวัวและม้าที่ไปจูงเอามาหายไปหมดแล้วก็โกรธพุ่งเป็นไฟ ให้บริวารพาผู้คนเข้าไปในหมู่บ้านจับคนในหมู่บ้านเหล่านั้นมา แล้วถามเสียงดังลั่นว่า

"ใคร ใครเป็นคนต้อนวัวต้อนม้ากลับมา"

ไม่มีใครตอบ มีแต่เอ๋หมากจ๊าวโดดออกมาบอกว่า

"ข้าเองแหละ เป็นคนต้อนวัวต้อนม้ากลับมายังหมู่บ้าน ท่านจะทำไม"

เจ้าพ้าตวาดเสียงดังลั่นว่า

"รีบเอามันมัดไว้ รีบเอามันมัดไว้"

บริวารเจ้าพ้าจึงเอาโซ่เหล็กออกมามัดเอ๋หมากจ๊าว แต่เอ๋หมากจ๊าวดันตัวออกมาทันที่ทางรูโซ่ เมื่อโดดออกมาแล้วก็ไปยืนหัวเราะก๊ากๆอยู่อีกที่หนึ่ง เจ้าพ้าโมโหจนหน้าเป็นสีม่วง ตาก็แดงตะเบ็งเสียงออกมาว่า

"จับมันใส่ถุง พาไปสอบสวนที่หอ"

ในที่สุดเป็นอันเอ๋หมากจ๊าวถูกจับได้ เจ้าพ้าขึ้นนั่งบัลลังก์สอบสวน กระแทกบัลลังก์ส่งเสียงดังบอกทหารว่า

"หวดมันเข้า หวดแรงๆ"

พวกทหารยกไม้อันใหญ่มาตีเอ๋หมากจ๊าว แต่ว่าตีทางนี้ เอ๋หมากจ๊าวโดดหลบไปทางนั้น ตีทางนั้น เอ๋หมากจ๊าวโดดหลบมาทางนี้ ทำอย่างไรๆ ก็ตีไม่ถูก เจ้าพ้าโกรธจนหน้าแดงก่ำ ร้องบอกเสียงดังลั่นว่า

"เอาคนมาเพิ่มอีก เอาไม้มาเพิ่มอีก ตีมันให้ตาย ตีให้ตาย"

คราวนี้เอ๋หมากจ๊าวไม่โดดหลบไปที่ไหน กลับโดดไปเหนี่ยวเคราเจ้าพ้าไว้ จับเคราแล้วก็แกว่งตัวไปแกว่งตัวมาเหมือนไกวชิงช้า เจ้าพ้าดึงเคราตนเองไว้แล้วโก่งคอตะเบ็งคอยืดคอยาวว่า

"ตีเร็วๆ ตีให้ถูกซิ"

ไม้เหล่านั้นก็ระดมกันกระหน่ำลงไป แต่หาได้ตีถูกเอ๋หมากจ๊าวไม่ กลับตีถูกคอเจ้าพ้าหัก พังร่วง ล้มเหยียดยาวลงกลางดิน เงียบเสียงไปทันที คนทั้งหลายพากันงงงันกันไปหมด มีแต่เอ๋หมากจ๊าวเท่านั้นที่เฉยๆ ไม่รีบไม่ร้อนเดินออกจากที่นั้นไปแต่ลำพัง

ต่อมาภายหลัง เอ๋หมากจ๊าวทั้งพ่อทั้งแม่ออกจากหมู่บ้านนั้นหายไปไหนไม่มีใครรู้ ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

คนไม่เอาไหน

(นิทานรัสเซีย)

นิทานเรื่องนี้เป็นของชนชาวอะเซอร์ไบยัน ซึ่งในปัจจุบันส่วนหนึ่งของแคว้นนี้รวมอยู่ในสหภาพโซเวียตรัสเซีย ตามธรรมดานิทานมักพูดถึงคนขี้เกียจแล้วได้ดี แต่ชาวอะเซอร์ไบยันไม่นิยมเช่นนั้น เรื่องนี้จึงเล่าต่างไป ดังนี้

เรื่องเล่าถึง ชายคนหนึ่ง ชื่อเชดดุลลาห์ เป็นคนที่ไม่ยอมทำอะไรและถึงทำอะไรก็ทำไม่ได้ ทำให้ทั้งลูกทั้งเมียต้องอดอยากหิวโหยอยู่ตลอดเวลา เมียทนไม่ได้ก็มักจะบ่นว่าผัวอยู่เสมอเรื่องที่เชดดุลลาห์ไม่อยากทำงาน ได้ยินเมียบ่นว่าเช่นนั้น เชดดุลลาห์ก็มักจะตอบว่า

"ไม่เป็นไรหรอกน่ะ ถึงตอนนี้เราจน แต่ต่อไปข้างหน้าไม่ช้าเราจะรวย"

"หมายว่าอย่างไร" เมียเอ็ดตะโร "มันจะเป็นไปได้อย่างไร ในเมื่อเอาแต่นอน วันแล้ววันเล่า ไม่เคยแม้แต่จะกระดิกนิ้วทำอะไร"

แต่เชดดุลลาห์ก็จะพูดซ้ำอีกว่า "คอยเถอะน่า คอยเวลาที่เราจะต้องรวย" เมียก็คอยลูกก็คอย แต่ไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้น ต่างก็ยังคงยากจนอยู่อย่างเคย ในที่สุดเมียพูดขึ้นว่า

"ป่วยการคอย ถ้าปล่อยให้เป็นอยู่อย่างนี้ เราจะต้องอดตาย"

ดังนั้น เชดดุลลาห์ก็ตกลงใจจะไปหาผู้มีปัญญา เพื่อขอคำแนะนำว่าทำอย่างไรถึงจะพ้นจนเสียที เชดดุลลาห์ออกจากบ้านเดินทางมาได้ ๓ วัน ๓ คืนก็ได้เจอะหมาป่าตัวหนึ่ง ซึ่งผอมโซมีแต่หนังหุ้มกระดูก หมาป่าถามว่า

"จะไปไหนน่ะ ท่าน"

"ข้าจะไปหาผู้มีปัญญา เพื่อขอคำแนะนำจากเขาว่าทำอย่างไรถึงจะรวย"

"บางทีเขาจะช่วยบอกท่านด้วยว่าทำอย่างไรข้าถึงจะหายเป็นปรกติ ข้าทนทรมานมาตั้ง ๒ ปีแล้ว ความปวดเจ็บในกระเพาะไม่ยอมให้ข้าสงบสุขเลยตลอดทั้งวันทั้งคืน"

"ได้ซิ ข้าจะถามให้"

พูดแล้วก็เดินทางต่อไป เดินต่อมาอีก ๓ วัน ๓ คืนก็ได้พบต้นแอปเปิ้ลที่ขึ้นอยู่ข้างทาง ต้นแอปเปิ้ลถามว่า "จะไปไหนน่ะ ท่าน"

"ไปหาผู้มีปัญญาว่าทำอย่างไรถึงจะรวยได้โดยไม่ต้องทำงานอะไร"

"บางทีท่านผู้มีปัญญาอาจจะบอกท่านด้วยว่าข้าควรจะทำอย่างไรดี คือข้าออกดอกทุกปีในฤดูใบไม้ผลิ แต่ว่าดอกร่วงหมดไม่เคยติดลูกเลย"

"เอาเถอะ แล้วจะถามให้" เชดดุลลาห์พูดแล้วก็เดินทางต่อไปอีก ๓ วัน ๓ คืน ก็ได้มาถึงทะเลสาบใหญ่แห่งหนึ่ง ทันใดนั้นได้มีปลาตัวหนึ่งโผล่ขึ้นมาเหนือน้ำ ถามเชดดุลลาห์ว่า

"จะไปไหนน่ะ ท่าน"

"จะไปหาท่านผู้มีปัญญา จะไปขอคำแนะนำ"

"เออ ท่านช่วยถามท่านผู้รู้ให้หน่อยเถอะว่าข้าจะทำอย่างไรจึงจะหายเป็นปรกติ ข้าทนทรมานเจ็บคอมา ๖ ปีแล้วนะ"

"ดีละ ข้าจะช่วยถามให้" เชดดุลลาห์พูดแล้วก็เดินทางต่อไปอีก ๓ วัน ๓ คืน จนกระทั่งถึงที่แห่งหนึ่งซึ่งมีต้นกุหลาบขึ้นเป็นพุ่มอยู่หลายพุ่ม ที่ใต้พุ่มกุหลาบพุ่มหนึ่งได้มีชายชราหนวดขาวยาวนั่งอยู่ ชายชรานั้นถามว่า

"ต้องการอะไรหรือ เชดดุลลาห์"

ได้ยินชายชราเรียกชื่อตนเช่นนั้น เชดดุลลาห์ถึงแก่สะดุ้ง ถามว่า

"เอ๊ ท่านรู้จักชื่อข้าได้อย่างไรน่ะ เห็นทีว่าท่านจะเป็นบุคคลมีปัญญาที่ข้ามาเที่ยวหาอยู่ละกระมัง"

"ใช่แล้ว" ชายชรารับคำ

"ไหนบอกมาเร็ว ๆ ซิว่าเจ้าต้องการอะไรจากเรา"

เชตดุลลาห์ก็บอกความประสงค์ของตน ชายชราก็ถามว่า

"ไม่มีอะไรอีกหรือที่อยากจะถามข้าน่ะ"

"ยังมีอีก" แล้วเชตดุลลาห์ก็บอกเรื่องที่หมาป่า ต้นแอปเปิ้ลกับปลาฝากมาให้ถามด้วย

ชายชราก็ตอบว่า "เรื่องปลานั่นน่ะหรือ ก็มีรัตนะก้อนใหญ่ติดคออยู่น่ะซี ถ้าเอารัตนะก้อนนี้ออกเสียได้เมื่อไรก็หายเมื่อนั้น แอปเปิ้ลต้นนั้นที่ไม่เคยติดลูกเลย ดอกร่วงหมดก็เป็นเพราะมีเหยือกเงินผังอยู่ใต้ต้น เอาเหยือกเงินออกเสียเมื่อไรก็จะติดลูกเมื่อนั้น ส่วนหมาป่านั้นจะหายปวดท้องได้ ก็ต้องได้กลืนกินคนไม่เอาไหนคนแรกที่ได้พบ"

"ส่วนเรื่องที่ข้าถามท่านล่ะ" เชตดุลลาห์ถาม

"สิ่งที่เจ้าปรารถนาก็ให้แล้วอย่างไรเล่า ไปเถอะ ไปได้แล้ว"

เชตดุลลาห์ดีอกดีใจยิ่งนัก รีบลากลับไปโดยไม่ถามอะไรอีกสักคำ เชตดุลลาห์เดินกลับไปจนถึงทะเลสาบใหญ่นั้น ปลากำลังคอยฟังคำตอบอยู่ เมื่อเห็นเชตดุลลาห์ก็รีบถามว่า

"ท่านผู้มีบัญญาว่าอย่างไร ข้าจะต้องทำอย่างไรถึงจะหายเจ็บคอ"

"มีรัตนะติดอยู่ในคอเจ้า ถ้าเอาออกเมื่อไรก็จะหายเมื่อนั้น" พูดแล้วเชตดุลลาห์ก็ทำท่าจะเดินไป ปลาจึงร้องว่า

"ช่วยข้าก่อนซิ ท่าน ช่วยเอารัตนะออกจากคอข้าก่อน คอข้าจะได้หายเจ็บเสียที แล้วตัวท่านก็จะได้รัตนะนั้นไปพร้อมกัน"

"ธุระอะไรข้าจะไปช่วย ข้ากำลังจะร่ำรวยโดยไม่ต้องกระดิกนิ้วทำอะไร"

พูดแล้วก็เดินจากไป เมื่อเดินมาถึงต้นแอปเปิ้ล พอแลเห็นเชตดุลลาห์ทั้งกิ่งทั้งใบแอปเปิ้ลสั่นกราวๆ ต้นแอปเปิ้ลถามว่า

"ท่านผู้มีบัญญาบอกมาว่าอย่างไร ข้าควรจะทำอย่างไร"

"ท่านผู้รู้บอกมาว่า มีเหยือกเงินใบใหญ่ผังอยู่ใต้ต้นของเจ้า ถ้าเอาออกเสียเมื่อไร เจ้าก็จะออกลูกเมื่อนั้น" พูดแล้วก็ทำท่าจะเดินจากไป ต้นแอปเปิ้ลก็อ้อนวอนขึ้นว่า

"ได้โปรดเถิดท่าน ช่วยขุดเอาเหยือกเงินใบนี้ออกไปเสียที ท่านช่วยข้าท่านก็ได้เหยือกเงินเป็นรางวัล"

"โอ๊ย ไม่ได้ ข้าไม่อยากยุ่ง ท่านผู้รู้บอกข้าว่า ถึงอย่างไรข้าก็จะต้องมีทุกสิ่งทุกอย่าง"

พูดแล้วก็เดินจากไป และเดินไปๆ จนกระทั่งได้มาพบหมาป่าที่กำลังหิวโหย หมาป่าถามว่า

"ท่านผู้มีบัญญาบอกท่านว่าอย่างไร ข้าควรจะทำอย่างไร บอกมาเร็วๆ เดี๋ยวนี้เลย อย่าปล่อยให้ข้าคอยฟังด้วยความกระวนกระวายใจ"

"ท่านผู้รู้บอกว่า ให้กินคนไม่เอาไหนคนแรกที่พบ แค่นั้นก็จะหายเป็นปรกติ"

หมาป่าขอบคุณขอบใจเชตดุลลาห์ แล้วก็ถามเรื่องราวที่เชตดุลลาห์รู้และเห็นมา เชตดุลลาถึงเล่าถึงเรื่องที่ปลากับต้นแอปเปิ้ลขอให้ตนช่วย แล้วตนไม่ช่วย รัตนะกับเหยือกเงินก็ไม่เอา แล้วพูดต่อไปว่า "ธุระอะไรข้าจะไปยุ่งทำให้ ถึงอย่างไรข้าก็จะต้องร่ำรวย โดยไม่ต้องทำอะไร"

หมาป่าฟังแล้วก็ดีใจเป็นล้นพ้น คิดว่า 'ไม่ต้องไปเสียเวลาหาคนไม่เอาไหนที่ไหนหรอก เจ้าคนนี้แหละพาตัวมาให้จนถึงปาก เห็นจะไม่มีใครในโลกนี้อีกแล้วที่จะขี้เกียจและไม่ได้เรื่องเท่าเจ้าคนนี้' คิดดังนั้นแล้ว ก็ตะปบเชตดุลลาห์ฉีกเนื้อกินเสียเลย เป็นอันอวสานของเชตดุลลาห์ คนไม่เอาไหน ♥

ปีที่ 40 ฉ. 13 21 มิ.ย. 30

ปฏิบัติด้วยความปลอดโปร่ง เป็นอิสระ และตั้งอกตั้งใจจริงๆ ไม่ใช่เพราะเป็นทางออก หรือเพราะผิดหวังในชีวิตความรัก เวลานี้แกเก็บเนื้อเก็บตัว ปิดกั้นสิ่งเหล่านี้มาหลายปีตั้งแต่เริ่มไปอยู่ที่เอ็ม.ไอ.ที ถึงจะจบแล้วก็คงเวียนว่ายอยู่กับสิ่งแวดล้อมเก่าๆ นั่นแหละ"

"ถ้าอย่างนั้นคุณก็เห็นด้วยที่โกมุทอยากให้น้องกลับไปทางโน้นสักพัก"

"ค่ะ คิดว่าดีเหมือนกัน ไปเมืองไทย ไปแอฟริกา ไปไหนก็ได้ทั้งนั้น ฉันถือว่าการบำเพ็ญประโยชน์ที่บริสุทธิ์และจริงแท้ เราต้องไม่เลือกชาติ ภาษา ไม่เลือกว่านี่เขานี่เรา"

สก็อตอมยิ้ม

"ถ้าพูดกันทางโทรศัพท์ไม่รู้เรื่อง ผมว่าคุณควรจะไปพูดกับลูกด้วยตนเอง" เขาแนะนำ "ผมจะถามสายการบินให้เอามั้ย จองที่นั่งสองที่ คุณกับผม"

"คุณจะไปเป็นเพื่อนฉันหรือคะ" คัดเค้าถามอย่างแปลกใจ

"ครับ พูดดังเหมือนลูกสาวผมไปแล้วนะครับ นี่ผมรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ เชื่อเถอะ คุณห่วงแกในฐานะที่เป็นแม่ สำหรับผมคงไม่เท่าแต่ก็บอกได้เลยว่าไม่น้อยกว่าคุณเท่าไรนักหรอก"

"ขอบคุณค่ะ ถ้าอย่างนั้นก็ไปค่ะ จองตั๋วให้ฉัน ไปบอสตันด้วยกัน"

สก็อตผงกศีรษะรับ ได้ยินเสียงคัดเค้าพึมพำขึ้นอีกว่า "ปอเปี๊ยะอะไรมาแปลกๆ เหมือนกันบางทีจะต้องโทรศัพท์ไปคุยด้วยเสียแล้ว" *(อ่านต่อฉบับหน้า)*

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

เวลามีขา

(นิทานจีน)

เวลาเป็นนามธรรม มองไม่เห็นตัวจับต้องไม่ได้ แม้กระนั้นก็ยังมีผู้คิดว่าเวลาต้องมีขาจึงเดินล่วงไปได้ เพราะฉะนั้นจะต้องหาขาของเวลาให้ได้ ชินจ้าวหยางได้เล่าไว้ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีแม่นกนางแอ่นตัวหนึ่งมีลูก ๒ ตัว ตัวผู้ตัวหนึ่ง ตัวเมียตัวหนึ่งกำลังน่ารักน่าเอ็นดู แม่นกรักลูกน้อยทั้งสองเท่าชีวิตก็ว่าได้ เผ้าแต่บำรุงเลี้ยงด้วยความเอาใจใส่ห่วงใย ยามนอนก็จะกกลูกนกให้นอนใต้ปีก ยามกินก็ไปเที่ยวหาหนอนมาให้

ด้วยความรักของแม่ แม่นกได้ทำให้ลูกนกเกียจคร้าน แต่ละวันเอาแต่นอนในรังที่ทำอยู่ใต้ชายคา ซุกหัวเข้าไป นัยน์ตาก็หลับด้วยความง่วงตลอดเวลา

วันหนึ่งแม่นกได้ตักเตือนลูกว่า "นี่แน่ะ ลูกเอ๋ย ลูกไม่ใช่นกอ่อนๆ เพิ่งฟักจากไข่แล้วนะ ลูกทั้งสองเริ่มจะรุ่นแล้ว ปีกก็งอกแล้ว ถึงเวลาหัดบินแล้วลูก ไม่อย่างนั้นแม่กลัวว่าลูกจะไม่ได้เรื่องนะ"

"เราจะหัดบินไปทำไมกันแม่" ลูกนกตัวหนึ่งถามแม่ "มีประโยชน์อะไรน่ะ นอนหลับพักผ่อนอย่างนี้ไม่สบายพอหรอกหรือจ๊ะแม่"

"ลูกรัก ลูกยังเขลาอยู่มากนะ ลูกจะต้องหัดบินให้คล่องพอจะไปจับหนอนกินเองได้ นอกจากนี้ลูกยังจะต้องฝึกบินให้แข็งแรงพอจะบินได้ตั้งพันลี้ที่เดียว"

"โอ๊ยไม่เอา มันยากเกินไปสำหรับเรา" ลูกนกสั่นหัวไม่เห็นด้วย แม่นกได้ยินแล้วก็ถอนใจพลางพูดว่า

10/13

"เฮ้อ ลูกเอ๋ย เจ้าจะต้องอดตายลงสักวันหนึ่งเป็นแน่"

"จะอดตายได้อย่างไรกันล่ะแม่ ก็แม่หาหนอนให้เรากินอยู่ทุกๆ วันไม่ใช่หรือแม่"

"ลูกคิดว่าจะอาศัยแม่ให้หาเลี้ยงลูกอยู่เรื่อยไปหรือ ถ้าวันหนึ่งเกิดแม่ไม่อยู่เสียล่ะ"

"ก็แม่จะไปไหนกันล่ะ"

"เฮ้อ ลูกหนอลูก ลูกคิดว่าแม่จะอยู่กับลูกตลอดไปหรืออย่างไรนะ พอล่วงเข้าฤดูใบไม้ร่วง อากาศก็จะหนาวเย็น ต้นไม้ใบหญ้าก็จะเหี่ยวแห้งไปหมด แล้วจะไปจับหนอนได้ที่ไหนกันเล่า แม่เองก็จะต้องบินลงไปยังแดนไกลทางใต้ เพราะอากาศที่นั่นจะอบอุ่น ต้นไม้ใบหญ้าเขียวอยู่เสมอ หนอนก็มีอยู่แถบนั้นชุกชุม"

ลูกนกทั้งสองคิดว่าแม่คงพูดเพื่อหลอกตน ก็เห็นอยู่ตำตาว่าแดดออกจ้า อากาศในฤดูใบไม้ผลิก็ออกอบอุ่น แล้วอากาศจะหนาวเย็นได้อย่างไร ต้นไม้ใบหญ้าจะเหี่ยวแห้งได้อย่างไร แม่นกเห็นลูกนกยังดื้อรั้นอยู่อย่างนั้น จึงเปลี่ยนเสียงพูดใหม่ให้อ่อนโยนยิ่งขึ้นว่า

"นี่แน่ะ ลูกๆ แหงนหน้าดูท้องฟ้าบ้างซิว่ามันสูงแค่ไหน ใหญ่แค่ไหน สวยแค่ไหน ไม่อยากบินขึ้นไปเล่นบนท้องฟ้าบ้างหรือลูก"

"ไม่อยากหรอกแม่ ถ้าเราอยากดูฟ้า เราก็เกาะอยู่ที่ใต้ชายคานี่มองดูก็ได้ แต่เราก็ไม่อยากดู แดดจะได้เผาเราไหม้เกรียมไปซิ แล้วลมอีกล่ะ พัดแรงราวกับจะกัดเนื้อเราแน่ะ"

"ถ้าไม่อยากดูท้องฟ้าก็แล้วไป แต่ทุ่งนาลูกยังไม่เคยไป ไม่อยากดูบ้างหรือ ต้นไม้ใบเขียวดอกแดงสดมีทุ่งนาอยู่ตามลำธารคดเคี้ยวนั้น มันเป็นโลกอันกว้างใหญ่ที่ลูกควรจะต้องได้ดู"

"ถ้าเราอยากดู เรานั่งดูอยู่บนหลังคานี่ก็ได้"

"แต่เจ้าต้องได้เห็นให้ทั่วดินแดนจีน เจ้ารู้ไหมว่าเมืองจีนนี้กว้างใหญ่เพียงไหน เมืองจีนมีแม่น้ำฮวงโห น้ำในแม่น้ำนี้ไหลมาจากภูเขาสูงแล้วก็ไหลลงไปไกลเป็นพันๆลี้ แม่น้ำแยงซีก็เช่นเดียวกัน ไหลไปไกลเป็นพันๆลี้ บางทีจะยาวกว่าแม่น้ำฮวงโหเสียอีก เมืองจีนมีทั้งทะเลและภูเขาที่เจ้าทั้งสองยังไม่ได้ไปถึง มันใหญ่จริงๆนะ"

ได้ยินแม่พรรณนาเช่นนั้น ลูกนกเบื่อจนทนไม่ไหว ร้องบอกแม่ว่า

"พอทีเถอะแม่ บินไปที่ไกลๆ อย่างนั้นไม่ไหวหรอก เรากลัว"

แม่นกชักจะโกรธจึงเอ็ดขึ้นว่า "เจ้าลูกเหลวไหลไม่ได้เรื่อง เอาแต่ขี้เกียจปล่อยให้เวลาล่วงไปๆ ฤดูใบไม้ผลิจะผ่านไปแล้ว อีกไม่ช้าฤดูใบไม้ร่วงก็จะมาถึง แล้วเจ้าเตรียมตัวอะไรไว้บ้างเล่า"

"อะไรกัน ฤดูใบไม้ผลิจะผ่านไป มันไปไหนได้ด้วยหรือแม่"

"ได้ซิ เวลาผ่านไปตลอดเวลา ทีละนาที ทีละชั่วโมง ทีละวัน ทีละปี เหมือนคนเดินทีละลี้ๆ"

แม่ค่อยๆอธิบาย แต่ลูกนกก็ยังฉงนสงสัยอยู่นั่นเอง "เอ๊ะ เวลามีขาเดินได้ด้วยหรือแม่"

"มีซี่เวลามีขาเดินได้แต่เจ้าแลไม่เห็นมันหรอก เวลาเดินไปอย่างเบาๆ สบายๆ ไม่มีใครแลเห็นหรอกนะ เวลาทำให้เกิดเป็นฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วง เวลาทำให้ตัวเจ้าเติบโตขึ้นๆ ต่อไปก็จะแก่ลงๆ จนกระทั่งเจ้ากระดิกกระเดี้ยต่อไปอีกไม่ได้แล้ว"

"จับมันไว้ซิแม่ มันจะได้ไปไหนไม่ได้ ฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วงจะได้ไม่ผ่านไป เราจะได้ไม่เติบโต ไม่ดีหรือแม่"

"เจ้าโง่เอ๊ย ใครจะไปจับขาของเวลาไว้ได้เล่า"

"ทำไมจะไม่ได้นะ ที่หนอนที่เรากิน เรายังจับได้เลย"

แม่นกอ่อนใจเลยไม่พูดว่าอะไรต่อ ลูกนกก็ได้แต่เบิ่งตาดูซ้ายดูขวา หวังจะเจอะขาของเวลาจะได้จับมันไว้ ลูกนกแลเห็นเงาแดดทอดลงไปบนดินใต้ชายคา เงานั้นเคลื่อนไปทีละนิดๆ แต่ก็เห็นได้ชัดว่าเคลื่อน เห็นเช่นนั้น ลูกนกก็ร้องว่า "นั่นไง ขาของเวลา" แล้วก็โดดลงไปบนดิน พยายามจิกลงไปที่เงาซึ่งกำลังถอยไปนั้น แต่ไร้ผล เวลาที่ลูกนกก้มหัวเงาก็หายไปราวกับบินไปอยู่เหนือหัวที่แท้มันเป็นเงาของลูกนกเอง เมื่อลูกนกกระโดดเงาก็กระโดดด้วย เพราะฉะนั้นก็จับอะไรไม่ได้เลย ในที่สุดลูกนกตัวผู้ได้พูดขึ้นว่า "ขาของเวลาไม่ได้อยู่ที่นี่หรอก" ลูกนกตัวเมียพูดว่า "เราควรจะไปลองเที่ยวหาที่อื่นดีกว่านะ"

ลูกนกทั้งสองก็เลยลองบินดู

แต่ปีกยังไม่แข็งแรงพอ บินไปได้หน่อยก็ต้องหยุดพัก แต่ลูกนกก็พยายามบินจากลานบ้านไปยังลานหน้าโรงนา แล้วก็เลยบินออกถึงทุ่งนาและจับหนอนที่อยู่บนใบปอได้ตัวหนึ่งนำมาแบ่งกันกิน นับเป็นครั้งแรกที่ลูกนกทั้งสองจับหนอนกินเอง แม้จะเพียงตัวเดียวก็ยังรู้สึกว่าหนอนนั้นอร่อยกว่าที่เคยกินเป็นไหนๆ ลูกนกบินต่อไปด้วยความภาคภูมิใจ ทุ่งนานั้นใหญ่กว้างจริงๆ อากาศก็บริสุทธิ์สดชื่น ต้นไม้ใบหญ้านั้นก็หอมหวน ทุกอย่างที่แลเห็นช่างผิดกับที่เห็นจากบนหลังคา ต่างกับที่เคยคิดไว้โดยสิ้นเชิง ยิ่งคิดก็ยิ่งมีความสุข ก็เลยบินต่อไปๆ จนลืมรังของตนเสียสิ้น แม้แม่ของตนก็ลืมนึกถึงไปเลย

ตกกลางคืน ลูกนกเหนื่อยอ่อนก็เลยหยุดพักนอนบนต้นไม้ข้างหนองน้ำแห่งหนึ่ง พระจันทร์เพิ่งค่อยๆ โผล่ออกมาจากเมฆ ลมสงบนิ่ง ใบไม้ไม่กระดิกเลย สิ่งมีชีวิตทั้งหลายต่างหลับไหล เงียบสงบไปทุกแห่ง มีก็แต่ลูกนกน้อยทั้งสองนั่นเท่านั้นที่นอนไม่หลับ ทั้งนี้เพราะไม่ได้นอนในรังอันอ่อนนุ่มใต้ปีกอันอบอุ่นของแม่นก บัดนี้ต้องมาอยู่ในกลางทุ่งนาอันอ้างว้าง แล้วจะให้นอนหลับได้อย่างไร ลูกนกตัวเมียร้องไห้พลางรำพันว่า

"เราไม่ควรทิ้งแม่ทิ้งรังเรามาอย่างนี้เลย"

"ร้องไห้ไปก็ไร้ประโยชน์ เรามาไกลเกินกว่าจะกลับไปได้แล้ว แล้วเราก็จำทางไม่ได้ ตอนนี้ไม่มีทางทำอะไรได้ นอกจากรวบรวมความกล้าบินไปเที่ยวหาขาของเวลาต่อไป เจ้าเวลานี่ช่างเป็นผู้เดินทางที่ไม่รู้จักเหนื่อยเหนื่อย ถ้าเราจับตัวมันได้ละก็มันอาจช่วยพาเรากลับบ้านได้"

"แต่ถึงอย่างไร ก็ต้องหาขาของเวลาให้ได้นะ"

ทันใดนั้นลูกนกตัวเมียแลเห็นอะไรอย่างหนึ่งซึ่งไม่เคยเห็นมาก่อน จึงร้องบอกว่า

"ดูนั่นแน่ะ อะไรอยู่ตรงนั้นน่ะ"

ลูกนกตัวผู้ตกใจจึงมองไปที่แสงสว่างจุดเล็กๆ มีแสงเรืองอยู่รอบๆ จมอยู่ในน้ำ มองดูเหมือนกระจกเงาบานเล็กๆ ลูกนกทั้งสองหารู้ไม่ว่านั่นแหละคือพระจันทร์ฉายเงาลงในหนองน้ำ จึงได้แต่ร้องออกมาว่า "มันอะไรกันนะ ไม่เคยเห็นมาก่อนเลย"

"เอ๊ะ มันเคลื่อนไปทางนั้นนะ" ลูกนกตัวเมียร้องบอก "มันเคลื่อนไปเบาๆ ลอยๆ ราวกับว่าไม่ได้เคลื่อนไปเลย"

"จริงซิๆ เจ้านี่เห็นจะเป็นขาของเวลาแน่ๆ เลย"

ลูกนกตัวเมียกระพือปีกด้วยความดีใจ พูดว่า "ใช่แล้วละ มันคงต้องเป็นเวลาเดินในน้ำแน่ๆเลย"

พูดแล้วก็ชวนลูกนกตัวผู้โผไปจิกสิ่งที่คล้ายกระจกเงาเล็กๆ ในน้ำ แต่แล้วก็ต้องแปลกใจที่ปรากฏว่าอกของตนแจะน้ำ จึงได้รีบถอยบินโผไปจับกิ่งไม้ก่อนที่ปีกจะเปียกแล้วก็ตั้งสติมั่นจ้องมองไปที่น้ำอีกที คราวนี้แลเห็นระยิบระยับเหมือนงูสีทองตั้งมากมายเลื้อยตรงมาหา

40/13 21 ธ.ค. 30

ลูกนกทั้งสองเลยซุกหัวลงใต้ปีกแล้วก็หลับตาไม่มองดูอีกเลย ครู่เดียวก็หลับ

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น นกทั้งสองก็บินต่อไปโดยไม่มีจุดหมาย เมื่อผ่านไปที่ใดก็แลเห็นทุ่งนามีผู้หญิงผู้ชายทำงานอยู่ในท้องทุ่ง ลูกนกได้มีโอกาสจับหนอนมากมายกินกันอย่างเอร็ดอร่อย แต่ว่าขาของเวลาอยู่ที่ไหนกันเล่า

วันหนึ่งลูกนกทั้งสองได้บินมาถึงแม่น้ำซึ่งน้ำกำลังไหลลง ลูกนกตัวเมียร้องว่า

"อะไรกันละนี่ น้ำอีกแล้วหรือ น้ำเดินได้ด้วยหรือ"

"ไม่ใช่หรอก น้ำจะเดินได้อย่างไรกันเล่า" แต่น้ำก็เดินจริงๆ ด้วย เวลาเดิน น้ำช่างราบเรียบ "ต้องเป็นขาของเวลาเดินแน่ๆเลย" ลูกนกตัวเมียก็พูดออกมาว่า

"ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว น้ำเดินไปทางไหน เราก็บินตามไปทางนั้นด้วยก็แล้วกัน"

แล้วลูกนกทั้งสองก็บินไปตามแนวแม่น้ำตั้งแต่เช้าจดค่ำ ตกกลางคืนก็พักนอนที่ริมตลิ่งนั้น รุ่งขึ้นเช้าก็บินต่อไป ลูกนกทั้งสองบิน บินกันไปไม่รู้กี่วันกี่คืน ไม่รู้ด้วยว่าก็หมื่นก็พันลี้แล้ว ต้นไม้ต้นหญ้าค่อยๆกลายเป็นสีเหลือง ทุ่งนาก็โล่งไปหมด หาหนอนกินยากเต็มที่ ในเมื่อความอบอุ่นหายไปกลายเป็นหนาวเย็น เวลาพาฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อนค่อยๆหายไป แต่ขาของเวลาก็ยังหาไม่พบ แม่น้ำนั้นหรือก็ไหลไม่มีวันจบสิ้น ลูกนกทั้งสองหนาวสั่นจึงซุกตัวลงในกองหญ้าแห้ง โผล่หัวออกไปดูท้องฟ้าอันไม่มีที่สิ้นสุดแล้วก็อดกังวลไม่ได้

ลมฤดูใบไม้ร่วงพัดแรงมาทางนั้น ใบไม้ที่แห้งอยู่แล้วปลิวว่อนไม่ผิดกับผีเสื้อบินร่อนในอากาศ ช่างแผ่วเบา ช่างสวยงาม เห็นแล้วอดสงสัยไม่ได้ว่า

"นี่เป็นขาของเวลาหรือ"

ใบไม้เหล่านั้นในที่สุดก็ได้ร่วงลงมาบนกองหญ้าแห้ง แล้วก็นิ่งอยู่อย่างนั้น ไม่ได้ปลิวต่อไป ลูกนกร้องออกมาว่า

"ไม่ใช่ขาของเวลาหรอก ขาของเวลาไม่เคยหยุดนี่"

ตอนนี้ลูกนกอดคิดถึงแม่ไม่ได้ "ตอนนี้แม่คงไปอยู่ทางตอนใต้ที่ไหนสักแห่งแล้วนะ แม่บอกไม่ใช่หรือว่าทางใต้อากาศอบอุ่น แล้วก็สวยด้วย ทำอย่างไรเราจะได้ไปถึงทางใต้เล่า"

ขณะนั้นมีห่านป่าฝูงหนึ่งกำลังบินมาเป็นขบวน เห็นแล้วลูกนกคิดว่า

"เขากำลังจะไปไหนกันนะ ไปที่ไกลหรือ เขาคงต้องเป็นนักเดินทางที่ชำนิชำนาญ เขาคงต้องรู้เรื่องทางใต้เป็นอันมาก แล้วคงรู้ด้วยว่าแม่เราอยู่ที่ไหน"

ห่านป่าฝูงนั้นร่อนลงพักที่ริมตลิ่ง ลูกนกรวบรวมความกล้าตรงเข้าไปหาห่านป่าเหล่านั้น ถามว่า "พวกเพื่อนๆจะไปไหนกันน่ะ"

"ไปทางใต้" ห่านป่าตัวที่ดูเป็นจ่าฝูงตอบ

"ทางใต้อบอุ่นและสวยงามใช่ไหม"

"ใช่"

"วิเศษเลย ให้เราตามไปด้วยได้ไหม เราก็กำลังจะไปทางใต้ด้วย"

จ่าฝูงสั่นหัว ไม่ตอบว่ากระไร ลูกนกตัวผู้ถามต่อไปว่า

"ทำไมไม่ตอบเราเล่า ให้เราไปด้วยได้ไหม หรือไม่ได้"

จ่าฝูงจ้องเขม็งมองดูลูกนกนางแอ่นแล้วพูดว่า

"เดี๋ยวก่อน เจ้าหนู ข้าต้องรู้ก่อนซิว่า เจ้าน่ะทนความยากลำบากได้ไหม มันไม่ใช่เรื่องง่ายๆนะ"

ไม่ทันคิดสักนิดหนึ่ง ลูกนกตัวผู้ร้องออกมาว่า

"ทำไมจะทนไม่ได้ เราทนความยากลำบากได้แน่ๆเลย เราจากแม่มานานแล้ว และเราก็อยู่ของเรามาได้ตลอด"

ห่านป่าจ่าฝูงก็ถามว่า "แล้วจะเชื่อฟังกฎเกณฑ์ของการเดินทางและคำสั่งสอนได้หรือไม่เล่า จะบินเข้าขบวนได้โดยไม่ล้าหลังได้หรือไม่ จะเผ้ายามได้หรือไม่"

"ได้ ได้ เราทำได้ทั้งนั้นแหละ"

"เจ้าตกลงใจดีแล้วหรือ"

"ตกลงใจแล้ว เมื่อเราหวังว่าจะได้พบแม่ทางใต้นั้นแล้ว รับรองได้ว่าไม่มีความยากลำบากอะไรที่เราจะทนไม่ได้ เราไม่กลัวอะไรเลย เราตกลงใจแล้ว"

ดังนั้นลูกนกนางแอ่นทั้งสองก็ได้ร่วมขบวนไปทางใต้กับห่านป่า

(ยังมีต่อ)

ปีที่ 40 ฉ. 14 28 มี.ค. 30

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

เวลามีขา

(นิทานจีน)

(ตอนจบ) เรื่องเล่าถึงลูกนกนางแอ่น ๒ ตัว ตัวผู้กับตัวเมีย ตอนแรกก็เกียจคร้านไม่ยอมออกจากรังเพื่อฝึกบินให้แข็ง และไปหาหนอนกินเอง เมื่อแม่พูดถึงเวลาล่วงไปๆ ฤดูกาลก็จะเปลี่ยนไป ลูกนกทั้งสองเกิดฉงนว่า เวลาล่วงไปๆได้อย่างไร เวลามีขาหรือ แล้วก็เลยคิดจะไปเที่ยวหาว่าขาของเวลาอยู่ที่ไหน นับเป็นโอกาสแรกที่ลูกนกทั้งสองได้ลองบินออกจากรัง เมื่อบินได้เช่นนั้นแล้ว ก็รู้สึกเพลิดเพลิน บินต่อไปเรื่อยจนหาทางกลับรังไม่ถูก แต่ก็ได้อาศัยบินไปตามแนวแม่น้ำ จนในที่สุดได้มาพบห่านป่ากำลังยกขบวนบินไปทางใต้ จึงได้ขออาศัยบินไปด้วย แม้ว่าห่านป่าจะมีกฎเกณฑ์เข้มงวดอย่างไรก็ยอม ทั้งนี้ก็หวังว่าอาจจะได้พบแม่ที่ทางใต้นั้น

ทุกเช้าก่อนรุ่ง ขณะที่ลูกนกนางแอ่นยังหลับอยู่ ห่านป่าจ่าฝูงก็จะทำเสียงปลุก ห่านป่าทุกตัวจะยืดคอและกระพือปีก เตรียมพร้อมจะออกเดินทางประจำวัน เมื่อทุกตัวพร้อมแล้ว จ่าฝูงก็จะส่งเสียงเรียกอีกว่า "ออกบิน" แล้วทุกตัวก็โผบิน จ่าฝูงนำหน้า ตัวอื่นๆตามกันไปทีละตัว สุดท้ายก็มาถึงลูกนกทั้งสองรั้งท้าย ต่อจากนั้นก็แปรขบวนบางพวกบินแถวเดี่ยว แต่จะอย่างไรก็ตาม ต้องรักษาระยะระหว่างห่านป่าทุกสองตัว ห่านป่าบินสูงขึ้นๆ และเร็วขึ้นๆจนลมพัดหวือๆ ลูกนกนางแอ่นพยายามเต็มที่ที่สุดที่จะให้ทันขบวน แต่ไม่ช้าก็รู้สึกว่าเหนื่อยหายใจไม่ออก เลยบินตกล้าหลัง ห่านป่าที่คุมท้ายขบวนก็ร้องว่า

"ลูกนกน้อยตามไม่ทัน ตกไปอยู่ข้างท้ายแล้ว"

ห่านป่าจ่าฝูงที่บินนำหน้าอยู่ได้ยินเสียงได้หันหน้ามาดู และแลเห็นลูกนกทั้งสองเบ็นจุดอยู่ห่างลิบๆ จ่าฝูงจึงสั่งให้ห่านป่าทั้งฝูงหยุดพัก ห่านป่าทุกตัวร่อนลงพักในนาแห่งหนึ่ง คอยอยู่ตั้งนาน ลูกนกนางแอ่นจึงได้มาถึง ร่างลูกนกทั้งสองแทบจะพุ่งลงมาจากกลางอากาศด้วยความเหนื่อยอ่อน พอถึงพื้น ก็ลมจับไปเลย ล่วงไปตั้งครู่ใหญ่ๆ ถึงได้สติ ลูกนกตัวผู้ถอนใจพลางร้องว่า "เฮ้อ แทบตาย" ลูกนกตัวเมียร้องบอกว่า "โอ๊ย ขยับเขยื้อนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว"

ลูกนกทั้งสองรู้สึกเหมือนว่าถูกเหยี่ยวกัดปีก เพราะยกปีกไม่ขึ้นเลย ต่างมีอาการอิดโรย ปวกเปียก ห่านป่าหลายต่อหลายตัวร่วมกันคิดหาทางช่วยลูกนกน้อยนั้น ในที่สุดก็ตกลงสั่งให้ห่านป่าที่แข็งแรง ๒ ตัวเป็นพี่เลี้ยงลูกนกทั้งสอง โดยให้ลูกนกแต่ละตัวเอาปากคาบหางห่านป่าแต่ละตัวไป แล้วก็ออกเดินทางต่อไป

ด้วยวิธีดังกล่าวลูกนกทั้งสองก็สามารถไปกับขบวนของท่านบ่าได้ ไม่ถูกทิ้งไว้ข้างท้าย แต่กว่าแต่ละวันจะผ่านไปได้ก็เหน็ดเหนื่อยไม่น้อย ไหนจะต้องคาบหางท่านบ่า ไหนจะต้องขยับปีก ไหนจะต้องหดขาไว้ใต้ท้อง หางก็ต้องกระดกไว้ตลอดเวลา แม้จะได้รับทุกขเวทนาเพียงไรก็ตามลูกนกก็ฝืนใจไปต่อไป อยากจะร้องไห้ก็ไม่มีเวลา ปากก็อ้าไม่ได้ ต้องบินอย่างรวดเร็วที่สุด เพื่อรักษาชีวิตไว้ ฉะนั้นพอถึงเวลากลางคืนต่างก็ปวดเนื้อปวดตัวไปทั่ว แล้วก็เหนื่อยอ่อน พอได้นอนก็หลับทันที

ครั้นรุ่งขึ้นเช้า ก็ออกเดินทางอีก ทั้งๆที่ยังรู้สึกปวดตัวราวกับถูกเข้าเครื่องทรมาน ตาก็ยังปรืออยู่ด้วยความง่วง วันหนึ่งขณะที่กำลังบินอยู่ ลูกนกตัวผู้สับปะหงกไปครู่หนึ่ง เลยพุ่งดิ่งไปในกองฟาง แต่ก็ไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร ลูกนกรีบโผบินอย่างเร็วที่สุด ในที่สุดก็เข้าขบวนได้ ในระหว่างเดินทางไกลนั้นบรรดาท่านบ่ารักษากฎเกณฑ์เคร่งครัดนัก ไม่มีตัวใดหยุดพักได้ ถ้ายังไม่ถึงเวลาพัก ไม่มีตัวใดส่งเสียงอะไร ในเมื่อทุกตัวต้องเงียบ เมื่อถึงเวลาจะบินเร็ว ก็ต้องบินเร็ว เมื่อจะต้องบินช้า ก็บินช้า เมื่อถึงเวลาร้องส่งเสียงจ๊ับจ๊าบได้ ท่านบ่าก็ส่งเสียง ถึงเวลากิน ก็ต้องกิน ทุกเย็นจะต้องมีประชุมดูผล ตัวใดประพฤติดีก็ได้รับการยกย่อง ตัวใดละเมิดวินัยก็จะถูกตำหนิ ตัวใดสุขภาพไม่ดีก็จะได้รับความช่วยเหลือและประคบประหงมเป็นอย่างดี

ส่วนลูกนกนางแอ่นทั้งสองนั้น ท่านบ่าก็ได้ดูแลอย่างดีด้วยความมีน้ำใจ เวลาใดที่ลูกนกอยากจะร้องไห้ ท่านบ่าก็จะปลอบโยน ถ้าเหนื่อยเกินไปนักก็ได้รับอนุญาตให้หยุดบินและพักเสียครู่หนึ่ง เมื่อหิวก็หาอาหารให้กิน เมื่อบินได้ดีขึ้นก้าวหน้าขึ้นก็ได้รับคำยกย่องชมเชย ในเวลากลางคืนก็ให้ลูกนกทั้งสองซุกอยู่ใต้ปีกท่านบ่าเพื่อจะได้ไม่รู้สึกหนาว ลูกนกทั้งสองไม่ต้องเผ้ายามเหมือนท่านบ่าอื่นๆ ตอนแรกลูกนกหวนนึกถึงชีวิตหนหลังที่รังอันอ่อนนุ่ม เพลงกล่อมอันไพเราะของแม่ และอาหารอันอร่อยๆที่แม่หาให้กินทุกวัน มันช่างเป็นชีวิตที่สุขสบายได้แต่พักผ่อน งานการไม่ต้องทำ มาบัดนี้ชียังจะต้องทนความยากลำบากอะไรอีกบ้าง เดี๋ยวมีพายุเดี๋ยวมีพายุหิมะ ซึ่งทำให้การบินยากยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นจึงต้องบินตลอดไม่ได้พักได้ผ่อนทั้งยังไม่ได้นอนอีกด้วย อากาศที่เปลี่ยนไปตลอดเวลาทำให้บินให้เร็วได้ยากที่สุด พ้าเปลี่ยนสีแล้วต้นไม้ต้นหญ้าก็โอนเอนและส่งเสียงอื้ออึง พ้าลั่นครืนครั่นทั้งยังจะแลบแปลบปลาบ ฝนก็เทลงมาจนแผ่นดินมีน้ำท่วมเต็มไปหมด ธรรมชาติขณะนี้ดูเหมือนจะทำให้ลูกนกนางแอ่นตระหนกตกใจยิ่งขึ้น

วันคืนล่วงไป ลูกนกค่อยชินกับความยากลำบาก ยิ่งได้รับการดูแลอย่างดีจากท่านบ่ายิ่งเพิ่มความพยายามพร้อมด้วยความกตัญญูรู้คุณ แล้วก็คิดว่าต้องเดินทางไปกับพวก

ห่านป่าต่อไป จะได้ไม่เสียหน้า ถ้าห่านป่าทนความยากลำบากได้ แล้วทำไมลูกนกนางแอ่นจะทนไม่ได้ ถ้าห่านป่าเดินทางด้วยความสุขทุกวัน แล้วทำไมลูกนกนางแอ่นจึงจะต้องทุกข์กังวล

ลูกนกน้อยแข็งแรงขึ้นทุกวันๆ ปีกไม่ปวดอีกต่อไปแล้ว แล้วก็ไม่เหนื่อยง่ายอีกแล้ว ความง่วงเหงาก็หายไป แต่ก็หลับได้ทุกหนแห่ง ตอนนี้ลูกนกเริ่มขึ้นยามให้เขาได้แล้ว ถึงเวลากินก็กินอย่างเต็มอิ่ม จนน้ำหนักตัวเพิ่มขึ้น บัดนี้ลูกนกบินด้วยตัวเองได้แล้วโดยไม่จำเป็นต้องคาบหางห่านป่าอีกต่อไป

ช่างร่าเริงเสียนี่กระไรที่ได้เป็นผู้บินที่แข็งแรงและกล้าหาญ แถวของห่านป่าผ่านเข้าไปในก้อนเมฆ ห่านป่าต่างส่งเสียงร้องอย่างร่าเริง ก้องฟ้าก้องดิน ลมพัดแรงและเร็ว ลมอุ่นๆ จากภาคใต้พัดขึ้นมาจากฝั่งทะเลไปทางเหนือ ฝูงห่านป่าได้มาถึงแม่น้ำฮวงโห ต่างก็เหนื่อยอ่อนบ๊อแบ๊ด้วยความกลัวหนาว ได้หยุดพักหน่อยหนึ่ง แล้วลมเหนืออันหนาวเย็นที่พัดลงมาจากทะเลทรายก็ได้มุ่งตรงไปยังทะเลในแดนภาคใต้ ต่อมาห่านป่าก็ได้เดินทางมาถึงแม่น้ำแยงซีทั้งเหนื่อยและอิดโรย แล้วก็เกิดกลัวอากาศร้อน ห่านป่าก็เลยต้องหยุดพัก แต่แล้วก็ต้องบินต่อไป ห่านป่าบินผ่านภูเขาแม่น้ำไม่รู้จบสิ้นเป็นเวลานานนับวันไม่ถ้วน ในที่สุดวันหนึ่งก็ได้มาถึงทะเลสาบใหญ่แห่งหนึ่ง ห่านป่าร่อนลงที่ข้างทะเลสาบนั้น ถึงเวลาแล้วที่จะต้องแยกกับลูกนกนางแอ่น ห่านจ่าฝูงพูดว่า

"เอ้า ถึงแล้ว เพื่อนผู้กล้าหาญของเรา พวกเราจะต้องพักที่นี่ แต่เจ้าต้องบินต่อไปทางใต้ แม่ของเจ้าคงอยู่ที่ไหนสักแห่งแถบชายทะเลในแคว้นทางใต้สุด ลาก่อนนะ โชคดีลูกนกน้อย"

ลูกนกนางแอ่นยังไม่อยากจากเพื่อนผู้แสนดีของตน จึงอดอาลัยไม่ได้ น้ำตาไหลพราก กางปีกโอบรอบคอห่านป่าจ่าฝูงแล้วร้องอำลาว่า "ขอบคุณ สวัสดี" แล้วก็บินจากไป ลูกนกทั้งสองบินต่อไปทางใต้อีกหลายต่อหลายวัน เป็นหนทางนับร้อยๆ ลี้ ในที่สุดก็ได้เห็นทะเล แลเห็นเงื่อมผาสีแดงชะโงกเหนือทะเลอยู่แต่ไกลๆ มีต้นเฟินขึ้นทั่วไปเหมือนขนนกพีนิกซ์ เถาวัลย์ก็พันกันเหมือนด้ายทองดอกไม้ที่โผล่ออกมาตามรอยหินแตกส่งกลิ่นตลบอบอวล นกนางแอ่นตั้งหมื่นตั้งแสนบินร่อนไปร่อนมาอยู่ทุกหนทุกแห่ง นกนางแอ่นนอนกันตามกิ่งไม้ก็มี เล่นกันตามชายหาดก็มี บินอยู่เหนือท้องทะเลก็มี นับเป็นสวรรค์ของนกนางแอ่นโดยแท้

บนยอดต้นไม้สูงที่กำลังออกดอกนั้น มีนกนางแอ่นตัวหนึ่งส่งเสียงร้องดังลั่นได้ยินไปไกลตั้งไมล์ๆ

"เสียงแม่ร้องเรียกนะ พี่งซี นั่นไงล่ะ ไม่ผิดหรอก" ลูกนกนางแอ่นบอกกัน แล้วก็รีบบินใกล้เสียงนั้นเข้าไป แม่นกนางแอ่นจริงๆ นะแหละ ทั้งแม่ทั้งลูกต่างกระพือปีกเข้าหากัน ทั้งยังเต้นไปมาด้วยความตื่นเต้นปีติยินดีที่แม่ลูกได้มาพบกันอีก เสียงแม่พูดว่า

"นี่ลูกน้อยของแม่หรือนี่ ดูซิ ลูกทั้งสองโตขึ้นแค่ไหนน่ะ ทั้งแข็งแรง ทั้งโตใหญ่ แม่แทบไม่เชื่อสายตา ตั้งแต่ลูกจากแม่ไป แม่เฝ้าค้นหาลูกทุกหนทุกแห่ง ลูกไปอยู่ไหนมา แล้วลูกมาถึงนี่ได้อย่างไรน่ะ"

"แม่จ๋า เราเที่ยวหาขาของเวลาน่ะซิ หาทุกแห่งที่เราคิดว่าจะเจอะแล้วก็..."

ลูกนกพูดไม่ค่อยออกด้วยความตื่นเต้นยินดี ได้พยายามเล่าเรื่องการผจญภัยของตนให้แม่ฟัง แม่นกก็ได้แต่พูดซ้ำๆว่า "โธ่ลูกเอ๋ย แล้วเป็นอย่างไร หาขาของเวลาเจอะไหม"

"ไม่เจอะหรอกแม่ เราไปจนทั่วประเทศ ได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ก็ไม่ได้เห็นขาของเวลา แม้แต่ห่านป่าที่เฉลียวฉลาดก็ไม่รู้เรื่องนี้เลย"

"โธ่ ลูกเจอะแล้วลูกไม่รู้"

"เอ๊ะ มันเป็นอย่างไรนะแม่ มันอยู่ที่ไหนกันล่ะ"

"ลูกรู้จักขาของเวลาด้วยตัวลูกเองแล้วละ ร่างกายของลูกแข็งแรงขึ้นนับว่าลูกได้ผ่านการทดสอบมาแล้ว ทำให้ลูกมีความจัดเจนขึ้น มีกำลังใจเข้มแข็งขึ้น มีความคิดกว้างขวางขึ้น ลูกได้เป็นทหารกล้าแล้ว เวลาล่วงไป ลูกก็ได้เดินไปกับเวลาด้วย นั่นแหละ ลูกได้มีขาของเวลาไปกับลูกโดยตลอดละ"

♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

(นิทานญี่ปุ่น)

เสียงไก่ขัน

เสียงไก่ขัน เป็นสัญญาณว่าตะวันจวนจะขึ้น กลางคืนผ่านไปกลายเป็นวันใหม่ ไก่ก็ขันอยู่อย่างนี้เรื่อยมา ไม่น่าจะมีความสำคัญแต่อย่างใด แต่ได้กลายเป็นเครื่องหมายแสดงการแพ้ชนะในการพนันขันต่อ นิทานญี่ปุ่นมีเล่าไว้เกี่ยวกับเรื่องนี้หลายเรื่องด้วยกัน แต่ละเรื่องเป็นเรื่องการพนันท้าทายความสามารถของโอนิ ให้ทำงานให้เสร็จก่อนรุ่งโอนิ เขาหมายได้ทั้งภูตผีปีศาจ หรือยักษ์มาร เขาว่ามักจะมีหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว มีตา ๓ ตา มีนิ้วมือ ๓ นิ้ว นิ้วเท้า ๓ นิ้ว ชอบจับคนกินเป็นอาหาร ที่สำคัญก็คือไม่ค่อยจะฉลาด จึงถูกหลอกอยู่เสมอ ดังเรื่องที่ริชาร์ด เอ็ม ดอร์สันเล่าไว้ในนิทานพื้นบ้านญี่ปุ่น ดังต่อไปนี้

เรื่องที่หนึ่ง เรื่องหินรอยพื้น

ในโบราณกาล ภูเขาฮองงุกับภูเขาเรออยู่เคียงข้างกัน แต่ก็ยังมีหุบเขาคั่นอยู่ เจ้าเขาฮองงุอยากจะไปมาระหว่างภูเขาทั้งสองก็รู้สึกลำบาก จึงได้สั่งให้โอนิตนหนึ่งมาสร้างสะพานเหนือหุบเขาเพื่อเชื่อมภูเขาทั้งสองนั้น โดยสัญญาว่า ถ้าโอนิทำเสร็จก่อนไก่ขันครั้งแรกละก็ จะให้กินคนคนหนึ่งเป็นรางวัล

โอนิได้ยินเช่นนี้ก็ดีอกดีใจ ตั้งหน้าตั้งตาทำงาน ไปขนหินก้อนใหญ่ๆจากแม่น้ำโดยใช้ปากคาบมาทีละก้อนๆ จนกระทั่งหินก้อนสุดท้าย เจ้าเขาเห็นเช่นนั้นก็คิดว่า

'เจ้าโอนินี่มันเก่งนะ ไก่ยังไม่ทันจะขัน งานของมันจะเสร็จอยู่แล้ว ถ้าเราไม่ทำเสียงไก่ขันตอนนี้ละก็ เราจะต้องหาคนเอามาให้มันกินตามสัญญา เราก็อดสงสารคนที่จะถูกโอนิกินไม่ได้ ทำอย่างไรดี'

คิดไปคิดมา เจ้าเขาก็เลยทำเสียงไก่ขันขึ้นมาทันที พอได้ยินเสียงไก่ขัน โอนิทั้งผิดหวังทั้งเสียใจ รางวัลจวนจะถึงมืออยู่แล้วที่เดียว กลับหลุดมือไปเสียได้ ยิ่งคิดยิ่งโมโหวุ่นวายใจ โอนิเลยโยนหินทุกก้อนทิ้งลงไปในหุบเขาเบื้องล่างทั้งหมด

เขาว่าหินทุกก้อนที่ยังคงมีอยู่จนบัดจุบันนี้มีรอยพื้นทุกก้อน ชาวบ้านจึงนำมาไว้ในบริเวณศาลเจ้านิชิซะวะตะก้อนหนึ่ง ใหญ่ขนาดเสื่อทะทามิผืนหนึ่ง มีรอยเหมือนพื้นเห็นได้ชัดขนาด ๑-๒ นิ้ว ในหมู่บ้านอูเอดะมุระเชื่อกันว่าหินรอยพื้นก้อนนั้นคงอยู่ที่นั่นมาช้านานเป็นร้อยๆปี

เพราะมีตะไคร่ขึ้นเต็ม

อีกสำนวนหนึ่งเล่าว่า โอนิที่อยู่บนภูเขาเรอิขอร้องให้เจ้าโกะโบะส่งคนให้ตนกินด้วยเพียงปีละคนเท่านั้น เจ้าโกะโบะก็รับคำขอร้องนั้น แต่มีเงื่อนไขว่าโอนิตนนี้จะต้องทำหุบเขาให้ได้พันแห่งภายในเวลาวันหนึ่งกับคืนหนึ่ง โอนิรีบทำอย่างตั้งอกตั้งใจ แต่เจ้าโกะโบะไม่อยากเห็นคนถูกโอนิกิน จึงทำให้หุบเขานั้นหายไปเสียแห่งหนึ่ง โอนินับแล้วนับอีก หุบเขาที่ตนทำขึ้นก็ได้แค่ ๙๙๙ เท่านั้น ไม่ถึง ๑,๐๐๐ สักที จนกระทั่งหมดเวลากำหนด โอนิหัวเสียมากเลยคายหินที่คาบอยู่แล้วโยนทิ้งไป หินก้อนนั้นคือหินก้อนที่เรียกกันว่า หินรอยพืน

เรื่องที่สอง เรื่องบันได ๙๙ ขั้น เรื่องเล่าว่าที่ศาลเจ้ากะเมะกะวะมีบันไดหินทำด้วยหินก้อนโตๆ วางสุมๆกัน เหตุที่ได้มีบันไดนี้ขึ้นกล่าวกันว่า เมื่อนานมาแล้วมีที่แห่งหนึ่งเรียกว่าอิชิงะกิอยู่ที่ชานเมืองเบปปุชิ ที่แห่งนี้เป็นที่อยู่ของโอนิผัวเมีย มีลักษณะเป็นถ้ำแคบๆขนาด ๖ ตารางฟุตเท่านั้น เหนือถ้ำมีหินก้อนหนึ่งเผยออยู่หน่อยทำให้มีแสงสว่างภายในถ้ำ เขาว่าโอนิที่เป็นเมียเป็นผู้ทำขึ้นเพื่อให้ถ้ำสว่างจะได้ทอผ้าแลเห็น (แต่ที่จริงเขาว่าโอนิพวกนี้แทบจะตัวเปล่าเปลือย มีผ้าผ่อนติดตัวนิดหน่อยเท่านั้น)

โอนิผัวเมียเข้ามาในหมู่บ้านทุกวันเพื่อมาจับคนกินเป็นอาหาร เจ้าในศาลเจ้ากะเมะกะวะที่มีชื่อว่าทะเมะโตะโมะอดสงสารคนที่ถูกโอนิจับกินไม่ได้ จึงตกลงใจว่าจะต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อให้โอนิเลิกจับคนไปกินเสียที ดังนั้นวันหนึ่งจึงจำแลงร่างเป็นคนธรรมดามาเยี่ยมโอนิทั้งสอง แล้วพูดท้าโอนิผัวเมียว่า

"ถ้าเจ้าทั้งสองทำบันไดขึ้นไปถึงศาลเจ้าให้ได้ ๑๐๐ ขั้นภายในคืนพรุ่งนี้ได้ละก็ ข้าจะพาคนมาให้เจ้ากินวันละคนทีเดียว เจ้าไม่ต้องออกไปเที่ยวจับคนมากินให้ลำบากอีกต่อไป"

งานนี้เป็นงานยาก โอนิทั้งสองรู้ดีแต่ก็เต็มใจทำ คืนวันรุ่งขึ้นโอนิผัวเมียก็เริ่มงาน โอนิเมียไปขนหินก้อนใหญ่ๆที่อิชิงะกิ จัดการโยนให้โอนิผัวที่ศาลเจ้ากะเมะกะวะ โอนิผัวรับก้อนหินแล้ววางทับถมลงไปทีละขั้นๆอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็ได้ถึง ๙๙ ขั้นแล้ว เจ้าทะเมะโตะโมะเห็นแล้วอดแปลกใจไม่ได้ ไม่นึกว่าโอนิจะทำบันไดรวดเร็วเช่นนี้ และถ้าปล่อยให้โอนิทำต่อไปอีกครู่เดียวบันไดก็จะเสร็จก่อนไก่ขันแน่ๆ ถ้าเช่นนั้นก็จะต้องทำอะไรให้ไก่ขันในขณะนั้น เมื่อไม่มีทาง เจ้าทะเมะโตะโมะต้องทำเอง คือขันเลียนเสียงไก่ออกมาในทันใด

โอนิได้ยินเสียงไก่ ก็ทิ้งงานกลับไปยังถ้ำของตนด้วยความสิ้นหวัง พลางบ่นออกมาว่า "โธ่ เสียดายจริงๆเหลืออีกขั้นเดียวแท้ๆ ก็จะได้ ๑๐๐ ขั้น" แต่ว่าถึงจะอย่างไร โอนิก็รักษาคำพูด เมื่อแพ้คำท้าของเจ้าทะเมะโตะโมะแล้วก็ยอมเลิกจับคนมากิน

เรื่องนี้เล่ากันอีกสำนวนหนึ่งซึ่งเคยเล่าไว้เมื่อนานมาแล้ว ว่าโอนิไม่ได้ถูกหลอก แต่ตนเองกลับเล่นฉลาดเอาฟางไปคลุมหัวไก่ไม่ให้ไก่ทุกตัวในย่านนั้นเห็นอะไร จะได้ไม่ขันเมื่อถึงเวลาตะวันจวนขึ้น แต่มีนางพ้ามาแอบเอาฟางที่คลุมหัวไก่ออก ไก่ทุกตัวพากันขัน บันไดของโอนิเสร็จเพียง ๙๙ ขั้นขาดอีกขั้นเดียว จึงต้องยอมแพ้ไม่มาจับคนในตำบลนั้นกินอีกต่อไป ♥

ปีที่ 40 ฉ. 19 ส.ค. 30

นึกว่าตำรายาของโบราณจะได้มีโอกาสเข้าห้องทดลองสมัยใหม่

"ใครว่า เขาวิจัยตำรายาฝรั่ง"

หัวใจที่เริ่มพองโตจึงฟุบแฟบยิ่งกว่าเดิม

"เออนะ ชาติเราเก่าแก่มาหลายพันปีไม่เป็นที่เชื่อถือ สู้พวกบีศาจผมแดงมันไม่ได้ เพิ่งตั้งบ้านตั้งเมืองมานานเท่าไหร่กัน เคยดูหนังคาวบอยอินเดียนแดงอะไรนั่น มันเพิ่งเป็นบ้านเป็นเมืองมาได้นานเท่าไหร่ หลงใหลกันหนักหนา"

"ช่วยไม่ได้แล้วละ พ่อ ที่ใครทีมัน ตำรายาของปู่น่ะเพ้งเขาเก็บไว้ คุ้นเขาไม่แลแล้วละ เขากำลังมุมานะทดลองยาสมัยใหม่ ยาหม้อยาจีน สมุนไพรน่ะเข้าบ่าไปเหอะ"

"แล้วมันจะเอาไงเรื่องเมียคนนี้" ชุ้นถอนใจเฮือก "จะเลิกหรือว่าทิ้งไว้ยังงี้"

"เขาไม่พูดอะไรถึงเมียซักคำ คงทิ้งไว้ยังงี้ก่อนมั้ง นานเข้าก็เลิกกันไปเลย รอให้คนหายสนใจเสียก่อน เรื่องลูกคลอดก่อนกำหนดหลายเดือนนี่น่ะ"

"ไม่น่าเลย เคยชอบเขารักเขาเสียหนักหนา ถึงยอมเสียหน้าเสียตาทำผิดประเพณีแต่งกับผู้หญิงแซ่เดียวกัน แล้วมาเป็นเสียอย่างนี้ แกแวะไปหาคุ้นอีกทีนะ บอกให้มันรู้ว่ายายเขาเอาหลานไปเลี้ยงเองแล้ว ให้มันกลับบ้านเถอะ เหลือแต่เมีย ไอ้เด็กนั่นไม่อยู่แล้ว เผื่อมันจะกลับบ้านเรื่องลูก อีกหน่อยก็มีใหม่ เป็นลูกของมันจริงๆ คนนี้ก็ยกให้ตายายเขาไปเลย ยายเขาบอกเอง จะได้ไม่ตำตา"

ฮงพยักหน้า รับปาก

"แล้วจะแวะไปบอกเขาให้นะพ่อ" *(อ่านต่อฉบับหน้า)*

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

คนในดวงจันทร์

(นิทานญวน)

คนมองดูดวงจันทร์ มักจะเห็นว่าในดวงจันทร์มีสิ่งต่างๆ อยู่ด้วย และได้มีนิทานเล่าเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ในดวงจันทร์ สุดแต่ถิ่นใดคนจะแลเห็นเป็นอะไร เห็นเป็นคนแก่ผัดข้าวให้กระต่ายกินก็มี เห็นเป็นกระต่ายตำยาอายุวัฒนะอยู่ใต้ต้นไม้ก็มี แต่ชาวญวนเห็นต่างไปดังเรื่องเล่าว่า

เมื่อก่อนนานมาแล้ว ยังมีชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อกวย มีอาชีพทางตัดฟืนขาย เช้าขึ้นจะต้องออกไปตัดไม้ตั้งแต่ตรู่ เช้าวันหนึ่งขณะที่เดินไปตอนยังไม่ทันรุ่งสาง ท้องฟ้ายังมืดอยู่ กวยรู้สึกว่าได้ยินเสียงขู่ฟ่อๆ ฟังแปลกอยู่ตรงเท้าของตน อารามตกใจกวยเลยเหวี่ยงขวานไปตามบุญตามกรรม ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงคำรามอย่างน่ากลัว กวยรีบปีนต้นไม้ขึ้นจนถึงยอดเพื่อให้พ้นภัยจากเสียงคำรามน่ากลัวนั้น

ครั้นฟ้าสาง กวยก้มลงมองดูก็เห็นว่าขวานที่ตนเหวี่ยงไปตามบุญตามกรรมนั้นได้ประหารลูกเสือตายไปหมดทั้ง ๔ ตัว แม่เสือกระโดดไปมารอบๆ พลางร้องครวญครางด้วยความปวดร้าว

กวยระวังตัวไม่ยอมไต่ต้นไม้ลงมา แต่ก็เฝ้าดูแม่เสือกับลูกเสืออยู่ตลอดเวลา ครู่ใหญ่ๆ ก็แลเห็นแม่เสือไปที่ต้นไม้ใกล้ๆ ทิ้งใบตรงโคนต้นออกมาหลายใบแล้วเคี้ยวใบไม้เหล่านั้น ต่อจากนั้นก็กลับมาที่ลูกเสือนอนตายอยู่ เอาใบไม้ที่เคี้ยวแล้วนั้นใส่ปากลูกเสือแต่ละตัว

มหัศจรรย์อะไรอย่างนั้น ลูกเสือทั้ง ๔ ตัวต่างกระดิกหางได้ในทันใดนั้น แล้วก็ลุกขึ้นยืน กวยรอจนแม่เสือพาลูกเสือไปหมดแล้ว จึงไต่ต้นไม้ลงมา ก่อนกลับบ้านกวยได้ขุดต้นไม้มหัศจรรย์นั้นกลับไปบ้านด้วย

มาตามทางกวยได้พบขอทานชราคนหนึ่งนอนตายอยู่ กวยเอาใบไม้จากต้นที่หอบมาด้วย เคี้ยวๆแล้วเอาใส่ปากขอทานนั้น ขอทานลุกขึ้นนั่งในทันทีนั้นเอง พลางถามกวย กวยก็เล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด ฟังแล้วขอทานชรานั้นได้พูดแก่กวยว่า

"จากฟ้ามาสู่ดิน ต้นไม้นี้ทำให้

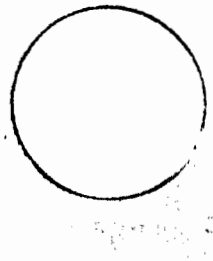

คนตายฟื้นขึ้นมาได้ พ้าได้ประทานต้นไม้นี้ให้แก่ลูกเพื่อให้ช่วยชีวิตเพื่อนมนุษย์ จงใช้ประโยชน์ให้เต็มที่นะลูก ระวังก็แต่ว่าต้องรดด้วยน้ำที่สะอาดบริสุทธิ์ ไม่เช่นนั้นจะบินหนีไปเสีย"

พูดจบ ขอทานชราก็หายวับไป กวยก็รีบเดินทางกลับบ้าน ถึงบ้านก็นำไปปลูกในสวนด้านตะวันออก แล้วรดด้วยน้ำใสสะอาดจากบ่อ นับแต่นั้นมากก็ได้ช่วยชีวิตคนเรื่อยมา ทั้งแก่ทั้งเด็ก ไม่มีวันได้หยุดเลย ชื่อเสียงของกวยแพร่ไปทั่วประเทศ แต่กวยก็ยังอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีครอบครัว

วันหนึ่งกวยแลเห็นหมาตายลอยน้ำมา กวยควักเอาใบไม้วิเศษที่ติดกระเป๋าอยู่ตลอดเวลา เอามาเคี้ยวใส่ปากหมา พอหมาฟื้นขึ้นมากวยก็ได้เพื่อน ซึ่งหาเพื่อนที่ดีที่ชื่อและจงรักภักดีกว่านี้อีกไม่ได้แล้ว

ต่อมาได้มีผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งจากหมู่บ้านใกล้เคียงได้มาขอให้กวยไปรักษาลูกสาวตนที่เพิ่งตกน้ำตาย กวยรีบไป เมื่อเคี้ยวใบไม้ใส่ปากหญิงสาว ไม่ช้าก็มีสีชมพูเรื่อปรากฏขึ้นที่หน้าหญิงสาว หญิงสาวที่ฟื้นขึ้นมารู้สึกบุญคุณของกวย ก็เลยจะแต่งงานด้วย พ่อของผู้หญิงก็ไม่ขัดข้อง เป็นอันกวยได้มีเมียมีหมาอยู่ร่วมกันด้วยความสุข แต่เคราะห์ร้ายได้มีคนร้ายมาฆ่าเมียของกวยแล้วดึงไส้ทั้งน้ำเสียอีกด้วย

ครั้นกวยกลับจากป่า เห็นเมียถูกฆ่าตายเช่นนั้น กวยก็เศร้าโศกจนหัวใจแทบจะแตกและตายตามไปด้วย พอได้สติก็รีบแก้ไขเมียให้ฟื้นขึ้น แต่คนไม่มีไส้จะอยู่ได้อย่างไร หมาผู้จงรักจึงบอกว่า "เอาของข้าไปแทนซิ" กวยก็จำต้องทำตาม ผ่าท้องหมาเอาไส้หมาไปใส่ท้องเมีย เมียก็ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมา ส่วนหมาผู้จงรักภักดีนั้นเล่าจะทำอย่างไร กวยก็มาเอาดินทำเป็นไส้ไปใส่ท้องหมาแทน ทั้งครอบครัวก็ได้อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขอีกครั้งหนึ่ง

อยู่มาวันหนึ่ง ตอนบ่ายขณะที่กวยไปป่า เมียของกวยเกิดอยากจะถ่ายบีสสาวะ นึกอย่างไรขึ้นมาไม่ปรากฏ ได้เดินตรงไปปลดทุกข์เบาที่ต้นไม้นั้น ทันใดนั้นก็ได้มีลมพายุพัดมาอย่างแรง ต้นไม้มหัศจรรย์ต้นนั้นก็ถอนรากถอนโคนหลุดออกมาจากดินทันที

กวยกลับมาถึงบ้านทันเวลาพอจะเอาขวานเกี่ยวรากต้นไม้นั้นไว้ได้รากหนึ่ง แต่ต้นไม้นั้นแข็งแรงกว่า จึงลากตัวกวยพาไปยังท้องฟ้าไกลจนถึงดวงจันทร์

ตั้งแต่วันนั้นมากวยก็ได้อยู่ในพระจันทร์พร้อมด้วยต้นไม้มหัศจรรย์ของตน ถึงบัดนี้ต้นไม้นั้นจะปล่อยให้ใบร่วงลงใบหนึ่งลงมาในทะเลให้ปลาแย่งกัน เพราะฉะนั้นเขาจึงว่าเมื่อมองดูพระจันทร์เวลาเต็มดวงมองดูให้ชัดจะแลเห็นจุดดำๆเป็นรูปต้นไม้ใหญ่กับเงาคน นั่นละคือ "กวยอยู่ที่โคนต้นไทร" ♥

ปีที่ 40 ฉ. 22 23 สิงหาคม 2530

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

อไนต์

นิทานชาวอาร์เมเนีย

ดินแดนของชาวอาร์เมเนียบัจจุบันบางส่วนรวมอยู่ในสหภาพโซเวียต ชาวอาร์เมเนียคงนับถือคนฉลาดกับเรื่องทอผ้า จึงมีเรื่องคนฉลาดทั้งยังเกี่ยวกับการทอผ้า เล่าไว้หลายเรื่องด้วยกัน ดังเรื่องช่างทอผ้ากับพระราชาสามารถช่วยบ้านช่วยเมืองได้ เรื่องนี้คนฉลาดหลักแหลมเป็นผู้หญิง ชื่ออไนต์ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งตอนเช้าในฤดูใบไม้ผลิ เจ้าชายวัชกัน โอรสองค์เดียวของพระราชาวัชเชทรงยืนอยู่ตรงเฉลียง ถึงแม้ขณะนั้นภายในอุทยานบรรดานกมากมายหลายชนิด จะพากันส่งเสียงร้องกันอย่างร่าเริง แต่ครั้นนกไนติงเกลเริ่มส่งเสียงร้องขึ้นมาบ้าง นกทั้งหลายต่างก็เงียบงันกันไปหมด แล้วก็พยายามเลียนแบบการส่งเสียงร้องสูงๆต่ำๆของนกไนติงเกล แต่ถึงสิ่งแวดล้อมจะสวยงามน่ารื่นรมย์อย่างไรก็ตาม เจ้าชายวัชกันก็มิได้สนพระทัยเลย ทั้งนี้เพราะกำลังวุ่นวายพระทัย

พระราชินีอัชเคน พระชนนีของเจ้าชายได้เสด็จมาและตรัสถามว่า

"เป็นอะไรไปหรือลูกรัก ดูหน้าตาไม่สบาย มีเรื่องเศร้าโศกทุกข์ร้อนอะไรหรือ"

"ลูกอยากจะออกเดินทางไปไหนสักแห่งหนึ่ง"

"ไปไหนล่ะ ไม่ใช่หมู่บ้านอัตซิกที่มีสาวน้อยชื่ออไนต์หรอกหรือที่ดึงดูดใจให้ลูกไป"

"พระมารดาทรงทราบได้อย่างไรพ่ะย่ะค่ะ"

"นกไนติงเกลบอกแม่ซิ แต่อย่าลืมนะลูก วัชกัน ว่าลูกเป็นโอรสของพระราชาเชื้อสายอัฟฆาน เมื่อเป็นโอรสพระราชา ลูกจะต้องแต่งงานกับเจ้าหญิงซึ่งมีให้เลือกมากมาย พระราชาแห่งจอร์เจียมีชิดาถึง ๓ องค์ เจ้าชายแห่งกูการ์ก็มีชิดาองค์หนึ่ง แล้วยังมีชิดาเจ้าชายแห่งซูนิก เจ้าหญิงองค์นั้นเป็นที่ลือเลื่องเรื่องพระรูปโฉมงดงาม สาวๆเหล่านี้ล้วนแต่คู่ควรกับลูกทั้งนั้น"

"แต่ลูกต้องการอไนต์เพียงคนเดียว" ตรัสแล้วก็ทรงวิ่งออกไปจากเฉลียงนั้น

เจ้าชายวัชกันพึ่งมีพระชันษาครบ ๒๑ เมื่อไม่นาน พระองค์ดูซีดเซียวและไม่แข็งแรงเลย พระราชามักจะตรัสว่า

"วัชกันลูกรัก ลูกเป็นที่หวังของพ่อ เพราะฉะนั้นลูกจะต้องแต่งงานอันเป็นเรื่องธรรมดาของชีวิต" แต่เจ้าชายวัชกันก็ไม่สนพระทัย ผลักความคิดเรื่องแต่งงานไปเสียทางหนึ่ง แล้วก็ได้แต่เสด็จไปล่าสัตว์ตามภูเขา มีเจ้าชายอื่นๆ หลายองค์พยายามจะมาตีสนิทขอติดตามไปด้วย แต่เจ้าชายไม่โปรดให้ผู้ใดตามเสด็จไปล่าสัตว์ด้วย ทั้งนี้นอกจากวคินักมหาดเล็กผู้กล้าหาญ และจงรักภักดีคนเดียวเท่านั้น คนทั้งสองแต่งตัวอย่างที่ชาวบ้านธรรมดาแต่งตัวไปล่าสัตว์ คนที่พบจะดูไม่ออกว่าใครเป็นนายใครเป็นบ่าว ทั้งสองคนสะพายกันธนูและมี

กริชห้อยอยู่ที่เข็มขัด การได้ท่องเที่ยวไปตามชนบททำให้เจ้าชายทรงมีพระพลานามัยดีขึ้นแข็งแรงขึ้นทุกวันๆ

วันหนึ่งเจ้าชายวัชกันกับวคินักท่องเที่ยวอยู่ในหมู่บ้านอัตซิก เมื่อเหนื่อยก็ได้มานั่งพักที่ข้างบ่อน้ำพุแห่งหนึ่ง ในขณะนั้นได้มีสาวๆ ในหมู่บ้านมาตักน้ำที่บ่อน้ำพุนั้น เจ้าชายวัชกันกำลังกระหายน้ำจึงตรัสขอน้ำสาวๆ เหล่านั้นดื่ม สาวนางหนึ่งก็เอาเหยือกตักน้ำจนเต็มส่งให้เจ้าชายดื่ม ทันใดนั้นมีผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ซึ่งสวยมาก มาฉวยเอาเหยือกน้ำนั้นไปแล้วเทน้ำทิ้ง แล้วก็ตักใหม่ ตักเต็มเหยือกแล้วก็เททิ้งเสียอีก ปล่อยให้เจ้าชายวัชกันที่กำลังคอแห้งเป็นผงคอยดื่มน้ำอยู่ แต่หญิงสาวนั้นยังคงตักน้ำและเทน้ำทิ้งอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งตักน้ำเป็นครั้งที่ ๖ หญิงสาวจึงยื่นส่งให้เจ้าชาย เจ้าชายทรงดื่มเสียเต็มอิ่มแล้วก็ตรัสถามสาวน้อยนั้นว่า

"ทำไมนางถึงไม่ให้น้ำข้าดื่มเสียตั้งแต่แรก จะล้อข้าเล่นหรือ"

"ข้าไม่มาล้อคนแปลกหน้าเล่นหรอก แต่ข้าเห็นท่านกำลังเหนื่อยมาแล้วก็ร้อนด้วย ดื่มน้ำเย็นๆ จะทำให้ไม่สบาย เหตุนี้แหละข้าถึงไม่ส่งน้ำให้ท่านดื่มเสียตั้งแต่แรก"

คำตอบนี้ทำให้เจ้าชายวัชกันทรงประหลาดพระทัยยิ่งนัก ผู้หญิงคนนี้ไม่เพียงแต่สวยแต่ยังฉลาดลึกล้ำอีกด้วย เจ้าชายตรัสถามว่า

"นางชื่ออะไรน่ะ"

"ชื่ออไนต์"

"เป็นลูกใคร"

"เป็นลูกสาวคนเลี้ยงแกะในหมู่บ้านนี้ ท่านถามทำไม"

"ถามแล้วบาปหรือ"

"ถ้าไม่เช่นนั้นท่านก็จงบอกข้าซิว่าท่านเป็นใครมาจากไหน"

"จะให้พูดจริงหรือพูดปดเล่า"

"แล้วแต่ท่าน"

"ตอนนี้ยังบอกความจริงไม่ได้ แต่รับรองว่าจะบอกในไม่ช้านี้"

"ดีละ ถ้าอย่างนั้นเอาเหยือกของข้าคืนมา"

เจ้าชายส่งเหยือกให้แล้วก็รำลากลับเข้าเมือง วคินักได้แอบทูลเรื่องนี้ให้พระราชินีทรงทราบ พระราชินีจึงได้ทรงทราบความลับเรื่องผู้หญิงชื่ออไนต์นี้

ฝ่ายเจ้าชายอัชกันไม่ทรงพึงเรื่องแต่งงานกับผู้หญิงอื่น ทรงมุ่งมั่นแต่จะแต่งงานกับสาวน้อยอไนต์แต่เพียงผู้เดียว จนในที่สุดพระราชากับพระราชินีจำต้องทรงยินยอม ได้โปรดให้วคินักกับขุนนางอีก ๒ คนไปยังหมู่บ้านอัตซิกเพื่อสู่ขออไนต์ให้เจ้าชาย

พ่อของอไนต์ชื่ออรันได้ต้อนรับคนเหล่านั้นอย่างเต็มที่ ได้ปูพรมให้นั่ง

"โอ้โฮ พรมสวยจัง" วคินักอุทานเมื่อเห็นพรม "ภรรยาของท่านทอเองหรือนี่"

"ข้าเป็นพ่อหม้าย เมียตายตั้งสิบปีมาแล้ว พรมนี้ลูกสาวของข้าที่ชื่ออไนต์เป็นคนทอ"

"สวยเยี่ยมสวยเสียยิ่งกว่าที่มีใช้ในพระราชวังเสียอีก ที่เรามานี้เรามาทาบทามในพระนามแห่งพระราชา พระองค์ทรงปรารถนาจะสู่ขอลูกสาวท่านให้แก่โอรสองค์เดียวของพระองค์"

ขุนนางทั้งสองคาดว่าอรันคง

40/11 13 ส.ค. 30

จะสั่นหัวแสดงอาการไม่เชื่อหรือไม่ก็กระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ แต่คนเลี้ยงแกะไม่ได้แสดงอาการอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างที่คาดไว้เลย อรันกลับนั่งก้มหน้าเอานิ้วเขี่ยไปตามลวดลายในพรมนั้น เห็นเช่นนั้นวคินักก็พูดขึ้นว่า

"อะไรทำให้พี่ชายมีท่าทางเศร้าๆ เรานำข่าวดีมาให้นะพี่อรัน เราไม่ประสงค์จะบีบบังคับเอาตัวลูกสาวพี่ไปหรอก ลูกสาวพี่จะแต่งงานกับเจ้าชายหรือไม่นั่นแล้วแต่พี่ต่างหาก"

"ข้าก็ไม่บังคับลูกสาวของข้าหรอก ถ้าเขาตกลงจะแต่งงานกับเจ้าชายก็นับว่าดี"

พออรันพูดจบก็พอดีอไนต์เดินเข้ามา ถือตะกร้าผลไม้สุกเข้ามาด้วย เมื่อก้มหัวคารวะแขกของพ่อแล้ว อไนต์ก็จัดผลไม้ใส่ถาดนำมาเลี้ยงแขกทั้งหมด เสร็จแล้วก็นั่งลงตรงเครื่องทอพรมและทอพรมต่อไป ขุนนางที่อยู่ในที่นั้นต่างทึ่งที่แลเห็นอไนต์ทอได้รวดเร็ว วคินักถามขึ้นว่า

"ทำไมทออยู่คนเดียวล่ะ ข้าได้ยินว่านางมีลูกศิษย์ตั้งหลายคนมิใช่หรือ"

"มี แต่ข้าใช้ให้เขาไปเก็บองุ่น"

"ข้าได้ยินว่านางสอนลูกศิษย์ให้อ่านเขียนด้วย"

"จริงทีเดียว แม้แต่พวกคนเลี้ยงแกะของเราก็เรียนหนังสือด้วย ตามต้นไม้ในป่าของเรามีแต่ตัวหนังสือสลักไว้ ตามฝาบ้านก้อนหินหน้าผาก็มีรอยเขียนสลักไว้ด้วยถ่าน คนเขียนได้ก็เขียนไว้คำหนึ่งแล้วอีกคนหนึ่งก็มาเขียนไว้อีกคำหนึ่งต่อๆไป"

"ต่างกับของเรานะ การเรียนหนังสือได้รับความนิยมนับถือน้อย พวกชาวเมืองขี้เกียจ แต่นี่แน่ะ นางหยุดทอเสียสักครู่ได้ไหม ข้ามีอะไรจะให้นางดู ดูซิ นี่คือของสวยๆงามๆที่พระราชาประทานให้นาง"

พูดแล้ววคินักก็หยิบเครื่องเพชรพลอยกับเสื้อแพรตัวยาวออกมา อไนต์เหลียวมองแล้วถามว่า

"ทำไมพระราชาจึงทรงเมตตาแก่ข้านักล่ะ"

"ก็เจ้าชายวัชกันโอรสของพระองค์ที่นางได้พบตรงบ่อน้ำพุไงล่ะ โปรดนางมาก ที่เรามานี่ก็มาเพราะพระราชาโปรดให้มาสู่ขอนางให้แก่โอรสของพระองค์ นี่ไงล่ะ แหวน สร้อยคอ สร้อยข้อมือ และของอื่นๆทั้งหมดเป็นของนางทั้งนั้น"

"พรานหนุ่มคนนั้นน่ะรึ เป็นโอรสพระราชา"

"ใช่แล้ว"

"ก็เป็นคนหนุ่มที่ดูดีอยู่หรอก แต่ว่ามีอาชีพอะไร"

"เป็นโอรสพระราชา บรรดาผู้คนที่ขึ้นแก่พระราชาก็ถือว่าเป็นข้าของพระองค์ทั้งนั้น แล้วจะต้องไปมีอาชีพอะไรเล่า"

"ก็จริงอยู่หรอกเรื่องนั้นน่ะ

แต่โชคชาตามักจะเล่นตลกกับเราอยู่บ่อยๆ คนเป็นเจ้านายวันนี้ พรุ่งนี้อาจกลายไปเป็นข้าก็ได้"

ถ้อยคำของอไนต์ทำให้ขุนนางทั้งสองถึงกับอึ้งไป และก็ได้ถามว่า

"ถ้าอย่างนั้นนางปฏิเสธไม่ยอมแต่งงานกับเจ้าชาย เป็นเพราะเจ้าชายไม่เคยเรียนวิชาชีพใดๆเลยใช่ไหม"

"ใช่ โปรดนำของของท่านกลับไป แล้วทูลเจ้าชายด้วยว่าข้าก็ชอบพระองค์ แต่ปฏิญาณไว้แล้วนี่ว่าจะไม่ยอมแต่งงานกับคนที่ไม่มีอาชีพ ไม่ได้เรียนวิชาชีพใดๆเลย"

เมื่อเห็นนางตัดสินใจเด็ดเดี่ยวเช่นนั้น วคินักและขุนนางของพระราชาก็ไม่ได้บีบบังคับนางอีกต่อไป รีบกลับไปทูลพระราชากับพระราชินีว่าอไนต์ปฏิเสธไม่ยอมแต่งงานกับเจ้าชาย พระราชากับพระราชินีทรงดีพระทัยยิ่งนัก ทรงแน่พระทัยว่าเจ้าชายคงจะทรงเลิกคิดที่จะแต่งงานกับอไนต์ด้วยเช่นกัน แต่แล้วเจ้า

ชายก็ทรงทำให้พระราชากับพระราชินีแปลกพระทัยอย่างยิ่ง เมื่อเจ้าชายตรัสว่า

"จริงของอไนต์ ลูกต้องมีอาชีพ ต้องเรียนวิชาชีพ"

พระราชาโปรดให้ประชุมขุนนางว่าวิชาชีพใดจะเหมาะแก่เจ้าชายวัชกัน และคนเหล่านั้นต่างเห็นพ้องต้องกันว่าการทอผ้ายกดอกเหมาะที่สุด เมื่อตกลงเช่นนั้นแล้วก็ได้ไปนำช่างทอมาจากเปอร์เซีย พอถึงปลายปีช่างทอก็ได้สอนเจ้าชายหมดทุกสีทุกอย่างเท่าที่ตนรู้จนไม่มีอะไรจะสอนอีกแล้ว ส่วนเจ้าชายวัชกันก็ทรงดีพระทัยที่ได้ทำตามที่อไนต์ต้องการแล้ว และพระองค์ก็มีความสามารถในการทอผ้ายก พระองค์ได้ทรงทอผ้ายกที่แบบนี้ยาวพอควรส่งไปประทานอไนต์ ฝ่ายอไนต์เมื่อได้รับของประทานจากเจ้าชาย ทอด้วยฝีมือของเจ้าชายเอง ก็มีดีใจยินดีตกลงแต่งงานกับเจ้าชายทันที พร้อมกันนั้นก็ส่งพรมที่นางทอเองไปถวาย งานเสกสมรสก็ได้เริ่มขึ้นทันทีสมพระทัยเจ้าชาย

แต่ในขณะที่เจ้าชายกำลังทรงร่าเริงเบิกบานในการได้เสกสมรสกับอไนต์ ก็ได้มีข่าวที่ทำให้เจ้าชายทรงเศร้าโศกทุกข์ร้อนคือว่าคินนักสหายและข้าผู้จงรักของพระองค์ได้หายไปอย่างลึกลับไม่มีร่องรอย ได้มีการค้นหากันอยู่ช้านานแต่ก็หาได้พบไม่ ในที่สุดก็พากันสิ้นหวัง หลายปีต่อมาเมื่อพระราชาและพระราชินีสิ้นพระชนม์ เจ้าชายกับชายาก็ได้เป็นพระราชาและพระราชินีสืบต่อแทน

วันหนึ่ง ราชินีอไนต์ได้ทูลพระสวามีว่า

"ข้าพระองค์สังเกตว่า พระองค์ทรงรู้เรื่องที่เกิดในอาณาจักรของพระองค์น้อยมาก ผู้คนไม่ยอมให้พระองค์ได้ทรงทราบความจริง จึงทำให้พระองค์ทรงเชื่อว่าทุกอย่างเป็นไปด้วยดี ซึ่งบางทีก็ไม่เป็นเช่นนั้น เพราะฉะนั้นถ้าพระองค์จะทรงปลอมองค์เป็นพ่อค้าหรือขอทานท่องเที่ยวไปทั่วดินแดน จะนับเป็นการดี พระองค์จะได้พบเห็นและรู้ทุกอย่างด้วยพระองค์เอง"

"ถูกที่เดียว อไนต์ แต่ข้าจะทิ้งบ้านเมืองไปได้อย่างไร ใครจะปกครองในระหว่างที่ข้าไม่อยู่นี่"

"ข้าพระองค์ทำแทนได้เพคะ ไม่ต้องให้ใครรู้ว่าพระองค์ไม่ได้ประทับอยู่ในพระราชวัง"

"ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว ข้าจะออกเดินทางพรุ่งนี้เลยเทียวละ แต่ถ้าไม่กลับมาภายใน ๒๐ วันละก็รู้ไว้เถอะว่า ข้าประสบเคราะห์ร้ายเสียแล้ว"

วันรุ่งขึ้น พระราชาวัชกันก็ได้แต่งองค์อย่างชาวบ้านออกเดินทาง เดินทางมาพักหนึ่งก็ได้เสด็จมาถึงเมืองเพโรซ และที่ตลาดเมืองเพโรซนั้นมีลานใหญ่ซึ่งมีตลาดนัดขึ้นที่นั้น พระราชาวัชกันทอดพระเนตรไปรอบๆ ก็ทรงเห็นคนกลุ่มหนึ่งกำลังเดินตามชายชราคนหนึ่ง ชายชรานั้นค่อยๆ เดิน จะเดินไปทางไหนหนทางนั้นก็ได้มีผู้บัดกวาดเตรียมไว้ก่อน แล้วก็เอาอิฐรองให้ชายชรานั้นเดินเหยียบไป พระราชาตรัสถามคนที่เดินผ่านไปมาว่า ชายชราผู้นั้นเป็นใคร คนที่ถูกถามอุทานออกมาด้วยความแปลกใจว่า

"เป็นไปได้หรือนี่ที่ท่านไม่รู้จักท่านผู้นั้นว่าเป็นใคร ท่านเป็นหัวหน้านักบวชที่เคร่งมาก แม้จะเหยียบบนดินก็ยังไม่กล้าเหยียบกลัวจะไปเหยียบพวกมดแมลงตาย"

ต่อจากนั้นก็มีผู้ปูพรมลงไปบนลานนั้นให้ชายชรานั่งคุกเข่าพักเหนื่อย พระราชาวัชกันทรงแหวกคนเข้าไปให้ใกล้นักบวชนั้นเพื่อจะฟังให้ชัดๆ ว่านักบวชชรานั้นจะพูดว่ากระไร นักบวชชราสังเกตเห็นและรู้ได้ทันทีว่าเป็นคนแปลกหน้า จึงถามว่า

"เจ้าเป็นใครน่ะ แล้วมาหากินอะไรที่นี่"

"ข้ามาจากที่ไกล มานี่ก็เพื่อจะมาหางานทำ"

"ถ้าอย่างนั้นก็ดีซิ มากับข้าซิ ข้ามีงานให้ทำ จ่ายอย่างงามด้วย"

พระราชาก็ตอบตกลง หัวหน้านักบวชก็หันไปสั่งลูกน้อง บรรดานักบวชอื่นๆ ต่างก็ออกจากลานนั้นกลับไป มีคนแบกสินค้านานาชนิดตามหลังไปด้วย แล้วหัวหน้านักบวชก็ลุกตามไป มีพระราชาวัชกันเสด็จตามไปด้วย

(อ่านตอนจบฉบับหน้า)

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

อไนต์

นิทานชาวอาร์เมเนีย

(ตอนจบ) คราวที่แล้วเล่าถึงอไนต์สาวสวยที่เจ้าชายวัชกันทรงหลงรัก ปฏิเสธไม่ยอมแต่งงานกับเจ้าชาย เพราะเจ้าชายไม่ได้เรียนวิชาชีพใดๆ เลย เจ้าชายจึงต้องเลือกเรียนวิชาใดวิชาหนึ่ง ในที่สุดได้เรียนวิชาทอผ้ายก จนสามารถทอผ้ายกประทานอไนต์ได้ อไนต์จึงยอมแต่งงานด้วย ต่อมาเมื่อเจ้าชายได้ครองราชย์สืบต่อพระราชาวัชเช อไนต์ก็ได้เป็นราชินี แต่ว่าวคินักมหาดเล็กคู่ใจของราชาวัชกันได้หายไปโดยไม่มีร่องรอย ต่อมาพระราชินีอไนต์ได้ทูลแนะพระราชาวัชกันให้ปลอมองค์ออกตรวจตราบ้านเมือง พระราชาวัชกันก็ได้ปลอมพระองค์เสด็จไปถึงเมืองเพโรซ และที่ตลาดนัดกลางเมืองเพโรซ ได้ทรงพบนักบวชที่มีคนนับถือกันมาก จึงเสด็จเข้าไปใกล้ๆ นักบวชผู้นั้นสังเกตเห็นเป็นคนต่างเมืองจึงถามไถ่ดู เมื่อรู้ว่ามาหางานทำ จึงชวนไปทำงานด้วย พระราชาวัชกันก็ทรงตอบตกลงเสด็จตามนักบวชผู้นั้นไป

คนทั้งหมดมาถึงประตูเมือง หัวหน้านักบวชก็ได้อวยพรประชาชนซึ่งต่างก็แยกย้ายกันไป คงมีแต่นักบวชกับคนแบกหามและพระราชาวัชกันเดินทางต่อไปแต่ลำพัง ออกจากเมืองมาแล้วไม่นานก็มาถึงสถานที่แห่งหนึ่งมีกำแพงสูง มีประตูเปิดเข้าไปได้ หัวหน้านักบวชควักลูกกุญแจออกมาไขประตู ประตูก็เปิดออกเผยให้เห็นลานใหญ่อยู่ตรงหน้าและตรงกลางลานมีโบสถ์หลังหนึ่ง คนแบกหามวางสัมภาระที่แบกมาลง หัวหน้านักบวชพาคนเหล่านั้นกับพระราชาเข้าไปในโบสถ์ แล้วก็เปิดประตูเหล็กพลางพูดว่า

"เข้ามาข้างใน มีงานรออยู่ข้างใน"

ทุกคนเดินเข้าไปเงียบๆ และก็เห็นว่ากำลังเดินอยู่ในทางใต้ดินมืดๆ หัวหน้านักบวชได้ใส่กุญแจเป็นอันรู้กันทุกคนว่า หนทางจะกลับออกไปนั้นหมดสิ้นแล้ว แต่คนเหล่านั้นก็ยังต้องเดินต่อไป เดินต่อไปอีกนานจึงได้เห็นแสงเรืองๆ อยู่แต่ไกล ครั้นเดินตรงไปไม่ช้าก็มาถึงถ้ำซึ่งมีเสียงร้องเสียงกรางดังออกมา ทุกคนตัวเกร็ง เมื่อมองไปรอบๆ ก็รู้สึกแปลกใจที่เห็นร่างเป็นเงาๆ ตรงช่องทางมืดๆ นั้น พอเดินใกล้เข้าไปร่างนั้นค่อยๆ เห็นชัดเป็นรูปร่างขึ้น พระราชาวัชกันทรงก้าวตรงไปหาแล้วทรงร้องถามเสียงดังนั้นว่า

"นั่นใครน่ะ คนหรือผี ถ้าเป็นคนละก็ บอกเราทีซิว่าเรากำลังอยู่ที่ไหน"

ร่างนั้นก้าวใกล้เข้ามาแล้วก็หยุดยืนตัวสั่นอยู่ตรงหน้า ร่างนั้นเป็นคนแต่เป็นคนที่หน้าเป็นศพ ร่างก็ผอมเสียจนเห็นหนังหุ้มกระดูก ร่างนั้นพูดพลางถอนใจว่า

"มากับข้าซิ ข้าจะให้ดูทุกสิ่งทุกอย่างเลยทีเดียว"

คนทั้งหมดเดินตามร่างนั้นลงไปตามทางแคบๆ ลงไปถึงถ้ำที่สอง ที่มีคนเป็นอันมากนอนกลิ้งเกลือกอยู่บนพื้นแสดงความเจ็บปวดปางตาย ถ้ำที่สองติดต่อกับถ้ำที่สามซึ่งมีหม้อใหญ่ๆ ตั้งอยู่หลายใบกำลังหุงต้มอาหารอยู่ พระราชาวัชกันทรงก้มลงดูในหม้อใบหนึ่ง แล้วต้องทรงผงะถอยหลังด้วยความตื่นตระหนก ไม่ได้ตรัสแก่คนอื่นแต่สักคำ เดินผ่านถ้ำไปโดยตลอดก็มาถึงที่อีกแห่งหนึ่งซึ่งมีแสงสลัวๆ มีคนทำงานอยู่หลายร้อยคน แต่ละคน

มีหน้าตาเหมือนใกล้ตาย งานที่ทำไม่หนักไม่เบา งานนั้นคือทอผ้ากับเย็บผ้า คนที่นำมาได้พูดออกมาว่า

"พวกเราทั้งหมดนี้ถูกเจ้านักบวชบัดศาจนั้นหลอกมาเช่นเดียวกับท่าน ข้าไม่รู้หรอกว่าอยู่ในนี้นานเท่าไรแล้ว ทั้งนี้เพราะมีแต่ความมืดขมุกขมัวตลอดกาลไม่มีที่สิ้นสุด คนที่มาถึงที่นี่พร้อมกับข้าตายเสียหมดแล้ว นักบวชที่หลอกคนมาทำงานที่นี่ใช้เขาเสียจนตาย ใครยังไม่ตายก็ถูกฆ่า แล้วเอาต้มในหม้อที่ท่านได้เห็นนั่นแหละ พอสุกก็บังคับให้พวกเรากินเนื้อคนเหล่านั้น"

พระราชาพยายามทอดพระเนตรคนพูดใกล้ๆ ก็เห็นว่าผู้พูดนั้นหาใช่ใครอื่นไม่ วลินักของพระองค์นั่นเอง แต่พระองค์ก็มิได้ตรัสอะไร เพราะเกรงว่าความดีใจที่ได้พบกันจะทำให้สายเชือกที่ผูกพันชีวิตไว้จะขาดไปเสีย

ครั้นวลินักจากไปแล้ว พระราชาวัชกันก็ตรัสถามคนที่มาด้วยกันว่า ใครเป็นใคร ใครทำอาชีพอะไร ก็ปรากฏว่าคนหนึ่งเป็นช่างตัดเสื้อคนหนึ่งเป็นช่างทอผ้า คนอื่นๆ ก็เป็นกรรมกรธรรมดา แต่ยังไม่ทันที่พระราชาจะตรัสถามอะไรต่อไปอีกก็ได้มีเสียงผีเท้า และปรากฏร่างนักบวชหน้าบัดศาจร้ายอยู่ต่อหน้า มีคนถืออาวุธตามมาด้วยจำนวนหนึ่ง นักบวชนั้นถามว่า

"พวกเจ้าเป็นพวกมาใหม่ ใช่ไหม"

"ใช่"

"คนไหนมีความสามารถทำงานอาชีพได้"

"มีทุกคนแหละ" พระราชาตรัสตอบ เพราะทรงทราบดีว่าตอบเช่นนี้อาจจะช่วยชีวิตคนทั้งหลายได้" "เราเป็นช่างทอผ้าที่ทอผ้ายกซึ่งมีค่ายิ่งกว่าทอง"

"จริงหรือ"

"ดูเอาเองก็แล้วกัน"

"ดีละ ข้าจะคอยดู ไหนบอกมาซิว่าต้องการเครื่องมือเครื่องใช้อะไรบ้างจะได้เริ่มงานกันเลย"

"เราจะทำงานอย่างหนัก แล้วท่านจะพอใจในผลงานของเรา แต่บอกเสียก่อนนะว่าพวกเราไม่กินเนื้อ ถ้าถูกบังคับให้กินก็อาจจะตายได้"

"ดีแล้ว เจ้าจะได้กินขนมบังแทน แต่ถ้าผ้ายกที่เจ้าทอมีค่าน้อยกว่าที่เจ้าคุยให้เราเชื่อละก็ เราจะฆ่าเจ้าเสียที่เดียว"

เมื่อได้เครื่องมือ พระราชาวัชกันก็ทรงเริ่มงานทันที ไม่ช้าก็ได้ผ้ายกยาวที่เดียว เป็นผ้ายกที่สวยมาก ทั้งยังมีลวดลายเป็นตัวอักษรที่เป็นโค้ดลับ ซึ่งคนที่รู้เท่านั้นจึงจะอ่านออก เมื่อนักบวชแลเห็นผ้ายกผืนนั้นแล้วก็ยินดีปรีดา พระราชาตรัสว่า

"ผ้ายกผืนนี้มีค่ายิ่งกว่าผืนใดที่ท่านเคยเห็น เพราะลวดลายที่เห็นล้วนเป็นของวิเศษ มีแต่พระราชินีอไนต์ผู้ทรงรอบรู้สิ่งทั้งปวงเท่านั้นจะทรงทราบว่ามันหมายว่ากระไร ถ้าท่านอยากได้คำตอบแทนอย่างงามละก็ เอาไปถวายพระราชินีเถอะ"

นักบวชอดพิศวงไม่ได้ แต่ด้วยเหตุที่ไม่อยากให้ใครมามีส่วนแบ่งด้วย จึงรีบไปยังพระราชวังแต่ผู้เดียว

พระราชินีอไนต์ในระหว่างที่ทรงปกครองบ้านเมืองอย่างเฉลียวฉลาด ทุกอย่างเรียบร้อยดี ไม่มีใครสงสัยว่าพระราชามิได้ประทับในบ้านเมือง แต่พระราชินีก็อดกระวนกระวายพระทัยไม่ได้ เวลากลับเลยไป๑๐ วันแล้ว พระราชาวัชกันก็ยังมิได้เสด็จกลับ พระราชินีก็ได้แต่ผันร้าย กลางวันก็มีภาพแปลกๆ มาหลอน หมาของพระราชาก็คราง อย่างน่าสงสาร ม้ามันก็ไม่ยอมกินอาหาร แม่ไก่ขันเหมือนพ่อไก่ พ่อไก่ส่งเสียงร้องเหมือนไก่พ้า น้ำในแม่น้ำก็ซัดผึ่งเงียบๆ อะไรดูวิปริตไปทั้งนั้น ทำให้พระราชินีอไนต์ผู้ไม่เคยกลัวอะไรออกจะหวั่นหวาด

เช้าวันหนึ่งมหาดเล็กมาทูลว่ามีพ่อค้านำสินค้ามีค่าราคาแพงมาขอเฝ้า กำลังอยู่ที่ประตูพระราชวัง พระราชินีโปรดให้นำพ่อค้านั้นเข้า

4c/23 ร.ด 30

มา ชายนั้นหน้าตาน่ากลัว เมื่อก้มหัวคารวะพระราชินีแล้วก็ยื่นถาดเงินที่มีผ้ายกวางอยู่ พระราชินีพอมองดูแล้วถามว่า

"ราคาเท่าไรน่ะ"

"ราคาสูงพ่ะย่ะค่ะ เพราะนอกจากค่าฝีมือกับวัสดุแล้ว ก็ยังมีค่าความพยายามพากเพียรของข้าพระองค์ที่นำมาถวาย"

"นั่นน่ะซิทำไมถึงได้แพงนักเล่า"

"ทอดพระเนตรดูลวดลายเสียก่อนพ่ะย่ะค่ะ ลายนี้ไม่ใช่ลายธรรมดา แต่เป็นลวดลายศักดิ์สิทธิ์วิเศษ ผู้ใดได้สวมเสื้อผ้าที่ตัดจากผ้ายกผืนนี้แล้วจะไม่รู้จักโศกเศร้า"

"ถึงอย่างนั้นเทียวหรือ" แล้วพระราชินีก็ทรงคลี่ผ้าผืนนั้นออกทรงพินิจดู ก็ทรงเห็นลวดลายนั้นเป็นตัวอักษรที่ดัดแปลงให้ซับซ้อนเข้าใจยาก แต่พระราชินีทรงเข้าใจจึงอ่านข้อความนั้นเงียบๆ มีความว่า

"อไนต์ของข้า ขณะนี้ข้าถูกคุมขัง กำลังถูกทรมานอยู่ในขุมนรก คนที่นำผ้ามาถวายนั้นเป็นบิศาจร้าย วคินักก็อยู่กับข้า เราอยู่ในคุกมืดในโบสถ์ที่มีกำแพงสูงทางตะวันออกของเมืองเพโรซ มาช่วยเราด้วยเถอะ ไม่เช่นนั้นเราต้องตายแน่วัชกัน"

"ท่านพูดถูกแล้ว ลวดลายในผ้าผืนนี้เป็นลายวิเศษจริงๆ มีอำนาจให้คนร่าเริงได้ เมื่อเช้านี้ข้ายังรู้สึกเศร้าใจอยู่เลย มาตอนนี้หัวใจข้าเบิกบานแล้ว ผ้ายกของท่านล้ำค่าจริงๆ ถ้าจะต้องเสียอาณาจักรสักครึ่งหนึ่งเพื่อให้ได้ผ้าผืนนี้ ข้าจะไม่เสียดายเลย แต่ว่าท่านก็รู้อยู่แล้วว่างานศิลปะใดๆก็ไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่าผู้สร้างสรรค์มันขึ้นมา"

"ขอพระราชินีจงทรงพระเจริญพระองค์ตรัสถูกต้องที่เดียว"

"ถ้าอย่างนั้นไปนำคนที่ทอผ้ายกผืนนี้มาหาข้าหน่อยซิ ข้าอยากให้รางวัลเขาเช่นเดียวกับที่ข้าจะให้ท่าน"

"ข้าพระองค์ไม่รู้จักว่าเขาเป็นใคร ข้าพระองค์ซื้อผ้ายกผืนนี้จากชาวยิวคนหนึ่งในอินเดีย เขาว่าเขาได้มาจากอาหรับ"

"แต่เมื่อกี้ท่านบอกว่าแรงงานกับวัสดุที่นำมาทอนั้นมีราคาสูงนั่นย่อมหมายว่าท่านไม่ได้ซื้อมาแต่ทำกันเอง"

"ข้าพระองค์ยืนยันว่า ข้าพระองค์ซื้อมาจากอินเดีย ข้า..."

"เงียบเถอะ" พระราชินีตรัสออกมาด้วยความพิโรธ "ข้ารู้หรอกน่ะว่าเจ้าเป็นใคร มหาดเล็กมาจับเจ้าคนนี้ไปขังคุกใต้ดิน"

เมื่อออกคำสั่งไปเช่นนั้นแล้ว พระราชินีก็ตรัสสั่งให้คนเป่าแตร เป่าแตรบอกเหตุฉุกเฉิน บรรดาชาวเมืองกระซิบกระซาบกันด้วยความร้อนใจ แล้วก็มาชุมนุมที่หน้าพระราชวัง ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น พระราชินีอไนต์ได้เสด็จออกยังมุขเด็จ ทรงสวมเสื้อเกราะสำหรับออกศึก พระราชินีตรัสว่า

"พึ่งเรานะท่านทั้งหลาย พระราชาของพวกท่านกำลังมีอันตราย ใครที่รักพระองค์ตามเรามา เราต้องถึงเมืองเพโรซตอนเที่ยงวันวันนี้"

คนเหล่านั้นแต่งเครื่องออกศึกเสร็จภายในชั่วโมงเดียว พระราชินีประทับม้า และทรงเปล่งเสียงว่า "หน้าเดิน" แล้วก็ทรงควบม้าไปยังเมืองเพโรซโดยมิได้หยุดตามทางเลย มุ่งตรงไปยังลานกลางเมืองเพโรซ เมื่อถึงพวกชาวเมืองมากราบถวายคารวะ พระราชินีตรัสถามว่า "เจ้าเมืองอยู่ที่ไหน" ก็มีเสียงตอบว่า "อยู่นี่พ่ะย่ะค่ะ" เจ้าเมืองก้าวออกมา

"ท่านรู้หรือไม่ว่าเกิดเรื่องร้ายแรงในโบสถ์ที่นี่"

"ไม่ทราบจริงๆพ่ะย่ะค่ะ"

"แต่อย่างน้อยที่สุด ท่านคงรู้นะว่าโบสถ์อยู่ที่ไหน"

"ทราบพ่ะย่ะค่ะ"

"ถ้าอย่างนั้นพาเราไปที่นั่น" เจ้าเมืองที่มีชาวเมืองตามมาเป็นหางได้นำเสด็จพระราชินีอไนต์ไปยังโบสถ์

พวกนักบวชคิดว่าพวกแสวงบุญได้มาถึงจึงได้ไขกุญแจ เปิดประตูเหล็กประตูแรกให้ พระราชินีอไนต์

SL
398.2
ป149จ
2530-2531
ก.18 ฉ.1

00163

ทรงขี่ม้าเข้าไปยังลานหน้าโบสถ์ และทรงสั่งให้เบิดประตูโบสถ์ ถึงตอนนี้พวกนักบวชจึงได้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น หัวหน้านักบวชถลันมาที่พระราชินี แต่ม้าพระราชินีกระทืบเสียจนตาย

ในระหว่างนั้นนักรบของพระราชินีก็ได้มาถึง นักบวชที่เหลือถูกส่งตัวออกมาอย่างรวดเร็ว ผู้คนชาวเมืองมองดูด้วยความหวาดกลัว พระราชินีตรัสว่า

"มานี่ซิ มาดูว่ามีอะไรซ่อนอยู่ในสถานที่อันควรสักการะของพวกท่าน"

เมื่อพังประตูโบสถ์ออก ภาพอันน่าหวาดสะดุ้งก็ปรากฏแก่สายตาของคนเหล่านั้น คือได้มีคนที่มองดูเหมือนผีวิ่งพรูออกมาจากคุกใต้ดิน บางคนก็เจ็บป่วยขึ้นแทบจะไม่ไหว คนอื่นเห็นแสงตะวันเข้า ตาก็มืดเดินโซซัดโซเซล้มลง คนสุดท้ายที่ออกมาคือพระราชาวัชกันกับวคินักสหาย คนทั้งสองค่อยๆเดินมาช้าๆ กลัวว่าแสงสว่างจะทำให้ตาบอด จึงต่างเดินหลับตา

นักรบพระราชินีกรูกันเข้าไปในคุกมืด แล้วนำซากศพกับเครื่องทรมานออกมา ชาวเมืองก็เข้าไปช่วยด้วย

พระราชินีพาพระราชาวัชกันกับวคินักไปยังเต็นท์ที่กางเตรียมไว้ ไม่มีใครพูดอะไรกันอยู่ครู่หนึ่ง แล้ววคินักก็ได้ยกหัตถ์พระราชินีขึ้นจุมพิตพลางกล่าวว่า "พระองค์ทรงช่วยชีวิตพวกเราทั้งหมดในวันนี้" แต่เจ้าชายตรัสว่า

"พระราชินีอไนต์ได้ช่วยเรามานานแล้วละ นับตั้งแต่ที่ได้ถามวคินักว่าโอรสพระราชามีวิชาชีพหรือเปล่า" ♥

สนทนาพาที

วาณิช จรุงกิจอนันต์

ขึ้นชื่อให้หวือหวาเหมือนกับจะเป็นการชวนวิวาทไปอย่างนั้นเองนะครับ ไม่ได้ตีและไม่ได้รวนอะไรหนักหนาหรอก เป็นแต่อยากจะบอกเล่าเค้าความเกี่ยวกับสำนวนไทยบางสำนวนที่ผมเห็นไม่เหมือนรายการ*ภาษาไทยวันละคำ* คือมีความเห็นแตกต่างไปในแง่ของการใช้สำนวน และที่มาของสำนวน

รายการภาษาไทยวันละคำเขามีหนังสือออกมาแล้ว ๓ เล่ม เล่มสามเป็นเรื่องของ *สำนวน* เล่มหนึ่งเป็นเรื่อง *การใช้ภาษา* และเล่มสองเป็นเรื่อง *ตัวสะกด*

ผมเป็นคนสนใจสำนวนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องเกี่ยวกับที่มา เป็นความสนใจที่ผมตอบตัวเองไม่ค่อยถูกว่าทำไมถึงสนใจ เป็นความสนใจโดยนิสัย ทำให้ชอบคิดชอบเดาชอบหาเหตุผลอยู่เสมอว่า ทำไมสำนวนนั้นถึงพูดกันอย่างนั้น มีที่มาหรือน่าจะมีที่มาจากไหน

เจอหนังสือเกี่ยวกับสำนวนไทยที่ไหน ไม่ว่าใครจะเขียน ผมเป็นต้องซื้อมาอ่าน แต่ไม่ค่อยได้อย่างใจ ตรงที่หนังสือเกี่ยวกับสำนวนไทยทั่วไปนั้นมักจะบอกแต่เพียงความหมาย ไม่บอกที่มา

แต่หนังสือของรายการภาษาไทยวันละคำนั้นพยายามบอกที่มา พร้อมทั้งยกตัวอย่างประโยคที่ใช้ แล้วก็มีแถมบอกถึงสำนวนที่ใช้ผิด ๆ ด้วย สำนวนบางสำนวนที่ใช้คำผิดไปจากที่ใช้กันมาแต่เดิม ก็มีบอกไว้ว่าใช้คำผิดไปอย่างไร

เป็นต้นว่าสำนวน **เงยหน้าอ้าปาก** หนังสือรายการภาษาไทยวันละคำบอกว่า *"สำนวนนี้ บางคนใช้ว่า •ลืมหน้าอ้าปาก ซึ่งไม่ถูก..."* ผมฟังแล้วนึกขัน เพราะไม่เคยได้ยินใครใช้ผิด ๆ อย่างนั้น แล้วก็ไม่คิดว่าจะมีใครใช้ผิดอย่างนั้น เคยได้ยินและเคยเห็นแต่ที่ใช้กันว่า ลืมตาอ้าปาก ซึ่งจะว่าไปแล้วก็ไม่ผิดอะไร เป็นที่นิยมใช้กันมากกว่า เงยหน้าอ้าปากด้วยซ้ำ

นึกไม่ออกน่ะครับว่าจะมีใครพูด "ลืมหน้าอ้าปาก" ออกมาได้ แต่เรื่องนี้เอาแน่ไม่ได้หรอกครับ เจ้าหน้าที่บ้านเมืองชั้นผู้ใหญ่เคยให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์โดยใช้สำนวน "ขายผ้าเอาหน้ารอด" เป็น "แก้ผ้าเอาหน้ารอด" ก็ยังมี

๕๐/๒๖ ๒๐ กันยายน ๒๕๓๐

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

คนขี้โกง

นิทานพม่า

เรื่องคนขี้โกง หาได้ทั่วไปทั้งในหมู่คนยากจนและคนมั่งมี ดังเรื่องทั้งสองที่เล่าไว้ในนิทานธรรมศาสตร์พม่า ต้องให้เจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาเป็นผู้ตัดสิน หม่องทินอ่องได้เล่าไว้ดังนี้

เรื่องที่หนึ่ง เรื่องขอทานทั้งสี่ ครั้งหนึ่งมีขอทาน ๔ คนเดินทางมาถึงทางสี่แพร่งแห่งหนึ่ง คนทั้ง ๔ ตกลงกันว่า ต่างคนจะต่างแยกกันเดินทางไปคนละทิศ คนหนึ่งจะไปทางเหนือ คนหนึ่งจะไปทางใต้ อีกคนหนึ่งจะไปทางตะวันออก และคนสุดท้ายจะไปทางตะวันตก พอ ๗ วันล่วงไปแล้ว ก็จะกลับมาพบกันที่ตรงนั้น เงินที่ขอทานมาได้เท่าไรจะนำมารวมกัน แล้วจัดการแบ่งเงินจำนวนนั้นเป็น ๔ ส่วน ส่วนละเท่าๆกัน

ขอทานคนที่ ๔ สามารถหาเงินได้เป็นเงินเหรียญ ๑๐๐ เหรียญภายในเวลา ๗ วันตามกำหนดและได้มาถึงทางแยกนั้นก่อนใครๆ ขณะที่คอยอีก ๓ คนให้กลับมายังที่นัดหมาย ขอทานคนที่ ๔ ได้พบคนตีผึ้ง ๓ คน เดินผ่านมา ทันใดนั้นเองหัวก็แล่นคิดอุบายที่จะโกงเพื่อนทั้งสามขึ้นมาโดยฉับพลัน จึงได้พูดแก่คนตีผึ้งทั้ง ๓ คนนั้นว่า

"นี่แน่เพื่อน ช่วยหาเงินให้เราหน่อยได้ไหม และพวกท่านก็จะได้เงินตอบแทนด้วย" แล้วก็อธิบายเรื่องราวให้คนทั้งสามฟังว่า "คืออย่างนี้ เรามีเงินเหรียญอยู่กับตัวขณะนี้น้อยเหรียญ ข้าจะแบ่งให้ท่าน ๓๐ ถ้าท่านช่วยเป็นพยานยืนยันคำบอกเล่าของข้าว่าเหรียญเงินร้อยเหรียญที่รวมอยู่ในห่อนี้ ถูกหมาคาบเอาไป"

พึงดูเห็นไม่ใช่เรื่องยาก คนตีผึ้งทั้ง ๓ จึงยอมรับปากว่าจะเป็นพยานให้ ต่อมาไม่ช้าขอทานอีก ๓ คนก็ได้กลับมา ขอทานคนที่ ๔ ได้บอกแก่เพื่อนทั้งสามว่า

"เพื่อนเอ๋ย ข้าสามารถหาเงินได้ถึง ๑๐๐ เหรียญ ข้าห่อรวมไว้เป็นห่อ แต่ขณะที่คอยเพื่อนอยู่ที่นี่ พอดีคนตีผึ้งผ่านมา ข้ายื่นขอไฟจ่อบุหรี่จากเขา ทิ้งห่อเงินวางไว้บนพื้น ทันใดนั้นเองได้มีเจ้าหมาตัวใหญ่ตัวหนึ่ง มาจากไหนไม่รู้มาคาบเอาห่อเงินของข้าวิ่งหนีไปต่อหน้าต่อตา ข้าเลยไม่มีเงินจะมารวมกองทุนกับเพื่อน แต่ข้ามีสิทธิ์ที่จะได้รับส่วนแบ่งจากเงินที่เพื่อนทั้งสามหามาได้ไม่ใช่หรือ"

ได้ยินแล้วขอทานทั้งสามอดสงสัยไม่ได้ แต่คนตีผึ้งทั้งสามได้เป็นพยานยืนยันอย่างแข็งขันว่าที่ขอทานคนที่ ๔ กล่าวนั้นเป็นความจริง แม้กระนั้นขอทานทั้งสามก็ยังไม่หาย

๔๐/๒๖ ๒๐ กันยายน ๒๕๓๐

สงสัย จึงได้โต้แย้งว่า ขอทานคนที่ ๔ จำเป็นต้องรับผิดชอบเงินที่ตนหามาได้ พวกเขา ๓ คนก็หาเงินมาได้คนละร้อยเหรียญเท่าๆ กัน เป็นอันแต่ละคนมีคนละร้อยเหรียญ เมื่อขอทานคนที่ ๔ ทำเงินหายไปแล้วก็แล้วไป ไม่มีสิทธิ์มาขอส่วนแบ่งจากเพื่อนทั้งสามอีก ขอทานคนที่ ๔ ก็ไม่ยอมตกลง

เมื่อโต้เถียงกันอยู่ช้านาน ไม่เป็นที่ตกลง ขอทานทั้ง ๔ ก็พากันไปเฝ้าเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาให้ช่วยตัดสิน เจ้าหญิงทรงพิจารณาเรื่องราวตลอดแล้วก็ทรงซักไซ้ขอทานคนที่ ๔ กับคนตีฆ้องทั้ง ๓ คน ทรงแยกถามทีละคนๆว่า "หมานั้นสีอะไร คาบห่อเงินไปทางไหน" ขอทานคนที่ ๔ ทูลว่า "หมาสีเหลืองวิ่งไปทางทิศตะวันออก" คนตีฆ้องคนแรกทูลว่า "เป็นหมาดำวิ่งไปทางทิศตะวันตก" คนตีฆ้องคนที่ ๒ ทูลว่า "เป็นหมาสีน้ำตาลวิ่งไปทางทิศใต้"

เมื่อได้คำตอบที่ไม่ตรงกันเช่นนั้น เจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาก็ทรงตัดสินว่า

"ที่จริงขอทานคนที่ ๔ นี้เป็นหุ้นส่วนคนหนึ่ง เพราะฉะนั้นตราบใดที่มีความระมัดระวัง ตราบนั้นก็คงจะไม่ต้องรับผิดชอบกับเงินร้อยเหรียญที่หาย โดยเฉพาะเรื่องหมาที่คาบห่อเงินไปนั้นพิสูจน์ได้ว่าเป็นความจริง แต่เท่าที่สอบถามทั้งคนตีฆ้อง ๓ คนกับขอทานคนที่ ๔ ปรากฏว่าได้คำตอบไม่ตรงกัน พยานทั้งสามถือได้ว่าเป็นพยานเท็จจะต้องถูกทางบ้านเมืองลงโทษเสียด้วยซ้ำ ขอทานคนที่ ๔ จึงไม่มีสิทธิ์ได้รับเงินส่วนแบ่งจากรายได้ของเพื่อนขอทานทั้งสาม"

เรื่องที่ ๒ เรื่องเศรษฐีกับคนตายแทน เรื่องเล่าถึงเศรษฐีคนหนึ่งอายุเพิ่งจะย่างเข้ากลางคน แต่เกิดเป็นโรคไข้ มีอาการหนักเพียบ จะตายมิตายแหล่ เมียของเศรษฐีได้ไปหาโหรให้ช่วยดูดวงชะตาของเศรษฐี โหรทำนายว่า ถึงแม้ว่าดวงดาวจะบอกว่าชะตาเศรษฐีจะถึงฆาต แต่ก็อาจรอดตายไปได้ ถ้าหากทำพิธีศพหลอกๆ เมียเศรษฐีก็มาจัดการตามนั้น เริ่มด้วยประกาศให้ใครๆรู้ว่าเศรษฐีตายเสียแล้ว แล้วก็ไปซื้อโลงนำมาวางบนรถศพ โหรเห็นเช่นนั้นก็ว่า

"อ้าว โลงนั่นมันโลงเปล่านี่ ต้องให้ใครลงไปนอนในโลงเสียสักหน่อยจะดีกว่า แล้วนำโลงนั้นขึ้นรถศพนำไปยังสุสาน"

เศรษฐีจึงเรียกทาสของตนมาคนหนึ่ง ให้สัญญาว่าถ้าทาสคนนั้นลงไปนอนในโลงศพ และให้รถศพนำโลงศพไปยังสุสานแล้วละก็จะปล่อยให้ทาสนั้นเป็นอิสระ ทาสนั้นก็ยอมทำให้ เมียเศรษฐีให้แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าของเศรษฐี แล้วให้ลงไปนอนในโลง นำโลงบรรทุกรถศพพาไปยังสุสาน มีลูกเมียเศรษฐีร้องไห้ตามศพไปด้วย

เวลาผ่านไปได้ไม่กี่วัน เศรษฐีก็มีอาการทุเลาขึ้นมา จนหายเป็นปรกติ ทาสนั้นจึงขอให้ปล่อยตนเป็นอิสระตามสัญญา พอได้พึงเช่นนั้นเศรษฐีเกิดบันดาลโทสะด่าทาสนั้นว่า "หนอยแน่ะ ทะลึ่งมาทวงสัญญา" แล้วพูดต่อไปว่า "นี่ข้าหายจากการป่วยไข้นี่นะ เป็นเพราะได้หมอดีหรอก หาใช่เพราะทำพิธีศพหลอกๆอย่างเจ้าโหรกำมะลอที่มาอ้างตัวเป็นโหรมาแนะนำให้ทำ" เมื่อทาสเห็นว่าเศรษฐีนายของตนโกงตน บิดพลิ้วไม่ยอมทำตามสัญญาจึงนำความไปทูลเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาขอให้ช่วยตัดสิน เจ้าหญิงทรงตัดสินว่า

"จริงอยู่ การทำพิธีศพหลอกๆอย่างนั้นเป็นเรื่องโง่เง่าเหลวไหล และก็เห็นได้ชัดว่า เศรษฐีหายป่วยไข้เพราะความเก่งของหมอที่รักษา แต่ถึงกระนั้น สัญญาที่เศรษฐีบอกว่าจะปล่อยทาสให้เป็นอิสระนั้น ทำกันจริงๆไม่ได้ทำกันเล่นๆหรือหลอกๆ และที่ทาสได้ลงไปนอนในโลง ให้เขายกโลงบรรทุกรถศพพาไปสุสานนั้นก็ทำจริงๆ ไม่ได้ทำหลอกๆ เพราะฉะนั้นสัญญาจึงถือเป็นสัญญาที่ใช้ได้ไม่เป็นโมฆะ ทาสเป็นคู่สัญญากับเศรษฐี เศรษฐีจึงต้องปฏิบัติตามสัญญาโดยปล่อยทาสนั้นให้เป็นอิสระ" ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

พี่น้องฝาแฝด

ความนิยมนับถือเครื่องรางของขลัง คงมีอยู่ทั่วไปนานมาแล้ว พี่น้องฝาแฝดในเรื่องนี้ที่เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านแอฟริกาเผ่าบาคองโก จึงมีเครื่องรางของขลังติดตัวมาด้วยตั้งแต่เกิด เครื่องรางนี้ได้มีความสำคัญแก่ชีวิตพี่น้องทั้งสอง เมื่อเรียกให้ช่วยอะไรก็ช่วยทุกประการ และได้ช่วยให้รอดพ้นภัยอันตรายมาได้ และทำให้มีอำนาจที่จะเสกใบหญ้าให้เป็นม้าเป็นมีดและอาวุธต่างๆ ได้ไม่ผิดกับหุ่นพยนต์ในขุนช้างขุนแผน เรื่องเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีผู้หญิงคนหนึ่งมีท้องอยู่เป็นเวลานาน ครั้นพอถึงเวลาคลอดก็คลอดมาเป็นลูกแฝดชายทั้งคู่ ลูกแฝดแต่ละคนพอเกิดมาก็โตเกือบจะเป็นหนุ่มแล้วทั้งยังมีเครื่องรางของขลังอันศักดิ์สิทธิ์วิเศษติดตัวมาด้วย คนเกิดก่อนแม่ตั้งชื่อให้ว่ามาวุงคุ คนเกิดทีหลังชื่อลูเอมบา เมื่อมาวุงคุเห็นว่าตัวเองโตพอจะช่วยตัวเองได้แล้ว ก็นึกอยากจะออกเดินทางท่องโลก

ในขณะนั้น ธิดาของเทวีนซามบี ผู้สร้างสิ่งต่างๆ ในโลกถึงคราวจะแต่งงานได้แล้ว ก็ได้มีเสือมาสู่ขอ แต่เทวีนซามบีให้ไปพูดกับธิดาเอง เพราะธิดาของพระองค์ควรจะได้แต่งงานกับผู้ที่นางเลือกเองตามใจชอบ เสือจึงไปพูดจาเอง แต่หญิงสาวปฏิเสธ ต่อจากนั้นก็ยังมีสัตว์ต่างๆ บรรดาสัตว์มีลมหายใจที่เทวีนซามบีทรงสร้างขึ้นต่างพากันมาสู่ขอรายแล้วรายเล่า แต่ธิดาเทวีนซามบีปฏิเสธไปหมดกล่าวว่าไม่รักใครเลย สัตว์เหล่านั้นก็ได้แต่เศร้าเสียดาย

มาวุงคุได้ยินเรื่องราวของธิดาเทวีนซามบี ก็ตกลงใจจะขอแต่งงานกับนาง ดังนั้นจึงได้เรียกเครื่องรางของตนมาบอกและขอให้ช่วยด้วย แล้วก็ไปหาหญ้ามาได้กำมือหนึ่ง ด้วยอำนาจของเครื่องราง มาวุงคุก็ได้เสกใบหญ้าเหล่านั้นให้หญ้าใบหนึ่งเป็นม้า อีกใบหนึ่งเป็นมีด อีกใบหนึ่งเป็นอาวุธอื่น จนกระทั่งพร้อมที่จะออกเดินทางไกลได้จึงได้ออกเดินทาง

มาวุงคุเดินทางเรื่อยไป จนกระทั่งรู้สึกหิว จึงถามเครื่องรางของตนว่า "จริงหรือเพื่อนยาก ว่าเรากำลังจะอดตาย" เครื่องรางได้ยินเช่นนั้นก็รีบจัดอาหารอย่างหรูหราวางไว้ให้ตรงหน้า มาวุงคุก็กินอย่างเอร็ดอร่อยจนอิ่ม หลังจากนั้นมาวุงคุก็พูดแก่เครื่องรางว่า

"เพื่อนเอ๋ย เจ้าจะทิ้งจานชามสวยๆที่ข้าใช้แล้วนี่ ให้คนทั่วไปที่อาจจะผ่านมาได้ใช้หรือ" เครื่องราง

ก็รีบจัดการให้จานชามเหล่านั้นหายวับไปทันที

ต่อจากนั้นมาวุงคุก็ได้เดินทางต่อไปอีก จนกระทั่งในที่สุดก็รู้สึกเหน็ดเหนื่อย จำเป็นจะต้องพักนอน จึงได้ขอให้เครื่องรางจัดที่นอนให้ เครื่องรางก็จัดทำให้มาวุงคุได้นอนอย่างสุขสบายจนตลอดรุ่ง มาวุงคุเดินทางอย่างเหน็ดเหนื่อยมาเป็นเวลาหลายวัน ในที่สุดก็ได้มาถึงเมืองของเทวีนซามบี ธิดาเทวีนซามบีก็บังเอิญได้เห็นมาวุงคุ พอแลเห็นก็นึกรักทันที จึงได้รีบไปทูลเทวีนซามบีว่า "ลูกได้พบคนที่ลูกรักแล้ว และถ้าไม่ได้แต่งงานกับเขาแล้วละก็ ลูกต้องตายแน่"

ฝ่ายมาวุงคุก็พยายามหาทางเข้าเฝ้าเทวีนซามบี และได้ทูลว่าตนมาเพื่อจะขอแต่งงานกับธิดาของเทวีนซามบี เทวีนซามบีก็ตรัสว่า

"ไปถามนางดูก่อน ถ้านางไม่ขัดข้องก็เป็นอันตกลงแต่งได้"

เพียงแต่มาวุงคุกับธิดาเทวีนซามบีได้เห็นกันเท่านั้น ต่างก็วิ่งเข้าหากันและรักกันนับแต่แรกเห็น คนทั้งสองถูกพาไปส่งเข้าห้องหอ มีผู้คนในเมืองมาเต้นๆรำๆ และร้องเพลงแสดงความยินดีปรีดาที่ธิดาเทวีนซามบีได้แต่งงานกับชายที่นางรัก

ในตอนเช้า มาวุงคุสังเกตเห็นว่าในหอนั้นมีแต่กระจกเงาเต็มไปหมด กระจกแต่ละบานมีผ้าคลุมไว้ จึงได้ขอให้ธิดาเทวีนซามบีช่วยเปิดออก จะได้ดูตัวเองในกระจก นางก็ได้พามาวุงคุไปยังกระจกบานหนึ่ง มาวุงคุเห็นภาพเมืองที่เหมือนเป๊ะกับเมืองของตนสะท้อนอยู่ในกระจกบานนั้น ส่วนกระจกอีกบานหนึ่งก็สะท้อนภาพเมืองที่มาวุงคุรู้จักอีก ธิดาเทวีนซามบีเปิดกระจกให้มาวุงคุดูทุกบาน นอกจากบานสุดท้าย นางไม่ยอมเปิดให้มาวุงคุดู เมื่อมาวุงคุถามเหตุผล นางก็ตอบว่า

"ก็เพราะภาพในกระจกเป็นเมืองที่ใครไปแล้วไม่มีวันได้กลับมา"

"ให้ข้าดูเถอะ" มาวุงคุขอร้องจนในที่สุดธิดาเทวีนซามบีก็ยินยอม และภาพที่มาวุงคุจ้องดูตาเขม็งนั้นเป็นภาพสถานที่ที่น่ากลัว มาวุงคุพูดว่า

"ข้าต้องไปที่นั่นให้ได้"

"อย่าไปเลย เดี๋ยวจะไม่ได้กลับมา นะ อย่าไปเลยนะ" ธิดาเทวีนซามบีอ้อนวอน

"อย่ากลัวไปเลยนาง" มาวุงคุตอบ "ข้ามีเครื่องรางป้องกันตัวได้"

ถึงธิดาเทวีนซามบีจะขอร้องอย่างไร มาวุงคุก็ไม่พึงดึงดันไปตามที่ตนมุ่งหมายไว้จนได้ นางก็ได้แต่ร่ำไห้เศร้าโศกเป็นอันมาก มาวุงคุทั้งเมียที่เพิ่งแต่งงานได้คืนเดียวขึ้นม้าเดินทางไปยังเมืองที่คนไปถึงแล้วจะไม่มีวันได้กลับออกมา

มาวุงคุเดินทางเรื่อยไปจนกระทั่งมาถึงใกล้เมือง ก็ได้พบหญิงชราคนหนึ่ง มาวุงคุได้เข้าไปขอไฟจะจุดกล้องยาสูบ หญิงชรานั้นพูดว่า

"ผูกม้าเสียก่อน แล้วค่อยมาเอา"

มาวุงคุลงจากหลังม้า ผูกม้าไว้อย่างแน่นหนา แล้วก็ตรงไปหา

หญิงชรานั้นเพื่อขอไฟ พอมาวุงคุเข้าไปใกล้ หญิงชรานั้นก็ฆ่ามาวุงคุเสีย แล้วร่างของมาวุงคุกับม้าหายวับไปทันที

ข้างฝ่ายลูเอมบาเห็นพี่ชายออกจากบ้านหายไปตั้งนานแล้วไม่ได้ข่าว จึงตกลงใจจะไปตามหา ลูเอมบาไปเอาหญ้ามา และด้วยเครื่องรางของลูเอมบาได้ช่วยทำให้ลูเอมบาเสกใบหญ้าใบหนึ่งให้กลายเป็นม้า อีกใบหนึ่งกลายเป็นมีดและอีกใบหนึ่งเป็นอาวุธอื่นๆ จนกระทั่งลูเอมบาเตรียมตัวได้พร้อมที่จะออกเดินทาง ลูเอมบาเดินทางมาหลายวันก็ได้มาถึงเมืองของเทวีนซามบี เทวีนซามบีรีบออกมารับและเรียกลูเอมบาว่ามาวุงคุ เทวีนซามบีทรงกอดลูเอมบา ลูเอมบาก็ทูลว่า

"ไม่ใช่มาวุงคุพ่ะย่ะค่ะ ข้าพระองค์คือลูเอมบา เป็นน้องฝาแฝดของมาวุงคุ"

"เหลวไหลน่ะ เจ้านี่แหละคือมาวุงคุลูกเขยของข้า" ต่อจากนั้นก็ได้จัดงานเลี้ยงฉลองอย่างใหญ่โต ธิดาเทวีนซามบีถึงกับเต้นด้วยความดีใจ ไม่ยอมฟังลูเอมบาว่าตนไม่ใช่มาวุงคุ เมื่อเป็นเช่นนี้ ลูเอมบาก็เดือดร้อนมากไม่รู้จะทำอย่างไรกับเมียของมาวุงคุ ตกกลางคืนธิดาของเทวีนซามบีจะเข้ามานอนในห้องหอที่ลูเอมบานอน ลูเอมบาต้องขอให้เครื่องรางของตนจัดการอุ้มเอานางออกไปจากห้องตอนกลางคืน แล้วนำกลับมานอนอย่างเก่าในตอนเช้าตรู่

เมื่อเห็นกระจกเงาแขวนตามข้างฝามีผ้าคลุมอยู่เช่นนั้น ลูเอมบาก็อดอยากรู้ไม่ได้เช่นเดียวกับมาวุงคุ จึงขอให้ธิดาเทวีนซามบีเปิดผ้าคลุมให้ดูทุกบาน นอกจากบานที่สะท้อนภาพเมื่องที่ใครไปถึงแล้วไม่มีวันได้กลับ ลูเอมบาก็เซ้าซี้ให้เปิดให้ดู และเมื่อนางเปิดกระจกเงาให้ดู ลูเอมบาก็ได้เห็นภาพอันน่ากลัว ซึ่งตนเชื่อว่าพี่ชายคงไปติดอยู่ที่นั่น

ในที่สุดลูเอมบาก็ตัดสินใจจะเดินทางไปที่นั่น เมื่อขอบคุณคนทั้งหลายที่ต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดีแล้ว ก็เตรียมจะออกเดินทาง คนเหล่านั้นร้องไห้โฮๆ ลูเอมบาก็ได้แต่ปลอบว่า ไปหนแรกก็ยังกลับมาได้ ไปหนที่สองก็คงกลับมาได้อย่างแน่นอน ลูเอมบาเดินทางเรื่อยไปจนถึงที่ที่หญิงชรานั้นยืนอยู่ จึงขอไฟ

หญิงชราบอกให้ผูกม้าเสียก่อน แล้วค่อยลงมาเอาไฟ ลูเอมบาลงจากหลังม้า แล้วผูกม้าไว้หลวมๆ พอได้ที่ ก็พุ่งตัวไปที่หญิงชรานั้นแล้วประหารเสียเลย ต่อจากนั้นก็เที่ยวค้นหากระดูกพี่ชายและกระดูกม้า นำมาต่อเป็นตัวรวมกันไว้ แล้วเอาเครื่องรางมาแตะ ไม่ช้ามาวุงคุกับม้าก็ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาดังเดิม พี่น้องทั้งสองเลยไปเที่ยวหากระดูกคนเป็นร้อยๆมาต่อเป็นร่างคนแล้วนำเครื่องรางมาแตะกระดูกคนเหล่านั้น คนเหล่านั้นก็ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาได้เช่นเดียวกัน

ลูเอมบาได้เล่าให้พี่ชายฟังถึงว่า แม่ยายกับเมียของพี่ชายเข้าใจผิดคิดว่าตนเป็นมาวุงคุ และยังเล่าว่าตนได้ใช้เครื่องรางอย่างไรไม่ให้พี่สะใภ้ต้องเสียหาย มาวุงคุก็ขอบอกขอบใจน้องชาย แล้วต่างก็เดินทางกลับ และก็ได้มีเรื่องที่ไม่น่าจะเกิดได้เกิดขึ้น คือพี่น้องเกิดทะเลาะกันเรื่องคนติดตาม มาวุงคุบอกว่าคนเหล่านั้นต้องเป็นของตน เพราะตนเป็นพี่ แต่ลูเอมบาก็ว่าที่พี่ชายและคนทั้งหลายมีชีวิตขึ้นมาได้นั้น เพราะตนเป็นผู้จัดการไม่ใช่หรือ มาวุงคุได้ยินเช่นนั้นก็โถมเข้าใส่น้องชาย และถือโอกาสฆ่าเสีย แต่ม้ายังคงอยู่ข้างๆร่างของลูเอมบา ต่อจากนั้นมาวุงคุได้เดินทางเข้าเมือง ซึ่งได้รับการต้อนรับอย่างมโหฬาร

ข้างฝ่ายม้าได้เอาเครื่องรางของลูเอมบามาแตะร่างลูเอมบา ลูเอมบาก็ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาดังเดิม ลูเอมบาได้ขึ้นม้าควบขับไปตามหามาวุงคุ เมื่อพบตัวก็ได้ฆ่าพี่ชายเสีย คนชาวบ้านชาวเมืองรู้เข้า ก็ว่าลูเอมบาทำถูกแล้ว

♥

ฝ่าย ๔c ฉบับที่ 31 ๒๕ ๓.๓.30

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

หกสหายปราบพาล

นิทานเยอรมัน

เรื่องคนมีความสามารถแปลกๆ เดินทางไปด้วยกัน และเอาชนะผู้เป็นใหญ่ที่เป็นพาลคอยคิดหาทางทำร้ายด้วยวิธีต่างๆนั้น มีเล่ากันหลายถิ่นหลายสำนวน ทั้งนิทานจีน นิทานฝรั่ง รายละเอียดมีต่างๆ กันไปคือ แต่ละคนเก่งต่างๆ กัน และ ไปทำงานสำเร็จคนละอย่าง ๆ ตามความเก่งของตน เรื่องนี้ก็ทำนองเดียวกัน ดังเล่าไว้ว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งเป็นคนเก่งหลายอย่าง เมื่อไปรบในสงครามก็รบอย่างกล้าหาญ ครั้นสงครามเสร็จสิ้นลง ก็ถูกปลดปล่อยและได้เงินเพียง ๓ ฟาร์ธิงเป็นค่าเดินทางกลับบ้าน ทหารนั้นอดโกรธแค้นไม่ได้ถึงกับอุทานว่า "ให้ตายซิ คอยดูนะ ถ้าข้าหาผู้คนได้ ข้าจะไม่ยอมทนอีกต่อไป ข้าจะต้องไปจัดการให้พระราชาต้องยกทรัพย์สมบัติทั้งหมดของบ้านของเมืองให้ข้าทีเดียว"

ทหารนั้นเดินเข้าป่าไปด้วยอารมณ์ขุ่นเคือง และไปได้เห็นชายคนหนึ่งยืนถอนต้นไม้ ๖ ต้นขึ้นมาอย่างสะดวกดายเหมือนถอนต้นข้าว ทหารนั้นถามชายคนแข็งแรงนั้นว่า "จะไปทำงานกับข้า เดินทางไปกับข้าไหม" ชายนั้นตอบว่า

"ไปซิ แต่ว่าให้ข้าเอาพืนมัดเล็กๆนี่ไปให้แม่เสียก่อน" พูดแล้วก็เอาต้นไม้ต้นหนึ่งบิดพันรอบๆ ต้นไม้อีกห้าต้น ยกขึ้นแบกบ่าออกเดินไป เมื่อกลับมาก็ได้ออกเดินทางไปกับนายจ้าง ซึ่งพูดว่า

"เราทั้งสองคงจะไปถึงไหนถึงกันในโลกนี้นะ"

เมื่อคนทั้งสองเดินไปได้ไกลพอควร ก็ได้พบพรานคนหนึ่งกำลังคุกเข่ายกบืนเล็ง ทหารถามว่า "พราน จะยิงอะไรน่ะ" พรานตอบว่า

"ห่างจากนี่ไป ๒ ไมล์ มีแมลงวันตัวหนึ่ง เกาะอยู่บนกิ่งโอ๊ก ข้าจะยิงตาซ้ายของมัน"

ได้ยินเช่นนั้น ทหารได้พูดว่า "ดีเลย มาเถอะมาไปกับข้า เราสามคนจะได้ไปถึงไหนถึงกันในโลกนี้" พรานก็เต็มใจไปด้วย และได้เดินทางไปจนถึงโรงสีลม ๗ โรง ใบพัดกังหันหมุนเร็วจี๋ ทั้งๆที่ขณะนั้นไม่มีลมเลย ใบไม้ก็ไม่ไหว ทหารก็พูดว่า

"เอ๊ น่าแปลก ไม่รู้ว่ากังหันลมนั้นหมุนได้อย่างไร ในเมื่อไม่มีลมแม้สักนิด" แล้วก็เดินกันต่อไปราว ๒ ไมล์ ก็ได้เห็นชายคนหนึ่งนั่งอยู่บนต้นไม้และกำลังเอามือกดรูจมูกข้างหนึ่งและเป่ารูจมูกอีกข้างหนึ่ง จึงถามว่า

"อ้าว ขึ้นไปทำอะไรอยู่บนนั้นน่ะ" ชายนั้นตอบว่า

"ห่างจากนี่ไป ๒ ไมล์มีโรงสีลมอยู่ ๗ โรง ข้ากำลังเอาจมูกเป่ากังหันให้พัด โรงสีลมจะได้ทำงานได้"

"เออ ดีนี่ ถ้าอย่างนั้นมากับข้าซิ เราสี่สหายจะไปได้ถึงไหนถึงกันในโลกนี้"

ชายที่เป่าลมเก่งก็ลงจากต้นไม้เดินทางไปกับคนทั้งสาม เดินทางต่อมาก็ได้พบชายคนหนึ่งยืนขาเดียว ปลดขาอีกข้างหนึ่งออกวางไว้ข้างๆ ตัว ทหารพูดขึ้นว่า

"ยืนพักขาเดียวสบายดีจริงนะ" ชายนั้นตอบว่า

"ข้าเป็นนักวิ่ง ข้าต้องถอดขาออกเก็บไว้เสียข้างหนึ่ง ถ้าวิ่งสองขาเมื่อไรละก็ ข้าวิ่งได้เร็วยิ่งกว่านกบินเสียอีก"

"เออ ดีๆ ถ้าอย่างนั้นมากับข้า

40|31 25 ต.ค. 30

เถอะ เราห้าสหายจะไปได้ถึงไหน ถึงกันในโลกนี้"

นักวิ่งตกลงไปด้วย เดินทางมาไม่นานก็ได้พบชายคนหนึ่งสวมหมวกเผล้ไปบีดหูข้างหนึ่ง ทหารก็บอกว่า "มีมารยาทหน่อย มีมารยาทหน่อย สวมหมวกเผล้บีดหูข้างหนึ่งอย่างนั้นมันเหมือนกับอ้ายตัวตลกที่มๆเซ่อๆ"

"ข้าใส่หมวกตรงๆไม่ได้ ถ้าทำอย่างนั้นละก็จะมีน้ำค้างแข็งลงหนาวเย็นอย่างร้ายกาจ นกที่อยู่ในอากาศจะถูกอากาศหนาวเย็นตกมาตายหมด"

"เออ ดีๆ มาด้วยกันเถอะ เราหกสหาย ไปถึงไหนถึงกันในโลกนี้"

ในที่สุดคนทั้งหกก็ได้เดินทางเข้าไปในเมืองที่พระราชาได้ประกาศว่า ถ้าผู้ใดวิ่งแข่งกับพระชิดาชนะจะได้เสกสมรสกับพระชิดา แต่ถ้าแพ้จะต้องเสียหัวเป็นเครื่องสังเวย ทหารนั้นได้ไปแจ้งเจ้าหน้าที่ให้ทูลพระราชาว่า

"ข้าอยากให้คนของข้าเข้าแข่งขัน"

พระราชาตรัสว่า "ถ้าอย่างนั้นเจ้าต้องเอาชีวิตของเจ้าเป็นประกัน ทั้งหัวเจ้ากับหัวคนของเจ้าต้องวางเป็นเดิมพัน"

เมื่อตกลงกันแล้ว นักวิ่งก็เอาขาอีกข้างหนึ่งมาใส่เข้า ข้อตกลงมีว่า ถ้าคนใดเอาเหยือกไปตักน้ำที่บ่อน้ำห่างไกลได้น้ำกลับมาก่อนจะถือเป็นผู้ชนะ แล้วผู้เข้าแข่งขันก็ได้รับเหยือกคนละใบและออกวิ่งพร้อมๆกัน ชั่วอึดใจเดียว เมื่อพระชิดาออกไปได้ไม่ไกล แต่นักวิ่งนั้นไม่มีใครแลเห็นตัวแล้ว เหมือนดังว่าถูกลมพายุพัดหวือหายไป ประเดี๋ยวเดียวก็มาถึงบ่อน้ำ นักวิ่งได้ตักน้ำจนเต็มเหยือก แล้วหันหลังวิ่งกลับ ครั้นมาได้ครึ่งทางรู้สึกเหนื่อยก็เลยวางเหยือกลงตัวลงนอน แต่เพื่อจะไม่ให้สบายมากเกินไป เดี๋ยวจะหลับเพลินไป จึงได้เอาหัวกะโหลกม้าที่วางอยู่บนดินมาหนุนนอน

ในขณะนั้นเองพระชิดาซึ่งก็เป็นนักวิ่งเร็วเหมือนกัน อย่างน้อยก็เร็วเท่าๆกับคนธรรมดา ได้วิ่งมาถึงบ่อน้ำและตักน้ำมาเต็มเหยือก ขณะวิ่งกลับ ทรงแลเห็นนักวิ่งกำลังนอนหลับ เห็นแล้วอดดีพระทัยไม่ได้ ทรงรำพึงว่า "คู่แข่งอยู่ในกำมือเราแล้ว" แล้วก็เทน้ำจากเหยือกของคู่แข่งออกหมด เสร็จแล้วก็วิ่งกลับไป นักวิ่งเกือบจะแพ้พระชิดาเสียแล้วชิโชคดีที่พรานผู้ตาไวสามารถมองเห็นได้ไกลๆได้ขึ้นไปบนปราสาท และแลเห็นนักวิ่งกำลังนอนหลับสบาย จึงใช้ปืนยิงด้วยความชำนิชำนาญไปที่หัวกะโหลกม้าโดยไม่ให้โดนคนที่กำลังหนุนอยู่ นักวิ่งได้ยินเสียงปืนก็ตกใจตื่น กระโดดลุกขึ้นและเห็นว่าเหยือกของตนว่างเปล่าไม่มีน้ำ ก็เชื่อได้ว่าคงเป็นฝีมือพระชิดาแน่ๆและพระชิดาคงวิ่งล่วงหน้าไปแล้ว แต่ก็ไม่เสียขวัญ ได้วิ่งกลับไปตักน้ำที่บ่อแล้วก็วิ่งกลับมาถึงที่หมายเร็วกว่าพระชิดา ๑๐ นาที นักวิ่งได้พูดว่า

"นี่เป็นครั้งแรกนะที่ได้ใช้เท้าวิ่งจริงๆ ครั้งก่อนๆนั้นไม่เคยได้วิ่งจริงๆเลยสักที"

พระราชาทรงกังวลมาก พระชิดายิ่งกังวลยิ่งกว่าที่จะต้องเสกสมรสกับทหารธรรมดาๆ พระราชาจึงโปรดให้ประชุมขุนนางหาทางกำจัดทหารนั้นกับพรรคพวก พระราชาตรัสแก่พระชิดาว่า

"อย่าตกใจไปเลยลูก พ่อมีวิธีคนพวกนั้นไม่มีเวลาได้กลับบ้านหรอก"

ต่อจากนั้นก็ได้ตรัสแก่ทหารกับพรรคพวกว่า

"ถึงเวลากินเวลาดื่มแล้ว" ตรัสแล้วก็เสด็จนำไปยังห้องห้องหนึ่งซึ่งพื้นเป็นเหล็ก ประตูก็เป็นเหล็ก หน้าต่างก็เป็นลูกกรงเหล็ก บนโต๊ะ

ในห้องนั้นมีอาหารอันโอชะตั้งไว้เต็ม พระราชาตรัสแก่คนเหล่านั้นว่า

"เข้ามาซิ เข้ามากินดื่มให้สบายเถอะ"

เมื่อคนทั้งหกเข้าไปอยู่ในห้องเรียบร้อยแล้ว คนของพระราชาก็ขัดกลอนประตูและใส่กุญแจแน่นหนา พระราชาตรัสสั่งให้หัวหน้าพ่อครัวไปติดไฟไว้ใต้ห้อง ให้ไฟลนจนกระทั่งแผ่นเหล็กนั้นร้อน หัวหน้าพ่อครัวก็ไปทำตาม และไฟก็ลนแผ่นเหล็กจนร้อนขณะที่คนทั้งหกกำลังกินอาหารอย่างเอร็ดอร่อย ครั้นจะออกไปข้างนอก ประตูก็ติดกุญแจ หน้าต่างก็ติดลูกกรง ก็เลยรู้กันเลยว่าตนถูกเล่นไม่ซื่อเสียแล้ว เขาคงมุ่งหวังให้พวกตนถูกย่างสดอยู่ในห้องนั้น แต่ชายสวมหมวกพูดว่า

"ทำยังไงก็ไม่สำเร็จ เดี๋ยวข้าจะปล่อยน้ำค้างแข็งออกมาให้ไฟอายไปเลย"

พูดแล้วก็จับหมวกที่ใส่ให้ตรง ทันทีที่ปล่อยน้ำค้างแข็งออกมา ความร้อนก็หายไป อาหารในจานเย็นจนแข็ง เวลาล่วงไปราว ๒–๓ ชั่วโมง พระราชาทรงสำคัญว่าคนทั้งหกคงตายกันหมดแล้ว จึงสั่งให้คนเปิดประตู พอประตูเปิดออกคนทั้งหกก็ออกมา ท่าทางสุขสบาย เพราะอิ่มหนำสำราญ แต่ก็ยังบ่นว่า

"ได้ออกมาได้อากาศอุ่นๆก็ดีหน่อย ในห้องหนาวเหลือเกิน อาหารต่างๆก็เย็นจนแข็งหมด"

พระราชากริ้วหัวหน้าพ่อครัวที่ไม่ได้ทำตามที่สั่ง หัวหน้าพ่อครัวก็ทูลว่า

"ทำแล้วพ่ะย่ะค่ะ ไฟก็ยังอยู่เชิญเสด็จมาทอดพระเนตรซิพ่ะย่ะค่ะ"

พระราชาก็ทรงเห็นเตาไฟใหญ่มีไฟลุกอยู่ใต้ห้องเหล็กนั้น แต่ว่าทำอะไรคนเหล่านั้นไม่ได้ เมื่อทรงคิดไปคิดมาอยู่ครู่หนึ่ง ก็ทรงเห็นว่าควรกำจัดคนเหล่านั้นไปจะดีกว่า จึงตรัสเรียกทหารนั้นมา ตรัสว่า

"ถ้าเจ้ายอมสละสิทธิที่จะแต่งงานกับลูกสาวเรา เราจะให้เงินเจ้าเจ้าจะเอาเท่าไรก็ได้ตามใจเจ้า"

"ตกลงพ่ะย่ะค่ะ ข้าพระองค์ก็ไม่ได้เรียกร้องจะแต่งงานกับพระชิดา เงินนั้นประทานให้แก่ข้าพระองค์เท่าที่คนของข้าพระองค์จะแบกไปไหวเท่านั้น"

พระราชาก็ตกลง แต่ทหารทูลว่า "อีก ๒ สัปดาห์ข้าพระองค์จะมารับเงิน"

หลังจากนั้นก็ได้เรียกช่างตัดเสื้อในอาณาจักรนั้นให้มาช่วยกันเย็บกระสอบใบใหญ่ตลอดเวลา ๒ อาทิตย์ พอเย็บเสร็จ ก็ให้คนแข็งแรงแบกกระสอบไปเฝ้าพระราชา พระราชาตรัสว่า

"เจ้าหมอนี่แข็งแรงอย่างนี้เทียวหรือ แบกกระสอบใบโตเท่าบ้านมา"

แล้วก็ทรงตกพระทัย รำพึงว่า "ทองสักเท่าไรนะจึงจะเต็มกระสอบ" แต่ก็จำต้องปฏิบัติตามสัญญา ได้โปรดให้คนนำหีบทองที่หนักขนาดคนแข็งแรงที่สุด ๑๖ คน จึงจะยกไหวออกมา แต่คนของทหารใช้มือเดียวหยิบใส่ถุง พลางพูดว่า

"ทำไมไม่ขนมาเสียทีเดียวนะนี่ยังไม่ได้แค่ก้นถุงเลย"

พระราชาก็โปรดให้นำทองมาเพิ่ม คนแข็งแรงจับทองใส่ถุง แต่ก็ยังไม่ถึงครึ่งถุง จึงร้องบอกว่า "ไปเอามาอีกซิ ยังไม่เต็มนี่" ในที่สุดต้องขนทองจากท้องพระคลังของอาณาจักรบรรทุกเกวียนมาเป็นจำนวนมากกว่า ๗ พันเกวียน คนแข็งแรงจับใส่กระสอบพร้อมด้วยวัวที่เทียมเกวียนนั้นด้วย เมื่อรวบปากกระสอบแล้ว กระสอบก็ยังหลวมอยู่บ้าง พอจะใส่อะไรได้อีก ทหารก็กล่าวว่า "ถึงจะยังไม่เต็มดีก็ช่างเถอะ ตกลงเอาแค่นี้ก็แล้วกัน" พูดแล้วก็ให้คนแข็งแรงนั้นตัวดกระสอบขึ้นบ่าออกเดินทางไปพร้อมกับพรรคพวกคนอื่นๆ

พระราชาทรงเห็นเช่นนั้นอดเสียดายไม่ได้ เพราะเป็นทรัพย์สินของบ้านเมืองทั้งอาณาจักร จึงโปรดให้ทหารม้าติดตามคนทั้งหกไปเพื่อยึดเอากระสอบทองนั้นคืนมา ทหารสี่กองพันติดตามไป ไม่ช้าก็ตามทันทหารเหล่านั้นได้ตะโกนร้องบอกว่า

"วางกระสอบทองเดี๋ยวนี้นะเจ้าพวกนักโทษ ไม่อย่างนั้นเจ้าจะถูกตัดหัว"

"ไหนใครว่าพวกข้าเป็นนักโทษ" คนเบ้าจมูกเก่งพูด "พวกเจ้าคงอยากไปเต้นในอากาศละมัง"

พูดแล้วก็เบ้าจมูกไปที่ทหารสี่กองพันนั้น แต่ละคนปลิวไปในอากาศคนละทิศละทางไปตกตรงนั้นบ้างตรงนี้บ้าง คนเหล่านั้นร้องขอให้ไว้ชีวิตตน ทหารกับพรรคพวกจึงสั่งให้ไปทูลพระราชาให้ส่งกองทหารมาอีกจะได้เบ้าให้กระเจิงไปอีก พระราชาทรงทราบแล้วก็ตรัสว่า

"ปล่อยมันไปเถอะ พวกมันมีพลังลึกลับอะไรก็ไม่รู้"

คนทั้งหกจึงได้มีโอกาสนำทองกลับบ้าน และแบ่งปันกัน ทำให้มีชีวิตอย่างมีความสุขตลอดไป ♥

ฝีที่ ๔๐ ฉ. 34 15 พ.ค. 2530

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

เกาะเจ็ดสาว

นิทานฟิลิปปินส์

ชาวฟิลิปปินส์คงสนใจเล่าเรื่องตำนานสถานที่ต่างๆ เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นอ่าว ภูเขาหรือเกาะแก่งใดๆ มักจะมีตำนานเล่าประกอบเสมอ เกาะเจ็ดสาวนี้ก็เช่นกัน เล่ากันว่าที่เกิดเกาะนี้ก็เพราะเรื่องราวของพี่น้องเจ็ดสาวที่มาเรียดีเลีย โดโรเนลเล่าไว้ในนิทานพื้นบ้านฟิลิปปินส์ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีเศรษฐีผัวเมียชื่อมานูเอลกับคลารา แต่คนเรียกกันว่าติโย (ลุง) มานูเอลกับติยา (ป้า) คลารา คนทั้งสองมีลูกสาว ๗ คน อายุขนาด ๑๕ ถึง ๒๑ แต่ละคนล้วนแต่หน้าตาสะสวย พ่อแม่จึงรักใคร่และตามใจ ไม่ว่าจะอยากได้อะไร พ่อแม่เป็นหาให้ทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งยังหาสาวใช้ไว้ให้ประจำตัวอีกคนละคน จนลูกสาวกลายเป็นคนหยิ่งผยอง งานการไม่สนใจทำ ได้แต่แต่งตัวเฉิดฉายทั้งเสื้อผ้า และเครื่องเพชรพลอยเพื่ออวดคน โดยเฉพาะผู้หญิงที่ด้อยกว่าตัว เวลาไปโบสถ์ในวันอาทิตย์ก็ไม่ใช่ไปเพื่อพิธีทางศาสนา แต่เพื่อได้อวดเสื้อผ้าสวยๆ อวดรองเท้าราคาแพงๆ ไม่แต่เท่านี้แม้เรื่องขนบประเพณีหญิงสาวทั้งเจ็ดนี้ก็ไม่สนใจ เห็นเป็นเรื่องเหลวไหลไม่เหมาะสมกับคนระดับตน

ด้วยลักษณะท่าทีเช่นนี้ คนส่วนมากที่รู้จักครอบครัวนี้จึงไม่ชอบลูกสาวเศรษฐีผัวเมีย ทั้งยังพลอยชิงชัง ติโยมานูเอลกับติยาคลาราไปด้วย โดยเฉพาะเพื่อนบ้านและคนที่รู้จักมักคุ้น ครอบครัวนี้อยู่ในสภาพที่ไม่มีใครยอมเป็นมิตรด้วยเช่นนี้ต่อมาอีกหลายปี จนในที่สุดทนอยู่ต่อไปอีกไม่ได้ เศรษฐีจึงได้อพยพครอบครัวย้ายบ้านไปอยู่บ้านพักตากอากาศที่ทิ้งร้างไว้ บ้านนี้อยู่คนละฟากน้ำห่างเมืองออกไป

ตอนแรกๆ ลูกสาวเศรษฐีต่างก็รู้สึกพอใจบรรยากาศอันเงียบสงบของชนบท แต่ละวันก็ไปเที่ยวสนุกเพลิดเพลินอยู่ตามริมแม่น้ำ อาบน้ำบ้างตกปลาบ้าง บางทีก็นอนเล่นบนหินก้อนใหญ่ๆ ริมแม่น้ำ แต่นานๆ ทีมีเรือผ่านมา หญิงสาวทั้งเจ็ดนี้ก็ได้ว่าจ้างให้คนเรือพาข้ามแม่น้ำไปยังฝั่งตรงข้าม ลูกสาวเศรษฐีใช้ชีวิตอยู่เช่นนี้เป็นเวลาหลายเดือน ทั้งพ่อทั้งแม่ค่อยรู้สึกเบาใจที่เห็นลูกสาวเปลี่ยนท่าทีที่ผู้คนพากันรังเกียจลงไปได้มาก

แต่คนที่เคยได้ใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานอยู่กับงานรื่นเริงต่างๆ ในเมือง ได้พบปะผู้คนมากหน้าหลายตา เมื่อต้องมาอยู่ในชนบทอันเงียบเหงา ไม่ก็เดือนก็เบื่อ เกิดอาการกระสับกระส่ายอยากจะได้ไปเที่ยวงานเหล่านั้น ยิ่งพวกสาวใช้กระซิบกระซาบกันว่าจะมีงานรื่นเริงในเมืองในเวลาอีกไม่กี่วันข้างหน้า สาวๆ เหล่านี้โดยเฉพาะอิเนซลูกสาวคนหัวปี ยิ่งคิดอยากจะได้ไปเที่ยวงาน อยากจะไปเต้นรำในงานนั้นในตอนกลางคืน แต่ถ้าไปขออนุญาตพ่อแม่ก็เชื่อแน่ว่า อย่างไรเสียพ่อแม่คงไม่อนุญาตให้ไปเที่ยวงานสาธารณะเช่นนี้ ทั้งยังไปในเวลากลางคืนอีกด้วย ถ้าจะไปให้ได้ต้องวางแผนไปโดยไม่ขออนุญาต ▶▶

4c/34 79 ก 8 30

อิเนซนำความคิดของตนไปเล่าให้น้องๆ ฟัง ได้เน้นถึงความสนุกสนานและเพลิดเพลินที่จะได้มีโอกาสรู้จักบุคคลหน้าใหม่ๆ ตอนแรกน้องๆ ก็ลังเลใจ กลัวจะถูกดุ ถ้าหากจะหนีไปเที่ยวในตอนกลางคืน แต่ด้วยเหตุที่อิเนซเป็นพี่หัวปีที่โตกว่าเพื่อนและดูเหมือนจะฉลาดกว่าใครๆ เมื่อพูดโน้มน้าวอยู่ไม่ช้าน้องๆก็ยอมตกลงร่วมมือทำตามแผนที่วางไว้

แผนของอิเนซคือส่งน้องสาวสองคนไปหาเช่าเรือในวันรุ่งขึ้น ส่วนคนอื่นๆก็ไปเที่ยวเล่นที่ริมแม่น้ำอย่างเคย เพื่อไม่ให้พ่อแม่สงสัย ในตอนบ่ายนั้นเอง น้องสาวทั้งสองก็ได้มาบอกอิเนซว่าหาเรือได้แล้ว คนเรือจะเอาเรือมาคอยอยู่ริมแม่น้ำในเวลาทุ่มตรง ข่าวนี้ทำให้พี่น้องคนอื่นพากันดีอกดีใจ นอกจากดีใจจะได้ไปเที่ยวแล้วยังรู้สึกสนุกที่ตนเก่งกว่าพ่อแม่ หาทางหนีไปเที่ยวตอนกลางคืนได้สำเร็จ

ในตอนเย็นเมื่อกลับเข้าบ้าน พ่อแม่ก็ถามไถ่อย่างเคยว่าไปทำอะไรมาบ้าง ลูกสาวเศรษฐีก็ได้เล่าให้พ่อแม่ฟังถึงการเล่นสนุกอย่างที่ตนเคยทำมาเป็นประจำวัน แต่พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่หลุดปากพูดถึงแผนหนีเที่ยวของตน ถึงเวลาอาหารเย็นต่างคนต่างรับกินอาหาร พ่อแม่เห็นแล้วก็ไม่แปลกใจ คิดเอาว่าลูกๆคงจะเหนื่อยมาทั้งวันจึงรีบๆ กินเพื่อจะได้แยกย้ายกันไปพักผ่อน เมื่อมาถึงห้องของแต่ละคน ซึ่งเปิดถึงกันได้ ทุกคนได้ไปรวมที่ห้องอิเนซ เพื่อฟังพี่สาวอธิบายแผนว่า ทุกคนจะต้องทำอย่างไรถึงจะออกจากบ้านไปได้โดยไม่มีใครล่วงรู้

อิเนซบอกน้องๆว่าจะต้องออกทางประตูหลังบ้านทีละคนๆ และเพื่อไม่ให้คนในบ้านได้ยินเสียงตอนเปิดประตูเข้าออก จึงจะต้องอาศัยบันไดของคนทำสวนที่พาดอยู่ที่กำแพงขึ้นบันไดออกไป เมื่อออกไปพ้นบ้านแล้ว ให้รีบไปที่ริมแม่น้ำแล้วนั่งคอยอยู่ในเรือ น้องๆทุกคนไว้ใจพี่สาวใหญ่ว่าคงจะคิดรอบคอบดีแล้ว จึงต่างไปเปลี่ยนเสื้อ ในขณะนั้นเองพ่อแม่กำลังนั่งสบายอยู่ในห้องนั่งเล่นข้างล่าง เพราะอากาศตอนค่ำค่อยเย็นขึ้น ไม่ได้สงสัยแม้แต่น้อยว่า ลูกสาวตนกำลังคิดแผนการหนีเที่ยวตอนกลางคืน

อิเนซแต่งตัวเสร็จเป็นคนแรก ได้ลงไปตรวจดูสถานที่และแทนที่จะออกไปก่อน กลับคอยให้น้องๆ ปีนออกไปทีละคน ทุกคนต่างระมัดระวังไม่ให้มีเสียงและไม่ให้พลัดพลาดหล่นลงมา ราวกับว่าชีวิตของแต่ละคนฝากไว้กับบันไดอันนี้แหละ ไม่ช้าทุกคนก็ออกพ้นบ้านมาได้โดยเรียบร้อยปลอดภัย แล้วก็รีบตรงไปยังริมแม่น้ำทันที

คงจะเป็นเพราะตื่นเต้นกับการจะได้ไปเที่ยว จึงไม่มีใครสักคนได้สังเกตเมฆดำมืดในขณะนั้น ลมก็พัดจัดจนต้นไม้โอนเอนไปทั่ว เมื่อถึงแม่น้ำก็แลเห็นเรือที่เช่าไว้คอยอยู่ตามนัด เรือนั้นถึงจะเล็ก แต่ก็พอจุคนได้ทั้ง ๗ คน พาสาวทั้งเจ็ดข้ามแม่น้ำไป น้ำในแม่น้ำขุ่นและปั่นป่วน จากฝั่งน้ำนั้นได้ยินเสียงคลื่นในทะเลดังอื้ออึง คนเรือพาเรือข้ามฟากไปด้วยความยากลำบาก แต่ในที่สุดก็ข้ามได้สำเร็จถึงฝั่งได้

เมื่อขึ้นฝั่งเรียบร้อยแล้ว สาวๆ ร่าเริงกันมาก จ่ายเงินให้คนเรืออย่างงาม พร้อมทั้งมีข้อตกลงว่า คนเรือจะต้องคอยอยู่จนกว่าพวกตนจะกลับจากงาน แล้วพาข้ามน้ำกลับบ้าน พ้นจากริมตลิ่งมา อิเนซได้จัดการเรียกรถมา ๓ คันให้พาพวกตนไปส่งในเมืองตรงที่ที่มีงาน เมื่อถึงบริเวณงานก็ตรงไปยังที่ที่มีการเต้นรำ สายตาทุกดวงในที่นั้นจ้องจับอยู่ที่สาวสวยทั้งเจ็ดคน

บรรดาชายหนุ่มที่สนใจอยู่แล้วได้มาขอเต้นรำด้วยทันที และหญิงสาวทั้งเจ็ดก็รับคำขออย่างมีจริตจะก้าน ตลอดค่ำวันนั้นสาวๆทั้งเจ็ดต่างเพลิดเพลินอยู่กับพวกหนุ่มๆ ที่พูดจาเกี้ยวพาราสีอยู่ไม่ขาดปาก แต่ก็พยายามหลบเลี่ยงสายตาของพวกสูงอายุที่จับตามองอยู่ ครั้นงานรื่นเริงยุติ ความสนุกสนานร่าเริงก็ดูเหมือนจะยุติไปด้วย พอดีฝนเริ่มลงเม็ด อิเนซจึงชวนน้องๆให้รีบกระวีกระวาดกลับบ้าน

คนเรือรออิเนซกับน้องๆอยู่ด้วยความร้อนใจและกระวนกระวายใจ ทั้งนี้เพราะฝนตกหนักลงมาแล้ว ลมก็พัดแรง แม่น้ำมีคลื่นลูกโตๆ พอหญิงสาวทั้งเจ็ดมาลงเรือครบแล้ว คนเรือก็จัดการออกเรือ แต่เรือมาได้เพียงครึ่งทาง ก็ได้มีพายุใหญ่โหมกระหน่ำ เหลือที่เรือเล็กอย่างนั้นจะต้านพายุใหญ่เช่นนั้นไว้ได้ ในที่สุดเรือก็ล่มลง หญิงสาวทั้งเจ็ดหมดทางจะช่วยตัวเองได้ในท่ามกลางพายุร้ายและแม่น้ำอัน

บั้นป่วน คนเรือพยายามจะคว้าตัวหญิงสาวเพื่อช่วยให้รอดจมน้ำตายให้ได้สักคน แต่ก็จนปัญญาทำไม่ได้ เพราะดูเหมือนว่าพายุร้ายจะเกิดขึ้น เพราะโชคชาตาของหญิงสาวเหล่านั้นเอง

คิดดังนั้นแล้ว คนเรือก็พยายามว่ายเข้าหาฝั่ง เพื่อเอาตัวรอดไว้ก่อน เมื่อขึ้นฝั่งได้ มองไปในลำน้ำ ก็แลไม่เห็นหญิงสาวโผล่ขึ้นมาแม้สักคน ก็เลยเชื่อว่าคงจะจมหายไปในท้องน้ำหมดแล้ว คนเรือก็รีบไปแจ้งเศรษฐีผัวเมียว่าได้เกิดเหตุร้ายแก่ลูกสาวทั้ง ๗ ของท่าน เศรษฐีไม่ยอมเชื่อเรื่องที่คนเรือเล่า จึงตรงไปยังห้องลูกๆ เปิดประตูดูห้องแล้วห้องเล่า ดูแล้วก็ต้องตกตะลึง เพราะพบแต่ห้องว่างเปล่า ไม่มีลูกสาวอยู่สักคน เศรษฐีผัวเมียกับคนเรือได้วิ่งไปยังริมน้ำโดยไม่สนใจฝนที่ตกลงมาจั๊กๆ แต่ตรงที่คนทั้งสามยืนอยู่นั้น มองไปรอบๆไม่แลเห็นอะไร นอกจากน้ำในแม่น้ำที่ขุ่นเป็นตมและไหลเชี่ยวกรากลงไปสู่ทะเล สองผัวเมียได้แต่ยืนอยู่ตรงนั้นด้วยความสิ้นหวัง

เวลาล่วงไปหลายปี จนคนเกือบจะลืมเรื่องหญิงสาวทั้งเจ็ดจมน้ำตายเกือบหมดสิ้นแล้ว ชาวประมงแถบนั้นเช้าขึ้นก็ออกเรือไปหาปลาแต่ตรู่ เย็นลงก็พากันกลับเข้าฝั่ง มีผู้คนมาห้อมล้อมเพื่อซื้อปลา ความเป็นอยู่ของคนในเมืองเล็กๆ นั้นก็เป็นเช่นนั้นอยู่ชั่วนาตาปี แต่แล้วอยู่มาวันหนึ่ง ชาวประมงคนหนึ่งก็ได้มีเรื่องแปลกมาเล่าให้คนเหล่านั้นฟังว่า ตนได้แลเห็นเกาะเล็กๆผุดขึ้นมาในทะเล นับเป็นเรื่องน่าแปลก เพราะตนก็หาปลาอยู่ในแถบนั้นนานนักแล้วแต่ไม่เคยเห็นเกาะนี้มาก่อนเลย

พอได้ยินเช่นนี้ พวกชาวบ้านผู้อยากรู้อยากเห็น ต่างก็ออกเรือตรงไปยังเกาะเกิดใหม่นั้น เมื่อเห็นภาพเกาะที่รวมแล้วได้ ๗ เกาะแล้วต่างก็โจษจันกันว่า เกาะทั้ง ๗ นั้นรูปลักษณะช่างเหมือนหน้าผู้หญิง โดยเฉพาะผู้หญิงที่จมน้ำตาย ๗ คน เพราะเรือถูกลมพายุ คนพากันเชื่อว่าผีสางเทวดา คงลงโทษสาปหญิงเหล่านั้นให้กลายเป็นหิน จนกลายเป็นเกาะเล็กๆ ๗ เกาะ

บัดนี้หญิงสาวที่จมน้ำตายกลายเป็นคนมีบาปถึงกับถูกผีสางเทวดาลงโทษ เลยทำให้เกาะเหล่านั้นกลายเป็นที่ผีสิงมีอันตราย บรรดาชาวเรือที่ถูกพายุใหญ่จะยอมเสี่ยงภัยเอาเรือเข้าฝั่ง แทนที่จะจอดพักที่เกาะนั้นเพื่อรอให้ลมสงบ นอกจากนี้ยังมีคนเชื่อกันอีกว่า ตอนเที่ยงคืนของคืนวันที่ ๗ ของแต่ละสัปดาห์จะได้ยินเสียงเหมือนเสียงคนครางดังมาจากที่นั้น ถึงแม้ว่าเสียงครางนั้น แท้ที่จริงอาจเป็นเสียงลมพัดดังหวีดหวิว แต่พวกผู้ใหญ่ที่เคยได้ยินเรื่องราวของหญิงสาวทั้งเจ็ดแล้วเชื่อว่าเสียงนั้นเป็นเสียงผู้หญิงที่ครวญครางขอให้ได้รับการปลดปล่อยให้พ้นจากการลงโทษของผีสางเทวดา ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

นกยูงหางไฟ

(นิทานจีน)

คุณธรรมสำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งยกย่องกันทั่วไปไม่ว่าชนชาติใดถิ่นใด ก็คือความมีน้ำใจดี มีใจเอื้อเฟื้อ ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับคุณธรรมเช่นนี้หลายเรื่องด้วยกัน เรื่องนกยูงหางไฟก็เป็นเรื่องหนึ่ง ซึ่ง จง ซิมาง ได้เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของจีน เรื่องเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่ง ณ ป่าแห่งหนึ่ง บรรดาสัตว์มีชีวิตทั้งหลายต่างพากันตื่นเต้นและแปลกใจเป็นอย่างยิ่งที่แลเห็นร่างประหลาดปรากฏขึ้น ร่างนั้นท่อนบนเป็นมนุษย์แต่ท่อนล่างเป็นนกยูง ซึ่งมีหางสีสดสวย ข่าวนกยูงประหลาดนี้แพร่สะพัดไปทั่วทั้งป่า ไม่ช้าก็รู้กันทั่วว่านั่นละคือเทพธิดานกยูง ที่จริงผู้ที่อยู่ในป่าโดยเฉพาะบรรดานกยูงรู้กันมาก่อนหน้านี้แล้วว่า เทพธิดานกยูงนี้แต่ผู้เดียวที่มีอำนาจและอิทธิฤทธิ์ เมื่อแผ่แพนหางแล้วสามารถบดบังดวงอาทิตย์ให้มืดไปได้ครึ่งดวงเหมือนดังสุริยคราส ทำให้ฤดูร้อนค่อยทุเลาความร้อนกลายเป็นฤดูใบไม้ผลิไปได้ ไม่ว่าจะเป็นสิงห์เสือหรือสัตว์ดุร้ายใดๆ เพียงได้ยินเสียงเทพธิดานกยูงนิดเดียว ก็จะกลายเป็นสัตว์เชื่องไปได้ ไม่ผิดกับกระต่ายหรือแพะแกะเลย นอกจากนี้เทพธิดานกยูงยังมีฤทธิ์อำนาจอื่นๆ อีกมากเหลือจะคณานับ ข่าวที่เทพธิดานกยูงมายังป่านี้จึงได้ระบือไปไกล นกยูงทั้งหลายในป่าพากันดีอกดีใจที่จะได้เทพธิดานกยูงมาเป็นหัวหน้า ต่างก็อยากจะมาหาเทพธิดานกยูงเพื่อฝากตัวเป็นสานุศิษย์จะได้มีฤทธิ์อำนาจอย่างเทพธิดานกยูงบ้าง

ดังนั้นวันหนึ่ง นกยูงทั้งฝูงเล็กฝูงใหญ่ที่อยู่ในป่าทั้งหมด ก็ได้เดินทางมายังที่พำนักของเทพธิดานกยูง ขนหางนกยูงประเป็นดวงๆ สีทองสีหยกดูลานตาเมื่อต้องแสงแดด เทพธิดานกยูงขณะนั้นนั่งอยู่บนยอดเขา จ้องมองมายังน้ำตกเบื้องล่างด้วยท่าทางสงบเยือกเย็น เมื่อเทพธิดานกยูงผงกหัว ธารน้ำตกได้กลายเป็นกระจกบานใหญ่แขวนไว้ที่หินผานั้น บรรดานกยูงได้มายืนชมโฉมของตนที่กระจกนั้น แล้วก็ร้องออกมาด้วยความตื่นเต้นยินดี เมื่อเทพธิดานกยูงเห็นนกยูงมากันมากมายเช่นนั้น ก็รู้ได้ทันทีว่านกยูงเหล่านั้นประสงค์อะไร จึงกล่าวทักทายขึ้นว่า

"สวัสดี ลูกๆ พวกเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง มีธุระอะไรหรือ"

4c/36 29 พ.ย. 30

นกยูงต่างแย่งกันพูดก่อน และตัวหนึ่งได้โอกาสพูดขึ้นว่า

"ข้าแต่เทพธิดานกยูงที่เคารพ เราอยากจะฝากตัวเป็นศิษย์ท่าน ถ้าเราได้เรียนวิชามายาศาสตร์จากท่านบ้างแล้ว เราจะมีความสุขชั่วนิจนิรันดรทีเดียว"

เทพธิดานกยูงกวาดสายตาดูทั่วแล้ว ก็ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า

"ที่จริงที่ข้ามาวันนี้ ก็เพื่อจะมาเที่ยวหาสานุศิษย์ แต่เกรงว่าจะรับมากๆไม่ได้ คงจะได้เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น แล้วพวกเจ้าก็เหมือนๆกันทั้งนั้น ข้าไม่รู้จะเลือกอย่างไร"

ได้ยินเช่นนั้น นกยูงทั้งหลายก็พากันใจแป้วไปหมด นกยูงแต่ละตัวต่างมองผู้ที่อยู่ข้างๆอย่างไม่ค่อยแน่ใจ แต่ในที่สุดก็พูดออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า "โปรดรับข้าไว้ด้วยเถิด"

เทพธิดานกยูงสั่นหัว แล้วถอนใจอย่างเห็นอกเห็นใจ และกล่าวออกมาช้าๆว่า

"อย่าเพิ่งตัดสินใจเดี๋ยวนี้เลย ไว้ตีสามค่อยกลับมาใหม่ แต่อย่ามาให้ดูเหมือนๆกันนะ ข้าจะได้เลือกหาได้ถูกว่าใครจะดีที่สุดเหมาะที่สุดที่จะเป็นสานุศิษย์ของข้า"

นกยูงทุกตัวพากันงงงัน เทพธิดานกยูงกล่าวอย่างนี้หมายความว่าอย่างไร ใจคอก็พลอยห่อเหี่ยว แต่แม้กระนั้นก็ยังอดหวังไม่ได้ ดังนั้นจึงไปเตรียมวางแผน ในหมู่นกยูงเหล่านั้น มีนกยูงน้อยตัวหนึ่ง ขณะจับตามองเทพธิดานกยูงผู้งดงามอยู่นั้น คิดว่า 'ตัวเรานี้เป็นนกยูงตัวเล็กๆ ธรรมดาๆ จะไปหวังได้เป็นสานุศิษย์ของเทพธิดานกยูงได้อย่างไร แล้วคำที่เทพธิดานกยูงว่าให้มาไม่ให้เหมือนๆกันนั้น ช่างยากยิ่งจริงๆ ยังเคราะห์ดีที่ยังไม่ได้เอ่ยปากฝากตัวเป็นศิษย์' ดังนั้นนกยูงน้อยก็มีจิตใจเบาสบายกว่านกยูงตัวอื่นๆที่กำลังส่งเสียงออดอ้อน นกยูงน้อยค่อยๆปลีกตัวออกมาจากกลุ่มเตรียมกลับที่อยู่

ขณะเดินอยู่ในป่านั้นนกยูงน้อยนึกถึงเทพธิดานกยูงตลอดเวลาว่าขนของเทพธิดาช่างสวยเสียนี่กระไร ยังสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ที่เคยได้ยินเกี่ยวกับเทพธิดานกยูงอีกเล่า นกยูงน้อยครุ่นคิดอยู่เช่นนั้นจนออกจากป่าไม่รู้ตัว ขณะนั้นเป็นเวลาเที่ยงพอดี ตะวันส่องแสงแรงกล้า นกยูงน้อยเห็นชายชราคนหนึ่งค่อยๆเดินอย่างเหนื่อยอ่อนมาตามถนน ชายชรานั้นพูดแก่นกยูงน้อยว่า

"นี่แน่ะ พ่อนกยูงน้อย พ่อช่วยตาสักหน่อยได้ไหม ตาอยากจะได้ขนของพ่อนกยูงน้อยสักหน่อยเอามาทำพัด เขาว่ากันว่าขนนกยูงนั้นโบกไปทีหนึ่งก็ทำให้ตัวเย็นสบาย ถ้าโบกไปสองหนก็ทำให้ใจเย็นสบาย"

นกยูงน้อยเห็นชายชรายังเหนื่อยหอบ เหงื่อก็ไหลโซมหน้าอยู่เช่นนั้นก็อดรู้สึกสงสารไม่ได้จึงพูดว่า

"ขอบคุณจ้ะ ตา ที่พูดคำดีๆน่าชื่นใจ"

พูดแล้ว ก็ดึงขนหางของตนออกมากำมือหนึ่งส่งให้ชายชรา ซึ่งก็รวบทำเป็นพัดในทันใดนั้น แล้วก็ใช้พัดโบกไปมา ชายชราขอบคุณนกยูงน้อย ขอบคุณแล้วขอบคุณอีก นกยูงน้อยก็พูดเพียงว่า

"ไม่เป็นไรหรอกตา ตาควรจะเดินทางต่อไปได้แล้ว"

นกยูงน้อยเดินตามสบายต่อไป ก็แลเห็นหญิงสาวคนหนึ่งกำลังซักผ้าอยู่ข้างบ่อน้ำข้างๆถนน หญิงสาวนั้นผมซีดเซียว ผมเผ้าก็ยุ่งเหยิง ท่าทางเดือดร้อนกระวนกระวาย แม้กระนั้นก็ยังเห็นได้ว่าหญิงสาวคนนั้นเป็นหญิงสาวหน้าตาสะสวย

นกยูงน้อยตรงเข้าไปหาหญิงสาว

ผู้นั้นพลางถามว่า

"นี่แน่ะ แม่สาวน้อย เป็นอะไรไปหรือ ดูหน้าตาไม่มีความสุข มีอะไรทำให้เดือดเนื้อร้อนใจหรือ"

"แม่เลี้ยงข้าน่ะซิ ใช้ข้าเสียจนไม่เป็นสุข ให้ซักผ้าเอย ล้างถ้วยล้างชามเอย แล้วอะไรต่ออะไรอีกจิปาถะ ไม่มีวันจบวันสิ้น แล้วก็ไม่เคยหาเสื้อผ้าสวยๆ ให้ใส่เลย พี่ๆ เลี้ยงวัวเขาชวนข้าไปเที่ยว แล้วข้าจะไปได้อย่างไร เสื้อผ้าออกปอนอย่างนี้"

นกยูงน้อยยิ้มอย่างเห็นใจพูดว่า "สาวน้อยทำไมไม่แต่งตัวเสียสักหน่อยล่ะ" หญิงสาวนั้นเงยหน้าขึ้นดูนกยูงน้อยแล้วถามว่า

"จะให้แต่งอย่างไรล่ะ"

ไม่ทันต้องพูดอะไร นกยูงน้อยก็ถอดขนหางของตนออกมาบอกว่า

"เอ้า เอาขนของข้าไป เอาไปใช้แต่งตัวบ้าง แต่งผมบ้าง"

หญิงสาวดีอกดีใจที่ตนเองจะดูสวยงามมีสีสัน หญิงสาวขอบคุณนกยูงน้อยอย่างจริงใจ แล้วก็รีบเก็บเสื้อผ้าที่นำมาซักพร้อมทั้งเครื่องใช้ กลับไปบ้าน

นกยูงน้อยได้แต่ปรารถนาอยู่ในใจว่า 'ขอให้สาวน้อยจงมีความสุขเสมอไปเถิด' ความคิดที่ตนได้ทำให้ผู้อื่นมีความสุข ทำให้นกยูงน้อยเดินตัวปลิว

นกยูงน้อยเดินต่อไป ไม่ช้าก็มาถึงบ้านหลังหนึ่ง แลเห็นหญิงชราคนหนึ่งยืนสะอื้นอยู่หน้าประตูบ้านนั้นทั้งเล็กทั้งสกปรก ทุกสิ่งทุกอย่างแม้แต่โต๊ะในครัวก็มีฝุ่นจับหนาเขรอะ นกยูงน้อยถามหญิงชราว่า

"เป็นอะไรไปน่ะยาย ถึงได้ยืนร้องไห้อยู่อย่างนี้"

"ก็ลมน่ะซิ พัดเอาฝุ่นเข้ามาในบ้านท่วมหัวท่วมหู ไม่ได้เวทนาคนแก่บ้างเลย ขี้ฝุ่นเข้าตาจนแสบไปหมดแล้ว"

"อย่าร้องไห้อีกเลยยาย ยิ่งร้องตาจะยิ่งเจ็บมากยิ่งขึ้น"

ได้ยินถ้อยคำแสดงความเห็นอกเห็นใจเช่นนี้ หญิงชรายิ่งสะอื้นเสียงดังขึ้น นกยูงน้อยคิดว่า 'เอ๊ เราจะช่วยอะไรยายแกได้นะ' เมื่อเหลียวไปดูขนหางของตน นกยูงน้อยก็บอกหญิงชราว่า

"นี่แน่ยาย ข้าก็เสียใจที่ไม่รู้จะช่วยยายได้ยังไง ยายเอาขนหางของข้าไป ไปทำไม้กวาดขนนกปัดฝุ่นเอาเองก็แล้วกัน"

หญิงชรารับขนหางนกยูงน้อยมาด้วยความรู้สึกขอบคุณ แล้วก็จัดแจงปัดฝุ่นออกจนเกลี้ยงเกลา แลดูสะอาดเรียบร้อย เสร็จแล้วหญิงชราก็ขึ้นนอนอย่างสบาย ครู่เดียวก็กรนครอก

นกยูงน้อยเดินต่อไปอีกหน่อยก็มาถึงโรงไม้แห่งหนึ่งซึ่งมีช่างฝีมือชราคนหนึ่งกับหลานตาอยู่ที่นั่น หลานดึงแขนเสื้อตา ร้องไห้พลางพูดว่า

"หนีกันไปเถอะตา"

คราวนี้ชายชราก็ร้องไห้ไปด้วย พูดว่า "หนีหรือ หนีไปไหนพ้นล่ะ ทหารจักรพรรดิมีอยู่ทุกแห่งหนคอยจับตัวเรา"

ทันใดนั้น ทั้งตาหลานแลเห็นนกยูงน้อยปรากฏร่างขึ้นตรงประตู ต่างก็หยุดร้องไห้ หน้าตาแช่มชื่นขึ้น ชายชราเดินตรงมาหานกยูงน้อย กล่าวเชิญขึ้นว่า

"เชิญ เชิญ ข้านี่น่ะเป็นช่างฝีมือแก่เฒ่าแล้ว ข้าเคยทำธงอย่างหรูสำหรับแม่ทัพ และยังปักผ้าคลุมรถอย่างงดงามละลานตา ทีนี้จักรพรรดิเกิดอยากให้ข้าแต่งรถด้วยขนนกยูง แล้วให้เสร็จพรุ่งนี้ด้วย ข้าจะไปทำอย่างไรได้ แม้มดสักตัวข้ายังไม่คิดจะเหยียบย่ำลงไปเลย แล้วจะให้ข้าไปฆ่านกยูงได้อย่างไร ฆ่านกยูงเอามาประดับรถ ไม่ไหว ไม่ได้ ข้าทำไม่ได้ นี่แน่ะนกยูงน้อยรีบไปเตือนพวกนกยูงทั้งหมดให้ซ่อนตัวเสีย เพราะถึงแม้ข้าจะถูกฆ่าตายในวันพรุ่งนี้ จักรพรรดิก็อาจสั่งคนอื่นไปฆ่านกยูงเอามาแต่งรถก็ได้"

(ยังมีต่อ)

ฟ้าใส ๓๐ ฉบับที่ 37 ๖ ธ.ค. 30

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

นกยูงหางไฟ

นิทานจีน

(ตอนจบ) **คราวที่แล้วเล่าถึงนกยูงน้อยที่มีน้ำใจดี** ชอบช่วยเหลือผู้อื่นที่ได้รับความทุกข์ ได้ช่วยชายชรา ช่วยหญิงสาว และหญิงชรา ด้วยการถอนขนหางของตนไปทำประโยชน์เพื่อให้ทุกข์หาย และรายสุดท้ายเป็นชายชราช่างผีมือที่จักรพรรดิโปรดให้ประดับรถด้วยขนนกยูงให้เสร็จในวันรุ่งขึ้น แต่ชายชราไม่คิดจะฆ่านกยูง จึงยอมถูกฆ่าตายในเมื่อทำให้ไม่ได้ตามกำหนด เมื่อพบนกยูงน้อยก็ได้สั่งให้ไปเตือนนกยูงอื่นๆ ให้ซ่อนตัวให้ดี เพราะถึงตนจะถูกฆ่าตายไปแล้ว จักรพรรดิก็คงจะต้องใช้ผู้อื่นไปฆ่านกยูงเอาขนมาประดับรถให้จนได้

นกยูงน้อยได้ฟังช่างผีมือชราพูดเช่นนั้น ก็รู้สึกสงสารจับใจ เหลียวไปดูขนหางของตน เห็นเหลืออยู่ไม่เท่าไร ถึงขนาดนั้นก็ตามก็ยังบอกแก่ช่างชราว่า

"ที่จริงข้าไม่อยากให้เอาขนของข้าไปประดับรถจักรพรรดิหรอก แต่เพื่อจะช่วยตา ข้าก็เต็มใจสละขนหางที่เหลืออยู่ทั้งหมดให้ตา เอาเอาไปเถอะ"

พูดแล้วก็ถอนขนหางขึ้นให้แก่ช่างชรา ทั้งตาทั้งหลานพากันมากอดนกยูงน้อยแสดงความขอบคุณ เพราะต่อไปนี้ไม่ต้องห่วงกังวลอะไรอีกแล้ว นกยูงน้อยก็บอกว่า "รีบไปทำเข้าเถอะตา มีเวลาเหลืออีกไม่มากนักหรอก ลาละ"

เมื่อนกยูงน้อยออกมาจากที่นั้น เป็นเวลามืดค่ำพอดี นกยูงน้อยเดินตรงเข้าไปในป่า แต่แล้วก็ได้ยินเสียงคราง ดังมาจากกระต๊อบหลังหนึ่งหลังคามุงจาก นกยูงน้อยเลยหยุดขึ้นพึง และก็อดอยากรู้ไม่ได้ จึงใช้ปากจิกกระดาษตรงหน้าต่างจนเป็นรูเล็กๆ แอบมองดูก็แลเห็นในแสงสลัวๆ จากตะเกียงน้ำมัน มีเด็กผู้ชายคนหนึ่งนอนเจ็บอยู่บนเตียง แม่นั่งอยู่ข้างๆ เด็กนั้นพึมพำว่า

"แม่จ๋า หมอบอกว่าลูกจะต้องนอนแช่วอยู่อย่างนี้จนถึงวันงานหรือแม่ ถ้าหากลูกอยากจะหายเป็นปรกติดีละก็ เขาจะจุดพลุกันไหมแม่ในคืนวันงานน่ะ"

แม่พยักหน้า แล้วพูดว่า "ก็จุดซิลูก เราจะออกไปดูข้างนอก ลูกคงจะชอบแล้วก็รู้สึกสนุก แม่เชื่อว่าสิ่งนั้นจะทำให้ลูกหายเป็นปรกตินะ"

เด็กน้อยเบิกตากว้างด้วยความสนใจ พูดกับแม่ต่อไปว่า

"แม่จ๋า คงจะแปลกดีจังนะที่จะได้เห็นพลุพุ่งขึ้นบนฟ้าแล้วลอยอยู่เหมือนขนนกยูง จะมีนกยูงมาแถวนี้บ้างไหมหนอ"

เสียงแม่พูดว่า "เถอะน่า แล้วก็คงได้เห็นเอง นอนพักผ่อนนิ่งๆ

เถอะ เรื่องอย่างนี้ต้องคอยแล้วก็จะได้เห็นเองน่ะแหละ"

แต่ลูกชายก็ยังคงต่อรองกับแม่ว่า "แม่จ๋า งานนั้นน่ะมาถึงเร็วกว่านี้หน่อยไม่ได้หรือ ลูกจะได้หายเร็วขึ้นไงล่ะ"

"เหลวไหลน่ะ ถ้างานเริ่มเร็วขึ้น เขาก็คงจุดพลุเร็วขึ้นด้วย แม่เกรงว่าเขาจะไม่ทำอย่างนั้นน่ะซี ระวังให้ดีนะลูก ถ้าเขาเกิดทำอย่างนั้น แม่ก็เชื่อว่างานจะต้องเริ่มเร็วกว่ากำหนด แล้วลูกก็จะต้องหายเร็วขึ้นด้วย"

เด็กน้อยแหงนหน้าดูฟ้าอย่างตื่นเต้น พูดว่า "จริงของแม่ละจ๊ะ ถ้าเราได้เห็นพลุในคืนนี้ ก็หมายความว่างานได้เริ่มเร็วกว่ากำหนด แล้วลูกจะไม่เป็นคนเจ็บอีกต่อไป แม่จ๋า ลูกอยากดูพลุจังเลย"

ได้ยินลูกพูดเช่นนั้น แม่ก็น้ำตาคลอ ลูกน้อยของนางช่างไม่รู้ประสีประสาอะไรเสียเลย มันจะเป็นไปได้อย่างไร แต่ความไม่รู้ประสีประสาของเด็กน้อยทำให้นกยูงน้อยที่กำลังฟังอยู่ อดเห็นใจไม่ได้ นกยูงน้อยคิดว่า

"ถ้าหนูน้อยคนนี้อยากเห็นเรารำแพนหางก็จะเป็นไรมี เด็กอาจจะมีสุขภาพดีขึ้นจนกระทั่งหายเป็นปรกติก็เป็นได้"

ทันใดนั้น นกยูงน้อยก็นึกขึ้นมาได้ว่าขนหางของตนไม่สวยเสียแล้ว เพราะไม่มีขนหางเหลืออยู่เลย ได้สละให้ใครต่อใครไปจนหมดแล้ว ตลอดทางที่เดินกลับเข้าไปในป่านั้น นกยูงน้อยไม่ได้คิดถึงเรื่องอื่นเลยนอกจากเรื่องเด็กน้อยที่นอนแซ่วอยู่กับเตียง พอเข้ามาถึงป่า ก็เป็นเวลาเที่ยงคืนพอดี คืนนี้เป็นคืนพิเศษ ไม่มีนกยูงตัวใดทั่วทั้งป่าหลับตาลงได้เลย ทุกตัวต่างตื่นเต้นคอยเวลาพิเศษคือเวลาตี ๓ ที่จะได้พบเทพธิดานกยูง และแต่ละตัวต่างจัดแจงแต่งให้ตัวเองดูดีที่สุดที่จะดีได้ บางตัวไปขอให้หิ่งห้อยตั้งร้อยตั้งพันมาเกาะอยู่ตรงแววหางสีทองสีหยกของตนให้ดูวับๆ เหมือนแสงดาว บางตัวเอาชะมดเชียงมาทาตัวให้มีกลิ่นหอมขจรขจายไปทั่ว สรุปว่า นกยูงแต่ละตัวต่างก็ทำตัวเองให้ดูต่างกับตัวอื่น และต่างก็เชื่อมั่นว่าเทพธิดานกยูงจะต้องเลือกตนเป็นศิษย์แน่นอน

ในขณะนี้เอง นกยูงน้อยก็ได้มาอยู่ท่ามกลางนกยูงที่สวยงามและที่มีกลิ่นหอม นกยูงเหล่านั้นมองดูนกยูงน้อยอย่างประหลาดใจ และก็ได้พูดสำเนียงเยาะๆขึ้นว่า

"อะไรกัน หางของเจ้าไม่มีขนเลย เจ้าอยากทำตัวเจ้าให้เด่นใช่ไหมเล่า เรานึกไม่ออกเลยว่าเทพธิดานกยูงเห็นเจ้าในสภาพอย่างนี้แล้วจะว่าอย่างไร"

"ที่จริงน่ะ" นกยูงตอบ "ข้ามาหาเทพธิดานกยูง เพื่อจะขอให้ท่านช่วยเด็กน้อยคนหนึ่งเท่านั้น หาใช่เพราะข้าตั้งใจจะมาฝากตนเป็นศิษย์ของท่านไม่"

ในที่สุดก็ถึงเวลาตี ๓ นกยูงทั้งหมดรีบขึ้นไปบนเขาเพื่อไปหาเทพธิดานกยูง นกยูงน้อยตามเขาไปข้างท้าย คืนนั้นพระจันทร์กำลังลอยเด่นอยู่บนฟ้า ดวงดาวมีประกายระยิบระยับ เทพธิดานกยูงนั่งอยู่บนยอดเขาอย่างเคย แล้วก็ก้มลงดูนกยูงสีสันสวยงามที่มาชุมนุมกันอยู่

นกยูงทุกตัวกำลังเครียดด้วยความหวัง ทั้งนี้นอกจากนกยูงน้อย เทพธิดานกยูงกวาดสายตาไปทั่วแล้วพูดว่า

"ลูกๆ ของข้า ต่างก็ดูสวยงามแวววาวด้วยไข่มุกและเงินทองเหมือนๆ กันไปทั้งนั้น จนข้างงไปไปหมด ตัดสินใจไม่ถูกไม่รู้ว่าจะเลือกใครเป็นศิษย์"

ที่นั้นเงียบกริบ ครู่หนึ่งเทพธิดานกยูงก็เพ่งความสนใจมาที่นกยูงน้อยพูดว่า

"เอ ข้าเห็นนกยูงตัวหนึ่งอยู่ตรงนั้นดูไม่เหมือนกับใครเขา หางโล้นเกลี้ยงเลย เป็นอะไรไป"

แล้วก็เรียกนกยูงน้อยเข้าไปหา นกยูงน้อยก้าวเข้าไปหาอย่างไม่ค่อยแน่ใจ แต่ก็ได้เล่าให้เทพธิดานกยูงฟังโดยตลอด ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกป่าตลอดทั้งวันนั้น นกยูงน้อยได้เล่าว่าตนได้สละขนหางแก่ใครๆ บ้าง จนกระทั่งท้ายที่สุดขนหางหมดไม่เหลือหลอเลย เทพธิดานกยูงฟังแล้ว ก็นิ่งคิดอยู่ ต่อมาก็ก้มหัวแสดงความเห็นดีเห็นงามไปด้วย และประกาศว่า

"นกยูงน้อยเอ๊ย เจ้านี่แหละที่ข้าต้องการได้มาเป็นศิษย์"

นกยูงน้อยแทบไม่เชื่อหูตัวเองที่ได้ยินเช่นนั้น พร้อมกันนั้นก็มีเสียงอึกทึกดังอยู่รอบตัว นกยูงบางตัวทั้งโกรธแค้นทั้งริษยา บางตัวก็เสียดายแรงที่อุตส่าห์ทำสิ่งต่างๆ แต่ไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย แต่นกยูงหลายตัวพากันยกย่องชมเชยนกยูงน้อยนั้น

ฝ่ายนกยูงน้อยได้พูดออกมาว่า

"ข้าแต่เทพธิดานกยูง ขอท่านได้โปรดช่วยให้ความปรารถนาของข้าจงสำเร็จด้วยเถิด คือข้าอยากจะเรียนมายาศาสตร์จากท่านเพื่อจะได้

ช่วยเด็กน้อยคนหนึ่งที่กำลังเจ็บอยู่ให้หายเป็นปรกติ"

เทพธิดานกยูงมองดูนกยูงน้อยด้วยความเมตตา พูดว่า

"ลูกเอ๊ย ความคิดของเจ้าช่างมุ่งอยู่ที่ผู้อื่นเสมอนะ ตอนนี้เจ้ามาเป็นลูกศิษย์ของข้าแล้ว ข้าจะต้องถ่ายทอดฤทธิ์อำนาจของข้าให้เจ้าแน่นอน อย่างหนึ่งก็คือจะทำให้เจ้ามีหางเป็นเปลวไฟเป็นทางไป"

ความฝันของนกยูงน้อยได้กลายเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว เพราะฉะนั้นยังไม่ทันที่เทพธิดานกยูงจะพูดจบ นกยูงน้อยก็รีบพูดสวนออกมาว่า

"ข้าแต่เทพธิดานกยูง ขอให้ข้าได้เรียนรู้ฤทธิ์อำนาจของท่านเดี๋ยวนี้เถิด"

เทพธิดานกยูงสั่นหัว พลางพูดว่า

"ลูกเอ๊ย เจ้าน่ะช่างคิดถึงแต่จะช่วยคนอื่นเขาเท่านั้น ไม่ได้นึกจะขออะไรเพื่อตัวเองเลย ดูซิ ตัวเจ้าไม่มีขนหางแม้สักนิดเดียว แล้วเจ้าจะทำอย่างไรถึงจะได้มีหางเป็นเปลวไฟสีต่างๆขึ้นมาได้"

นกยูงน้อยมองดูตัวเองด้วยความรู้สึกลำบากยากใจ ทั้งๆที่นัยน์ตายังเปล่งประกายด้วยความปรารถนาที่ซ่อนเร้นอยู่ เทพธิดานกยูงไม่รอให้นกยูงน้อยพูดอะไรต่อไป ได้โบกมือไปยังนกยูงที่แวดล้อมอยู่ ทันใดนั้นนกยูงแต่ละตัวก็สลัดขนหลุดออกมาตัวละขนที่นี่บ้างที่นั่นบ้าง ลอยเกลื่อนไปหมดทุกหนทุกแห่ง รวมๆแล้วก็พอจะเป็นแพนหางขนาดใหญ่ให้แก่นกยูงน้อยได้ อีกครู่เดียวนกยูงน้อยก็ได้มีหางใหม่งามระยับหลายชั้นด้วยกัน

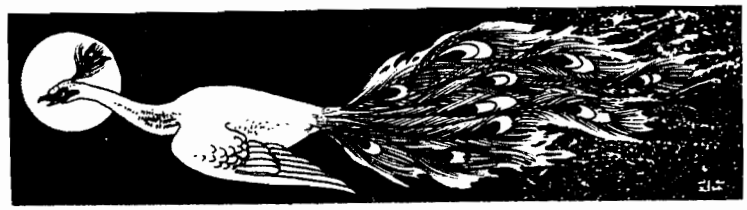

มีสีเขียวหยกกับขาวเป็นลายไขว้กันไปมา ไม่มีนกยูงในโลกมีสีเรืองรองอย่างนี้เวลาแผ่แพนหางของตน

นกยูงอื่นๆถึงกับตะลึงงันเมื่อได้เห็นอิทธิฤทธิ์ของเทพธิดานกยูง นกยูงแต่ละตัวรู้ว่าขนหางของตัวหายไปขนหนึ่ง แต่ไม่รู้ว่าขนของตนไปเป็นขนหางของนกยูงน้อยได้อย่างไร เทพธิดานกยูงใช้ฤทธิ์อำนาจอย่างไร แต่ก็ไม่มีนกยูงตัวไหนบ่นว่าแต่ประการใด ได้แต่เฝ้าดูด้วยความยำเกรง

ฝ่ายนกยูงน้อยเมื่อได้เห็นหางอันสวยงามของตน ก็กระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ เทพธิดานกยูงพูดออกมาว่า

"เดี๋ยวก่อนลูก มาเรียนมนตร์ให้หางเป็นเปลวไฟเสียก่อน"

แล้วก็จ่อปากที่หูของนกยูงน้อยพึมพำมนตร์คาถาที่พิสดารไม่มีใครพึงเข้าใจ นกยูงน้อยต้องท่องมนตร์ ๓ จบ พอขาดคำหางของนกยูงน้อยก็เปลี่ยนสีเป็นเปลวไฟ ทำให้หมู่บ้านแถบภูเขานั้นสว่างโพลงไปทั่ว นกยูงน้อยร่ำลาเทพธิดานกยูงแล้วก็บินปร๋อขึ้นฟ้าไป

นกยูงน้อยบินกรีดกรายอยู่บนฟ้าโชว์ขนหางเปลวไฟ ขณะที่บินผ่านหมู่บ้านแห่งหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่ง คนในหมู่บ้านต่างก็รู้ได้ทันทีว่างานฉลองเริ่มแล้ว และจะจุดพลุเป็นการฉลองด้วย ผู้คนพากันตีฆ้องกลองและออกมาร้องรำทำเพลงกันไม่ว่าหญิงหรือชาย เด็กหรือผู้ใหญ่ ไม่ช้านกยูงน้อยก็บินมาถึงกระต๊อบหลังคามุงจากนั้น เด็กน้อยที่กำลังเจ็บมองดูทางหน้าต่าง ก็อาจเห็นพลุที่พุ่งขึ้นบนฟ้าได้ นกยูงน้อยบินไปพลางยิ้มไปพลางอยู่กลางอากาศ แล้วก็ก้มลงมายิ้มกับเด็กน้อย เด็กน้อยโดดลงมาจากเตียงวิ่งไปที่ประตูแล้วร้องออกมาอย่างดีอกดีใจว่า

"แม่จ๋า แม่จ๋า งานฉลองเริ่มแล้วไงล่ะ ดูซิ แม่เห็นไหมล่ะ เห็นนกยูงเปล่งเปลวไฟออกมาจากหางหรือไม่ล่ะ"

ขณะที่พูดนี้ โรคภัยไข้เจ็บของเด็กน้อยนั้นหายไปเป็นปลิดทิ้ง นกยูงน้อยยังคงบินวนไปเวียนมาอยู่ในอากาศ บินจากหมู่บ้านหนึ่งไปอีกหมู่บ้านหนึ่ง ไม่ว่าบินไปถึงไหนก็มีเสียงสนุกสนานร่าเริงไปถึงที่นั่นกว่าจะได้กลับไปถึงป่าก็พอดีพ้าสาง

เทพธิดานกยูงที่กำลังคอยอยู่นั้น ได้พานกยูงน้อยบินออกจากป่าไปเที่ยวตามที่ต่างๆทุกแห่งหนตลอดทะเลทั้ง ๔ แต่ละวันที่ผ่านไปนกยูงน้อยก็ได้เรียนมนตร์คาถาใหม่ๆจากเทพธิดานกยูง แต่มีมนตร์อยู่บทเดียวที่นกยูงน้อยชอบมากที่สุด คือมนตร์ที่ทำให้ทุกหมู่บ้านมีอารมณ์รื่นเริงอย่างเวลามีงาน ในโอกาสเช่นนั้น นกยูงน้อยก็จะแปลงหางของตนให้เป็นหางไฟ มีสีเหลือบไปมา พาให้เด็กๆยินดีปรีดานักหนา เด็กๆจะกระโดดโลดเต้นและตบมือ พลางร้องตะโกนอย่างรื่นเริงว่า "ดูซิ นกยูงน้อยหางไฟแสนสวยมาแล้ว" ♥

๕๖/๕๐ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๐

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

นาพีสิง

นิทานชาวโบฮีเมีย

เรื่องผีสิง ดูเหมือนจะกลัวกันทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นคนชาติไหน จึงมีเรื่องเล่ากันอยู่เสมอ แม้ในหมู่ชาวโบฮีเมียก็มี (ดินแดนโบฮีเมียปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของประเทศเชโกสโลวาเกีย) ดังเรื่องนี้ซึ่งจีรี โฮรักกับเจน คารูธเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของโบฮีเมีย เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งเป็นชาวบ้านอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ชื่อมิกาล มิกาลเป็นคนใจดีมีเมตตา แต่มักชอบทำตลกเล่นแกล้งคนอื่น แม้กระนั้นเพื่อนบ้านก็ยังไม่โกรธไม่เกลียด กลับชอบด้วยซ้ำไป แต่มิกาลหากินเท่าไรก็ไม่มีเงินเหลือเก็บเลย เพราะฉะนั้นถึงมิกาลอยากจะได้ที่ดินสักผืนหนึ่งในหมู่บ้านของตน ก็ยังไม่มีทางจะทำได้ เพราะมิกาลรู้ดีว่าไม่มีคนมั่งมี หรือคนสำคัญคนใหญ่คนโตคนไหนจะมาช่วยตน ลำพังตนเองคงไม่มีบัญญาทำได้ คิดเสียได้ดังนั้น ก็เลยเลิกใฝ่ผืนที่จะได้ที่ดินไปนานแล้ว

วันหนึ่งก่อนฤดูเก็บเกี่ยวไม่นาน มิกาลได้นำม้าไปกินน้ำที่สระของเจ้าของที่ดินคนหนึ่งซึ่งอยู่บ้านใหญ่ใกล้ๆกันนั้น ขณะที่ม้ากำลังกินน้ำอยู่นั้น มิกาลได้แลเห็นเด็กผู้ชายคนหนึ่งพายเรืออยู่ในสระ ทันใดนั้นเด็กคนนั้นก็ยืนขึ้นเหมือนกับจะมองดูอะไรบนดิน เรือก็เลยโคลงเคลง เด็กนั้นเสียหลักหล่นลงในน้ำดังตูม เห็นเช่นนั้นไม่ทันต้องคิดแม้สักนาที มิกาลโดดลงไปในสระ แล้วว่ายตรงไปยังเด็กที่กำลังจะจมน้ำ

มิกาลเห็นชัดเลยว่าเด็กคนนั้นว่ายน้ำไม่เป็น เด็กทะลึ่งขึ้นแล้วจมลงไปถึงสามหน มิกาลจึงคว้าคอเสื้อเด็กนั้นไว้ได้ทัน ค่อยๆพาตัวมาขึ้นฝั่งได้โดยปลอดภัย เมื่อขึ้นฝั่งได้แล้ว ก็ช่วยปฐมพยาบาลเท่าที่

ตนรู้อยู่บ้าง จนกระทั่งเด็กนั้นรู้สึกตัว มิกาลเห็นแล้วก็รู้สึกเบาใจ เด็กนั้นค่อย ๆ ลืมตาแล้วพูดเสียงกระซิบว่า

"ผีน้ำมันมาเรียกข้า มันเกือบจะได้ตัวไปแล้วซิ มันเอาข้าไปไม่ได้ไม่ใช่หรือ"

"เอาไปไม่ได้หรอก" มิกาลตอบ "เดี๋ยวคอยเดี๋ยวนะ ข้าจะพาขึ้นม้าไปส่งบ้าน"

เมื่อมิกาลเห็นเด็กนั้นเกือบจะเป็นปรกติแล้ว จึงอุ้มขึ้นนั่งบนหลังม้าข้างหลังของตน เด็กนั้นไม่ได้บอกว่าตัวเองอยู่ที่ไหน แต่มิกาลมุ่งตรงไปยังบ้านใหญ่ ซึ่งเป็นบ้านเจ้าของที่ดิน ครั้นมาถึงประตูบ้านคนเฝ้าประตูร้องถามว่า

"อ้าว มิกาล ไปทำอะไรกับลูกเจ้านายของข้าบนอานม้าของเจ้านั่นน่ะ"

"เขาช่วยชีวิตข้า" เด็กนั้นตอบ "เดี๋ยวข้าจะไปบอกพ่อว่า เขาช่วยชีวิตข้าให้พ้นจากผีน้ำ"

มิกาลไม่อยากจะเล่าถึงความกล้าหาญของตนที่โดดลงไปช่วยลูกชายเจ้าของที่ดิน ให้เป็นที่ประทับใจผู้พ่อ แต่เจ้าของที่ดินรักลูกเหลือประมาณ จนแทบจะไม่รู้ว่าจะหาถ้อยคำใดมาขอบคุณมิกาลได้ ในที่สุดก็พูดออกมาว่า

"พูดอะไรไปก็ป่วยการ ขอให้ข้าให้รางวัลเป็นวัตถุให้เป็นชิ้นเป็นอันดีกว่า คือข้ามีนาอยู่แปลงหนึ่งอยู่นอกหมู่บ้าน ทิ้งร้างมาตั้ง ๓๐ ปีแล้ว จะให้ใครเช่าก็ไม่มีใครยอมเช่า เพราะคนไปลือกันว่ามีผีสิง จะเอาไหมเล่า"

"ที่นาคงจะเหมาะแก่ข้าดีอยู่หรอกท่าน เมียข้าก็คงดีใจที่จะได้มีที่ดินเป็นของตัว แต่ว่าเราแสนจะยากจน ถึงมีที่ดินก็ไม่มีปัญญาจะไปหาเครื่องใช้ไม้สอยมาได้เพียงพอ"

"ไม่ต้องทุกข์ร้อนไปหรอก ข้าจะหาให้ทุกอย่างตามต้องการ"

แต่เจ้าของที่ดินผู้นี้เป็นนักธุรกิจที่ค่อนข้างจะเคี่ยม จึงต้องร่างสัญญาว่ามิกาลจะทำนาในที่ดินแปลงนั้นตลอด ๓ ปี พอสิ้น ๓ ปีให้นำเงินมาจ่ายค่าเช่าและค่าเครื่องใช้ไม้สอย

มิกาลมัวแต่ดีอกดีใจที่จะได้มีที่นาทำมาหากิน จึงไม่ค่อยได้คิดเรื่องสัญญานี้มากนัก แต่พ่อของมิกาลเมื่อรู้เช่นนั้นแล้ว อดสงสัยไม่ได้ว่าลูกชายของตนจะทำงานนี้สำเร็จละหรือ พ่อของมิกาลเตือนว่า

"จะไม่มีใครมาทำงานด้วยน่ะนา เพราะใคร ๆ เขาก็รู้เรื่องผู้หญิงแต่งสีแดงซึ่งสิงที่นาแห่งนี้มาช้านานแล้ว ใคร ๆ ก็กลัวว่าจะมาอยู่ใกล้ ๆ"

มีแต่เมียของมิกาลคนเดียวเท่านั้นที่ยังเชื่อมิกาล แล้วทั้งผัวทั้งเมียก็ทำงานอย่างหนักทั้งวันทั้งคืนเพื่อให้มีรายได้พอค่าใช้จ่าย แม่กับน้องสาวของมิกาลอีกสองคนได้มาช่วยทำงานอยู่บ้าง แต่อยู่ได้ไม่นานก็เก็บข้าวของกลับบ้าน เพราะกลัวจะแลเห็นผู้หญิงแต่งสีแดง ถ้าไม่ใช่เพราะเมียของมิกาล มิกาลก็คงเลิกทำเสียแล้ว แต่เมียของมิกาลไม่ย่อท้อ คงทำงานอย่างหนัก ทั้งยังมีฝีมือในทางทำอาหารจนทำให้ครอบครัวอยู่ดีพอควร แต่เรื่องมีเงินเหลือเก็บนั้น เป็นอันพ้นปัญหา

เวลา ๓ ปีก็ช่างผ่านไปรวดเร็ว วันหนึ่งมิกาลได้พูดแก่เมียว่า

"ไม่ช้าเราก็จะต้องไปหาเจ้าของที่ดิน เอาเงินไปใช้หนี้เขา แต่จะได้เงินมาจากไหน ยังไม่รู้เลย"

"บางทีเราจะขอยืมเขาได้ละมัง" เมียมิกาลเสนอความคิด แต่มิกาลสั่นหัวพลางพูดว่า

"ทั้ง ๆ ที่เราก็ไม่เคยเห็นผู้หญิงแต่งสีแดงสักที แต่คนก็ยังคิดอยู่เสมอว่าผู้หญิงนี้ยังคงสิงสู่อยู่ที่นาของเรา แล้วใครเขาจะให้เรายืมเงินเล่า"

"บางทีเจ้าของที่ดินอาจจะผ่อนผันยืดเวลาให้แก่เราก็ได้นะ" เมียมิกาลพูดแนะ แต่ว่าเมียมิกาลคิดผิดถนัด ▶▶

40/40 17 3.10.30

เพราะหลังจากนั้นไม่ช้า ขณะที่เมียของมิกาลนั่งอยู่ในครัวคนเดียว คนใช้ของเจ้าของที่ดินก็ได้นำจดหมายทวงเงินของเจ้าของที่ดินมาให้ เมียของมิกาลอ่านแล้วก็ร้องไห้อย่างชอกช้ำใจ ทันใดนั้นก็ได้มีผู้หญิงแต่งสีแดงคนที่ใครๆ พูดถึงนั่นเองมายืนอยู่ตรงหน้า หญิงนั้นร้องไห้คร่ำครวญพลางบีบมือตนเองแล้วพูดว่า

"อย่าได้ไปขอยืมเงินใครเขาเทียวนา แล้วก็อย่าเป็นทุกข์เป็นร้อนไปว่าจะได้เงินมาจากไหน เงินน่ะมีอยู่ในบ้านนี้เอง"

แต่ยังไม่ทันที่เมียของมิกาลจะร้องออกมาด้วยความตกใจ ร่างนั้นก็หายวับไปแล้ว เมื่อมิกาลกลับมาบ้านในตอนเย็นวันนั้น เมียก็ได้เล่าเรื่องที่ได้เห็นและได้ยินผู้หญิงแต่งสีแดงพูดให้มิกาลฟัง มิกาลพูดว่า

"คงจะเป็นเพราะจดหมายทวงเงินของเจ้าของที่ดินนั่นเอง ทำให้ใจคอนางยุ่งเหยิง นางคงจะคิดเอาเองทั้งหมดละ แต่เจ้าจดหมายฉบับนี้ก็ไม่ใช่เรื่องตลกขบขันนะ ข้าจนบัญญาแล้ว ไม่รู้จะทำอย่างไร"

เมียฟังแล้วชักเคืองที่มิกาลไม่เชื่อเรื่องที่ตนเล่าจึงนิ่งเสีย แต่ในวันรุ่งขึ้นนั้นเอง เมื่อมิกาลออกไปทำงานในนา นางก็นั่งอยู่ข้างเตาไฟในครัวอย่างเคย ตาจ้องมองดูเปลวไฟด้วยใจเป็นทุกข์

ทันใดนั้น ผู้หญิงแต่งสีแดงก็มาปรากฏร่างอย่างคราวก่อน และร้องบอกเมียมิกาลอีกครั้งหนึ่งว่า "อย่าได้ไปยืมเงินใครและอย่าเป็นทุกข์เป็นร้อนไปว่าเงินจะได้มาจากไหน เงินมีพอมีอยู่ในบ้านนี้"

เมียมิกาลไม่ได้เล่าเรื่องนี้ให้มิกาลฟังในตอนเย็นวันนั้น จนผู้หญิงแต่งสีแดงมาปรากฏร่างเป็นครั้งที่สามต่อหน้าตนตรงหน้าเตาไฟ พูดอย่างเดียวกันคำพูดอย่างเดียวกันกับ ๒ ครั้งที่แล้ว จึงได้บอกมิกาลและพูดว่า

"ข้าเชื่อว่าผู้หญิงแต่งสีแดงคงอยากให้เราทำอะไรสักอย่างหนึ่ง บางทีคงอยากให้เราค้นหาเงินที่พูดถึงนี้ให้ได้ละมัง"

มิกาลเห็นเมียพูดอย่างเอาจริงเอาจังเช่นนั้นก็เลยมาคิดว่า

"นางพูดอยู่หลายหนว่า ผู้หญิงแต่งสีแดงมาปรากฏร่างให้เห็นตรงเตาไฟ บางทีจะมีเงินซ่อนอยู่ตรงนั้นตรงใต้พื้นไม้กระดานก็เป็นได้นะ"

มิกาลพูดอย่างขันๆ แต่เมียถือเป็นจริงเป็นจัง จึงได้ขอให้มิกาลรื้อพื้นไม้กระดานออก "ตกลง แต่ถ้าทำอย่างนี้แล้ว เป็นอันไม่ต้องพูดถึงผู้หญิงแต่งสีแดงอีกต่อไปนะ"

โอ้โฮ นั่นไงล่ะ พอมิกาลรื้อพื้นไม้กระดานออกก็แลเห็นหม้อทองแดงมีแท่งทองบรรจุอยู่เต็ม มิกาลยืนตะลึงดูขุมทรัพย์ที่มีผู้ฝังไว้ แต่เมียรีบพูดขึ้นว่า

"อย่าพูดเรื่องนี้ให้เจ้าของที่ดินรู้เทียวนะ เอ้า จะเอาเท่าไรไปให้เจ้าของที่ดินก็นับไป"

มิกาลหยิบทองห่อผ้าด้วยมืออันสั่นเทา แล้วไม่ยอมเสียเวลาแม้สักนิดเดียว สองผัวเมียก็ออกจากบ้านไปจัดการกับทองเพื่อให้เป็นเงินไปใช้เจ้าของที่ดิน

เจ้าของที่ดินต้อนรับคนทั้งสองอย่างอ่อนโยนพอควร แล้วมิกาลก็แก้ห่อหยิบเงินมาใช้หนี้เจ้าของที่ดิน เจ้าของที่ดินซ่อนความแปลกใจไว้แต่ก็อดจะกล่าวถึงความขยันขันแข็งของมิกาลกับเมียเสียมิได้ เมียของมิกาลรีบบอกว่า การที่จะได้เงินมานี้ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายนัก ซึ่งก็มีส่วนจริง

มิกาลได้ถามเจ้าของที่ดินว่าจะต้องการเงินเท่าไรสำหรับทำนาและเครื่องใช้ในกิจการนา เจ้าของที่ดินที่แลเห็นแสงสว่างใหม่ในชีวิตของมิกาลชาวนาในทุกนาที่ที่ผ่านไป ก็ได้บอกราคา

"พอสู้ได้" เมียของมิกาลพูดเรียบๆ "แต่ก็ไม่ง่ายนัก แน่ละ"

ดังนั้นมิกาลผู้ชอบทำตลกและเล่นตลกแกล้งคนอื่น ในที่สุดก็ได้กลายเป็นเจ้าของทำนาแปลงใหญ่และการทำไร่ทำนาของมิกาลก็เจริญรุ่งเรืองจนใครๆ ในหมู่บ้านก็เกือบจะลืมเรื่องผู้หญิงแต่งสีแดงกันไปหมด มีแต่เมียของมิกาลเท่านั้นที่ไม่เคยลืม และวันหนึ่งก็ได้บังเอิญไปพบเอกสารเก่าๆ เล่าเรื่องไว้ทั้งหมดว่าผู้หญิงแต่งสีแดงนั้นที่จริงชอบผูกผ้าคันเป็นสีแดงผืนใหญ่และเป็นเจ้าของทำนาแปลงนี้มาก่อน แต่ด้วยเหตุที่เป็นคนไม่ค่อยมีเมตตาและละโมบโลภมากทั้งยังขี้เหนียว แม้แต่เปลือกขนมบังก็ไม่เต็มใจให้คนใช้ ทั้งคนใช้และพวกที่ทำงานด้วยจึงพากันเกลียดชัง ด้วยความโลภและความโหดเหี้ยม เมื่อตายแล้วจึงถูกลงโทษให้สิงอยู่ที่ทำนาแปลงนี้ จนกว่าทรัพย์ที่ฝังไว้มีผู้มาพบและเอาไปใช้ประโยชน์ในทางที่ดี จึงจะพ้นคำสาป และผู้หญิงแต่งสีแดงได้พ้นคำสาปเพราะได้ช่วยมิกาลกับเมียนั่นเอง ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

ต้าหง

นิทานเกาหลี

ชาวเกาหลี เชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณ มีเรื่องเกี่ยวกับเรื่องนี้มากมายหลายเรื่อง ต้าหง ก็เป็นเรื่องหนึ่งที่วิญญาณคนตายสื่อกับคนเป็นได้ทางความฝัน ดังที่เจมส์ เอส เกล เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านเกาหลี ต่อไปนี้

เรื่องเล่าถึง อำมาตย์ซิม เยซู ว่าเมื่อตอนเด็กๆ ผิวขาวราวกับหิมะ หน้าตาก็สะสวยผิวเกลี้ยงเกลา เขาว่ากันว่าเหมือนลูกหิน ดูสวยงามน่ารักไปหมด เมื่ออายุเพียง ๘ ขวบก็แสดงความเก่งกาจจนเป็นที่สนเท่ห์ของคนทั้งปวง เด็กน้อยนี้มีชื่อเล่นว่า ซูนดง ซึ่งหมายว่า ปานเทวดา ครั้นเติบใหญ่ก็สอบไล่ได้ทีละขั้นๆ จนในที่สุดได้เป็นมหาอำมาตย์ของแผ่นดิน พอสูงอายุขึ้นก็มีเกียรติมีชื่อเสียงที่สุดในบรรดาอำมาตย์ทั้งปวง จนกระทั่งอายุ ๗๐ ปีแล้วก็ยังดำรงตำแหน่งอยู่ และในวันหนึ่ง ขณะที่ยังยุ่งอยู่กับเรื่องราชการบ้านเมืองอยู่นั้น จู่ๆ อำมาตย์ซิมก็ได้พูดกับคนที่อยู่รอบข้างว่า

"วันนี้เป็นวันสุดท้ายของข้าแล้วนะที่จะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ข้าขอลาท่านทั้งหลายด้วย ขอให้ท่านเจริญรุ่งเรือง จงทำงานอย่างอาจหาญและเรียบร้อยดี"

ผู้ที่ทำงานอยู่ด้วยพากันแปลกใจได้พูดขึ้นว่า

"เอ๊ะ ท่านก็ยังแข็งแรง และทำงานได้อย่างแข็งขัน ท่านยังสามารถทำงานได้อีกหลายปีทำไมท่านถึงได้พูดอย่างนั้น"

อำมาตย์ซิมหัวเราะตอบว่า "ช่วงอายุของคนเราเขากำหนดไว้แล้วนี่นา แล้วทำไมข้าถึงจะไม่รู้เล่า เราไม่อาจจะหลีกเลี่ยงพรหมลิขิตที่กำหนดไว้ล่วงหน้าได้ อย่ารู้สึกเสียดายไปเลย จงตั้งใจรับใช้พระเจ้าแผ่นดินอย่างเต็มสติกำลังเถิด และให้รู้สำนึกในพระคุณของพระองค์ที่ทรงเมตตาเราหลายอย่างหลายประการ"

แล้วอำมาตย์ซิมก็ขอให้คนเหล่านั้นกลับไป และตนเองก็กลับบ้าน คนที่ได้ยินอำมาตย์ซิมประกาศกำหนดวันตายของตนเช่นนั้นแล้วไม่ว่าใครอดแปลกใจไม่ได้ นับแต่วันนั้นมา ก็เล่ากันว่าอำมาตย์ซิมไม่ได้กลับมาทำงานอีกเลย...มีคนบอกว่า อำมาตย์ซิมกำลังป่วย

อำมาตย์ซิมมีเลขานุการคนหนึ่งยังหนุ่มอยู่ เมื่อได้ยินว่านายของตนเจ็บเช่นนั้นก็ได้ไปเยี่ยมที่บ้าน อำมาตย์ซิมเรียกเลขานุการของตนเข้าไปในห้องส่วนตัวที่เงียบไม่มีใคร อำมาตย์ซิมพูดว่า

"ข้ากำลังจะตายนะ คราวนี้ต้องลาจากกันนานตลอดไป รักษาตัวให้ดี ทำหน้าที่ของตนอย่างดีให้มีเกียรติควรยกย่อง"

ชายหนุ่มมองดูหน้านายของตนก็ได้เห็นดวงตาของอำมาตย์ซิมมีน้ำตาคลออยู่ จึงพูดขึ้นว่า

"ท่านยังกระปรี้กระเปร่าอยู่ถึงจะป่วยก็เพียงเล็กน้อย ไม่มีเหตุอะไรน่าห่วงกังวล แต่ข้าก็จนปัญญาไม่เข้าใจเลยเมื่อเห็นน้ำตาในดวงตาของท่าน แล้วที่ท่านพูดว่าท่านกำลังจะตายนั้น ท่านหมายว่าอย่างไร ข้าอยากทราบเหตุผล"

อำมาตย์ซิมยิ้มแล้วตอบว่า "ที่จริงข้าไม่เคยเล่าเรื่องส่วนตัวให้

40/42 10 ม.ค.

ใครฟังเลย แต่เมื่ออยากรู้และถามขึ้น ก็จะเล่าให้ฟังโดยตลอด ไม่ต้องปิดบังอีกต่อไปแล้ว เรื่องเหล่านี้เกิดเมื่อข้ายังหนุ่มอยู่ ฟังแล้วอาจจะขัดออกก็ได้นะ" แล้วอำมาตย์ซิมก็เล่าเรื่องว่า

"เมื่อข้าอายุได้ ๑๖ ปี ใครๆพูดว่าข้าหล่อเหลาดูสะอาดเกลี้ยงเกลาน่าดู ครั้งนั้นในเมืองโซลกำลังก้าวหน้าเรื่องงานเลี้ยง มีพวกนางรำกับผู้เป็นตัวแทนความร่าเริงต่าง ๆ ต่างได้รับเชิญ ข้าก็ไปดูเขาด้วย ไปกับเพื่อนสักครึ่งโหลเห็นจะได้ ในหมู่ผู้หญิงที่มารำนั้น มีอยู่คนหนึ่งสวยเหลือเกิน ไม่ใช่สวยอย่างมนุษย์ด้วย แต่สวยเหมือนนางฟ้าเทพธิดาที่เดียวแหละ เมื่อพยายามถามชื่อของนางจากคนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ได้ความว่า หญิงนั้นชื่อ ต้าหง ซึ่งหมายว่า ดอกไม้ตูม

"เมื่องานสิ้นสุดลง และพวกแขกได้แยกย้ายกันกลับแล้ว ข้ากับเพื่อนก็กลับด้วย ตลอดเวลา ข้าคิดถึงแต่หน้าสวยของต้าหง และนึกถึงนางอยู่เรื่อย ๆ จนดูเหมือนว่าจะลืมนางไม่ลงเลย หลังจากนั้นได้ ๑๐ วัน ขณะที่ข้ากลับจากบ้านครู เดินมาตามถนน เอาหนังสือหนีบรักแร้ไว้ ทันใดนั้น ก็ได้พบผู้หญิงสวยคนหนึ่งซึ่งแต่งตัวสวยงาม ม้าที่ขี่มาก็สวย หญิงสาวลงจากหลังม้ามายืนอยู่ตรงหน้าข้า แล้วก็มาจับมือข้า ซึ่งทำให้ข้าแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง นางพูดว่า "ท่านหรอกหรือซิม เฮยซู"

"ข้าตกตะลึงมองดูหญิงนั้น และก็เห็นว่า ต้าหงนั่นเอง ข้าจึงพูดว่า

"ใช่แล้ว แต่นางรู้จักชื่อข้าได้อย่างไร"

"ตอนนั้นข้ายังไม่ได้แต่งงาน คนเดินไปเดินมาตามถนน เห็นเราพูดกันก็พากันมอง ข้ารู้สึกกระดากมาก ฝ่ายต้าหงกลับมีสีหน้าปีติยินดี หันไปพูดกับเด็กจูงม้าว่า "ตอนนี้ข้าจะดูอะไรเล่นสักหน่อย กลับไปบอกนายของเจ้าว่า งานเลี้ยงพรุ่งนี้ข้าจะไป"

"แล้วเราก็เดินไปที่บ้านข้าง ๆ นั้น แล้วนั่งลง ต้าหงพูดว่า"

"เมื่อวันมีงานที่บ้านอำมาตย์นั้นๆ วันนั้นๆ ท่านไม่ได้ไปหรือ" ข้าตอบว่า "ไปซิ ข้าไป"

"ข้าเห็นท่าน ข้ารู้สึกว่าหน้าท่านเหมือนหน้าเทวดา เลยถามคนที่อยู่ในที่นั้นว่าท่านเป็นใคร เขาก็บอกมาว่าเป็นคนแซ่ซิม ชื่อตัวว่าเฮยซู ทั้งนิสัยใจคอและความสามารถเป็นเยี่ยม นับแต่วันนั้นมา ข้าก็เฝ้าแต่อยากจะได้พบท่าน แต่ก็ได้แต่คิดถึง ไม่มีทางเป็นไปได้ พบกันคราวนี้นับเป็นเทวดาบันดาลโดยแท้"

"ข้าก็รู้สึกอย่างเดียวกัน"

"แต่ว่าเราจะพบกันที่นี่ไม่ได้ ไปบ้านบ้าของข้าที่อยู่ตำบลฉัดไปดีกว่า ที่นั่นเงียบดีไปคุยกันที่นั่นเถอะ" แล้วเราก็ชวนกันไปที่บ้านบ้าของต้าหง ซึ่งสะอาดเรียบร้อย และอยู่โดดเดี่ยวไม่เกี่ยวข้องกับใคร และเท่าที่เห็นบ้าของต้าหงเห็นว่าบ้ารักหลานสาวไม่ผิดแม่รักลูก ในวันนั้นเราก็ได้ให้คำมั่นสัญญาต่อกัน ต้าหงยังไม่เคยมีคู่รักเลย ข้าเป็นคนที่นางปลงใจรักใคร่เป็นคนแรก นางพูดว่า "แต่แผนการของเราคงจะสำเร็จสมบูรณ์ในวันนี้ไม่ได้หรอก ให้เราแยกจากกันก่อนในตอนนี้ แล้วกะแผนการว่าเราจะได้อยู่ร่วมกันในอนาคต" ข้าก็ถามนางว่า "เราจะทำได้อย่างไร "นางก็ตอบว่า "ข้าขอสาบานต่อหน้าท่าน และจะตั้งใจมั่นเช่นนี้ตลอดไป ส่วนท่านมีพ่อแม่จะต้องคิดถึง และท่านก็ยังไม่ได้เลือกใครไว้ เพราะฉะนั้นข้าก็ไม่มีโอกาสที่จะแนะนำท่านให้มีข้าเป็นเมียอีกคนหนึ่งเป็นคนที่สอง ทั้งนี้เพราะฐานะของข้าเหมาะสมเช่นนั้น ด้วยเหตุที่ข้านึกถึงความสามารถของท่าน ทั้งโอกาสที่จะก้าวหน้าในชีวิต ข้าเห็นว่าท่านจะต้องได้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ของแผ่นดินในกาลข้างหน้า เพราะฉะนั้นให้เราแยกจากกันเสียตอนนี้ก่อน ส่วนตัวข้าจะรักษาตัวคอยไว้จนกว่าท่านสอบไล่ได้ที่หนึ่ง และให้ประชาชนชื่นชมยินดีตลอดเวลา ๓ วันแล้ว เราถึงจะกลับมาพบกันใหม่อีกครั้งหนึ่ง เพราะฉะนั้นอย่าได้คิดถึงข้าอีกเลย จนกว่าจะได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่นั้น แล้วไม่ต้องร้อนใจ เพราะกลัวว่าจะมีคนมาพรากข้าไปจากท่าน ข้ากะแผนการไว้แล้วว่าจะหาที่ซ่อนตัวให้ปลอดภัย จำไว้เถอะว่าท่านสอบไล่ได้ที่หนึ่งเมื่อใด เมื่อนั้นเราจะได้พบกันอีก

"เราบีบมือกันแล้วกล่าวคำอำลากัน นางไปทางไหนข้าไม่ได้ถาม ส่วนตัวเองกลับบ้านด้วยหัวใจหนักอึ้ง รู้สึกว่าได้สูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อกลับถึงบ้านก็ได้เห็นพ่อแม่เป็นทุกข์เป็นร้อน เมื่อเห็น

ลูกชายหายไปเป็นเวลานาน เมื่อกลับถึงบ้านโดยปลอดภัยก็ดีอกดีใจจนไม่ได้คิดจะถามว่าลูกชายไปไหนมา ข้าเองก็ไม่ได้บอก แต่หาเรื่องแก้ตัวไปเสียทางอื่น

"ในตอนแรกข้าเลิกคิดถึงต้าหงไม่ได้เลย กว่าจะระงับอารมณ์ได้ก็เป็นเวลานาน หลังจากนั้นข้าถึงได้ตั้งหน้าตั้งตาเรียนอย่างสุดกำลัง ทั้งกลางวันทั้งกลางคืน ทั้งนี้ไม่ใช่เพื่อให้สอบไล่ได้หรอกนะ แต่เพื่อจะได้พบกับต้าหงอีกครั้งหนึ่งต่างหาก

"อีก ๒ ปีต่อมา พ่อแม่ข้าได้จัดการแต่งงานให้ ข้าไม่กล้าปฏิเสธจำต้องยอมทำตาม แต่ก็ไม่มีกะอกกะใจ หรือไม่ได้ยินดีปรีดาอะไรเลย

"ความสามารถในการเรียนของข้าเห็นได้เด่นชัดมาก และด้วยความขยันขันแข็ง ข้าเหนือคู่แข่งขันทั้งปวง หลังจากที่ลาจากต้าหงมาได้ ๕ ปี ข้าก็สอบไล่ได้ ทั้งๆที่ยังหนุ่มอยู่ คนทั้งปวงพากันชื่นชมยินดีกับความสำเร็จของข้า ส่วนตัวข้าเองนั้นแอบยินดีที่เวลาจะได้พบต้าหงใกล้เข้ามาแล้ว วันแรกที่สอบไล่ได้ก็หวังจะได้พบต้าหง แต่ก็ไม่ได้พบ วันที่ ๒ ก็ผ่านไปแล้วแต่ก็ไม่แลเห็น จนกระทั่งวันที่สามกำลังจะผ่านไปแล้ว ก็ยังไม่มีข่าวของต้าหง ใจคอของข้าไม่เป็นสุขเลย ไม่รู้สึกยินดีกับเกียรติที่ได้รับแต่ว่าตกเย็นวันนั้นพ่อได้พูดว่า

"พ่อมีเพื่อนตั้งแต่ยังเด็กๆด้วยกัน ขณะนี้อยู่ที่ตำบลชางเอย ลูกต้องไปเยี่ยมตอนเย็นวันนี้ ก่อนเวลาฉลองสามวันจะสิ้นสุดลง

"เมื่อพ่อสั่งเช่นนั้น ก็จำต้องไปหลีกเลี่ยงไม่ได้ ตอนนั้นตะวันตกดินแล้ว เป็นเวลาค่ำพอดี บ้านนั้นเป็นบ้านอำมาตย์เก่า ซึ่งข้าไม่เคยรู้จักมาก่อน แต่ด้วยเหตุที่ท่านเคยเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ข้าจึงต้องลงจากหลังม้าเดินเข้าไป และก็ได้พบเจ้าของบ้านเอง ซึ่งชราแล้ว เมื่อข้าแสดงความคารวะแล้ว ท่านผู้นั้นก็สั่งให้ข้ามานั่งข้างๆ แล้วพูดด้วยอย่างใจดี เมื่อเลี้ยงเครื่องดื่มทุกชนิดแก่ข้าเสร็จแล้ว ก็ถามว่า

"ลูกอยากพบคนสวยไหม" พังแล้วข้าไม่เข้าใจว่าท่านหมายความว่าอย่างไร จึงถามว่า "คนสวยอะไร" ชายนั้นพูดว่า "คนสวยที่สุดในโลกสำหรับลูก นางได้มาอยู่ในครอบครัวเรานานแล้ว" พูดแล้วก็ให้คนไปเรียกตัวมา พอหญิงนั้นเข้ามาก็คือต้าหงนั่นเอง ข้าตกตะลึงพูดไม่ออกทั้งดีใจทั้งแปลกใจ ถามต้าหงว่า "นางมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไรน่ะ" ต้าหงหัวเราะตอบว่า

"นี่ไม่ใช่เวลาภายในสามวันที่คนเขาฉลองการสอบไล่ได้ของท่านตามที่เราตกลงกันก่อนจากกันหรอกหรือ"

"ชายชราพูดว่า "ต้าหงเป็นผู้หญิงแปลกคนหนึ่ง ความคิดความอ่านสูงและประเสริฐ ประวัติก็แปลกผิดกว่าของใครๆ พ่อจะเล่าให้ฟัง พ่อเป็นคนไม่มีลูก อายุก็ตั้ง ๘๐ แล้ว อยู่มาวันหนึ่งก็มีผู้หญิงสาวคนนี้แหละเข้ามาหาบอกว่า "ขอให้ข้าได้เป็นข้าของท่าน ข้าจะรับใช้ท่านทำตามท่านสั่งทุกๆอย่าง

"พ่อแปลกใจนักจึงถามเหตุผลที่มาขอเป็นข้ารับใช้อย่างนี้ นางตอบว่า "ข้าไม่ได้หนีมาจากเจ้านายคนไหนหรอก ขอท่านอย่าสงสัยไม่ไว้ใจข้าเลย"

"ถึงกระนั้น พ่อก็ไม่อยากรับไว้หรอก จึงบอกไปตามนั้น นางก็ขอร้องแล้วขอร้องอีก จนต้องยอมให้อยู่ด้วย มอบหมายงานให้ทำ แล้วก็เฝ้าดูความประพฤติของผู้หญิงที่ขอเข้ามาเป็นข้ารับใช้ด้วยความสมัครใจ ขอมาอยู่ด้วยเพื่อทำให้เราสบายใจ ตอนกลางวันก็ทำอาหารให้เรากิน ตกกลางคืนก็ดูแลห้องที่หลับที่นอนคอยขานรับเวลาเราร้องเรียก และทำทุกอย่างตามที่เราสั่ง ช่างซื่อตรงจงรักเหลือจะเปรียบ เราผัวเมียเป็นคนแก่อ่อนแอ มักจะเจ็บป่วยบ่อยๆ มาได้นางทำให้เราสุขสบายและร่าเริง ชีวิตก็เลยสุขสงบและชื่นบาน นอกจากนี้ผมอ

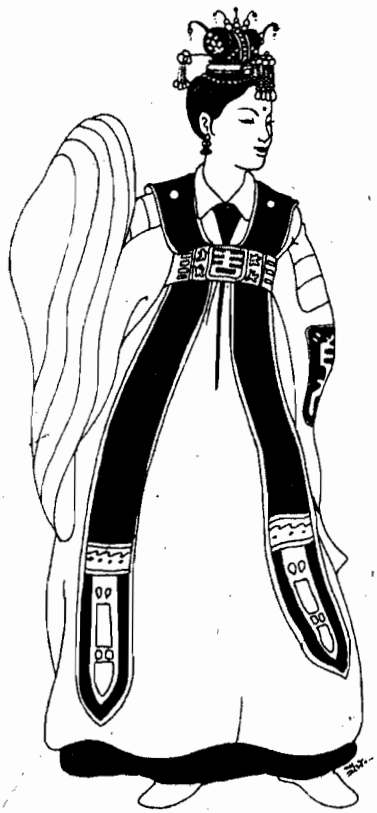

เย็บปักถักร้อยก็ชำนาญเหลือล้น ถึงฤดูไหนก็เตรียมเสื้อผ้าเครื่องใช้ให้เราตามต้องการ เรารักและสงสารนางจนสุดเหลือจะกล่าวออกมาได้หมด เมียของพ่อเขาคิดถึงต้าหงยิ่งกว่าแม่คิดถึงลูกสาวเสียอีก ตอนกลางวันนางก็มักจะมาอยู่ใกล้ๆ เสมอ กลางคืนก็นอนข้างๆ มีอยู่ครั้งหนึ่งพ่อถามถึงความเป็นมาของนาง นางตอบว่า พ่อแม่ตายเสียตั้งแต่ยังเด็ก ไม่รู้จะไปอยู่กับใครก็ได้มีหญิงชราคนหนึ่งในหมู่บ้านนั้นได้รับเลี้ยงไว้ เมื่อยังเป็นเด็กก็ปลอดภัยจากอันตรายใดๆ ในที่สุดได้พบชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งได้ตกลงให้สัญญากันไว้ ไม่มีใครหล่อเหลาเท่าเขาเลย นางเล่าว่า นางได้ตัดสินใจว่าจะต้องได้พบเขาอีก แต่ต้องเป็นเวลาหลังจากที่เขาสอบไล่ได้แล้ว ถ้าหากยังคงอยู่กับแม่ที่อุปถัมภ์มาคงรักษาตัวไปไม่รอดไม่พ้นอันตราย และเกียรติก็คงรักษาไว้ไม่ได้ จึงได้มาขอเป็นข้ารับใช้พ่อเป็นแผนการที่จะได้ซ่อนตัวเป็นเวลาสักปีหนึ่งหรือนานกว่านั้น เมื่อชายนั้นสอบไล่ได้แล้ว ก็จะขอลาพ่อไป พ่อก็ถามว่า ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร นางก็บอกชื่อลูก เราเผ้าดูรายงานผลการสอบด้วยกัน หนแรกไม่มีชื่อลูก นางก็ไม่แสดงความห่วงกังวลใดๆ มาหนนี้จึงบอกนาง นางก็ไม่ได้แสดงความปีติยินดีอะไร ได้แต่พูดว่ารู้แล้วว่าต้องเป็นอย่างนั้น เมื่อจากกันได้สัญญาว่าจะพบกันก่อนงานฉลองสามวันจะสิ้นสุดลง นางขึ้นไปบนเก๋งชั้นบน แต่ตำบลที่เราอยู่ห่างไกลจึงไม่แลเห็นลูกผ่านมา วันแรกก็แล้ว วันที่ ๒ ก็แล้ว มาเช้าวันนี้นางก็ขึ้นไปดูอีกแล้วพูดว่า วันนี้ต้องผ่านมาแน่ๆ พอดีลูกมาถึง นางก็บอกว่า "มาแล้วๆเชิญเขาเข้ามาข้างใน"

"พ่อเป็นคนแก่ และได้อ่านประวัติใครต่อใครมามากแล้ว แม้ผู้หญิงที่มีชื่อเสียงก็มี แต่ก็ยังไม่พบว่ามีใครที่จะซื่อตรงจงรักอย่างนี้เลย ที่นี้มาเถอะอย่าปล่อยให้ความชื่นบานผ่านไปเสีย คืนนี้ค้างคืนเสียที่นี่เถอะ"

"ข้าตอบว่า "เมื่อได้พบต้าหงข้าก็ดีใจเป็นที่สุด โดยเฉพาะเมื่อได้ยินเรื่องที่นางรักษาความซื่อตรงจงรักมาได้เป็นปีๆ แต่ที่เชิญให้ข้าค้างคืนนั้น ข้าขอปฏิเสธ เพราะถึงเราจะเคยให้คำมั่นสัญญากัน แต่ข้าก็ไม่กล้าพาตัวผู้ที่จะต้องรับใช้ท่านไปหรอก" ชายชราหัวเราะ แล้วพูดว่า "นางไม่ได้เป็นอะไรกับพ่อหรอกน่า พ่อให้ใครๆเรียกนางว่าเมียน้อย ก็เพียงแต่ในนามเท่านั้น เพื่อว่าพวกหลานๆและเด็กหนุ่มๆ ในบ้านจะได้ไม่มาลักตัวนางไป"

"แล้วชายชราเจ้าของบ้านก็ส่งคนใช้กับม้ากลับ ทั้งเขียนจดหมายให้พ่อแม่ของข้าบอกว่า ข้าจะล้างคืนที่บ้านนั้น ต่อจากนั้นก็สั่งให้คนใช้จัดห้อง ติดม่านสวย เครื่องปูลาดก็บึกสวยงาม แขวนโคมประดับประดา อย่างห้องเจ้าบ่าว แล้วก็ฉลองการที่เราได้พบกัน วันรุ่งขึ้นข้าก็ลากลับ และได้เล่าเรื่องให้พ่อแม่ฟังว่าได้พบต้าหงที่บ้านเพื่อนของพ่อ และเล่าเรื่องราวของต้าหงในอดีต เมื่อขอพามาอยู่ด้วยในฐานะเมีย พ่อแม่ก็ไม่ขัดข้อง ต้าหงได้ปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมโบราณทุกประการ รับใช้ผู้ที่อยู่เหนือกว่าและช่วยเหลือผู้ต่ำกว่า งานการก็ทำอย่างตั้งอกตั้งใจ ความสามารถในเรื่องดนตรีและหมากรุกก็เป็นเยี่ยม ข้ารักนางเหลือจะพรรณนา

"ต่อมาข้าได้ไปปกครองเมืองเกิมซานในมณฑลจุลลา ต้าหงได้ไปด้วยและอยู่ด้วยกันที่นั่น ๒ ปี ต่อมาต้าหงได้ปฏิเสธที่จะอยู่ด้วยกันตลอดเวลาโดยอ้างว่าเป็นการยุ่งวุ่นวายกับหน้าที่การงานของข้า วันหนึ่งต้าหงมาหาข้าโดยไม่นึกไม่ฝัน แล้วขอร้องให้ไปหาที่เงียบๆ พูดกันสองต่อสอง นางมีเรื่องจะบอก แล้วก็พูดว่า "ข้ากำลังจะตายนะ ข้าหมดอายุแล้ว ดังนั้นเรามาเบิกบานยินดีกันอีกครั้งหนึ่งเถอะ ลืมเรื่องเศร้าโศกของโลกไปเสีย" ข้าได้ยินแล้วก็ประหลาดใจ ไม่คิดว่าจะเป็นจริงไปได้ ได้ถามต้าหงว่ารู้ล่วงหน้าได้อย่างไรว่าจะตาย นางก็ตอบว่า "รู้ซิ ไม่ผิดหรอก"

อีกสี่ห้าวันต่อมา นางก็ล้มเจ็บแต่ก็ไม่เป็นอะไรรุนแรงนัก แต่แล้วอีกวันสองวันต่อมา ต้าหงก็ตาย ขณะที่กำลังจะตาย ต้าหงบอกแก่ข้าว่า

"ชีวิตเรานี้มีกฎเกณฑ์นะ เทพยดาเป็นผู้กำหนด เมื่อข้ามีชีวิตอยู่ ข้าก็มอบชีวิตไว้ให้แก่ท่าน ท่านก็ตอบแทนด้วยเมตตา ถึงแม้ข้าจะตายข้าก็ไม่รู้สึกเสียดายเลย เมื่อข้ากำลังจะตายอยู่แล้วนี้ ข้าก็ขอให้ศพของข้าได้ผึ่งอยู่ข้างๆ ศพท่านเมื่อท่านสิ้นชีวิตไปแล้ว เพื่อว่าเราจะได้

40/42 10 ส. ค. 31

พบกันอีกในดินแดนไกลโพ้น ข้าจะได้อยู่กับท่านอีกครั้งหนึ่ง" พอพูดจบก็หมดลม

"หน้าของนางสวยเหมือนหน้าคนเป็น ๆ ไม่เหมือนหน้าคนตายสักนิด ข้าทุกข์โศกเป็นที่สุด ได้จัดแจงศพด้วยมือตัวเอง ตามธรรมเนียมของเรา เมียคนที่ ๒ ตาย เขาจะไม่ให้ผังร่วมกับตระกูลของสามี แต่ข้ายอมให้ผังในที่ของตระกูลพวกเราในมณฑลโกยาง ตามความปรารถนาของต้าหง

"ถึงแม้ต้าหงจะตายไปแล้ว ก็ยังห่วงใยอยู่เสมอ เมื่อมีเรื่องรุนแรงอะไรเกิดขึ้นในบ้าน นางมักจะมาเข้าฝันบอกให้รู้ล่วงหน้าเสมอ แล้วก็ไม่เคยผิดพลาดเลย เป็นไปอย่างนี้เป็นเวลาตั้งหลายปีติดต่อกัน จนกระทั่งเมื่อ ๒–๓ วันมานี้ ก็มาเข้าฝันอีกบอกว่า "นี่แน่ะท่าน ถึงเวลาที่ท่านจะต้องจากโลกนี้ไปแล้วนะ เราจะได้พบกันอีก ข้ากำลังตระเตรียมต้อนรับท่านด้วยความยินดี"

"ด้วยเหตุนี้แหละข้าจึงกล่าวคำอำลาผู้ร่วมงานกับข้า และเมื่อคืนนี้ต้าหงก็มาอีก และบอกว่า "พรุ่งนี้แล้วนะ" เราร้องไห้ด้วยกันในฝันขณะที่เราเจอกันและได้คุยกัน ถึงเวลาเช้า เมื่อตื่นขึ้น น้ำตายังค้างแก้มอยู่เลย นี่ไม่ใช่เพราะข้ากลัวตายหรอกนะ แต่เป็นเพราะข้าได้เห็นต้าหงต่างหาก เมื่อถามข้า ข้าก็เล่าให้พี่งหมดแล้ว อย่าไปบอกใครล่ะ" ในวันรุ่งขึ้นอำมาตย์ซิมก็ตายตามที่บอกไว้ล่วงหน้า ผู้เล่ากล่าวว่านับเป็นเรื่องแปลกจริง ๆ ✿

ภาษาสมัย

นววรรณ พันธุเมธา

ปัญหาการออกเสียงคำในภาษาไทย

เมื่อไม่นานมานี้ มีผู้อ่านท่านหนึ่งเขียนจดหมายมาถามบรรณาธิการ*สตรีสาร*ว่า คำว่า**คุณวุฒิ**และ**คุณค่า**ควรออกเสียงอย่างไร เพราะท่านได้ยินโฆษกวิทยุและโทรทัศน์ออกเสียงคำทั้งสองนี้ต่างจากที่ท่านคิด

ปัญหาที่ว่า คำใดควรออกเสียงอย่างไรเกิดขึ้นได้บ่อย ๆ คำบางคำผู้พูดคนละคน ออกเสียงคนละอย่าง และถ้าตรวจสอบกับคำอ่านที่กำหนดไว้ในตำราหลักภาษาไทยหรือพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน อาจปรากฏว่าคำอ่านที่กำหนดไว้กับการออกเสียงของคนทั่วไปไม่ตรงกัน ตัวอย่างเช่นคำว่า **ราชบุรี** ตามตำราให้ออกเสียงว่า ราดชะบุรี เพราะเป็นคำสมาส ต้องออกเสียงเชื่อมกลางคำ แต่คนไทยจำนวนไม่น้อยออกเสียงโดยไม่มีเสียงเชื่อมกลางคำว่า ราดบุรี

การที่คำบางคำออกเสียงต่างกัน**ไปได้เช่นนี้** มีผู้เรียกการออกเสียงตามที่ตำรากำหนดไว้ว่า *ออกเสียงตามกฎ* เรียกการออกเสียงที่ไม่เป็นไปตามกฎว่า *ออกเสียงตามความนิยม* และกล่าวว่าการออกเสียงตามความนิยมเป็นการออกเสียงอย่างไม่มีหลักเกณฑ์ ผู้เขียนออกจะไม่เห็นด้วยกับความคิดนี้ การที่คนทั่วไปออกเสียงคำบางคำไม่ตรงกับที่ตำรากำหนดไว้ อาจมิใช่เป็นเพราะเขาออกเสียงอย่างไม่มีหลักเกณฑ์ แต่อาจเป็นเพราะหลักเกณฑ์ในการออกเสียงของเขาไม่ตรงกับหลักเกณฑ์ที่มีอยู่ในตำราก็ได้

ผู้เขียนยังไม่อาจกล่าวได้อย่างมั่นใจนัก ว่าหลักเกณฑ์นั้นคืออะไร แต่จะขอตั้งข้อสันนิษฐานว่า คนไทยนิยมออกเสียงคำให้มีเสียงหนักบ้างเบาบ้างสลับกันไป ความนิยมเช่นนี้มีผลต่อการออกเสียงคำทั้งที่เป็นคำไทยและคำที่ยืมมาจากภาษาอื่น

โดยทั่วไป พยางค์ที่จะออกเสียงเบาได้แก่ พยางค์ที่มีสระเดี่ยว เสียงสั้น เช่น อะ อิ อุ และไม่มีตัวสะกด ตัวอย่างเช่น ตะแกรง ดินประสิว ตะและประจะออกเสียงเบากว่าพยางค์อื่น ๆ ส่วนพยางค์ที่จะออกเสียงหนักได้แก่ พยางค์อื่น ๆ นอกจากนี้ เช่นพยางค์ที่มีตัวสะกด หรือพยางค์ที่มีสระประสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งพยางค์ท้ายของคำ ไม่ว่าจะเป็นคำไทยหรือคำที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ มักมีเสียงหนักกว่าพยางค์อื่นเช่น สะระตะ ปัลเล่ต์ อุตุ ออกเสียงหนักที่พยางค์ท้ายทั้งสิ้น

ถ้าเป็นคำที่มีหลายพยางค์ เราก็มักออกเสียงหนักเบาสลับกัน โดยให้

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

เจ้าบ่าวประหลาด

นิทานแอฟริกา

ขึ้นชื่อว่านิทานแล้ว ดูเหมือนผู้เล่าจะพยายามเล่าให้แปลกประหลาด ยิ่งประหลาดได้มากเท่าไรก็ยิ่งเพิ่มความสนุกชวนฟังมากเท่านั้น ดังนิทานเรื่องนี้ของชาวแอฟริกาเผ่าอะกัมบาที่เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านแอฟริกา เรื่องเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีผู้ชายกลุ่มหนึ่งไปล่าสัตว์ เมื่อเดินกันไปไกลพอควรก็ได้พบหญิงสาวคนหนึ่งสวมสายสร้อยห้อยแกว่งไปแกว่งมา คนหนึ่งในคณะได้เข้าไปทักหญิงสาว หญิงสาวนั้นก็ทักตอบ ชายนั้นพูดว่า "ขออาหารหน่อย"

"เอาไปซิ มีอยู่หน่อยหนึ่ง"

"ที่จริงไม่ได้ต้องการอาหารหรอก"

"อ้าว ถ้าอย่างนั้น ต้องการอะไรล่ะ"

"ต้องการนางน่ะซิ อยากพาตัวไปบ้านเอาไปเป็นเมีย"

"คอยเดี๋ยวซิ ข้าไปหาแม่มาก่อน" แล้วหญิงสาวก็ร้องเรียกแม่ว่า "แม่จ๋า" แม่ก็ส่งเสียงขานรับ ลูกจึงบอกแม่ว่า

"นี่ไงล่ะแม่ คนที่เขาอยากได้ลูกไปเป็นเมีย"

ทันใดนั้นคนเหล่านั้นก็แลเห็นน้ำในบึงกระเพื่อมเป็นระลอกแล้วก็โยนตัวขึ้นลงอย่างลูกคลื่น และได้มีหัวเหมือนเปลวไฟโผล่ขึ้นมาเหนือผิวน้ำ พอเห็นเช่นนั้นชายนั้นกับพวกเพื่อน ๆ ต่างตกใจกลัว วิ่งหนีกันกระเจิดกระเจิง ทิ้งธนู เสบียง และเสื้อผ้าไว้เกลื่อนกลาด ในที่สุดก็ได้วิ่งมารวมกลุ่มกันที่ค่ายพัก ต่างปรารภกันว่า

"ที่แถบนี้น่ากลัวจังเลย เรานอนหลับไม่ลงหรอก พรุ่งนี้รีบกลับบ้านกันเถอะ"

เมื่อคนเหล่านั้นกลับไปถึงหมู่บ้านของตนแล้ว ก็ได้เล่าเรื่องให้คนทั้งนั้นฟังว่า

"เราไปเจอะผู้หญิงคนหนึ่ง มีแม่อาศัยอยู่ในน้ำ ผู้หญิงคนนี้สวยดีอยู่หรอก แต่แม่ของนางสิ โอ้โฮ"

"เป็นอย่างไร เหมือนอะไร"

"เป็นนางยักษ์น่ะซิ"

4C/41 94 2.ก.31

มีผู้ชายบางคนพูดขึ้นว่า "เราไปพาผู้หญิงคนนั้นมาเป็นเมียดีกว่า เราไม่กลัวยักษ์หรอก" มีคนเห็นด้วยหลายคน จึงต่างไปเตรียมข้าวของที่จำเป็นเดินทางเข้าป่าไป และปรากฏว่าได้มีเด็กผู้ชายคนหนึ่งยังเยาว์อยู่มาก ติดตามไปด้วย พวกผู้ใหญ่พยายามทัดทานไม่ยอมให้ไปและไล่กลับบ้าน แต่เด็กนั้นไม่ยอมกลับ คนเหล่านั้นไม่รู้จะทำอย่างไร จึงปล่อยตามใจ คนทั้งหมดเดินทางไปถึงที่ที่คนในหมู่บ้านตื่นตระหนกทิ้งข้าวของวิ่งหนีกลับบ้านเมื่อวันก่อน เห็นของที่ทิ้งเกลื่อนกลาดแล้ว คนเหล่านั้นก็ไม่ใจเสียหรือท้อถอย ปลอบใจตัวเองว่า

"ไม่เป็นไรน่ะ ไปต่อไปเถอะ ไปพาผู้หญิงกลับไปบ้านเรา"

ว่าแล้ว ก็เดินต่อไปจนได้พบหญิงสาวคนนั้น เมื่อเข้าไปทักทาย และหญิงสาวทักทายตอบแล้ว คนหนึ่งก็พูดว่า

"ขออาหารหน่อยซิ"

"มีอยู่ในลูกน้ำเต้าแห้งนั่นแน่ะ"

"ที่จริงเราไม่ได้ต้องการอาหารหรอก"

"ถ้าอย่างนั้น ต้องการอะไร"

"ต้องการเอาตัวนางกลับไปบ้านเรานะซิ"

"คอยก่อนซิ ให้ข้าไปพาแม่มาก่อน เผื่อว่าแม่จะอยากพบ อยากดูตัวท่าน"

"แม่อยู่ที่ไหน ทำไมจะต้องไปพาแม่มาด้วย"

"ข้าต้องเอาตัวแม่มาดู เผื่อแม่จะอยากมาดูคนที่ต้องการข้าไปเป็นเมียอย่างไรเล่า"

"ถ้าอย่างนั้น จะเรียกแม่มาก็เรียกเถอะ"

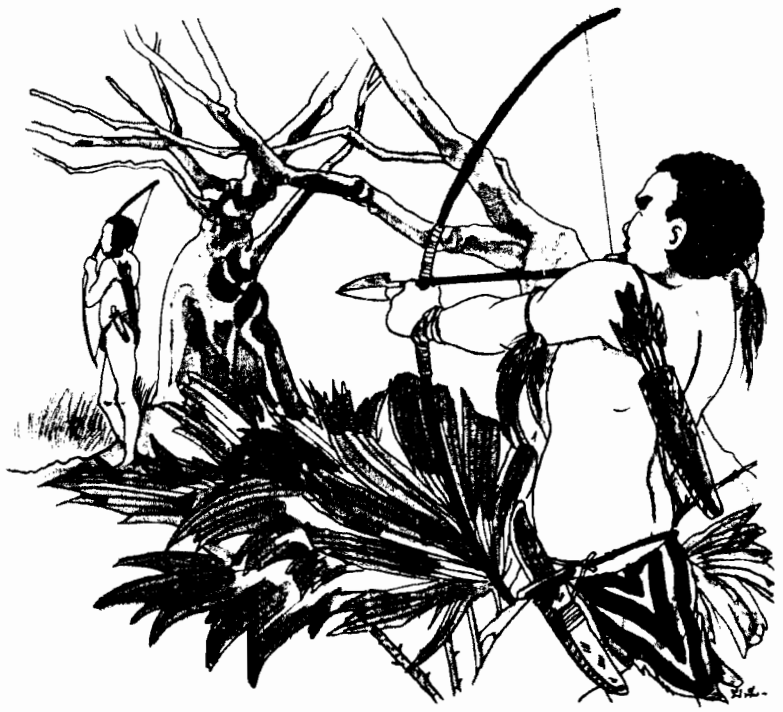

หญิงสาวก็ร้องเรียกแม่ว่า "แม่จ๋า" และมีเสียงขานรับ ลูกสาวพูดต่อไปว่า

"มานี่หน่อยเถอะ มาดูคนที่เขาอยากได้ลูกไปเป็นเมีย"

ทันใดนั้นก็ได้เห็นน้ำในบึงเป็นระลอก แล้วก็โยนตัวเป็นคลื่นสูงขึ้นๆ ในที่สุดก็แลเห็นหัวโผล่ขึ้นมาจากบึง มองดูเหมือนไฟ เห็นเช่นนั้น คนทั้งหมดก็พากันวิ่งหนี เหลือแต่เด็กผู้ชายคนนั้นคนเดียว ที่ไม่ได้วิ่งหนี คนเหล่านั้นวิ่งหนีกลับไปยังค่ายพัก ทิ้งข้าวของรวมทั้งน้ำเต้าแห้งใส่เสบียงอาหารไว้ตรงที่ได้พบนางยักษ์แม่ของหญิงสาว นางยักษ์วิ่งไล่ตามผู้ชายพวกนั้นไปได้ไกลพอควร จึงค่อยๆหันกลับ และร่างค่อยๆย่อเล็กลงจนเหลือเล็กนิดเดียว นางยักษ์ทักเด็กผู้ชายนั้นว่า "สวัสดีลูกเขยข้า"

"อะไรกัน แม่" หญิงสาวอุทาน

"แม่คิดว่ามีคนอยากได้ลูกไปเป็นเมีย แต่ก็หนีกันไปหมดแล้ว เหลือแต่เด็กนี่คนเดียว"

"ข้านี่แหละ แม่" เด็กนั้นพูด "ไม่เป็นไรหรอก อย่าเป็นห่วงไปเลย"

"ถ้าอย่างนั้น ก็ดีแล้ว นั่งลงพูดกับเมียของเจ้าซิ แล้วคืนนี้มาที่กระท่อมของแม่นะ"

ตกเย็น หญิงสาวก็พูดว่า "เอ้า ลุกขึ้น ไปที่กระท่อมด้วยกัน"

"เราจะไปนอนกันที่ไหนล่ะ ในน้ำหรือ"

"ไม่ใช่หรอกน่ะ มีกระท่อมอยู่หลังหนึ่ง" หญิงสาวพูดแล้วจับแขนเด็กนั้นไว้ สั่งว่า

"หลับตาเสีย ไว้เข้าไปในกระท่อมแล้ว จึงค่อยลืมตา"

เด็กนั้นก็ทำตาม พอลืมตาขึ้นก็แลเห็นตัวเองอยู่ในกระท่อมที่ไม่มีน้ำ และแลเห็นแม่ยายของตนกำลังนั่งถักถุงมองดูเหมือนผู้หญิงเผ่ากัมบา

แม่ยายพูดว่า ➤➤

"ไปนอนเสียเถอะ ไปนอนบนเตียงนั่นแหละ"

แล้วตนเองกับลูกสาวก็ไปนอน รุ่งขึ้นเช้าก็พากันไปสวน เด็กลูกเขยไปฟันดินทำสวนใหม่ให้แม่ยาย เมื่อกลับมาบ้าน แม่ยายถามว่า

"อยากกลับบ้านไหม"

เด็กตอบว่า "อยาก" แม่ยายจึงบอกว่า "อยากไปก็เก็บข้าวเก็บของไปเลย" แล้วก็บอกลูกสาวว่า

"ถ้ากลับไปถึงบ้านเขาแล้ว เขาเกิดตายขึ้นมา จงจำไว้ว่าอย่าเอาไปผึงนะ แม่ว่าเขาคงจะต้องถูกโยนทิ้งไว้นอกบ้าน รอจนศพเน่าแล้ว ก็เอาหนอนมาตัวหนึ่ง แล้วเอามาใส่ไหน้ำผึ้งเอาไว้ แล้วเอาไขมันมาทาตัวหนอนนั้นทุกวันๆ จนกระทั่งหนอนนั้นตัวอ้วน ผลสุดท้ายหนอนตัวนั้นจะโตขึ้นกลายเป็นเด็ก ลูกต้องเอาไขมันมาทาตัวเด็กทุกวันๆ เด็กก็จะโตขึ้น ต้องเอานมให้กินด้วยนะ แล้วลูกจะเห็นว่าเด็กนั่นละคือผัวของลูกที่ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง"

ลูกสาวก็รับคำว่าจะทำตามที่แม่บอก วันรุ่งขึ้นก็พากันกลับไปยังบ้านของเด็กนั้น เมื่อคนในหมู่บ้านเห็นเด็กผู้ชายมากับหญิงสาว ก็พากันเศร้าใจ อุทานว่า

"โธ่เอ๊ย ผู้หญิงสาวสวยทำไมมากลายเป็นเมียเจ้าเด็กน้อยนี้ไปได้ มีใครเคยเห็นอะไรอย่างนี้บ้าง"

ไม่แต่รู้สึกเศร้าใจเท่านั้น แต่ยังเที่ยวหายาจะฆ่าเด็กนั้น แต่ก็รู้ว่าไม่เป็นผล จะฆ่าด้วยวิธีนั้นไม่เป็นผลสำเร็จ ในที่สุดก็นึกหาวิธีได้ จึงได้บอกกันและกันว่า "เข้าป่ากันเถอะจะให้ดูอะไร" แล้วคนทั้งหลายรวมทั้งเด็กนั้นที่ชื่อสยานีกับพี่ชายก็ได้ไปกับเขาด้วย ต่างคนต่างนำธนูเข้าป่าจะไปล่ากวางชนิดที่เรียกบุชบัก พี่ชายของสยานีขึ้นบักหลักอยู่ทางหนึ่ง สยานีน้องชายขึ้นอยู่ตรงกันข้าม แต่ยังไม่ทันได้ยินเสียงกวางบุชบัก พี่ชายก็ยิงสยานีเข้าให้ถึงแก่ล้มลงตายทันที แล้วพี่ชายก็ทำเป็นเรียกให้ใครๆ มาช่วยว่า

"มานี่กันเถอะ มาให้หมดเลย ข้าเกิดยิงไปถูกสยานีเข้าให้แล้ว ทั้งๆ ที่ข้าเล็งขึ้นหมายจะยิงกวางบุชบักต่างหาก"

"เห็นแล้วว่าเจ้าเป็นคนยิง คงไม่มีใครเอาเรื่องอะไรหรอก เพราะคนที่ถูกยิงเป็นน้องของเจ้าเอง"

แล้วคนทั้งหมดก็ชวนกันกลับบ้าน ทิ้งศพสยานีไว้ในป่านั้นเอง ตกเย็นก็ได้ไปบอกหญิงสาวเมียสยานีว่า "สยานีตายแล้วนะ"

"ใครเป็นคนทำเขาตาย"

"พี่ชายเขาเองน่ะซี"

หญิงสาวร้องไห้เศร้าโศกอยู่นาน พอหยุดร้องก็ถามพี่ผัวว่า

"ฆ่าเขาตายทำไมน่ะ"

"ข้าไม่ได้ตั้งใจหรอกนะ ข้าเล็งขึ้นจะยิงกวางบุชบัก แล้วเกิดขึ้นลั่นไปโดนเขาเข้า"

"ก็แล้วไป ข้าจะอยู่ของข้าคนเดียว ข้าไม่สนใจผู้ชายคนไหนอีกแล้ว"

หญิงสาวร้องไห้อยู่ตลอดเวลา ๒ เดือน หลังจากนั้นจึงถามพี่ชายของสยานีว่า ศพของสยานีทิ้งไว้ที่ไหน เมื่อรู้แล้วก็ตรงไปที่นั่น และก็ได้เจอะหนอนตัวหนึ่ง จึงนำหนอนตัวนั้นกลับบ้าน แล้วเอาหนอนใส่ไหน้ำผึ้งไว้ ต่อจากนั้นก็นำไขมันมาทาตัวหนอน แล้วทาอยู่อย่างนั้นทุกวันๆ จนหนอนกลายเป็นเด็กโตขึ้นทุกวันๆ จนอยู่ในไหต่อไปอีกไม่ได้ จึงต้องเอาออกจากไห เอาไปซ่อนไว้ใต้เตียง พี่ชายของสยานีก็อยู่ในกระท่อมนั้นด้วย แต่ไม่ได้นอนด้วยกันกับหญิงสาว

หญิงสาวทำอาหารเอาไปป้อนเด็กที่อยู่ใต้เตียง พี่ชายสยานีบังเอิญเห็นอาหารนั้นจึงถามว่า "เอาอาหารไปให้ใครกินใต้เตียงนั่นน่ะ"

"หนูน่ะ มีแต่หนูวิ่งไปวิ่งมาอยู่แถวนั้นเสมอ"

วันหนึ่ง เด็กที่ซ่อนอยู่ใต้เตียงได้ออกไปจากกระท่อม ทันใดนั้นหญิงสาวก็ได้สังเกตเห็นว่า เด็กนั้นได้กลายเป็นผู้ใหญ่แล้ว หญิงสาวจึงได้ส่งดาบ ธนู แล่งใส่ลูกธนูให้ แล้วพูดว่า "เด็กนี่แหละที่ถูกพี่ชายฆ่าขณะไปล่ากวางบุชบัก คืนนี้เขาจะได้แก้แค้นละ"

"ตกลง"

พี่ชายของสยานีได้ไปดื่มเหล้าที่ต่างหมู่บ้านไกลออกไป กลับมาถึงบ้านในตอนค่ำ มีอาการมึนเมา พอมาถึงประตูรั้ว ก็ได้ยินเสียงคนพูดกับหญิงสาวในกระท่อม จึงร้องถามไปว่า

"นั่นใครน่ะ" หญิงสาวร้องบอกว่า "เข้ามาซิ เข้ามาดูเอาเอง"

พี่ชายของสยานีถือไม้ไปด้วย หมายจะตีผู้ชายคนที่มาอยู่กับหญิงสาวในกระท่อม ครั้นเดินเข้าไปจนถึงประตูกระท่อม ก็ถูกยิงด้วยธนูล้มลง ผู้ยิงก็คือคนที่เคยถูกตนฆ่าบัดนี้มาแก้แค้นแล้ว พอล้มลงแล้วก็ถูกพันด้วยดาบขาดใจตายอยู่ตรงนั้นเอง

เช้าวันรุ่งขึ้นสองคนผัวเมียได้ย้ายไปจากหมู่บ้านนั้น แล้วไปตั้งถิ่นฐานยังที่ใหม่ที่เรียกว่ากะวิทเท

ปีที่ 40 ฉบับที่ 46 7 มิ.ย. 2537

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

รางวัลทำดี

นิทานรัสเซีย

"ทำดีได้ดี" ดูเหมือนจะเป็นคติของทุกศาสนา เพราะฉะนั้นไม่ว่าถิ่นใดถือศาสนาใดก็มักจะมีนิทานเล่าเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่เป็นอันมาก นิทานรัสเซียเรื่องนี้ก็เล่าทำนองเดียวกัน ดังที่นาตาลี ดัดดิงตันแปล เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านรัสเซียต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชาวบ้านคนหนึ่งเป็นคนยากจน ตั้งบ้านเรือนอยู่ตรงริมบึงแห่งหนึ่งซึ่งกว้างใหญ่ไม่มีทางข้ามไปได้ ถ้าจะไปให้รอบบึงจะต้องกินเวลากว่าปี วันหนึ่งชาวบ้านผู้ยากจนนั้นได้เรียกลูกชายซึ่งมีทั้งหมด ๓ คนมาบอกว่า

"เรามาทำดีให้แก่เพื่อนชาวคริสต์ของเราด้วยการทำสะพานข้ามบึงใหญ่นี้ด้วยกันเถิด"

ลูกชายทั้งสามไม่ขัดข้อง ทั้งพ่อทั้งลูกช่วยกันทำงานอย่างหนักเป็นเวลาหลายต่อหลายเดือนจนกระทั่งสำเร็จ บัดนี้ถ้าเดินข้ามสะพานจะกินเวลาเพียง ๓ สัปดาห์ แต่ถ้าขี่ม้าก็จะเสียเวลาเพียง ๓ วันเท่านั้น เมื่องานสำเร็จลง พ่อได้เรียกอิวานลูกคนโตมาบอกว่า

"ไปนั่งอยู่ตรงใต้สะพาน คอยฟังดูซิว่าคนที่เขาข้ามสะพานเขาว่าอะไรเราบ้าง ดีหรือร้าย"

อิวานก็ไปทำตามพ่อสั่ง ไปนั่งแอบอยู่ใต้สะพาน ไม่นานก็ได้มีผู้จาริกแสวงบุญชรา ๒ คนเดินข้ามสะพานมา คนหนึ่งได้พูดแก่อีกคนหนึ่งว่า

"คนที่สร้างสะพานนี้จะขออะไรพระผู้เป็นเจ้าก็ขอได้ พระองค์จะต้องประทานให้แน่นอน"

ได้ยินเช่นนั้นอิวานก็ออกมาจากที่ที่นั่งแอบอยู่ ตรงเข้าไปหาผู้พูด และพูดว่า

"ข้าเป็นคนสร้างสะพานนี้ร่วมกับพ่อและน้องชายอีก ๒ คน"

"เจ้าอยากจะขออะไรพระผู้เป็นเจ้าเล่า"

"ข้าอยากให้พระผู้เป็นเจ้าประทานเงินให้ข้าพอที่จะใช้ไปได้จนชั่วชีวิต"

"อยากได้อย่างนั้นหรือ ไปที่กลางทุ่งซิ ที่ตรงนั้นมีต้นโอ๊กขึ้นโดดเดี่ยวอยู่ต้นเดียว ที่ใต้ต้นนั้นมีโพรงลึก ในโพรงนั้นมีทองเงินและเพชรพลอยอยู่เป็นอันมาก เอาพลั่วไปขุดเอา นั่นละพระผู้เป็นเจ้าได้ประทานให้เจ้าให้เลี้ยงชีวิตอยู่ได้จนตลอดชีวิตทีเดียว"

อิวานก็ได้เอาพลั่วไปที่ทุ่งนา และขุดได้ทองเงินและเพชรพลอยเป็นอันมากจากโพรงใต้ต้นโอ๊กนั้น แล้วก็ขนกลับไปบ้าน ถึงบ้านก็เล่าเรื่องให้พ่อพี่ฟังโดยตลอดพร้อมทั้งให้พ่อดูสิ่งที่ผู้จาริกแสวงบุญทั้งสองได้ชี้บอกให้เป็นรางวัล

วันรุ่งขึ้นพ่อก็ส่งวัสสิลี ลูกชายคนกลางไปที่สะพานนั้นบ้าง เพื่อแอบฟังว่าคนที่ข้ามสะพานไปมาพูดว่าอย่างไร และก็ได้มีผู้จาริก

40/46 ฯ ก.ฯ 31

แสวงบุญชรา ๒ คนเดินข้ามสะพานมา คนหนึ่งพูดแก่อีกคนหนึ่งว่า

"ถ้าคนที่สร้างสะพานนี้อยากขออะไรจากพระผู้เป็นเจ้า พระองค์คงประทานให้แน่นอน"

ได้ยินเช่นนั้นวัสสิลีก็ออกมาจากที่ที่นั่งแอบอยู่ และตรงเข้าไปพูดแก่ผู้จาริกแสวงบุญทั้งสองว่า

"ข้าเป็นผู้สร้างสะพานนี้ร่วมกับพ่อและพี่น้องอีกสองคน"

"แล้วเจ้าอยากขออะไรจากพระผู้เป็นเจ้าบ้างเล่า"

"ข้าอยากให้พระผู้เป็นเจ้าประทานขนมปังให้ข้ามีกินจนตลอดชีวิต"

"ถ้าอย่างนั้นจงกลับไปบ้านแล้วไปถางป่าเข้า ถางแล้วก็ไถ ไถแล้วก็หว่านเมล็ดพืช นั่นแหละพระผู้เป็นเจ้าจะประทานขนมปังให้เจ้ามีกินจนตลอดชีวิตที่เดียว"

วัสสิลีรีบกลับบ้านไปบอกพ่อแล้วก็ทำตามคำแนะนำนั้นทุกประการ

ครั้นถึงวันที่สามพ่อก็ส่งเซมโยนลูกชายคนที่สาม ให้ไปแอบอยู่ใต้สะพานเพื่อฟังดูว่าคนที่ข้ามสะพานไปมาพูดว่าอะไรบ้าง แล้วก็ได้มีผู้จาริกแสวงบุญชรา ๒ คน เดินข้ามสะพานมา เมื่อมาใกล้ที่ที่เซมโยนแอบอยู่ คนหนึ่งก็ได้พูดแก่อีกคนหนึ่งว่า

"ใครที่สร้างสะพานนี้ถ้าอยากขออะไรพระผู้เป็นเจ้า พระองค์คงจะประทานให้แน่ๆ"

เซมโยนได้ยินแล้ว ก็ออกมาจากที่ที่นั่งแอบอยู่ ก้าวตรงไปยังคนชราทั้งสองแล้วพูดว่า

"ข้าเองเป็นคนสร้างสะพานนี้ร่วมกับพ่อและพี่ชายอีกสองคน"

"เจ้าอยากจะขออะไรจากพระผู้เป็นเจ้าเล่า"

"ข้าอยากจะขอพระผู้เป็นเจ้าให้ประทานโอกาสให้ข้าได้เป็นทหารรับใช้พระราชา"

"แล้วไม่ขออย่างอื่นอีกหรือ เป็นทหารน่ะงานหนักนะ ถ้าเป็นทหารพระราชาแล้วเจ้าจะต้องตกเป็นเชลยของเจ้าทะเล จะต้องน้ำตาตกไม่น้อยที่เดียว"

"ท่านผู้เฒ่าท่านฉลาดรอบรู้ท่านคงรู้ดีว่าคนเรานะถ้าไม่น้ำตาตกในชีวิตนี้ ก็จะต้องน้ำตาตกในโลกหน้านั่นแหละ"

"ถ้าเจ้าตกลงใจมั่นเช่นนั้นแล้วก็ตามใจ เราจะให้พรเจ้า"

พูดแล้วก็วางมือลงบนหัวเซมโยน อึดใจเดียวเซมโยนก็กลายเป็นกวางผีเสื้อเบา กวางวิ่งกลับไปบ้านแล้วกลับมาหาผู้จาริกแสวงบุญทั้งสอง คนทั้งสองก็ทำให้กวางนั้นกลับเป็นกระต่าย กระต่ายก็วิ่งกลับบ้าน แล้วก็วิ่งกลับไปหาผู้จาริกแสวงบุญทั้งสอง แล้วคนทั้งสองนั้นทำให้กระต่ายกลายเป็นนกขนทอง นกขนทองบินกลับไปบ้าน แล้วบินกลับไปหาผู้จาริกแสวงบุญทั้งสอง ซึ่งก็ทำให้นกขนทองกลับเป็นคนดังเดิม แล้วคนทั้งสองก็พูดว่า

"เอาละที่นี้เจ้าไปเป็นทหารรับใช้พระราชาได้แล้ว ถ้าเจ้าต้องการจะไปไหนอย่างรวดเร็ว เจ้าอาจกลายร่างเป็นกวาง เป็นกระต่าย เป็นนกได้อย่างที่เราสอนเจ้าไว้นั่นละ"

เซมโยนก็กลับไปบ้านไปเล่าให้พ่อฟัง แล้วก็ขอไปเป็นทหาร พ่อพูดว่า

"เป็นทหารหรือ เจ้ายังเด็กเกินไป"

"ให้ลูกไปเถอะพ่อ เป็นความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า"

ได้ยินเช่นนั้นพ่อก็จำต้องให้ลูกไป เซมโยนลาพ่อกับพี่ชายแล้วก็ออกเดินทางไป ไม่มีกล่าวไว้ว่าเซมโยนเดินทางนานเท่าไร แต่ในที่สุดก็มาถึงเมืองเมืองหนึ่งซึ่งมีพระราชา เซมโยนได้ตรงไปขอเฝ้า เมื่อพระราชาโปรดให้เข้าเฝ้าแล้ว เซมโยนก็ได้ทูลพระราชาว่า

"ข้าแต่พระราชา ขอได้โปรดประทานโอกาสแก่ข้าพระองค์สักอย่างหนึ่ง"

"อะไรหรือ เจ้าหนุ่ม"

"ขอให้ข้าพระองค์ได้เป็นทหารรับใช้พระองค์พ่ะย่ะค่ะ"

"อะไรกัน เจ้าไม่เหมาะจะเป็นทหารหรอก เจ้ายังเด็กเกินไป"

"ถึงข้าพระองค์จะยังเด็กและอาจจะโง่เขลา แต่ข้าพระองค์อาจจะรับใช้พระองค์ได้ไม่เลวไปกว่าคนอื่นหรอกพ่ะย่ะค่ะ"

ในที่สุดพระราชาก็ทรงรับเซมโยนเข้าไว้รับราชการ แต่ไม่ได้เป็นทหาร พระราชาโปรดให้เซมโยนเป็นมหาดเล็กประจำพระองค์

ต่อมาไม่นาน ได้มีพระราชาที่ไม่ได้ถือคริสต์ศาสนา ยกทัพมาทำศึกกับบ้านเมืองที่ถือคริสต์ศาสนา พระราชาที่เซมโยนรับใช้อยู่ ต้องยกทัพไปรบศึกด้วย เซมโยนไม่ยอม

40/46 ๑ ก.ย. 31

อยู่ในเมืองได้ขอตามเสด็จไปด้วย พระราชาก็ทรงอนุญาต

กองทัพได้เดินทางเบื่นเคื่อน ๆ ได้ผ่านบ้านเมืองที่เบื่นของชนคนละถิ่นคนละภาษา หลายต่อหลายแห่งด้วยกัน จนในที่สุดได้เข้ามาใกล้ข้าศึก ยังเหลือเวลาอีก ๓ วัน ก็จะต้องเข้าร่วมรบ พระราชาเกิดทรงทราบว่าไม่ได้นำขวานศึกกับดาบคมประจำพระองค์มาด้วย ณะนั้นจะได้อะไรไปเบื่นอาวุธป้องกันพระองค์และรบกับข้าศึก พระราชาจึงประกาศแก่ทหารทั้งปวงในกองทัพว่าถ้าผู้ใดกลับไปนำอาวุธทั้งสองจากพระราชวังและกลับมาทันเวลา ๓ วัน ได้แล้วละก็ จะยกเจ้าหญิงมาร์ยาพระธิดาให้ กับจะแบ่งอาณาจักรให้ครึ่งหนึ่ง แล้วก็จะตั้งให้เบื่นรัชทายาทด้วย

มีทหารหลายคนอาสาจะไปนำอาวุธทั้งสองมาถวาย แต่บ้างก็ว่าจะกลับมาได้ภายใน ๓ ปี บ้างก็ว่าอาจทำได้ภายใน ๒ ปี คนที่ ๓ ว่าทำได้ภายในปีเดียว แต่เซมโยนทูลพระราชาว่า

"ข้าพระองค์ขออาสาพ่ะย่ะค่ะ ข้าพระองค์จะพยายามกลับมาให้ได้ภายใน ๓ วัน"

พระราชาทรงยินดียิ่งนัก ได้ทรงร่างสารถึงเจ้าหญิงมาร์ยาพระธิดาให้มอบอาวุธทั้งสองอย่างแก่ผู้ถือสาร เซมโยนรับพระราชสารแล้วก็รีบออกเดินทาง

เซมโยนเดินทางไปได้ราวไมล์หนึ่ง ก็ได้กลายร่างเบื่นกวาง วิ่งไปอย่างรวดเร็วไม่ผิดลูกธนู เมื่อวิ่งไปๆ รู้สึกเหนื่อย ก็กลายเบื่นกระต่ายและวิ่งไปด้วยพละกำลังใหม่ในตัวกระต่าย ครั้นเมื่อหมดแรงเอาที่เดียวก็ได้กลายร่างเบื่นนกขนทองบินปร๋อไป รวดเร็วกว่าวิ่งหลายร้อยเท่า สิ้นเวลาวันครึ่งก็ได้มาถึงวังพระราชา นกขนทองก็กลายร่างเบื่นคนดังเดิม เซมโยนได้เข้าไปเฝ้าเจ้าหญิงมาร์ยา ถวายพระราชสาร เจ้าหญิงทรงอ่านแล้วแปลกพระทัยเบื่นอันมาก ตรัสถามว่า

"ทำอย่างไรน่ะ ถึงได้เดินทางอันแสนไกลในเวลาเพียงวันครึ่ง"

"ทำอย่างนี้พ่ะย่ะค่ะ" เซมโยนทูลแล้ว ก็กลายร่างเบื่นกวาง วิ่งไปรอบๆห้อง แล้วก็มาซบหัวลงบนตักเจ้าหญิง เจ้าหญิงทรงหยิบกรรไกรมาตัดขนออกไว้นิดหนึ่ง ทันใดนั้นกวางก็กลายร่างเบื่นกระต่าย กระโดดไปรอบๆห้อง แล้วก็กระโดดปุบขึ้นมานั่งบนตักเจ้าหญิง เจ้าหญิงทรงตัดขนตรงหัวกระต่ายออกไว้นิดหนึ่ง กระต่ายก็กลายร่างเบื่นนกขนทองบินไปรอบๆห้อง แล้วมาเกาะที่พระหัตถ์เจ้าหญิง เจ้าหญิงทรงตัดขนทองตรงหัวออกหน่อยหนึ่ง แล้วก็นำขนสัตว์ทั้งสามใส่ผ้าซับพระพักตร์ไว้ ต่อจากนั้นนกขนทองก็กลายร่างเบื่นเซมโยน เจ้าหญิงโปรดให้คนจัดเครื่องดื่มและอาหารมาเลี้ยงเซมโยน แล้วก็มอบขวานศึกกับดาบของพระราชาให้เซมโยนออกเดินทางไป

เซมโยนออกมานอกเมืองแล้วก็กลายร่างเบื่นกวาง แล้วก็เบื่นกระต่ายต่อไปเบื่นนกบินไป จนกระทั่งถึงวันที่สาม แลเห็นค่ายของพระราชาอยู่ไม่ไกลนัก อีกราว ๒๐๐

เมตรเท่านั้น นกก็กลายร่างเบื่นเซมโยนเพลียเต็มทีจึงนั่งพักที่ชายหาดใกล้พุ่มต้นวิลโล วางขวานกับดาบไว้ข้างตัว นั่งอยู่ครู่เดียวด้วยความเหนื่อยอ่อนเซมโยนก็ได้ล้มตัวลงนอนหลับไป

ในขณะนั้นแม่ทัพคนหนึ่งบังเอิญเดินผ่านมาเห็นเข้า จึงจับเซมโยนโยนลงทะเลไป แล้วนำขวานศึกกับดาบของพระราชามาถวาย ทูลว่า

"นี่พ่ะย่ะค่ะ อาวุธที่พระองค์ต้องการ ข้าพระองค์ไปนำมาได้ด้วยตัวเอง เจ้าเซมโยนขี้คุยคงจะต้องใช้เวลาตั้ง ๖ ปีกว่าจะมาถึง"

พระราชาทรงขอบใจแม่ทัพนั้น แล้วก็เตรียมรบ เพียงไม่นานก็ชนะศึก ➤➤

40/41 ย ก ๓๑.31

กลอนหก พรรณนา น้ำขุ่นไว้ใน น้ำใสไว้นอก
๗ กุมภาพันธ์ ถึง ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๑

แม่ค้าหน้าบูดพูดห้วน ลูกค้าลาล้วนหลีกหนี
แม่บ้านพาลปิ่งทั้งบี้ พ่อบ้านมักมี...ใหม่มา
ผู้ใหญ่ยามบูดสะบัด ผู้น้อยอิดอัดประหม่า
น้ำขุ่นไว้ในเถิดนา น้ำใสไว้หน้าค่าอนันต์

อำนาจ สายแก้ว – ราชบุรี

เขาเตือนเขาติงเขาติ ควรวิเคราะห์หาเหตุผล
เพื่อก่อให้ปรับปรุงตน หรือหวังสร้างกลกวนใจ
มิควรด่วนพิพากษา กล่าวหาว่าเขาเอาใหญ่
ติบ้างชมบ้างช่างปะไร อย่าได้บูดบึ้งตึงเลย

'พิมพ์ดีด' – กรุงเทพฯ

"น้ำร้อนปลาเป็น"เห็นอยู่ ฤาสู้"น้ำเย็น"เห็นผล
"น้ำขุ่นไว้ใน"ใจตน อดทน"น้ำใส"ให้กัน
โกรธเขาเราข้มอุ่มสุข โลกทุกวันจะสงบมั่น
เรื่องร้ายกลายกลับดีพลัน เพียงหมั่นแย้มยิ้มพิมพ์ใจ

สกล สัมพันธ์กลอน – อยุธยา

ยั้งโกรธซ่อนไว้ในจิต ปกปิดอย่าให้ใครเห็น
ยิ้มแย้มแจ่มใสใจเย็น ย่อมเป็นเสน่ห์น่ารัก
ระมัดระวังยั้งคิด โทสะจริตผิดหลัก
โกรธใครไม่ทำหน้ายักษ์ รู้จักยับยั้งชั่งใจ

ประจักษ์ หัวใจเพชร – ประจวบคีรีขันธ์

หัวข้อ กลอนหก ครั้งต่อไป ตั้งแต่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ถึง ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๑ ให้แต่งในหัวข้อ ปากปราศรัยใจเชือดคอ

ฝ่ายเชมโยนที่ถูกจับโยนลงทะเลไปนั้น เจ้าทะเลได้จับตัวพาไปไว้ก้นทะเล เชมโยนต้องอยู่ที่นั่นตลอดทั้งปี ในที่สุดทนต่อไปอีกไม่ไหว ไม่รู้จะทำอย่างไรก็เลยร้องไห้ เจ้าทะเลก็ถามว่า

"เหงาหรือ เชมโยน"

"เหงามากพ่ะย่ะค่ะ"

"อยากกลับไปยังโลกมนุษย์หรือ" เชมโยนก็รับคำ เจ้าทะเลก็นำเชมโยนขึ้นมาที่ชายหาดตอนดึกสงัด แล้วก็กลับไปในทะเล เชมโยนสวดมนต์ภาวนาอย่างแรงกล้าขอให้ตะวันขึ้นเร็วๆ แต่ตะวันยังไม่ทันขึ้น เจ้าทะเลก็มาจับตัวเอากลับไปใต้ท้องทะเลอีก

อีกปีหนึ่งผ่านไป ก็เกิดเหตุอย่างเดียวกันอีก เจ้าทะเลเห็นน้ำตาเชมโยนแล้วสงสารก็พาขึ้นมาที่ชายหาดตอนเที่ยงคืน แต่ไม่ทันตะวันขึ้นก็ถูกจับตัวกลับไปอีก จนกระทั่งปีที่สามผ่านไป เชมโยนร้องไห้หนักยิ่งกว่าเคย เจ้าทะเลก็พาเชมโยนมาสู่โลกมนุษย์ แล้วตนเองกลับลงทะเลไป เชมโยนสวดมนต์พลางร้องไห้พลางขอให้ตะวันขึ้นเร็วๆ และนั่นแน่ะ ตะวันโผล่ขึ้นมาในทันใดนั้นเอง เจ้าทะเลเห็นเช่นนั้นก็ไม่กล้าขึ้นมาพ้นน้ำในเวลากลางวันแสกๆ เชมโยนจึงได้เป็นอิสระพ้นจากเงื้อมมือเจ้าทะเลไปได้

เชมโยนรีบเดินทางไปยังวังพระราชา ได้กลายร่างเป็นกวางวิ่งไปรวดเร็วปานลูกธนูจนกระทั่งวิ่งต่อไปไม่ไหวแล้ว จึงกลายร่างเป็นกระต่าย แล้วก็กลายเป็นนก ไม่ถึง ๓ วันก็มาถึงวังพระราชา ใน

49/46 ท.น.พ.31

ขณะนั้นพระราชาทรงจัดการหมั้นเจ้าหญิงมาร์ยาให้กับแม่ทัพผู้ขี้โกงนั้น กำหนดจะเสกสมรสกันในวันที่เซมโยนเดินทางมาถึงนั้น เมื่อเซมโยนเข้าไปในห้องที่จัดงานเสกสมรส เจ้าหญิงทอดพระเนตรเห็นเซมโยนก็ได้ทูลพระราชาว่า

"ขอได้โปรดเถิดเพคะ เจ้าบ่าวที่แท้ของลูกไม่ใช่คนที่นั่งอยู่นี้ แต่เป็นคนที่เพิ่งเข้ามานี่ต่างหากเพคะ ไหนทำให้ดูซิ เซมโยน ว่านำดาบกับขวานศึกไปได้อย่างไร"

เซมโยนก็กลายร่างเป็นกวางวิ่งไปทั่วห้องแล้วก็มาซบหัวกับตักเจ้าหญิง เจ้าหญิงก็นำผ้าซับพระพักตร์ที่ห่อขนกวางที่เจ้าหญิงตัดออกไว้ให้พระราชาทอดพระเนตร เมื่อกวางกลายร่างเป็นกระต่าย กระต่ายกระโดดไปรอบๆห้อง แล้วก็กระโดดขึ้นไปนั่งบนตักเจ้าหญิง แล้วเจ้าหญิงก็นำขนกระต่ายที่ตัดไว้ให้พระราชาทอดพระเนตร ไม่ช้ากระต่ายก็กลายเป็นนก นกบินไปรอบๆห้องแล้วมาเกาะที่พระหัตถ์เจ้าหญิง เจ้าหญิงทรงแก้ห่อผ้าซับพระพักตร์ ซึ่งห่อขนนกทองเอาไว้ให้พระราชาทอดพระเนตร พระราชาจึงทรงทราบความจริงทั้งหมด

เมื่อทรงทราบเช่นนั้นก็พิโรธแม่ทัพนั้นอย่างยิ่ง จึงได้เนรเทศแม่ทัพนั้นไปให้ไกลที่สุด ไม่ให้มาให้เห็นหน้าหรือได้ยินชื่ออีกต่อไป และเจ้าหญิงก็ได้เสกสมรสกับเซมโยน พระราชาก็ได้ทรงสถาปนาเซมโยนให้เป็นรัชทายาทตามสัญญา

ว่าด้วย สตรี เด็ก ธรรมชาติ

จันทร์เอ๋ยจันทร์แรม
ไม่สวยแจ่มเหมือนจันทร์เพ็ญเด่นเวหา
เดือนรูปเดียวแสงสลัวดูมัวตา
แต่ทว่าเสน่ห์จันทร์นั้นตรึงใจ
งามเหมือนดังหญิงสาวคราวเศร้าโศก
วิปโยคเพราะเขามีที่หมายใหม่
มองจันทร์เจ้าจึงปวดร้าวรานฤทัย
ดุจจันทร์แรมแรมใจหวั่นไหวเอย

วรวรรณ พุดน้อย – กรุงเทพฯ

เด็กเอ๋ยเด็กน้อย
เมื่อตื่นเท่าฝ่าหอยแม่คอยกล่อม
แม่ระวังรั้นไรไม่ให้ตอม
แม่ถนอมเจ้าอยู่รอดอย่างปลอดภัย
เมื่อปีกกล้าขาแข็งมีแรงเร็ยว
จงชาญเชี่ยวศึกษาอย่าเหลวไหล
เลือกความดีคุ้มตัวครอบหัวใจ
เป็นกำลังของชาติไทยภายหน้าเอย

ส.ก. กวี – นครสวรรค์

ว่าด้วยสังคมไทย

สักวามหาวิทยาลัย
ช่างตั้งใจไปเรียนเพียรกันหนอ
ทั้งพ่อแม่คอยเผ้าพะเน้าพะนอ
หวังดินสอปากกาพาเลี้ยงตน
อุตส่าห์ขายวัวควายทั้งขายที่
ส่งเจ้านี้เพื่อให้ไปผึกฝน
ภายภาคหน้าจะได้ไม่ยากจน
แต่แล้วผลสุดท้ายกลาย'ตกงาน'

นุวัฒน์ วงศ์สมุทร – เพชรบุรี

สักวาเป็นชายหมายสร้างชีพ
ถึงเท้าถีบปากกัดขึ้นหยัดสู้
รักหน้าที่มีศีลธรรมสูงต่ำรู้
สมเป็นผู้ประกอบเลี้ยงครอบครัว
หนักไม่เอาเบาไม่สู้กู่ไม่กลับ
พนัน คลับบาร์ เหล้า เมาจนมั่ว
รับผิดชอบไม่เป็นเห็นแก่ตัว
ผู้หญิงกลัวเกลียดนักตัดรักเอย

สุนิสา ภุชงค์เจริญ – กรุงเทพฯ

ฮวนเด็กฝ่ามือ

นิทานฟิลิปปินส์

เรื่องนี้เรียกชื่อเป็นภาษาของเขาว่า ฮวนดะบัลดะบัล ซึ่งหมายว่า ฮวนฝ่ามือ คือฮวนในเรื่องนี้มีขนาดใหญ่กว่าทอมหัวแม่มือหรือทัมเบลินาของฝรั่ง มาเรีย ดีเลียโคโรเนลกล่าวว่า ถึงแม้จะเป็นเรื่องเด็กตัวเล็กอย่างนิทานยุโรปทั้งสองเรื่องดังกล่าวก็ตาม ก็ไม่อาจกล่าวได้ว่าเป็นการเล่าตามอย่างกัน เพราะเรื่องทำนองนี้ที่เล่ากันทั่วไปในซานคาร์ลอส มีเล่าในชนเผ่าอื่นๆ ในฟิลิปปินส์อีกหลายเผ่าหลายภาษาด้วยกันมานานนักหนาแล้ว เรื่องเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีสองคนผัวเมียตั้งบ้านเรือนอยู่บนยอดเขาแห่งหนึ่ง บริเวณรอบๆบ้านมีพืชพันธุ์ธัญญาหารต่างๆปลูกอยู่ มีทั้งมะพร้าว กล้วย ข้าวโพดและมันเทศ เช้าขึ้นคนทั้งสองตื่นแต่ตี ๔ เปโดรเป็นคนไปตักน้ำมาให้เมียที่ชื่อซาเบ็ลใช้ทำอาหาร เสร็จแล้วเปโดรก็ไปดูไก่ชนที่ผูกไว้ที่เสาเรือนใกล้กับครัว เล่นกับไก่ชนพักหนึ่งจนเมียทำอาหารที่เป็นข้าวโพดกับมันเทศกับปลาแห้งเสร็จเรียบร้อย จึงไปกินอาหาร คนทั้งสองนั่งกับพื้นกินอาหารเช้าตั้งแต่ตะวันยังไม่ขึ้น เสร็จแล้วเปโดรก็เอาควายออกไปไถนา และทำงานอยู่ในนาจนกระทั่งถึงเวลากลางวัน กลับมากินอาหารแล้วกลับไปทำงานต่อ กว่าจะได้กลับบ้านอีกทีก็เย็นค่ำ

ฝ่ายซาเบ็ลอยู่กับบ้านนอกจากเตรียมอาหารแล้วก็เย็บผ้าบ้าง สานสิ่งต่างๆบ้าง ชีวิตดำเนินไปอย่างสุขสงบ มีบ้านอยู่ มีอาหารกินอุดมสมบูรณ์ แต่แม้กระนั้นสองผัวเมียก็ยังรู้สึกว่าขาดอะไรไปอย่างหนึ่ง นั่นก็คือลูก คนทั้งสองแต่งงานกันมาตั้ง ๓๐ ปี ทั้งหวังทั้งอธิษฐานขอให้ได้ลูกสักคน ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย จะตัวเล็กหรือตัวใหญ่ จะปรกติหรือผิดปรกติอย่างไรก็ไม่ว่า ขอให้เป็นลูกก็แล้วกัน แต่ก็ยังไม่ได้ผลสักที

คนทั้งสองพยายามทำดีทุกประการ เช่นเก็บดอกไม้ที่ปลูกไว้ไปถวายไว้ที่ที่บูชา แล้วก็ช่วยตกแต่งโบสถ์เล็กๆที่เชิงเขา หาเทียนมาจุดไว้ในโบสถ์ทุกวัน ทำอาหารให้พวกบาทหลวง แล้วก็ไปสวดที่โบสถ์เดือนละครั้ง ทำมาเช่นนี้หลายปีติดต่อกัน ถึงเวลาสวดมนต์อธิษฐานในตอนกลางคืนก็สวดยืดยาวออกๆด้วยความปรารถนาอยากจะได้ลูกสักคน พวกเพื่อนบ้านรู้เข้าอดหาว่าบ้าและโง่ไม่ได้ที่คนทั้งสองหวังลมๆแล้งๆว่าจะต้องได้ลูก และถึงยังไม่ได้ก็ไม่ล้มเลิกความคิดความหวัง

วันหนึ่งได้มีหมอดูลายมือมาที่โบสถ์ เปโดรกับซาเบ็ลได้เข้าไปหาหมอดูเป็นคู่แรก หมอดูดูแล้วบอกทันทีเลยว่าไม่มีทางจะมีลูก แต่พืชผลที่ปลูกไว้จะเจริญงอกงามทุกปี

ได้ยินเช่นนั้น ความหวังและความฝันของคนทั้งสองก็ดับวูบลง แต่คนทั้งสองก็มิได้ละเลิกกระทำดีอย่างที่เคยกระทำ พืชผลงอกงามจริงดังหมอดูบอกไว้ แต่คนทั้งสองก็ยังอดหวังไม่ได้ว่า วันหนึ่งจะมีผีเท้าเด็กเล็กๆวิ่งอยู่ในบ้าน มีเสียงเด็กร้องและเล่นซนอย่างที่ปรารถนา

แต่แล้วตอนเช้ามืดวันหนึ่ง ตั้งแต่ตะวันยังไม่ขึ้น ก็ได้เกิดความวุ่นวายขึ้นในบ้านของเปโดรและซาเบ็ล เปโดรวิ่งออกไปขอความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้าน ครั้นตะวันขึ้น ก็นับเป็นวันที่ตะวันแจ่มจ้าน่าชื่นชม เพราะปรากฏว่ามีเสียงเด็กทารกร้องออกมาจากบ้านของคนทั้งสอง บรรดาชาวบ้านพากันวิ่งมามาดูว่าเกิดอะไรขึ้น นับเป็นวันอันสำคัญยิ่งใหญ่ของสองผัวเมียนี้ ความฝันได้กลายเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว ช่างเป็นความสุข ความสมปรารถนาของสองผัวเมีย ทั้งๆที่ลูกที่เกิดมานั้น ตัวเล็กนิดเดียว ตอนคลอดออกมาใหม่ๆ ตัวเท่าหัวแม่มือเท่านั้น ผู้คนพากันตื่นเต้นที่เห็นเด็กตัวเล็กแค่นั้น แต่พ่อแม่ของเด็กถือว่านั่นละคือรัตนะอันล้ำค่าของตน ได้จัดการฉลองกันใหญ่โตในวันอาทิตย์ เมื่อมีบาทหลวงมาทำพิธีที่โบสถ์ และได้ทำพิธีรับเด็กเข้าเป็นชาวคริสต์ มีชื่อว่าฮวน

ตอนฮวนอายุได้ขวบสองขวบ ฮวนทำให้พ่อแม่ชื่นชมยินดียิ่งนัก ซาเบ็ลต้องมีงานยุ่งเพิ่มขึ้นอีก ส่วนเปโดรก็รีบกลับบ้านแต่วันมาเล่นกับลูก แต่เวลาล่วงไปๆ ฮวนก็มิได้สูงขึ้นหรือมีน้ำหนักเพิ่มขึ้น พ่อแม่มักเอาขึ้นบนฝ่ามืออยู่เสมอ แต่ฮวนก็กินและทำอะไรได้เช่นเดียวกับเด็กอายุเท่าๆกัน พอโตขึ้นอีกฮวนก็ไปทำนากับพ่อ แต่ก็ไม่ได้ช่วยอะไรนอกจากทำให้พ่อต้องเสียเวลางานเช่นถอนต้นกล้าที่พ่อปลูกไว้ขึ้นมาเล่น พ่อก็ต้องปลูกกลับไปใหม่ แต่พ่อก็ไม่เคยบ่นแม้แต่น้อย

ระหว่างนี้ทั้งเปโดรกับซาเบ็ลก็ยังคงถวายเทียนดอกไม้และสวดมนตร์อยู่ดังเดิม แต่คราวนี้เป็นการขอบคุณที่พระผู้เป็นเจ้าประทานลูกมาให้ แม้ว่าลูกจะเป็นอย่างไรก็ตาม เวลาล่วงไป ฮวนก็โตแต่อายุส่วนตัวไม่ได้โตขึ้น กลายเป็นเด็กประหลาดในหมู่บ้าน พ่อแม่เองก็ได้สังเกตเห็นความแปลกประหลาดในลูกของตนด้วย คือฮวนกินจุเท่าๆกับผู้ใหญ่ที่ชอบกินและกินได้จุแค่นั้นเมื่อเป็นเช่นนี้ทุกวัน ข้าวโพดที่ปลูกไว้และเก็บเกี่ยวได้ย่อมจะไม่พอกิน พ่อแม่ต้องไปยืมข้าวเป็นกระสอบๆ ควายเป็นตัวๆ จากเพื่อนบ้านเอามาเลี้ยงลูก หนี้สินก็พอกพูนขึ้นโดยรวดเร็วจนเหลือจะชดใช้ให้หมดได้

เมื่อเป็นเช่นนี้ พ่อแม่ก็ปรึกษากันว่าเห็นจะเลี้ยงฮวนต่อไปไม่ได้ จำต้องหาทางกำจัดเสียก่อนจะสายเกินแก้

ดังนั้นเช้าวันหนึ่ง เปโดรก็พาฮวนไปป่าเพื่อตัดไม้ เปโดรตัดไม้ต้นใหญ่ๆลงจนกระทั่งเย็น เปโดรก็เห็นว่าถึงเวลาจะกำจัดฮวนตามแผนของตนได้แล้ว ขณะที่ฮวนกำลังสับไม้ท่อนเล็กๆง่วนอยู่ เปโดรก็จัดการเอาซุงท่อนใหญ่ๆมาล้อมไว้ เพื่อฮวนจะได้หาทางออกไม่ได้และถ้าออกมาได้ก็คงจะหาทางกลับบ้านไม่ถูก อาจจะหลงทางตายอยู่ในป่านั้นเอง เปโดรกลับบ้านมาเล่าให้เมียฟัง คนทั้งสองรู้สึกโล่งใจไป ต่อไปนี้จะไม่ต้องเผชิญกับความยุ่งยากครั้งแล้วครั้งเล่า การขาดแคลนอาหารคงจะยุติลง ได้กลับไปใช้ชีวิตสุขสงบอย่างเดิมได้อีก ไม่เช่นนั้นจะต้องหุงหาอาหารให้ฮวนกินมื้อละมากๆ ข้าวตั้งกระสอบควายตั้งตัวสำหรับอาหารของฮวนเพียงมื้อเดียวก็เคยมี

หลังโพล้เพล้ไปนานแล้ว ทั่วทุกแห่งมืดมิดและเงียบไปหมด เพราะทุกคนอยู่ในบ้านกัน พวกผู้หญิงกำลังทำกับข้าว พวกผู้ชายก็พักผ่อนหลังจากที่ได้ทำงานในนามาตลอดทั้งวัน เปโดรนั่งอยู่ตรงประตูบ้านเอามือเท้าคาง ใจก็ครุ่นคิดแต่สิ่งที่เกิดขึ้นในตอนกลางวัน ทันใดนั้นเปโดรก็แลเห็นซุงมัดหนึ่งเคลื่อนตรงมา เห็นแล้วก็ถึงกับตกตะลึงแต่แล้วก็คิดว่าตนตาฝาดเห็นไปเอง แต่เมื่อดูไปๆก็เห็นว่าซุงนั้นใกล้เข้ามาใกล้เข้ามาจนต้องยืนขึ้นดูให้เห็นจริงว่า ซุงนั้นเคลื่อนมาได้อย่างไร เพราะไม่เห็นคนสักคนที่จะชักลากซุงมา ในที่สุดซุงมัดนั้นก็หล่นลงตรงใกล้ๆกับบ้าน และมีเจ้าหนูฮวนที่พ่อแม่คิดว่าหลงทางหรือไม่ก็ตายไปแล้วโผล่ออกมาจากมัดซุงนั้น ความสุขใจโล่งใจช่างสั้นจริง อยู่ได้เพียงประเดี๋ยวเดียวก็สิ้นสุดลงแล้ว ฮวนเข้าไปในบ้านและขออาหารเย็นกิน พ่อแม่เลยต้องอดอาหารเย็นมื้อนั้น เพราะฮวนกินเสียจนหมดสิ้น

ฮวนยังคงกินจุยิ่งขึ้นๆกว่าเคย เปโดรเลยต้องคิดจนหัวจะแตก หาทางที่จะกำจัดฮวนให้ได้ เปโดรคิดถึงหินลูกโม่ ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นเปโดรก็พาฮวนออกไปทำงานนอกบ้าน ขณะที่กำลังทำงาน เปโดรทำให้หินลูกโม่กลิ้งลงมาโดยเจตนาจะให้ทับฮวนตาย แต่เจ้าหนูฮวนก็รอดมาได้อย่างน่าอัศจรรย์ ไม่โดนหินลูกโม่ทับ ผู้คนเลยว่าเจ้าหนูคนนี้มีอิทธิฤทธิ์ชดเชยกับรูปร่างกระจ้อยร่อยนั้น

ฮวนชอบว่ายน้ำ เพราะฉะนั้นเช้าวันรุ่งขึ้น พ่อจึงพาไปที่แม่น้ำแห่งหนึ่งซึ่งลึกที่เดียว คนไม่กล้าไปอาบน้ำที่แม่น้ำนั้นเพราะในแม่น้ำนั้นมีจระเข้ เหตุนี้เองที่ทำให้เปโดรคิดพาลูกชายตัวน้อยไปที่นั่น เปโดรผลักฮวนให้ตกลงไปในน้ำใกล้กับที่จระเข้ลอยตัวอยู่ ส่วนตัวเองวิ่งหนีเอาตัวรอด แต่พอเหลียวหลังไปดูก็เห็นเจ้าหนูน้อยขึ้นไปขี่หลังจระเข้อย่างสนุกสนาน

เปโดรกับซาเบ็ลพยายามกำจัดลูกชายด้วยวิธีต่างๆอีกหลายวิธี แต่ไม่สำเร็จสักครั้ง สองผัวเมียเลยโทษกันที่ไปอธิษฐานขอให้มีลูกชาย ถ้าไม่มีเจ้าลูกกินจุคนนี้เสีย ชีวิตคงจะดีกว่านี้ ตอนนี้ต่างรู้แจ้งแก่ใจแล้วว่า การได้ลูกชายคนนี้มา หาใช่เป็นพรที่พระผู้เป็นเจ้าประทานให้ไม่

ฮวนมีอายุมากขึ้นเหมือนคนทั้งหลาย แต่ร่างกายไม่ได้เติบโตตามอายุไปด้วย เคยสูงแค่ฝ่ามือดังที่เขาตั้งฉายาให้ว่าฮวนตะบัลตะบัลก็คงสูงแค่นั้น แต่ฮวนก็มีความคิดและรู้ดีว่าพ่อแม่เหลือจะเลี้ยงตนได้อีกต่อไป เช้าตรู่วันหนึ่งจึงออกจากบ้านของพ่อแม่ที่ครั้งหนึ่งเคยทุ่มเทความรักให้ ฮวนไปเที่ยวหาคนที่มีใจเมตตาพอจะให้ที่พักพิงอาศัย และที่สำคัญเหนือสิ่งใดก็คือสามารถจะหาอาหารให้กินได้จนจุใจ และปรากฏว่ามีครอบครัวหนึ่งรับฮวนไว้ โดยมีข้อแม้ว่าฮวนจะต้องไถนาให้เขาทุกวัน ฮวนก็ทำให้เขาได้ และทำได้อย่างดีด้วย จนในที่สุดเขาก็รับฮวนตะบัลตะบัลไว้เป็นลูกบุญธรรม

บรรจบ พันธุเมธา

ช่างตัดเสื้อเผชิญโชค

นิทานเยอรมัน

เรื่องคำสาป ถูกสาปและกลายร่าง นับเป็นสาระสำคัญประการหนึ่งในเรื่องนิทาน โดยเฉพาะนิทานยุโรป ผู้ใดช่วยคนให้พ้นถูกสาปได้ก็นับว่าเป็นผู้โชคดี อาจมีลาภได้เงินทองหรือได้แต่งงานกับผู้หญิงสวย ผู้หญิงสูงศักดิ์ ช่างตัดเสื้อในนิทานชาวบ้านเยอรมันเรื่องนี้ เป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเรื่องเล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีช่างตัดเสื้อคนหนึ่งเป็นคนดีและเก่งทั้งๆ ที่อายุยังน้อย อยู่มาวันหนึ่งช่างตัดเสื้อเกิดต้องเดินทางไปต่างถิ่น ขณะที่เดินทางผ่านป่าช่างตัดเสื้อไม่รู้จักทาง เลยหลงทางอยู่ในป่า ตกกลางคืน จำต้องหาที่พักนอน ช่างตัดเสื้อเจอะที่ที่น่าจะนอนหลับได้อย่างสบาย นั่นคือบนหญ้านุ่มๆ นั่นเอง แต่ก็กลัวสัตว์ร้ายจนนอนหลับไม่ลง ก็เลยตัดสินใจว่าเห็นจะต้องขึ้นไปนอนบนต้นไม้ เมื่อเลือกดูหมดแล้ว ก็เห็นว่ามีต้นโอ๊กใหญ่ต้นหนึ่งเหมาะที่สุด จึงปีนขึ้นไปบนยอดไม้ แต่เกิดมีลมพายุใหญ่พัดมาต้องยอดไม้ขวบขาบ จนช่างตัดเสื้อแทบจะหล่นลงมาจากต้นไม้เสียให้ได้ ช่างตัดเสื้อตกใจกลัวตัวสั่น ทุกแห่งมืดมิด มองไม่เห็นอะไร ช่างตัดเสื้อจึงจำต้องทนอยู่อย่างนั้นต่อไปอีกหลายชั่วโมง จนในที่สุดมองเห็นแสงสว่างเรืองๆ อยู่ไม่ไกลนัก ก็คิดว่าคงจะต้องเป็นบ้านคน คงจะเป็นที่พักที่ดีกว่าบนยอดไม้แน่ คิดดังนั้นแล้วก็ไต่ลงมาและเดินตรงไปยังแสงเรืองๆ นั้น

ครั้นเมื่อเข้าไปใกล้ก็แลเห็นแสงเรืองออกมาจากกระท่อมหลังหนึ่งสร้างด้วยพวกหญ้าพวกกก ช่างตัดเสื้อจึงเคาะประตู ประตูก็เปิดออก และแลเห็นผู้มาเปิดประตูเป็นคนแคระแก่ชราผมหงอกขาว เสื้อผ้าปะด้วยผ้าสีต่างๆ หลายสีด้วยกัน คนแคระตะคอกถามว่า

"เจ้าเป็นใคร ต้องการอะไร"

"ข้าเป็นช่างตัดเสื้อ เคราะห์ร้ายเกิดมาหลงทางอยู่ในป่าจนกระทั่งกลางคืนมืดค่ำไม่รู้จะพักที่ไหน ข้าขอความกรุณาท่านได้โปรดให้ข้าได้

เนื้อเพลง เดเมเทอร์ เทพธิดาผู้รักธรรมชาติ รักการหว่านไถเก็บเกี่ยวพืชผล การปรุงกระยาหาร รักการเกื้อกูลและปรนนิบัติบุรุษเพศ และอุปถัมภ์อุ้มชูเด็กเล็ก รักการตั้งครรภ์และการให้กำเนิด เทพีมีลูกหลานมากหลาย หากไร้สามี ในคราวที่เทพฮาเดส เจ้าแห่งอาณาจักรใต้พิภพได้ลักพาธิดาเพอร์เซโฟน ไปนั้น เทพธิดาเดเมเทอร์ได้ตอบโต้ด้วยการห้ามพืชพันธุ์มิให้งอกงาม และห้ามต้นไม้ผลิดอกออกผล เกิดความยากเข็ญกันดารไปทั่ว ในที่สุดเทพฮาเดสได้นำเพอร์เซโฟนธิดาแสนรักกลับคืนมาให้

จบเนื้อเพลง นักร้องสาววางช่อดอกไม้ลงตรงหน้ารูปปั้น ทุกคนปรบมือชมเชยในลีลาการร้องและเนื้อเพลงที่ช่วยกันแต่งเอง หญิงมือพิณรัวเครื่องสายอย่างสนุก เป็นทำนองเร้าใจ นักร้องสาวตรงเข้าไปร่ายรำกับนางระบำ หลายคนปราดเข้าไปจับระบำตามจังหวะ คนอื่นปรบมือตามและเริ่มกระโดดโลดเต้นตามลีลา ต่างคล้องแขนกันซ้ายขวาต่อกันเป็นแถวยาว นักดนตรีนักพิณ เดินนำพาทุกคนออกไปยังสนามหลังคฤหาสน์

แสงจันทร์วันเพ็ญสาดแสงนวลมายังลานนั้น เสียงหัวเราะร่าเริงทำลายความวังเวงในบรรยากาศ แต่คงทำให้คนที่ได้มาเห็นการชุมนุมจับระบำกลางแสงจันทร์นึกฉงนงุนงงสุดหล้ารู้สึกล่องลอยสนุกสนานราวกับอยู่ในความฝัน เธอนึกถึงภาพเขียนเก่าๆ ตามตำนาน นึกเห็นภาพนางฟ้าจับระบำในดงไม้ท่ามกลางแสงจันทร์ เธออยากจะว่านี่เป็นการพลัดมาอยู่ในหมู่เทพธิดายุคใหม่นั่นเทียว

(ตอนหน้า-ลิ้นกับฟัน)

พักในกระท่อมนี้จนกว่าจะถึงรุ่งเช้าด้วยเถิด"

"ไม่ได้ ไปให้พ้น" คนแคระตวาด "ข้าไม่อยากเกี่ยวข้องกับพวกคนจรจัด ไปหาที่พักที่อื่นเถอะไป"

พูดแล้วก็จะถอยกลับเข้าไปในกระท่อม แต่ช่างตัดเสื้อยึดเสื้อของคนแคระไว้แน่น แล้วก็อ้อนวอนแล้วอ้อนวอนเล่าจนกระทั่งคนแคระซึ่งก็ไม่ใช่คนเลวร้ายอะไรนักใจอ่อนยอมให้ช่างตัดเสื้อเข้ามาพักในกระท่อมของตน แล้วยังหาอาหารให้กินและชี้บอกให้ช่างตัดเสื้อพักนอนตรงมุมห้อง

ด้วยความเหนื่อยอ่อน พอได้ที่นอนช่างตัดเสื้อก็นอนหลับอย่างผาสุกจนกระทั่งเช้า และยังไม่ทันที่คิดจะลุกขึ้น ช่างตัดเสื้อก็สะดุ้งสุดตัวด้วยเสียงดังสนั่น มีเสียงร้องเสียงคำรามดังผ่านฝากระท่อมเข้ามา ช่างตัดเสื้อพยายามทำใจกล้าอย่างไม่เคยคิดมาก่อน เมื่อสวมเสื้อแล้วก็รีบถลันออกจากกระท่อมไปดู และก็ได้เห็นวัวดำตัวใหญ่กำลังสู้กับกวางตัวผู้ตัวใหญ่เขางาม การต่อสู้นั้นดุเดือดที่สุด ต่างฝ่ายต่างสู้ด้วยความเคียดแค้นกันและกัน ถึงกับแผ่นดินสะเทือนด้วยแรงกีบย่ำลงไปบนดิน พร้อมทั้งเสียงร้องดังก้องไปในอากาศ สัตว์ทั้งสองสู้กันอยู่นานดูแล้วไม่แน่ใจว่าใครจะเป็นฝ่ายชนะ ในที่สุดกวางได้ที่ใช้เขาที่มแทงคู่ต่อสู้จนวัวดำนั้นล้มจมลงไปกับพื้น ส่งเสียงร้องดังลั่นสนั่นป่า กวางยังกระทืบซ้ำลงไปอีก ๒-๓ ที

ขณะที่ช่างตัดเสื้อกำลังดูการต่อสู้ด้วยความตื่นตระหนก ขนตัวแข็งไม่กระดุกกระดิก กวางก็พุ่งตัวมาโดยแรง จนช่างตัดเสื้อไม่อาจจะหนีได้ทัน กวางเอาเขาช้อนตัวช่างตัดเสื้อขึ้นไปไว้บนเขาของตน กว่าช่างตัดเสื้อจะรวบรวมสติของตนได้ กวางก็ได้วิ่งไปไกลแล้ว ผ่านทุ่งนาป่าเขา ช่างตัดเสื้อยึดเขากวางไว้แน่น พลางทอดอาลัยปล่อยให้ชีวิตเป็นไปตามยถากรรม แต่เท่าที่พอจะจำได้ช่างตัดเสื้อรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังเหาะไป ในที่สุดกวางก็ได้มาหยุดตรงข้างหน้าหน้าผาแห่งหนึ่ง กวางจึงปล่อยให้ช่างตัดเสื้อลงจากเขาของตน ช่างตัดเสื้อรู้สึกเหมือนตัวเองได้ตายไปแล้ว ต้องเสียเวลาอยู่นานกว่าจะได้สติเต็มที่

เมื่อช่างตัดเสื้อมีอาการดีขึ้นแล้วก็เห็นว่ากวางนั้นยืนอยู่ข้างๆ เอาเขากระแทกประตูตรงหน้าผานั้นอย่างแรง จนประตูเปิดออก พอประตูเปิดก็ได้มีเปลวไฟพลุ่งออกมา แล้วก็มีไอน้ำเป็นควันกลุ้มจนบังกวางไม่แลเห็นตัว ช่างตัดเสื้อไม่รู้จะทำอะไรหรือหันหน้าไปทางไหนให้พ้นจากที่แปลกปราศจากผู้คนอย่างนี้ ช่างตัดเสื้ออยากกลับไปยังที่ที่มีคนอยู่ ขณะที่กำลังยืนลังเลไม่รู้จะทำอย่างไรดี ก็ได้มีเสียงดังออกมาจากหน้าผา ร้องบอกว่า

"ไม่ต้องกลัวอะไรหรอก เข้ามาเถอะ ไม่มีอันตรายเกิดขึ้นแก่ท่านหรอก"

ช่างตัดเสื้อลังเลใจอยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้วดูเหมือนมีอำนาจลึกลับมากระตุ้น ช่างตัดเสื้อก็ทำตามเสียงที่บอกมาแต่โดยดี เดินผ่านประตูเหล็กเข้าไปในห้องโถงใหญ่โล่งทั้งเพดาน ผนังและพื้นปูด้วยแผ่นหินขัดมันเป็นเงาวับ หินแต่ละแผ่นตัดเป็นรูปแปลกไม่คุ้นตา ขณะที่กำลังยืนงงมองดูอะไรต่ออะไร และกำลังคิดจะออกไปข้างนอกอยู่แล้ว ก็พอดีได้ยินเสียงบอกมาอีกว่า

"ก้าวลงไปเหยียบก้อนหินที่อยู่ตรงกลางห้อง จะมีโชคลาภยิ่งใหญ่คอยอยู่"

ช่างตัดเสื้อค่อยกล้าขึ้น จึงทำตามคำที่ได้ยิน พอก้าวขาเหยียบลงไปบนก้อนหิน ก้อนหินนั้นก็ค่อยๆ จมลงไป จนกระทั่งก้อนหินนั้นลงมาถึงพื้น ช่างตัดเสื้อมองไปรอบๆ ตัว ก็เห็นว่าตนกำลังอยู่ในห้องโถงใหญ่ อย่างห้องข้างบน แต่ห้องนี้มีอะไรที่ชวนดูมากกว่า คือในช่องผนังมีขวดแก้วใสมีควันสีฟ้าๆหรือแอลกอฮอล์สีต่างๆ ตรงพื้นห้องมีหีบแก้วใบใหญ่ ๒ ใบตั้งหันหน้า

40/51 13 ธ.ค. 51

หากัน พอเห็นเช่นนั้นก็อดอยากรู้ไม่ได้ ช่างตัดเสื้อจึงก้าวเข้าไปดูที่หีบแก้วใบหนึ่ง และเห็นภายในหีบนั้นเป็นตึกสวย เหมือนอย่างคฤหาสน์ที่แวดล้อมด้วยบ้านหลังเล็กๆ มีคอกม้า ฉางข้าว และมีสิ่งสวยๆ งามๆ อีกมาก ทุกอย่างเป็นของเล็กๆที่ทำอย่างประณีตด้วยช่างฝีมือเยี่ยม

ช่างตัดเสื้อดูเพลินและคงจะไม่ได้ละสายตาไปจากหีบแก้วนั้น ถ้าไม่มีเสียงสั่งมาว่า "มองดูไปรอบๆ ห้องซิ ดูหีบแก้วอีกใบหนึ่งที่อยู่ตรงข้ามกันนั่นซิ" เมื่อก้าวไปดูที่หีบแก้วอีกใบหนึ่งนั้น ช่างตัดเสื้อถึงกับตะลึงด้วยความตื่นใจที่เห็นในหีบแก้วนั้นมีหญิงสาวแสนสวยนอนอยู่ นางนอนเหมือนกับนอนหลับ มีผมสีทองยาวห่อหุ้มตัวเหมือนสวมเสื้อคลุมมีราคา ถึงแม้นัยน์ตาจะปิดสนิทแต่ผิวพรรณยังสดใส แลเห็นริบบิ้นผูกผมขยับขึ้นลงตามลมหายใจแสดงว่านางยังมีชีวิตอยู่

ขณะที่ช่างตัดเสื้อมองดูสาวสวยด้วยหัวใจเต้นแรง ทันใดนั้นหญิงสาวก็ลืมตาขึ้น พอแลเห็นชายหนุ่ม หญิงสาวก็ตกใจแกมขันดีอุทานออกมาว่า

"พระเจ้าช่วย เวลาที่จะถูกปลดปล่อยใกล้เข้ามาแล้ว เร็วเข้าเร็วเข้า ช่วยพาข้าออกจากที่คุมขังนี้ที่ซิ เพียงแต่ท่านถอดกลอนตรงฝาหีบนี่เท่านั้น ข้าก็จะพ้นคำสาป"

ได้ยินเช่นนั้นช่างตัดเสื้อมิได้ลังเลใจที่จะทำตามคำขอร้อง พอถอดกลอนออก หญิงสาวก็เปิดฝาหีบแก้ว ก้าวออกมาแล้วรีบไปที่มุมห้อง นำเสื้อที่พอคลุมได้มิดชิดมาคลุมตัว หญิงสาวเดินไปนั่งบนก้อนหิน แล้วขอให้ช่างตัดเสื้อเข้ามาหา หญิงสาวจุมพิตชายหนุ่มช่างตัดเสื้อแสดงไมตรีจิตและขอบคุณ หญิงสาวพูดว่า

"ข้าคอยคนที่จะมาช่วยข้าให้พ้นจากถูกคุมขังเป็นเวลานานแสนนาน สวรรค์ทรงโปรดให้ท่านได้มาช่วยข้า ทำให้ความทุกข์ทรมานได้ยุติลง เมื่อความทุกข์ของข้าสิ้นสุดลง โชคดีของท่านก็จะเริ่มขึ้น ท่านเป็นคู่ที่พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดให้ และเป็นผู้ที่ข้ารักและท่านจะได้รับทรัพย์สมบัติท่วมท้น ท่านจะได้มีชีวิตอย่างรื่นรมย์ไม่มีความยากลำบากแต่อย่างใด แต่ก่อนอื่นนั่งลงฟังข้าเล่าเรื่องตัวข้าเองดีกว่า"

"ข้าเป็นลูกสาวท่านเคานต์ผู้มั่งคั่ง พ่อแม่ข้าตายตั้งแต่ข้ายังเด็กอยู่ ในพินัยกรรมจึงมอบให้พี่ชายเป็นคนเลี้ยงดูข้า เราพี่น้องรักกันมาก และด้วยเหตุที่เรามีความคิดและรสนิยมอย่างเดียวกัน เราจึงตกลงใจว่าเราจะไม่แต่งงาน จะอยู่กันไปอย่างนี้จนสิ้นชีวิต แต่ก็ไม่ใช่ว่าเราจะไม่เกี่ยวข้องกับใคร พวกเพื่อนฝูงและเพื่อนบ้านไปมาหาสู่เยี่ยมเยียนเราบ่อยๆ และเราก็ได้แสดงความเอื้อเฟื้ออย่างเต็มที่แก่ทุกคน ดังนั้นในวันหนึ่ง จึงได้มีชายแปลกหน้าคนหนึ่งมาที่คฤหาสน์ของเรา แล้วแกล้งบอกว่าจะไปต่างเมืองในวันนั้นไม่ทันเสียแล้ว ขออาศัยพักค้างคืนสักคืน เราก็สนองคำขอร้องเขาด้วยอัธยาศัยไมตรี ระหว่างอาหารเย็นวันนั้น ชายคนนั้นได้เล่าเรื่องต่างๆ ทำให้การสนทนาออกรสเป็นที่สุด พี่ชายข้า

ก็เลยเชิญให้เขาพักอยู่กับเราสักสอง-สามวัน เขาทำท่าลังเลอยู่นิดหนึ่ง แล้วก็ยอมตกลง เรานั่งคุยกันจนกว่าจะลุกจากโต๊ะอาหารก็ดึก แล้วก็พาชายแปลกหน้าไปพักที่ห้อง

"ส่วนข้านั้นรู้สึกเหนื่อยเหนื่อย จึงรีบขึ้นเตียงนอน ยังไม่ทันที่จะหลับก็ต้องตกใจตื่น เพราะได้ยินเสียงดนตรีอันไพเราะ ด้วยเหตุที่ข้าไม่รู้ว่าเสียงดนตรีนั้นดังมาจากไหน จึงจะไปเรียกสาวใช้ที่นอนอยู่ห้องติดกัน แต่น่าแปลกเหลือเกินที่ข้ารู้สึกว่าตัวเองพูดไม่ออก มันมีอำนาจลึกลับศาจอะไรไม่รู้มาทับอยู่ที่อก อย่าว่าแต่จะพูดเลย แม้แต่จะเปล่งเสียงสักนิดก็ยังเปล่งไม่ออก ในทันใดนั้น ในแสงสลัวๆของกลางคืนวันนั้น ข้าก็แลเห็นชายแปลกหน้าคนนั้นก้าวเข้ามาในห้องของข้า ทั้งๆที่ห้องนั้นใส่กุญแจอย่างแน่นหนาถึงสองชั้น ชายนั้นเข้ามาใกล้ข้า และพูดว่าตัวเขามีอำนาจวิเศษที่ทำให้มีเสียงดนตรีมาปลุกข้า และถึงห้องจะใส่กุญแจอย่างแน่นหนาก็สะเดาะกุญแจเข้ามาหาข้าได้ พอรู้เช่นนั้น ข้าก็รู้สึกเกลียดชังอำนาจวิเศษของชายนั้นอย่างเหลือล้น จนข้าไม่ยอมตอบว่ากระไร ชายนั้นยืนนิ่งอยู่เป็นครู่ คงคอยว่าจะได้คำตอบเป็นที่พึงพอใจ แต่เพราะว่าข้านิ่งเสีย ชายนั้นก็พูดอย่างโกรธแค้นว่า "ดีละ ข้าจะต้องแก้แค้นและหาทางปราบความหยิ่งผยองของนางให้ได้" พูดแล้วก็ออกจากห้องข้าไป ข้าเลยนอนไม่หลับเลย มางีบหลับเอาตอนใกล้รุ่ง เมื่อตื่นขึ้นก็รีบไปหาพี่ชายเพื่อจะเล่าเรื่องเมื่อคืนให้พี่ฟัง แต่ไม่พบพี่ชายในห้องนอน คนใช้บอกว่าออกไปล่าสัตว์กับชายแปลกหน้านั้นแต่ตรู่

"ข้ารู้สึกทันทีที่เดียวว่านี่ออกจะเป็นลางไม่ดี จึงรีบแต่งตัวโดยรวดเร็วขึ้นขี่ม้าขาวตัวโปรดควบขับไปอย่างรีบด่วนเต็มที่ตรงเข้าไปในป่า มีคนใช้ขี่ม้าติดตามไปด้วยคนหนึ่ง ไปได้ไม่เท่าไร ม้าของคนใช้เกิดสะดุดล้มลงขาหัก ไปด้วยต่อไปไม่ได้ ข้าก็เลยควบม้าต่อไปคนเดียวโดยไม่ยอมหยุด อีกสองสามนาทีต่อมาก็ได้พบชายแปลกหน้าจูงกวางงามตัวหนึ่งตรงเข้ามาหา ข้าก็ถามว่า เอาพี่ข้าไปทิ้งไว้ที่ไหน และไปได้กวางมาอย่างไร ข้ามองดูตากวางนั้นแล้วเห็นมีน้ำตาไหล แทนที่ชายนั้นจะตอบว่ากระไร กลับหัวเราะเสียงดังลั่น

"ได้ยินแล้วข้าโกรธจนตัวสั่น จึงดึงปืนออกมายิง แต่แทนที่ลูกปืนจะถูกอกเจ้าผีร้ายตนนั้นทะลุ กระสุนกลับกระดอนมาถูกหัวม้าข้า ม้าล้มลง ข้าก็เลยหล่นลงมาอยู่กับพื้น เจ้าคนแปลกหน้านั้นตรงมาพูดพึมพำอะไรไม่รู้ ข้าเลยสิ้นสติไปเลย

"พอได้สติฟื้นขึ้นมา ข้าก็แลเห็นตัวเองนอนอยู่ในโลงแก้วในห้องใต้ดินไว้ศพนี้ เจ้าหมอผีมาให้เห็นหน้าสักครั้งหนึ่งหรือสองครั้ง มันบอกว่ามันสาปพี่ชายข้าให้เป็นกวาง ย่อคฤหาสน์และสิ่งประกอบอื่นเก็บไว้ในหีบแก้วอีกใบหนึ่งนั้น ส่วนผู้คนของข้าก็ทำให้กลายเป็นควันอยู่ในขวดแก้ว ถ้าข้าเต็มใจยอมทำตามประสงค์ของมันแล้ว มันจะทำให้ทุกอย่างกลับอยู่ในสภาพเดิมได้โดยง่าย ข้าไม่ตอบมันเหมือนเมื่อครั้งแรก มันก็เลยหายไป ปล่อยให้ข้านอนอยู่ในที่คุมขังหลับสนิท ภาพที่ผ่านเข้ามาในใจข้านั้นมีภาพหนึ่งเป็นภาพที่ปลอบใจข้าว่ามีชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังมาช่วยให้ข้าเป็นอิสระ และพอข้าลืมตาขึ้นในวันนี้ ข้าก็ได้เห็นท่าน และเห็นว่าความฝันของข้าได้เป็นจริงขึ้นมาแล้ว ช่วยข้าทำให้สิ่งที่เห็นในฝันเป็นจริงขึ้นมาทั้งหมดเถิด ก่อนอื่นมาช่วยกันยกหีบแก้วที่เก็บคฤหาสน์ของข้าออกก่อนเถอะ เอาไปไว้ที่หินแผ่นใหญ่ตรงโน้น"

พอสิ่งที่มีน้ำหนักวางลงบนแผ่นหินรวมทั้งหญิงสาวและช่างตัดเสื้อ แผ่นหินนั้นก็ดีดตัวขึ้นผ่านช่องตรงเพดานขึ้นมาบนห้องโถง ซึ่งทำให้ออกไปข้างนอกได้โดยง่าย ถึงตรงนี้หญิงสาวก็เปิดฝาหีบแก้วออก และนำมหัศจรรย์ที่คฤหาสน์และเรือนหลังเล็กๆในบริเวณ ตลอดจนโรงนาขยายใหญ่ขึ้นๆ และโตเท่าขนาดเดิมได้โดยรวดเร็วที่สุด แล้วคนทั้งสองก็กลับลงไปห้องใต้ดินนั้นอีกครั้ง นำขวดแก้วทั้งหมดขึ้นมา ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะเปิดขวดออกทุกขวดก็ได้มีควันสีฟ้าพลุ่งออกมา แล้วก็กลายเป็นคน ซึ่งหญิงสาวจำได้ทุกคนว่าเป็นคนใช้เป็นบริวารของตน

หญิงสาวดีใจอย่างสุดพรรณนา เมื่อพี่ชายที่ถูกสาปเป็นกวาง และได้ฆ่าเจ้าหมอผีที่กลายร่างเป็นวัวดำตายได้ พ้นคำสาปกลายเป็นคนดังเดิม เดินออกมาจากป่า และในวันเดียวกันนั้น ช่างตัดเสื้อผู้โชคดีก็ได้เข้าพิธีแต่งงานกับหญิงสาวสวยชิดท่านเกานต์ผู้มั่งคั่งตามสัญญา

□

ตำนานชาวเวียด

นิทานชาวญวน

ตำนานของชนชาติแถบเอเชียนี้ มักเป็นเรื่องของคนกับนาค ลูกหลานที่สืบเชื้อสายมาจึงเก่งกาจมีฤทธิ์อำนาจ แต่ตำนานของชาวญวนหรือที่เขาเรียกชาวเวียด เป็นเรื่องมังกรกับเทวดานางฟ้าที่เรียก เตียน ดังเรื่องเล่าไว้ต่อไปนี้

เมื่อหลายพันปีล่วงมาแล้วในบ้านเมืองที่เรียกว่า หลิญนาม ยังมีคนตระกูลหนึ่งซึ่งหัวหน้าตระกูลชื่อ ลือกตุก เป็นผู้มีกำลังพลังเข้มแข็งเหนือมนุษย์ ทั้งยังมีอิทธิฤทธิ์สามารถเดินบนน้ำได้เหมือนเดินบนดิน ต่อมาได้เป็นกษัตริย์ทรงนามว่า เจ้ากิญเดื่อง

วันหนึ่งระหว่างที่เจ้ากิญเดื่องเสด็จประพาสทะเลสาบดองดิญได้ทอดพระเนตรเห็นนางลองนูธิดาเจ้ามังกรลองเวื่อง ทั้งสองพึงพอใจกันและกัน และได้อยู่ร่วมกันภายหลังได้ลูกชายออกมาคนหนึ่งมีชื่อว่า ซุงลาม

เมื่อซุงลามเติบโตขึ้นก็ได้แสดงพละกำลังอย่างมหัศจรรย์ คือยกก้อนหินที่ใหญ่ขนาดสองคนโอบไม่รอบ ได้อย่างสบายๆเหมือนดังยกฟาง นอกจากนี้ซุงลามยังได้รับฤทธิ์อำนาจจากบิดาของตนอีก เมื่อได้สืบราชสมบัติจากเจ้ากิญเดื่อง ก็ได้ทรงนามว่า เจ้าหลากลองกวานหรือเจ้ามังกรแห่งเมืองหลาก

ในระหว่างนั้นในเมืองหลิญนามมีแต่ความยุ่งเหยิงปราศจากความสุขสงบ เจ้าหลากลองจึงเสด็จออกเดินทางไปทั่วจากเหนือจดใต้ วันหนึ่งได้ทรงพบปลามีขนาดใหญ่อย่างน่ามหัศจรรย์ในน่านน้ำทางภาคใต้ วัดได้ยาวถึง ๓๐ เตรื่อง (เตรื่องหนึ่ง = ๓๑/๓ เมตร) หางปลาชูตั้งขึ้นเหมือนใบเรือขนาดใหญ่ กล่าวว่าปลาตัวนี้อาจฮุบคนกินทีเดียวได้ตั้งสิบคน เวลาว่ายไปทางไหน คลื่นจะสูงเทียมฟ้า เรือที่เข้าไปในบริเวณนั้นก็อาจถูกคลื่นซัดหายไปได้ พวกชาวเรือพากันกลัวปลาปีศาจนี้ยิ่งนัก เขาว่ากันว่าปลานี้อยู่ในถ้ำซึ่งเป็นทางไปสู่ก้นทะเล ส่วนข้างบนมีช่องเปิดไปสู่ยอดเขาซึ่งเป็นเทือกเขาที่แบ่งเมืองชายฝั่งแม่น้ำออกเป็นสองแดน

เจ้าหลากลองทรงปรารถนาจะให้ผู้คนพลเมืองพ้นจากอันตรายร้ายแรงนี้ จึงได้ทรงสร้างเรือขึ้นลำหนึ่งแข็งแรงยิ่งนัก แคมเรือทั้งสองข้างมีก้อนเหล็กร้อนและคมเจ้าหลากลองทรงแล่นเรือไปถึงที่อยู่ของปลาปีศาจ ครั้นถึงที่หมายก็ยกก้อนเหล็กนั้นขึ้นเหนือเศียร ทรงทำท่าให้ปลาปีศาจหลงเข้าใจผิดว่ากำลังทุ่มคนให้เป็นเหยื่อแก่มัน ทันใดนั้นเจ้าหลากลองก็ทรงทุ่มก้อนเหล็กที่เผาไว้ร้อนๆ ลงไปในปากปลาที่อ้ากว้างอยู่ ปลาทะลึ่งขึ้นสุดตัวด้วยความเจ็บปวด แล้วก็พยายามจะพลิกเรือของเจ้าหลากลอง แต่รวดเร็วปานสายฟ้าแลบ เจ้าหลากลองทรงใช้ดาบฟันปลาปีศาจนั้นออกเป็น ๓ ท่อน

ขณะนั้นเองหัวของปลาปีศาจได้กลายเป็นปลาที่มีหัวเป็นหมา เจ้าหลากลองทรงรีบทำเชือกมัดผู้ทะเลไว้ ไม่ให้ปลานี้เข้ามาใกล้ได้ พอได้โอกาสก็ทรงตัดปลาหัวหมาโยนไปที่ภูเขา ภูเขานั้นจึงมีชื่อว่า

40/58 ๑๐ มี.ค. 31

เกาเดาซอน ซึ่งหมายว่าภูเขาหัวหมา ส่วนตัวปลานั้นน้ำซัดไปติดที่เมืองมานเกา ส่วนหางนั้นเจ้าหลากลองได้ลอกออกและยังห่อหุ้มเกาะบากลองวี ซึ่งหมายว่าหางมังกรขาวอันเป็นเกาะอยู่ตรงศูนย์กลางทะเล

เมื่อปลาบีศาจถูกประหารไปแล้ว ดินแดนแถบนั้นก็ปลอดจากภัยอันตรายทางทะเล ต่อจากนั้นเจ้าหลากลองก็ได้เสด็จต่อไปจนถึงลองเบียน เพราะมีงานสำคัญรออยู่ที่นั่น งานนั้นก็คือ ปราบหมาจิ้งจอกเก้าหาง

หมาจิ้งจอกเก้าหางนี้กล่าวกันว่ามีอายุยืนกว่าพันปี ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำมืดเชิงเขาแห่งหนึ่งทางตะวันตกของเมือง เจ้าหมาจิ้งจอกนี้ร้ายตรงที่จำแลงร่างเป็นคนได้ และมักจะเดินปะปนไปกับฝูงชน พอได้โอกาสก็ลักเอาหญิงสาวไปยังถ้ำของตน ผู้คนที่อยู่ในดินแดนเหยียดยาวจากลองเบียนไปถึงภูเขาตานเวียนทุกครอบครัวต้องเสียค่าบ่วยการเป็นบรรณาการแก่เจ้าตัวร้ายนี้ ชาวบ้านชาวเมืองต่างอยู่ด้วยความหวาดหวั่น มีคนเป็นอันมากที่ทิ้งบ้านช่องเรือกสวนไร่นาไปอยู่ที่อื่น ไม่ว่าไปที่ไหนก็ได้นำเอาเจ้าของบ้านเรือนตนไปด้วย เจ้าหลากลองทรงสงสารคนเหล่านั้นเป็นอันมาก จึงได้ทรงตกลงใจจะกวาดล้างเจ้าสัตว์ร้ายนี้ไปให้ได้

เจ้าหลากลองทรงถือดาบเสด็จไปยังปากถ้ำ พอหมาจิ้งจอกเก้าหางแลเห็นศัตรูก็โผนเข้าใส่ แต่เจ้าหลากลองทรงใช้อิทธิฤทธิ์เรียกลม เรียกฝนเรียกพายุให้มาช่วย เจ้าหลากลองได้ต่อสู้กับหมาจิ้งจอกเก้าหางอยู่ตลอด ๓ วัน ๓ คืน เจ้าสัตว์ร้ายสู้จนอ่อนแรงจึงพยายามจะหนี แต่หนีไปไม่รอด เพราะเจ้าหลากลองไล่ตามทันและตัดหัวออกได้ ปรากฏร่างหมาจิ้งจอกเก้าหางฟุบอยู่ตรงแทบพระบาทของเจ้าหลากลอง

เจ้าหลากลองเสด็จเข้าไปในถ้ำทรงจัดการปล่อยผู้คนที่ถูกจับมาคุมขังไว้ ต่อจากนั้นก็ได้ทรงเรียกน้ำให้มาทำลายล้างถ้ำที่อยู่ของหมา

จิ้งจอกเก้าหาง แม่น้ำไหลแรงไม่ผิดสายน้ำตก ซัดไปถึงภูเขา ส่วนลมหมุนก็ทำให้เกิดเป็นเหมือนเหวลึก คนในสมัยนั้นจึงเรียกที่ตรงนั้นว่า "ทะเลร่างหมาจิ้งจอก" บัดจุบันเรียกว่า ไตหอ ซึ่งหมายว่าทะเล-สาบตะวันตก

ผู้คนที่ถูกปล่อยออกมาจากที่คุมขังก็ได้กลับไปบ้าน ไปทำไร่ไถนาใหม่อีก ความสงบสุขได้เกิดขึ้นตลอดดินแดนแถบนั้น เจ้าหลากลองเสด็จผ่านป่าผ่านภูเขาไปถึงถนนใหญ่ และวันหนึ่งก็ได้เสด็จมาถึงพงเจ้า

ปรากฏว่าที่ดินแดนแห่งนั้นมีต้นไม้เก่าแก่อยู่ต้นหนึ่ง ชื่อเจียนด้าน สูงเป็นพันๆเตรือง (๑ เตรือง=๓ ๑/๓ เมตร) ใบอันร่มครึ้มมาแต่เดิมเกิดเหี่ยวเฉาลง ได้ความว่าเป็นเพราะมีบีศาจร้ายมาสิงอยู่ ผู้คนเลยเรียกต้นไม้นี้ว่าต้นไม้บีศาจแห่งป่า เจ้าบีศาจนี้ได้หลอกลวงผู้คนด้วยลักษณะต่างๆ จำแลงร่างได้หลายอย่าง ทั้งยังทำที่อยู่ให้น่าทึ่งเพื่อล่อเหยื่อแล้วก็ขย้ากินเสีย เสียงร้องครวญครางในป่าได้ยินอยู่เสมอ

เจ้าหลากลองทรงทราบเช่นนั้นก็ต้องเสด็จไปปราบเจ้าบีศาจร้ายนี้ เจ้าหลากลองลอบเสด็จไปด้อมๆ มองๆตามต้นไม้แต่ละต้นทั้งกลางวันกลางคืนเพื่อหาบีศาจนี้ นับเป็นความยากลำบากอย่างใหญ่หลวงกว่าจะได้พบตัวบีศาจในที่สุด

การต่อสู้ระหว่างคนกับบีศาจดำเนินไปนับตั้งร้อยวันร้อยคืน ต้นไม้เป็นพันๆต้น ถอนรากล้มระเนระนาด ก้อนหินแตกทำลายจนนับไม่ถ้วน ท้องฟ้ากลุ้มไปด้วยฝุ่น และในที่สุดบีศาจก็ได้หายไปจากดินแดนนั้น โดยมิได้ยอมแพ้ เจ้าหลากลองก็ได้ให้ผู้คนตีฆ้องตีกลองและเครื่องดนตรีอื่นๆ ให้มีเสียงดังหูดับตับไหม้ จนบีศาจร้ายทนอยู่ไม่ได้ต้องหนีไปอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งเชื่อกันว่ายังคงอยู่ที่นั่น ผู้คนที่พากันสำนึกในพระคุณของเจ้าหลากลอง ก็ได้ช่วยกันสร้างป้อมขึ้นไว้บนยอดเขาสูง แต่เจ้าหลากลองไม่ค่อยได้ประทับ ณ ที่นั้น มัก

40/52 ๔๐ ๕๐ 31

จะเสด็จไปประทับยังวังของมารดาใต้ท้องทะเล แต่ก็ได้ตรัสสั่งแก่ประชาชนว่าถ้ามีภัยอันตรายใดๆมาคุกคามอีก ก็ให้แจ้งพระองค์ทราบจะเสด็จมาช่วย

ในขณะนั้นเองได้มีหัวหน้าคนทางเหนือชื่อแดลายได้ยกทัพมาบุกดินแดนทางใต้ แดลายมีลูกสาวติดตามมาด้วย ลูกสาวแดลายชื่ออาวกอ อาวกอเป็นสาวสวยอย่างประหลาด เมื่อได้มาพบเห็นดินแดนอันสวยงามบริบูรณ์ด้วยสัตว์และพืชของหลิญนาม แดลายก็ตื่นตาตื่นใจ จึงให้คนของตนจัดการสร้างบ้อมไว้บ้อมหนึ่งหมายใจว่าจะตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่นตลอดไป ผู้คนที่อยู่ที่นั่นถูกเกณฑ์ให้ทำงานนี้ด้วย ครั้นทำงานไปนานๆ ทนทำงานหนักต่อไปไม่ไหว จึงชวนกันหันหน้าไปทางทิศใต้ร้องทุกข์แก่เจ้าหลากลองว่า

"ข้าแต่พ่อเจ้า ทำไมไม่เสด็จมาช่วยพวกเราบ้าง"

ชั่วพริบตาเดียว เจ้าหลากลองก็ปรากฏอยู่ณที่นั้นแล้ว เมื่อทรงฟังเรื่องราวร้องทุกข์จากประชาชนเช่นนั้นแล้ว เจ้าหลากลองก็ได้จำแลงร่างเป็นชายหนุ่มรูปงามตรงไปยังบ้อมของผู้บุกรุก ขณะนั้นแดลายไม่ได้อยู่ที่นั้น คงอยู่แต่สาวสวยอย่างประหลาดแวดล้อมด้วยคนใช้และทหาร หญิงสาวนั้นคืออาวกอ

เมื่ออาวกอได้เห็นชายหนุ่มที่มีลักษณะเด่นเป็นสง่าอย่างเจ้าหลากลอง ก็หลงรักทันที ได้ขอให้ชายหนุ่มพาตนไป เจ้าหลากลองก็ได้พาหญิงสาวไปยังบ้อมของตนบนภูเขา ครั้นเมื่อแดลายกลับมาไม่เห็นลูกสาว ก็ได้ส่งทหารให้ค้นหาตัว แต่เจ้าหลากลองได้ใช้อิทธิฤทธิ์ทำให้เกิดมีสัตว์ร้ายเป็นพันๆมากั้นขวางทางและทำร้ายทหารเหล่านั้น แดลายและทหารทั้งหลายต่างตกใจกลัวจึงได้อพยพโยกย้ายกลับไปทางเหนือบ้านเดิมของตน

อาวกอได้อยู่กับเจ้าหลากลองจนตั้งครรภ์ เมื่อถึงคราวคลอดได้คลอดออกมาเป็นไข่ ๑๐๐ ฟอง ๗ วันต่อมาไข่แต่ละฟองได้แตกออกกลายเป็นเด็กผู้ชาย ฟองละคน ไข่ ๑๐๐ ฟอง ก็ได้กลายเป็นเด็กผู้ชาย ๑๐๐คน เด็กทั้ง ๑๐๐ เติบโตโดยรวดเร็วอย่างผิดปรกติธรรมดา จนไม่ช้าก็กลายเป็นชายหนุ่มรูปงามทั้งยังมีสติปัญญาและพละกำลังเหนือคนอื่นๆที่รุ่นราวคราวเดียวกัน

เจ้าหลากลองกับอาวกอได้อยู่ร่วมกันได้ ๑๒ ปีด้วยความรักสมัครสมานกันอย่างดีที่สุด แต่เจ้าหลากลองก็มักจะคิดถึงวังใต้ทะเลอยู่เสมอ วันหนึ่งจึงลาเมียและลูก กลายร่างเป็นมังกรลงไปในทะเล อาวกออยากพาลูกติดตามไปด้วยแต่บินไม่ได้ จึงจำต้องกลับไปยังภูเขาดังเดิมด้วยความเศร้าเสียใจ

วันคืนล่วงไป ทั้งอาวกอและลูกต่างเศร้าโศกทุกข์ร้อนเพราะไม่ได้ข่าวจากเจ้าหลากลองอีกเลย วันหนึ่งเมื่ออาวกอทนคิดถึงไม่ไหวก็ได้ขึ้นไปยืนบนยอดเขาหันหน้าไปทางทิศใต้ แล้วร้องว่า "เจ้าหลากลอง ทำไมไม่กลับบ้านบ้างเลย"

ทันใดนั้นเจ้าหลากลองก็ได้มาปรากฏร่างอยู่ข้างๆแล้ว อาวกอก็ได้ตัดพ้อว่า

"ข้าเป็นคนที่อยู่บนภูเขาสูงและถ้ำใหญ่ เมื่อคลอดลูกมาตั้ง ๑๐๐ คน ก็หวังว่าจะได้อยู่กับท่านตลอดไปด้วยความรักร่วมใจกัน แต่ท่านก็ยังทิ้งเราไป ไม่นึกถึงว่าเมียและลูกจะเดือดเนื้อร้อนใจอย่างไรบ้าง"

เจ้าหลากลองตรัสตอบว่า

"ข้ามีเชื้อชาติเป็นมังกร ส่วนนางก็เป็นพวกเทวดานางฟ้า เราอยู่ร่วมกันตลอดไปไม่ได้หรอก เราต้องแยกกันอยู่ ข้าจะแบ่งลูก ๕๐ คนไปอยู่ยังดินแดนใต้ทะเลกับข้า ส่วนนางก็เอาลูกอีก ๕๐ คนไปอยู่ยังแดนภูเขาและป่าดง เราจะแยกบ้านเมืองกันปกครองอย่างดีที่สุดที่เราจะทำได้ คนอยู่ที่สูงและคนอยู่บริเวณทะเลจะช่วยเหลือกันและกัน และจะไม่เหินห่างจากกัน"

พูดแล้วก็แยกจากกันไป

เด็กทั้ง ๑๐๐ คนได้กลายมาเป็นบรรพบุรุษของชาวเวียด คนที่อายุมากที่สุดที่อยู่ในพงเจ้าได้รับยกย่องเป็นกษัตริย์เรียกว่า ฮุงเวือง (กษัตริย์ฮุง) ฮุงเวืองได้แบ่งบ้านเมืองออกเป็น ๑๕ เขต แต่ละเขตเป็นที่อยู่ของคนแต่ละเผ่า และได้มีกษัตริย์สืบต่อกันมาถึง ๑๕ ชั่ว

ที่เล่ามาแต่ต้นถือเป็นความเชื่อของชาวญวนที่ว่าบรรพบุรุษของชาวเวียดสืบเชื้อสายมาจากมังกรและเตียนซึ่งเป็นเทวดานางฟ้า กล่าวว่ามีโบสถ์สร้างที่ฝั่งซ้ายของแม่น้ำแดงเพื่อเป็นอนุสรณ์ถึงกษัตริย์ฮุงในเขตดั้งเดิมของพูโท แต่ละปีจะมีงานฉลองในเดือนสาม ๑๐ ค่ำ เรียกว่าวันแห่งบรรพบุรุษ มีผู้จาริกแสวงบุญเป็นพันๆจากทุกแห่งของประเทศมายังสถานที่แห่งนี้ □

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

สร้างโลก

นิทานชาวอินเดียนแดง

เรื่องสร้างโลกเป็นคติความเชื่อที่ต่างกันไปตามท้องถิ่น แต่ละถิ่นยังอาจจะเล่าต่างกันตามเผ่าอีกด้วย เรื่องที่เล่านี้เป็นคติความเชื่อของชาวอินเดียนแดงเผ่าไชแอนอลิซ มาริอีอตกับคาโรล เค รัคลิน เล่าตามคำบอกเล่าของแมร์ ลิตเติลแบร์ อิงกานิช เรื่องเล่าว่า

แต่ดั้งเดิม โลกเรานี้ไม่มีอะไร มาเฮโอ เจ้าแห่งสิ่งทั้งปวงก็อยู่ในความว่างเปล่า เมื่อมองไปรอบๆ ก็ไม่แลเห็นอะไร เมื่อฟังดู ก็ไม่ได้ยินเสียงอะไร คงมีแต่เจ้ามาเฮโอแต่ผู้เดียวในความว่างเปล่าไม่มีอะไรนั้น

แต่ด้วยเหตุที่เจ้ามาเฮโอมีฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่ จึงไม่รู้สึกโดดเดี่ยวหรือเปล่าเปลี่ยวแต่อย่างใด เจ้ามาเฮโอสถิตอยู่ในจักรวาลที่เคลื่อนไปในความไม่มีอะไรในเวลาอันไม่มีที่สิ้นสุด เจ้ามาเฮโอมารู้สึกว่าควรจะนำฤทธิ์อำนาจมาใช้เสียบ้าง โดยเฉพาะนำมาสร้างโลกและสร้างคนอยู่ในโลก ถ้าหากอำนาจที่ตนมีไม่นำมาใช้สร้างโลกและสร้างคนแล้วจะมีไว้เพื่อประโยชน์อะไร ด้วยเหตุนี้เจ้ามาเฮโอจึงใช้ฤทธิ์อำนาจของตนสร้างน้ำขึ้นมาก่อน เป็นน้ำเวิ้งว้างเหมือนทะเลสาบ แต่ทว่าน้ำนั้นมีรสเค็ม

นอกจากน้ำเค็มนี้แล้ว เจ้ามาเฮโอรู้ดีว่าตนอาจทำให้สิ่งที่เคยมีชีวิตทั้งปวง กลับมีชีวิตขึ้นมาได้อีก ตัวทะเลสาบนั้นถ้าเจ้ามาเฮโอบันดาลก็จะกลายเป็นสิ่งมีชีวิตขึ้นมาได้ในความมืดของความไม่มีอะไร เจ้ามาเฮโอรู้สึกความอุ่นของน้ำได้และเมื่อน้ำมาแตะที่ริมฝีปากก็รู้รสเค็มของน้ำนั้นได้ดี

"มีน้ำแล้ว ก็ต้องมีสิ่งมีชีวิตในน้ำด้วยซี" เจ้ามาเฮโอสั่งฤทธิ์อำนาจของตน และก็เป็นไปตามนั้น ตอนแรกก็ได้มีปลาอยู่ในน้ำลึก แล้วก็มีกุ้งมีหอยชนิดต่างๆ อยู่ในโคลนบ้าง อยู่บนทรายบ้าง นอกจากนี้จะต้องมีสัตว์ที่อยู่บนน้ำบ้าง จึงได้สร้างห่านขาว เป็ดป่า นกเป็ดน้ำ นกนางนวล และนกกินปลาอื่นๆ ซึ่งล้วนแต่ว่ายไปในน้ำบ้าง เจ้ามาเฮโอได้ยินเสียงสัตว์เหล่านี้กระพือปีกบ้าง ย่ำไปในน้ำบ้าง ทั้งๆ ที่มีดไปทั่วทุกแห่งหนเช่นนั้น

41/2 3 ม.ค. 31

ได้ยินแต่เสียงยังไม่เป็นที่พอใจเจ้ามาเฮโอก็คิดว่า ควรจะได้เห็นสิ่งที่ตนสร้างขึ้นมาเอง เมื่อคิดเช่นนั้นแล้ว ก็เป็นไปตามนั้น คือได้มีแสงสว่างเรืองขึ้นมาแล้วค่อย ๆ แผ่กว้างออก ตอนแรกเป็นสีขาวทางตะวันออก ต่อมาก็เป็นสีทองเข้มขึ้น ๆ และแผ่ไปจนเต็มท้องฟ้าแล้วยังขยายไปจนถึงขอบฟ้า เจ้ามาเฮโอจ้องมองดูแสงสว่างแล้วก็ได้เห็นนก เห็นปลา เห็นบรรดาหอย แม้อยู่ถึงก้นทะเลสาบ แสงสว่างก็ส่องให้เห็นได้ เห็นแล้วเจ้ามาเฮโอก็ชื่นใจเพราะว่าช่างสวยอะไรอย่างนั้น

ท่านขาวได้ว่ายน้ำตรงไปยังที่ที่คิดว่าเจ้ามาเฮโอสถิตอยู่ตรงที่ว่างเหนือทะเลสาบ เสียงท่านขาวร้องลั่นว่า

"ข้าแต่ท่านเจ้ามาเฮโอ ท่านอยู่ที่ไหนข้ามองไม่เห็น แต่ข้าก็รู้ว่าท่านต้องมีตัวตนอยู่ จริงนะ ข้าไม่เห็นท่าน ข้าไม่รู้ว่าท่านอยู่ที่ไหน แต่ข้ารู้ว่าท่านสถิตอยู่ทุกหนทุกแห่ง โปรดฟังข้าหน่อยเถอะ ท่านเจ้ามาเฮโอ น้ำตรงนี้ที่ท่านสร้างให้พวกเราอยู่นั้นน่ะ ก็ดีอยู่หรอก แต่พวกท่านและนกหากินในน้ำอย่างเราไม่เหมือนปลา บางทีเราก็เบื่อว่ายน้ำ บางทีเราก็อยากจะออกไปพ้นน้ำบ้าง"

"ถ้าอย่างนั้นก็บินไปซิ" พูดแล้วเจ้ามาเฮโอก็โบกมือ ทั้งท่านขาวทั้งนกก็เริ่มรู้จักบิน แรกๆก็บินเรี่ยๆไปตามผิวน้ำในทะเลสาบ จนได้ที่จึงบินโผขึ้นบนท้องฟ้า จนท้องฟ้าดูมืดไปเลยทีเดียว

"ปีกนกเหล่านี้ต้องแสงแล้วดูสวยจริงนะ" เจ้ามาเฮโอพูดออกมาขณะที่ฝูงนกบินเลี้ยวหันกลับ เห็นเป็นลวดลายอันมีชีวิตประอยู่บนท้องฟ้า

นกกินปลาพวกที่เรียกลูน เป็นตัวแรกที่หล่นกลับลงมาบนผิวน้ำ นกลูนเหลียวไปดูรอบๆแล้วเอ่ยปากพูดแก่เจ้ามาเฮโอ เพราะรู้ว่าเจ้ามาเฮโออยู่ใกล้ๆนั่นเอง

"ท่านเจ้ามาเฮโอ ท่านสร้างท้องฟ้า สร้างแสงสว่างให้เราได้บินไปบนฟ้า แล้วท่านก็ได้สร้างน้ำให้เราได้มีที่ว่ายน้ำได้ ซึ่งก็นับว่าดีมากแล้ว และถ้าเราจะขออะไรอีกก็ดูจะเป็นการไม่สำนึกในพระคุณของท่าน แต่เราก็ยังอยากขอ คือเมื่อเราเบื่อว่ายน้ำ เบื่อบิน เราก็อยากจะได้ที่แห้งๆให้เราได้เดินและได้พักผ่อนบ้าง ช่วยหาที่ให้เราได้สร้างรังของเราด้วยเถิด ท่านเจ้ามาเฮโอ"

"ก็ได้ แต่จะทำที่อย่างนั้น ข้าต้องอาศัยพวกเจ้าทั้งหมดช่วยด้วย ตัวข้าเอง ข้าได้สร้างขึ้นมาได้ ๔ อย่างแล้ว คือสร้างน้ำ สร้างแสงสว่าง สร้างท้องฟ้าอากาศ และก็ได้สร้างสิ่งมีชีวิตที่อยู่ในน้ำ ส่วนที่จะให้ข้าสร้างอะไรต่อไปอีกนั้น พวกเจ้าต้องช่วยข้า ข้ามีฤทธิ์อำนาจจะสร้างได้เพียง ๔ อย่างนี้เท่านั้นละ"

"จะให้เราช่วยอะไรเล่าท่านเจ้ามาเฮโอ" บรรดาสัตว์ในน้ำร้องขึ้น "เราพร้อมจะทำตามท่านสั่งอยู่แล้ว

"ให้เจ้าพวกตัวใหญ่กว่าเพื่อนและบินได้เร็วกว่าเพื่อนไปหาแผ่นดินดูก่อนซิ" พูดแล้วก็กวักมือเรียกท่านให้มาหา

"ข้าพร้อมแล้ว" ท่านพูดแล้วก็ว่ายไปตามท้องน้ำจนกระทั่งเห็นน้ำแตกเป็นทางขาวอยู่ข้างหลัง ไม่

ช้าก็กลายเป็นจุดขาวๆเมื่อโผขึ้นบนฟ้า ห่านขาวบินสูงขึ้นๆจนเห็นเป็นจุดดำๆเล็กๆอยู่ในแสงสว่าง ต่อจากนั้นห่านขาวก็หันกลับ บึกหัวดิ่งลงอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าลูกธนูเสียอีก พอถึงน้ำห่านขาวก็ดำลงไปในน้ำ ใช้ปากแทงผิวน้ำลงไปราวกับพุ่งด้วยหอก ห่านขาวหายลงไปตั้งนาน เจ้ามาเฮโอนับ ๕๐๐ ครั้งถึง ๕ หน ก่อนที่ห่านขาวจะขึ้นมาสู่ผิวน้ำ ลอยพ้องอยู่และเผยอปากหายใจ เจ้ามาเฮโอเห็นเช่นนั้นก็ถามว่า

"เจ้าเอาอะไรมาให้เรานะ"

ห่านขาวได้ยินเช่นนั้นก็ถอนใจเศร้าๆแล้วตอบว่า "ไม่มีเลย ไม่ได้นำอะไรกลับขึ้นมาเลย" ต่อจากนั้นนกลูนก็ทำตามห่านขาว เบ็ดบ่าก็ทำตาม แต่แต่ละตัวก็โผล่ขึ้นมาเหนือน้ำอย่างอ่อนระโหย แล้วตอบอย่างเพลียๆว่า "ไม่มีอะไร ไม่ได้อะไรมาเลย"

ในที่สุดก็มาถึงนกเบ็ดน้ำตัวน้อยจำพวกที่เรียกคู้ตได้ว่ายข้ามน้ำไปอย่างเงียบๆ จุ่มหัวลงไปจับปลาตัวเล็กๆแล้วก็สะบัดน้ำที่ติดที่หัวทุกครั้งที่เงยหัวขึ้น นกเบ็ดน้ำตัวน้อยพูดแก่เจ้ามาเฮโอด้วยเสียงเบาๆว่า

"ท่านเจ้ามาเฮโอ เวลาที่ข้าจุ่มหัวลงไปใต้น้ำ ข้ารู้สึกเหมือนว่าข้าเห็นอะไรอย่างหนึ่งที่นั่นอยู่ตรงข้างล่าง ข้าจะลองว่ายลงไปให้ถึงตรงนั้น ได้หรือไม่ยังไม่รู้ ข้าบินก็ไม่ได้ ดำอย่างพวกพี่ๆน้องๆก็ไม่ได้ ได้แต่ว่ายน้ำเท่านั้น แต่ข้าจะว่ายลงไปอย่างดีที่สุดที่ข้าจะทำได้ข้ารู้ว่าจะทำอย่างไรถึงจะลงไปให้ลึกเท่าที่จะทำได้ ขอให้ข้าได้ลองดูหน่อยเถิด ท่านเจ้ามาเฮโอ"

"เจ้าหนูน้อย ไม่มีใครทำอะไรได้เกินกว่าความสามารถของตัวหรอก ข้าขอให้พวกที่อาศัยอยู่ในน้ำและบนน้ำช่วยเหลือข้า เพราะฉะนั้นเจ้าอยากจะลองก็ลองได้แน่นอน บางทีว่ายน้ำอาจจะดีกว่าดำน้ำ เจ้าลองซี เจ้าหนู แล้วดูซิว่าเจ้าจะทำอะไรได้บ้าง"

"ขอบคุณท่านเจ้ามาเฮโอ" นกตัวน้อยพูดแล้วก็จุ่มหัวลงไปใต้น้ำ แล้วก็ว่ายลงไป ลงไปจนกระทั่งแลไม่เห็นตัว

นกเบ็ดน้ำหายลงไปเป็นเวลานาน นานโขทีเดียว แต่หลังจากนั้นเจ้ามาเฮโอกับนกอื่นๆก็แลเห็นจุดดำเล็กๆที่อยู่ใต้ผิวน้ำ ค่อยๆขึ้นมา ไม่ช้าจุดนั้นก็ปรากฏเป็นรูปร่างขึ้น ร่างนั้นค่อยๆขึ้นมา ขึ้นมาจนในที่สุดเจ้ามาเฮโอกับบรรดานกทั้งหลายแน่ใจได้ว่าร่างนั้นเป็นร่างของนกเบ็ดน้ำคู้ตนั่นเอง นกเบ็ดน้ำตัวน้อยว่ายขึ้นมาจากก้นทะเลสาบน้ำเค็มนั้น

เมื่อขึ้นถึงผิวน้ำ นกเบ็ดน้ำก็เงยหัวและยื่นปากไปรับแสงสว่าง แต่ก็ยังมิได้อ้าปาก จนกระทั่งเจ้ามาเฮโอพูดว่า "ไหน เอามาดูซิว่าเจ้าเอาอะไรมาให้ข้า" นกเบ็ดน้ำจึงได้อ้าปาก และโคลนก้อนเล็กๆได้หล่นออกมาจากปากลงไปในมือของเจ้ามาเฮโอ

"เออ ขอบใจนะ เจ้าหนูน้อย ขอให้สิ่งที่เจ้านำมาให้ ได้คุ้มครองป้องกันตัวเจ้า"

และก็เป็นจริงดังนั้น เนื้อของนกเบ็ดน้ำชนิดคู้ตนี้มีกลิ่นโคลน ไม่ว่าคนว่าสัตว์ไม่มีใครยอมกินเนื้อนกชนิดนี้ ทั้งนี้นอกจากจะไม่มีอะไรกินจริงๆเท่านั้น

เจ้ามาเฮโอเอาโคลนในมือมาคลึง โคลนนั้นค่อยใหญ่ขึ้นๆ จนเกินกว่าเจ้ามาเฮโอจะถืออยู่ได้ เจ้ามาเฮโอก็มองไปรอบๆ เพื่อจะเอาโคลนนั้นวางลง แต่ก็ไม่เห็นที่ไหน เพราะทุกแห่งรอบๆตัวมีแต่น้ำกับอากาศ ในที่สุดเจ้ามาเฮโอก็ได้ร้องเรียกว่า

"นี่แน่ะ พวกเจ้าทั้งหลาย เจ้าต้องช่วยข้าอีกหน่อย คือข้าจะต้องเอาโคลนก้อนนี้วางไว้ที่ไหนสักแห่ง พวกเจ้าตัวใดตัวหนึ่งต้องให้ข้าเอาก้อนโคลนนี้วางบนหลัง"

ทั้งปลาและสัตว์น้ำทั้งหลายต่างก็พากันว่ายมาหาเจ้ามาเฮโอ เจ้ามาเฮโอก็พยายามหาสัตว์ตัวไหนที่เหมาะเจาะพอจะเอาโคลนวางบนหลังได้ พวกกุ้งพวกหอยนั้นก็ตัวเล็กไป แม้ว่าหลังจะแข็งแรงก็จริงอยู่ แล้วก็ยังอยู่ในน้ำลึกเกินไปด้วย หลังปลาริ้นก็แคบเกินไป แล้วยังมีครีบหลังโผล่ขึ้นมาอีกด้วย โคลนถูกเข้าก็จะแตกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ในที่สุดเหลืออยู่อีกตัวเดียวนั่นก็คือเต่า เจ้ามาเฮโอถามดูว่า

"ว่าอย่างไร ย่าเต่า ย่าจะช่วยข้าได้ไหม"

"ข้าแก่แล้ว แล้วก็เชื่องช้า แต่ข้าก็จะลองดู" เต่าตอบ แล้วก็ว่ายน้ำมาหาเจ้ามาเฮโอ เจ้ามาเฮโอก็นำโคลนโปะลงบนหลังเต่า จนกลายเป็นภูเขาขึ้นมา ภูเขางอกออกๆจากใต้มือของเจ้ามาเฮโอ แล้วก็แผ่ออก

41/2 31 ม.ค. 31

ขยายออก จนกระทั่งย่าเต่าจมหายไป มองไม่เห็นตัว

"เพี้ยง ขอให้แผ่นดินเป็นเหมือนย่าของเรา และขอให้ย่าผู้จะต้องแบกโลกไว้เป็นสิ่งมีชีวิตชนิดเดียวที่อยู่ได้สบายทั้งข้างในน้ำ ในดิน หรือเหนือดิน และเป็นสัตว์ชนิดเดียวที่จะไปไหนมาไหนได้ทั้งว่ายน้ำไปหรือเดินไปตามใจชอบ"

และเต่าก็ได้เป็นเช่นนั้น สืบทอดมาจนถึงลูกหลาน เต่าต้องคลานไปช้าๆ เพราะต้องแบกน้ำหนักโลกไว้ทั้งโลก แล้วยังคนอยู่ในโลกอีกเล่า

เมื่อมีโลก โลกก็ดีเช่นเดียวกับน้ำ แต่ดูไปดูมา พื้นดินนี้ก็ว่างเปล่าไม่มีอะไร เจ้ามาเฮโอจึงพูดขึ้นว่า

"ย่าแผ่นดินของเราก็เหมือนผู้หญิง ควรจะมีลูกเต้าพืชพรรณช่วยให้ย่ามีชีวิตงอกงามขึ้นด้วยเถิด"

พอกล่าวจบก็มีต้นไม้ต้นหญ้างอกขึ้นมาบนแผ่นดินกลายเป็นผมของย่า ดอกไม้ก็กลายเป็นเครื่องประดับ ผลไม้และเมล็ดพืชก็เป็นของขวัญที่แผ่นดินได้มอบคืนให้แก่เจ้ามาเฮโอ บรรดานกก็ได้มาเกาะยามเหนื่อยล้า ปลาก็ได้ว่ายมาชิดใกล้ เจ้ามาเฮโอมองดูนางแผ่นดินแล้วก็เห็นว่านางสวยมากจริงๆ เป็นสิ่งสวยที่สุดที่ได้สร้างขึ้นมา แต่แล้วก็คิดต่อไปว่า 'คนสวยๆอย่างนี้ไม่น่าจะอยู่แต่ลำพัง เอาเถอะข้าจะให้อะไรแก่นางเอง นางจะได้รู้ว่าข้าอยู่ใกล้นางและข้าก็รักนางด้วย'

เจ้ามาเฮโอเอามือคลำไปที่ตัวข้างขวาแล้วก็ดึงกระดูกซี่โครงมาท่อนหนึ่ง หายใจรดไปบนกระดูกนั้น แล้วค่อยๆวางลงบนอกของนางแผ่นดิน ไม่ช้ากระดูกนั้นก็กระตุกกระดิกและเคลื่อนไหว ต่อจากนั้นก็ตั้งขึ้นแล้วก็เดิน นับเป็นมนุษย์คนแรกที่เกิดขึ้นมาในโลก เห็นแล้วเจ้ามาเฮโอก็มาคิดต่อไปว่า

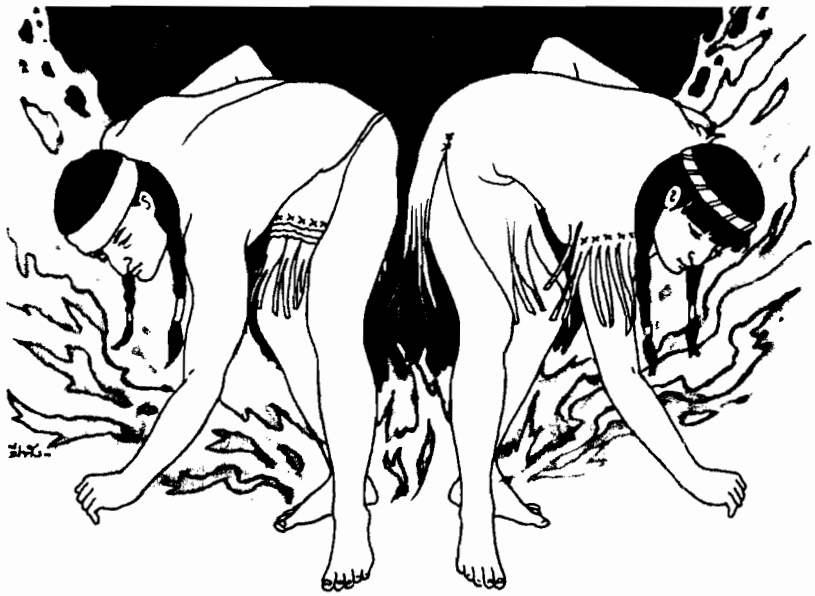

"เจ้าคนนี้จะต้องอยู่แต่ลำพังกับย่าแผ่นดิน เหมือนกับข้าที่ครั้งหนึ่งเคยอยู่กับความว่างเปล่า ใครที่อยู่โดดเดี่ยวแต่ผู้เดียวก็ย่อมไม่ดีทั้งนั้น"

ดังนั้นเจ้ามาเฮโอ จึงได้สร้างผู้หญิงขึ้นมาจากกระดูกซี่โครงข้างซ้ายให้เป็นคู่กับผู้ชาย เป็นอันว่าได้มีมนุษย์เกิดขึ้น ๒ คนบนย่าแผ่นดิน คนทั้งสองอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข เจ้ามาเฮโอดูแล้วก็มีความสุขไปด้วย

ต่อมาอีกปีหนึ่งถึงฤดูใบไม้ผลิ ลูกคนแรกของคนทั้งสองก็ได้เกิดมาในโลกและคนต่อๆมาก็ได้เกิดตามกันมาในปีต่อๆไป ต่างก็แยกย้ายกันอยู่จนกลายเป็นคนเผ่าต่างๆหลายเผ่าด้วยกันในเวลาต่อมา

หลังจากนั้น เจ้ามาเฮโอก็มาคิดว่าคนที่เกิดมาบนแผ่นดินนั้นย่อมมีความต้องการจำเป็นบางอย่าง จึงใช้ฤทธิ์อำนาจสร้างสัตว์ที่จะมาเป็นอาหารของคนและช่วยเหลือคน เช่นสร้างกวางเพื่อใช้ทำเสื้อผ้าและอาหาร สร้างตัวเม่นขึ้นมาใช้เป็นเครื่องประดับ สร้างเลียงผาผีเท้าเร็วให้อยู่บนที่ราบโล่ง และสร้างหนูจำพวกหนึ่งสำหรับขุดดินเป็นร่อง

ในที่สุดเจ้ามาเฮโอก็มาคิดว่าทำไมไม่คิดสร้างสัตว์อะไรสักอย่างหนึ่งซึ่งสามารถจะแทนสัตว์ทั้งหลายรวมกัน แล้วก็ได้สร้างควายขึ้นมา กล่าวว่า พวกไซแอนเห็นว่าควายช่วยให้ชีวิตพวกเขาอยู่ได้สบาย คือได้เนื้อไว้กิน ได้หนังไว้ทำเต็นท์ ทำเสื้อผ้า ทำรองเท้าและอื่นๆ

ชาวไซแอนเชื่อว่าเจ้ามาเฮโอยังคงอยู่กับพวกเขา อยู่ทุกแห่งทุกหน คอยเฝ้าดูคน เฝ้าดูทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนสร้างขึ้นมา เจ้ามาเฮโอเป็นทั้งผู้สร้าง ผู้พิทักษ์รักษาและเป็นครู การที่พวกเขามีชีวิตอยู่ได้ก็เพราะเจ้ามาเฮโอแต่ผู้เดียวนี้

□

อีกนิดก็จะว่าเขาเป็นคนสวิสโรมองด์พูดฝรั่งเศส หรือสวิสอัลเลอมองด์พูดเยอรมัน หรือสวิสอิตาเลียน เป็นต้น

ขั้นสุดท้ายเขาจึงจะให้ความหมายสุดท้ายว่า เขาคือคนสวิส

ดอนฉันมาใหม่ ๆ มีคุณป้าคนหนึ่งถามถึงความเป็นมาและความเป็นอยู่ของฉันในเมืองโลซานน์ ฉันอุตส่าห์อ้อนแกว่าฉันมาตัวคนเดียวโดดเดี่ยวและวังเวงเหลียวซ้ายอ้างว้างแลขวาว้าเหว่ แทนที่แกจะเห็นใจและประโลมขวัญอันหวั่นไหวให้ฉันแกกลับบอกหน้าตาเฉยว่า "โอ๊ย ลูกฉันก็เหมือนกัน ลูกฉันไปเรียนมหาวิทยาลัยที่ซูริค นี่เสาร์-อาทิตย์ทีถึงจะได้กลับบ้าน เขาก็เร่งวันเร่งคืนให้ถึงสุดสัปดาห์อยู่ทางโน้นไม่รู้จักใครเลยเหมือนกับเธอนี่แหละ" ฉันยังอุตส่าห์ไปเถียงแกว่าเหมือนกันเมื่อไหร่ อย่างเขานั่นเหมือนไปต่างจังหวัด ก็ยังอยู่ในสวิส ในประเทศของตัวเองแท้ ๆ นั่งรถไฟแค่ ๒ ชั่วโมงกว่า ที่ไหนจะเหงาเหมือนฉันที่มาคนเดียวต่างบ้านต่างเมือง แกรีบขัดทันทีว่า "ใครบอกเธอ ว่าอยู่ในประเทศของตัว ทางภูมิศาสตร์น่ะใช่ แต่ซูริคน่ะเหมือนกับต่างประเทศนั่นแหละเธอ พูดก็คนละภาษา วัฒนธรรม ความเคยชินระบบระเบียบอะไรมันก็เหมือนเมืองนอกน่ะแหละ ลูกฉันเขาบอกว่าขืนให้เขาอยู่ตลอด ไม่ได้กลับมาบ้านดอนเสาร์-อาทิตย์มั่งละก็ เขาอยู่ไม่ไหวหรอก"

เออ แล้วทำไมฉันทิ้งอยู่ไหวล่ะคุณป้าละก็ หรือเสาร์-อาทิตย์นี้ฉันจะกลับบ้านดี **มิก**

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

เชือกสามปม

นิทานชาวลัตเวีย

ดินแดนของชาวลัตเวีย ปัจจุบันรวมอยู่ในดินแดนรัสเซีย ชาวลัตเวียก็นิยมเล่าเรื่องประหลาดมหัศจรรย์เช่นเดียวกับนิทานยุโรปอื่นๆ ดังเรื่องนี้ที่อิรินา เชเลซโนวาเป็นผู้รวบรวมและแปลเล่าไว้ในนิทานแห่งทะเลแอมเบอร์ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีสองผัวเมียมีลูกชายอยู่คนเดียว ลูกชายของคนทั้งสองมีความแปลกอยู่อย่างหนึ่งคือตั้งแต่ยังเล็ก ๆ อยู่นั้น ถ้าออกจากบ้านได้ละก็เป็นชอบไปอยู่ข้างๆสระน้ำ ซึ่งมีทางจะตกน้ำหรือจมน้ำตายได้ พ่อแม่แลเห็นเข้าเป็นไม่มีเว้นเฉียนตี แต่ถึงจะถูกตีอย่างไร ก็ไม่มีอะไรดีขึ้น มิหนำซ้ำเมื่อมีอะไรติดมืออยู่ เด็กน้อยจะต้องขว้างทิ้งลงสระหมด จะเห็นข้าวของต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นช้อน หมวก รองเท้าไปลอยบ๊ออยู่ในบ่อ เมื่อยังเด็กก็เอาเรือของเล่นมาลอยเล่นในสระ โตขึ้นอีกหน่อยก็เอาถังไม้มานั่งแล้วพายเล่นไปรอบ ๆ สระ พ่อแม่เห็นไม่มีทางให้ลูกเลิกนิสัยชอบเล่นดังกล่าว จึงตัดสินใจให้ลูกไปเรียนการเดินเรือ ในสมัยนั้นยังไม่มีโรงเรียนฝึกฝนวิชาเช่นนี้ พ่อแม่จึงต้องนำไปฝากไว้กับนายเรือชราผู้ชำนาญการเดินเรือคนหนึ่งเพื่อฝึกฝน นายเรือผู้นั้นก็เต็มใจรับเอาไว้เป็นศิษย์ เมื่อสอนได้พักหนึ่งก็นำลูกศิษย์กลับไปส่งพ่อแม่ นายเรือพูดว่า

"ข้าสอนลูกชายท่านหมดแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้ารู้ คงจะเป็นชาวเรือที่ดีได้หรอก"

พูดแล้วก็ส่งเชือกให้ลูกศิษย์เส้นหนึ่ง เชือกเส้นนั้นมีปมผูกอยู่สามปมด้วยกัน แล้วพูดแก่ศิษย์ว่า

"ตอนนี้เจ้าก็รู้แล้วนะว่าทะเลเป็นอย่างไร ลมเป็นอย่างไร แต่ว่าเพียงแต่รู้เท่านั้นยังไม่พอ เจ้าจะต้องเรียนรู้วิธีที่จะควบคุมมันให้ได้ด้วย ถ้าไม่มีลม ทะเลสงบ ชาวเรือ

41/4 17 ม.ค. 31

ต้องอดทนคอยจนกว่าจะมีลมและใบเรือกาง ถ้าลมแรงและมีลมพายุในทะเล ชาวเรือจำต้องมีเรี่ยวแรงกำลังและมีความแกร่งกล้าเพื่อจะได้ไม่เสียขวัญ เจ้าเป็นเด็กดี ข้าออกจะชอบเจ้า ข้าจึงยกเชือกสามปมนี้ให้เจ้าเป็นของขวัญ ตราบใดที่เชือกเส้นนี้อยู่กับตัวเจ้า เจ้าอาจแล่นเรือไปในท้องทะเลได้ทุกแห่งหนไม่ว่าดินฟ้าอากาศจะเป็นอย่างไร โดยไม่รู้สึกหวั่นเกรงสิ่งใดด้วย ถ้าคลื่นลมสงบ ทะเลเป็นปกติ เจ้าจงแก้ปมแรกนั่นะ แล้วจะมีลมอ่อน ๆ พัดมา แต่ถ้าเมื่อใดมีพวกโจรสลัดไล่กวดมาละก็ เจ้าจงแก้ปมที่สองนี่เถิด แล้วจะเกิดมีลมพายุจนโจรสลัดพวกนั้นต้องผละจากเรือเจ้าไป และถ้าพายุพัดอยู่นาน แล้วเจ้าอยากจะให้พายุสงบ เจ้าจงแก้ปมที่สามนี้ ทะเลก็จะสงบลงดังเดิม"

ต่อจากนั้นชายหนุ่มนั้นก็เริ่มออกเดินเรือ และไม่ว่าจะเดินเรือไปทางใด คลื่นลมเป็นสงบดีทุกแห่งหน จนไม่ช้าก็ลือชื่อว่าเป็นนายเรือผู้โชคดี

วันหนึ่งนายเรือผู้โชคดีได้ทอดสมออยู่ใกล้ๆกับเมืองของพระราชาของตนเอง มีเรืออื่น ๆ จอดอยู่ด้วยหลายลำ แต่ละลำก็เตรียมจะออกเรือแต่ในขณะนั้นปรากฏว่าเกิดลมสงบไม่มีระลอกคลื่นแม้แต่น้อย ต้นไม้บนฝั่งใบไม้ก็ไม่ไหวเลย เรือเหล่านั้นจำใจต้องจอดอยู่กับท่า วันหนึ่งก็แล้ว สองวันก็แล้ว ก็ยังไม่มีลม พวกกัปตันนั่งบนสะพานเรือพยายามผิวปากเรียกลม เพราะไม่มีวิธีอะไรจะดีไปกว่านั้นแล้ว แต่ก็ยังไม่เป็นผล คนเหล่านั้นก็ได้แต่โกรธแค้นแล้วก็เลยสาปแช่งลมที่สงบด้วยความท้อแท้ใจ

แต่ในบรรดาผู้ที่กำลังท้อแท้ใจอยู่นั้นไม่มีใครที่ท้อแท้สิ้นหวังเกินเจ้าชายองค์เล็กของบ้านเมืองนี้ เพราะพระองค์จะต้องเสด็จไปยังอาณาจักรใกล้เคียงโดยด่วน มิฉะนั้นเจ้าสาวที่กำลังคอยอยู่อาจจะถูกยกให้แต่งงานกับคนอื่นเสียก็ได้

เวลาผ่านไปวันหนึ่งแล้ว เจ้าชายทรงสัญญาจะให้ทองถุงหนึ่งแก่นายเรือที่สามารถพาพระองค์ไปหาเจ้าสาวได้ทันเวลา ครั้นวันที่สองผ่านไป เจ้าชายก็ทรงสัญญาว่าจะนับเป็นพระสหายไปจนชั่วชีวิต พอถึงวันที่สาม เจ้าชายทรงร้อนพระทัยเป็นที่สุด จึงทรงสัญญาจะประทานอาณาจักรของบิดาของพระองค์ทั้งอาณาจักรเลยทีเดียว แต่ถึงแม้กระนั้นก็หามีผู้ใดทำได้ไม่ ทั้งๆที่อยากได้รางวัลกันทุกคน ทั้งนี้ก็เพราะไม่มีลม

เมื่อถึงวันที่ ๔ เจ้าชายแทบจะสิ้นหวังอยู่แล้ว ไม่ยอมเสวยไม่ยอมบรรทม ไม่ยอมแต่งองค์ทรงเครื่อง ทั้งยังทรงขู่ว่าจะฆ่าตัวตายเสียอีกด้วย

ได้ยินเช่นนั้นนายเรือผู้โชคดีก็อดสงสารไม่ได้ จึงยอมรับว่าจะพาเจ้าชายเสด็จไปให้ถึงที่หมายทันเวลา แล้วนายเรือก็แก้เชือกปมแรกออกทันที ทันใดนั้นก็มีลมมา ไม่ช้าเรือก็ออกจากท่า และแล่นฉิวไปจนน้ำแตกซ่า และได้มาถึงอาณาจักรใกล้เคียงทันเวลาพอดี เพราะบิดาของเจ้าสาวได้ประกาศแล้วว่าถ้าเจ้าบ่าวมาไม่ทันในตอนเช้าวันนั้นละก็ จะยกธิดาให้แต่งงานกับคนอื่น

เจ้าชายกับเจ้าหญิงได้เข้าพิธีเสกสมรสกันอย่างมโหฬาร เมื่อเสกสมรสแล้วเจ้าชายก็คงประทับอยู่ที่อาณาจักรของเจ้าชาย และได้เป็นกษัตริย์ของบ้านเมืองนี้แทนกษัตริย์องค์เก่า ส่วนบ้านเมืองของพระองค์ได้ยกให้แก่นายเรือนั้นเป็นค่าตอบแทนตามสัญญา

ส่วนนายเรือผู้โชคดีได้แล่นเรือกลับยังบ้านเมืองของตน เมื่อทอดสมอเรือแล้วก็ได้ไปเฝ้าพระราชา

41/4 14 ม.ค. 31

และก็ได้เห็นพระธิดาองค์สุดท้องของพระราชา เห็นแล้วรู้สึกว่าไม่อยากจะจากไปไหน เจ้าหญิงเองก็ทรงพอพระทัยชายหนุ่มนี้เช่นเดียวกัน แม้มีผู้มาสู่ขอหลายต่อหลายรายก็ทรงปฏิเสธไป ทรงอ้างว่าไม่อยากเสกสมรสเพราะไม่อยากทิ้งพระบิดาไว้แต่ลำพัง

ครั้นได้พบชายหนุ่ม เจ้าหญิงทรงประกาศให้รู้กันโดยเปิดเผยว่าทรงเลือกนายเรือผู้โชคดีนั้นเป็นคู่ครอง ผู้มาสู่ขออื่นๆจำต้องกลับไป แต่มีอยู่รายหนึ่งที่ขออยู่ต่อไปอีกหน่อย ผู้นี้คือเจ้าผู้ครองอาณาจักรที่เป็นเกาะ เจ้าผู้ครองนี้อ้างว่าที่ขออยู่ต่อก็เผื่อจะได้พบสาวอื่นที่ตนอาจจะรักพอจะแต่งงานด้วยได้ แต่หาได้มีใครสักคนไม่ที่จะล่วงรู้ว่าชายผู้นี้มีแผนการชั่วร้ายอยู่ในใจ

ตกกลางคืน ชายนี้กับสมุนได้บุกเข้าจับเจ้าหญิงและพาไปลงเรือ ไม่ช้าก็ออกเรือแล่นไปในทะเลหลวง ทั้งพระราชาและคู่หมั้นหมายของเจ้าหญิงต่างเศร้าโศกเหลือประมาณ พระราชาประทับซมอยู่กับที่ บางทีก็น้ำพระเนตรไหล แต่นายเรือผู้โชคดีไม่ยอมเสียเวลา รีบออกเรือติดตามไปทันที เป็นเวลาหลายวันจึงได้มาถึงอาณาจักรที่เป็นเกาะ มีหินใหญ่ๆและหินแนวปะการังล้อมรอบเกาะนั้นทุกด้านหมด มองดูแล้วเห็นไม่มีทางเข้าถึงตัวเกาะได้ นายเรือจำต้องทอดสมออยู่เสียห่าง แต่ทันใดนั้นเรือของเจ้าผู้ครองเกาะนี้ได้แล่นตรงเข้าโจมตี ต่างมีปืนมีสมอที่เกาะได้รอบตัว ผู้คนในเรือก็ล้วนมีหน้าตาเหี้ยมที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา นายเรือผู้โชคดีเห็นแล้วรู้ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นโดยไม่ต้องมีใครบอก จึงได้หยิบเชือกมาแก้ปมที่สองออก ทันใดนั้น ลมพายุก็พัดเรือมา คลื่นแต่ละลูกก็สูงกว่าทุกครั้ง และซัดมาทุกทิศทุกทาง เรือของศัตรูถูกคลื่นซัดแตกทำลาย เสากระโดงหักใบเรือฉีกขาด คนในเรือร้องลั่นด้วยความตระหนกตกใจ ถ้าได้ขึ้นฝั่งได้ละก็จะดีใจหาน้อยไม่ แต่แล้วก็ไม่อาจไปได้ถึงฝั่ง เรือของนายเรือผู้โชคดีเองถึงจะทอดสมอไว้ก็ยังโยนตัวไปมาไม่ผิดกับเศษไม้

นายเรือผู้โชคดีคอยอยู่ครู่หนึ่ง จึงแก้ปมที่สาม พายุก็สงบลง มองไปรอบๆก็แลไม่เห็นอะไรนอกจากซากเรือ จึงได้ขึ้นบก และได้พบเจ้าสาวของตนที่นั่น จึงได้พาลงเรือกลับไป เมื่อถึงบ้านเมืองแล้วไม่ช้าก็ได้แต่งงานกัน และเมื่อพระราชาจะโปรดให้บุตรเขยครองราชย์แทน แต่นายเรือผู้โชคดีแม้จะโชคดีเช่นนั้นก็ปฏิเสธว่าตนไม่ได้ปรารถนาจะเป็นพระราชา แต่จะมีความสุขอยู่ด้วยการเดินเรือ ดังนั้นเมื่อแต่งงานแล้ว นายเรือผู้โชคดีก็ได้พาเจ้าสาวลงเรือท่องเที่ยวไปในท้องทะเลกว้าง และเมื่อเดินทางไปที่ใด คลื่นลมก็สงบ ท้องทะเลก็เป็นปรกติเหมือนเช่นเคย ทั้งนี้ก็เพราะอานุภาพของเชือกสามปมนั้น □

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

เรื่องขอฝน

นิทานแอฟริกา

การแล้งฝนจะมีปรากฏทุกแห่งหน และแต่ละแห่งต่างก็มีวิธีขอฝนเพื่อให้พ้นแล้งด้วยวิธีต่างๆกัน แอฟริกาก็อย่างหนึ่ง เวียตนามก็อย่างหนึ่ง ดังจะนำมาเล่าเทียบให้เห็นต่อไปนี้

นิทานแอฟริกาเรื่อง ซื้อนางขอฝน

ชาวอเมริกาเผ่าอะกิกุยุเล่าเรื่องว่า ครั้งหนึ่งอากาศในบ้านเมืองร้อนจัด ฝนก็แล้งไม่ตกเลย พืชพันธุ์ธัญญาหารตายหมด ผู้คนต่างก็พากันอดอยากหิวโหย ปีหนึ่งผ่านไปแล้ว อีกปีหนึ่งก็เกิดแล้งเช่นนั้นอีก ผู้คนก็ยังอดทนคอย ครั้นถึงปีที่สามเมื่อเกิดฝนแล้งอย่างเดิมอีก คราวนี้ผู้คนทนไม่ไหวแล้ว จึงพากันไปชุมนุมที่ลานโล่งบนยอดเขาเพื่อจะไปเต้นรำทำพิธี คนเหล่านั้นต่างพูดกันว่า

"ทำไมฝนถึงยังไม่ตกนะ จนบ้านนี้แล้ว"

ต่อจากนั้นก็ได้ชวนกันไปหาหมอผี และพูดแก่หมอนั้นว่า

"บอกพวกเราหน่อยซิหมอ ว่าทำไมฝนถึงได้ไม่ตก พืชผลของเราตายหมดแล้ว ที่นี้พวกเราจะต้องอดตายกันละ"

หมอผีเอาลูกน้ำเต้าแห้งของตนออกมา เทของในนั้นออกแล้วใส่กลับเข้าไปใหม่ แล้วเทออก หมอทำอยู่อย่างนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า ในที่สุดก็พูดขึ้นว่า

"ถ้าจะให้ฝนตก ต้องซื้อผู้หญิงมาคนหนึ่ง ผู้หญิงคนนี้ชื่อวันยีรุ มะรืนนี้พวกท่านทั้งหลายกลับมาที่นี่อีกครั้งหนึ่งนะ แล้วแต่ละคนตั้งแต่คนอายุน้อยที่สุดจนถึงแก่ที่สุดต้องนำแพะมาคนละตัว เอามาซื้อผู้หญิงคนนี้"

ครั้นถึงวันนัด ทั้งคนแก่และคนหนุ่มพากันมาชุมนุมที่ลานนั้น ต่างคนต่างจูงแพะมาด้วยคนละตัว เมื่อมาพร้อมกันแล้วก็ไปยืนล้อมกันเป็นวง ญาติพี่น้องของวันยีรุได้มายืนอยู่ตรงกลาง และขณะที่คนทั้งหลายกำลังยืนล้อมรอบตัววันยีรุอยู่นั้น เท้าของวันยีรุก็ค่อย ๆ จมลงในดิน ตัววันยีรุก็ค่อยจมลงๆจนถึงเข่า ตอนนี้วันยีรุร้องลั่นว่า

"โอ๊ย ตายแล้ว"

พ่อแม่ของวันยีรุเห็นตัวลูกสาวจมลงในดินเช่นนั้นก็ร้องว่า "เราก็สูญเสียไปแล้ว" แต่คนที่ล้อมรอบอยู่ต่างก็เบียดกันเข้ามา เอาแพะของตนยัดเยียดให้พ่อกับแม่ของวันยีรุ

ข้างฝ่ายวันยีรุนั้นตัวจมลงจนถึงเอวแล้ว จึงร้องออกมาด้วยเสียงอันดังว่า

"ข้าสูญสิ้นแล้ว หายนะแล้ว แต่ฝนจะตกหนัก" พูดแล้วตัวของวันยีรุก็จมลงไปจนถึงอก แต่ฝนก็ยังไม่ตก วันยีรุก็ร้องออกมาอีกว่า "ฝนจะตกหนัก" ต่อจากนั้นตัววันยีรุก็จมลงไปจนถึงคอ ถึงตอนนี้ฝนเม็ดใหญ่ๆโปรยลงมา พวกญาติพี่น้องของวันยีรุถลันออกมาจะช่วยวันยีรุ แต่คนที่ยืนล้อมรอบอยู่พากัน

41/6 ม.ค. 31

ยัดเยียดแพะให้ญาติพี่น้องของวันยีรุมากขึ้นไปกว่าเก่าอีก คนเหล่านั้นก็เลยเลิกความคิดที่จะฉลันไปช่วยวันยีรุจึงร้องบอกใครๆว่า

"พวกญาติพี่น้องนำความหายนะมาให้ข้าเสียแล้ว" พูดจบตัวของวันยีรุก็จมลงจนถึงนัยน์ตา คนในครอบครัวของวันยีรุก้าวตามกันออกมาเพื่อจะช่วยวันยีรุ แต่ว่าคนในกลุ่มยัดเยียดแพะให้ญาติของวันยีรุอีกตัวหนึ่ง คนได้รับแพะก็เลยถอยไป วันยีรุก็ร้องออกมาเป็นครั้งสุดท้ายว่า

"หมดแล้ว สูญสิ้นแล้ว พวกของข้าเองทำให้ข้าเป็นอย่างนี้" พูดจบก็หายลงไปในดินและพื้นดินก็กลบจนแลไม่เห็นรอย ทันใดนั้นฝนก็ตกลงมา แต่ไม่ได้ตกเพียงปรอยๆ แต่ได้ตกลงมาจั๊กๆ จนน้ำท่วมเลยทีเดียว ผู้คนพากันรีบวิ่งกลับบ้าน

ในขณะนั้นมีนักรบคนหนึ่งซึ่งหลงรักวันยีรุ เมื่อเห็นวันยีรุหายลงไปในดินเช่นนั้น ก็คร่ำครวญอยู่ตลอดเวลา พูดว่า "วันยีรุสูญหายไปแล้ว พวกของนางเองเป็นคนทำ" แล้วก็พูดต่อไปว่า "วันยีรุไปที่ไหน ข้าจะต้องตามไปที่นั่นด้วย" พูดแล้วก็ฉวยหอกและดาบออกเดินทางตระเวนไปทั่วเมืองทั้งกลางวันกลางคืน จนในที่สุด เมื่อถึงเวลาค่ำมืดในวันหนึ่ง ก็ได้มาถึงที่ที่วันยีรุหายไปในดิน นักรบผู้นั้นไปยืนตรงที่นั้น ทันใดนั้นเองก็รู้สึกว่าเท้าค่อยจมลงๆ เช่นเดียวกับวันยีรุ ท้ายที่สุดก็จมลงไปทั้งตัว หายลงไปในดิน แล้วดินก็ค่อยๆ กลบรอยเสียสนิท

นักรบนั้นได้เดินไปตามถนนใต้แผ่นดินนั้นตามทางเดียวกับที่วันยีรุเดินไป ในที่สุดก็แลเห็นหญิงสาว เห็นแล้วชายหนุ่มสงสารหญิงสาวเป็นที่สุด เพราะสภาพของหญิงสาวน่าทุเรศมาก เสื้อผ้าหายไปหมดสิ้น ชายหนุ่มพูดแก่วันยีรุว่า

"นางถูกขายไปเพื่อให้ฝนตก บัดนี้ฝนก็ตกแล้ว ข้าจะพานางกลับไปเอง"

พูดแล้วก็จับตัววันยีรุขึ้นหลังแบกมาเหมือนแบกเด็กๆ แล้วก็พาวันยีรุมาตามทางใต้แผ่นดิน จนได้ขึ้นมาถึงที่โล่ง และเท้าได้เหยียบลงบนพื้นดินอีกครั้งหนึ่ง ชายหนุ่มพูดว่า

"นางไม่ต้องกลับไปหาพวกของนางอีกแล้ว ทั้งนี้เพราะเขาทำแก่นางอย่างน่าละอายที่สุด"

พูดแล้วก็ขอให้นางรออยู่จนตกกลางคืน พอมืดสนิทก็พานางไปบ้านแม่ของตน ชายหนุ่มขอให้แม่ออกไปจากบ้านสักพักหนึ่ง บอกว่าตนมีธุระขออยู่แต่ลำพังไม่ให้ใครเข้ามา แม่ได้ยินลูกชายพูดแปลกเช่นนั้น ก็พูดว่า

"ลูกมีอะไรทำไมต้องซุกซ่อนไม่ให้แม่รู้ด้วย แม่เป็นแม่ผู้ให้กำเนิดลูกมิใช่หรือ"

ลูกชายจึงบอกแม่ว่า "แม่อย่าบอกใครนะ วันยีรุกลับมาแล้วละ"

เมื่อแม่รู้เช่นนั้นก็รับวันยีรุให้อยู่ด้วย ชายหนุ่มนักรบกับแม่ได้ฆ่าแพะ เอาไขแพะให้วันยีรุกินจนกระทั่งแข็งแรง ส่วนหนังแพะก็นำมาทำเสื้อผ้าให้วันยีรุสวมใส่ จะได้มีเครื่องแต่งตัวสวยงามที่สุด

ในวันต่อมาเป็นวันที่คนทั้งหลายจะไปชุมนุมกันเต้นรำทำพิธีตามประเพณี ชายหนุ่มได้เดินตามไปกับฝูงชน ส่วนแม่กับวันยีรุต้องคอยจนทุกคนไปชุมนุมกันหมดแล้วและถนนหนทางว่างเปล่า คนทั้งสองจึงออกจากบ้านและปะปนไปกับกลุ่มคน แต่พวกญาติพี่น้องของวันยีรุก็เห็นเข้าจนได้ จึงร้องบอกกันว่า "นั่นไงล่ะวันยีรุที่เราสูญเสียไป" พูดแล้วก็แทรกกันเข้ามาแสดงความยินดีต้อนรับวันยีรุ แต่ชายหนุ่มหวดซ้ายป่ายขวาจนคนเหล่านั้นต้องถอยออกไปหมด นักรบร้องว่า "ขายวันยีรุอย่างน่าละอายที่สุดแล้วยังจะมาเสนอหน้าอีก" พูดแล้วก็พาหญิงสาวกลับบ้าน

ครั้นถึงวันที่ ๔ ญาติพี่น้องพ่อแม่ของวันยีรุก็มาอีก นักรบหนุ่ม

ก็จำต้องยอมรับว่า คนเหล่านั้นเป็นพ่อแม่และพี่น้องของวันยี่รุ และเพื่อให้วันยี่รุพ้นจากญาติพี่น้องทั้งหลาย นักรบจึงจ่ายเงินให้คนเหล่านั้นเป็นการซื้อตัววันยี่รุ และได้แต่งงานด้วยทันที

นิทานเวียตนาม เรื่อง คางคกขอฝน เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว บนพื้นโลกนี้แห้งแล้งอย่างเหลือเชื่อ ดินแตกระแหง ต้นหมากรากไม้เหี่ยวแห้ง ใบร่วงหล่นลง ไม่ช้าก็ตายหมด บรรดาสัตว์ทั้งหลายก็จนปัญญาไม่รู้จะไปหาน้ำที่ไหนกิน

คางคกเห็นเช่นนั้นทนไม่ได้ จึงคิดอ่านจะขึ้นไปขอฝนเทวดาบนสวรรค์ พอเดินทางมาถึงสุดถนนก็ได้พบปูเข้าตัวหนึ่ง ปูถามว่าเหตุใดจึงเดินทางมาไกลถึงเพียงนี้ คางคกก็เล่าแผนการให้ปูฟัง ปูฟังแล้วก็กระตือรือร้นขอติดตามไปด้วย

ครั้นคางคกกับปูเดินทางมาถึงชายป่า ก็ได้เจอะหมีตัวหนึ่ง เสือตัวหนึ่งที่กำลังจะตายเพราะหิวน้ำ แม้จะพูดก็ไม่มีเสียง ต้องกระซิบถามเสียงแผ่วๆว่า

"นั่นจะไปไหนกันน่ะ"

"จะไปร้องทุกข์ที่บนสวรรค์ที่บันดาลให้พื้นแผ่นดินแห้งผาก ฝนแล้งไม่ตกมาตั้งนานแล้ว ถ้าพวกเราไม่ทำอย่างนี้ เราก็ต้องพากันอดน้ำตายกันหมด จะไปกับเราไหมล่ะ"

"ไปซิ เราจะอยู่หรือตายเราต้องไม่แยกกัน"

ครู่หนึ่งต่อมาคณะสัตว์ทั้ง ๔ ก็ได้มาพบผึ้งตัวหนึ่งกับหมาจิ้งจอกตัวหนึ่ง เมื่อบอกให้รู้เรื่องว่าจะไปไหนแล้ว ทั้งผึ้งทั้งหมาจิ้งจอกก็ขอตามไปด้วย เดินทางรอนแรมกันมาจนมาถึงที่หมาย คางคกนำคณะไปยังท้องพระโรง เมื่อแลเห็นกลองคางคกก็สั่งพรรคพวกว่า

"พี่ปู ดำลงไปอยู่ในเหยือกน้ำที่มีน้ำเต็มใบนั้นนะ น้องผึ้ง ไปซ่อนอยู่หลังบานประตู ส่วนพี่หมาจิ้งจอกพี่หมีกับพี่เสือ แยกย้ายกันซ่อนตรงนี้แหละ"

สั่งเรียบร้อยแล้ว คางคกก็เอาไม้ตีกลอง ตีกลองขึ้น ๓ ที จักรพรรดิแห่งสวรรค์ทรงได้ยินเสียงกลองแล้ว อดแปลกพระทัยไม่ได้ จึงโปรดให้ขุนผีไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น พอขุนผีโผล่ออกมาดูก็ไม่เห็นใคร เห็นแต่คางคกตัวกระจ้อยร่อย หนังขรุขระ จึงได้เข้าไปทูลจักรพรรดิแห่งสวรรค์ จักรพรรดิพิโรธโกรธกริ้วเป็นอย่างยิ่ง ตรัสสั่งว่า

"บอกเจ้าไก่จิกมันไปเสีย"

พอแลเห็นไก่ คางคกก็ทำอาณัติสัญญาณบอกหมาจิ้งจอก หมาจิ้งจอกก็กระโดดเข้าขย้ำคอไก่ จักรพรรดิจึงสั่งหมาให้ไปขย้ำหมาจิ้งจอก แต่หมายังไม่ทันออกมาพ้นประตู หมีก็ถลันออกมา คราวนี้จักรพรรดิแห่งสวรรค์หมดสมุนจะใช้สอย จึงโปรดให้ขุนผีไปสั่งเจ้าสายฟ้าให้มาลงโทษหมี ยังไม่ทันที่ขุนผีจะออกไปจัดการตามสั่ง ก็ถูกผึ้งต่อยตรงธรณีประตูนั่นเอง เมื่อจะดำลงไปในเหยือกนั้นเพื่อให้บรรเทาเจ็บก็ถูกปูหนีบเอา ขุนผีส่งเสียงร้องดังลั่น พลางโดดออกมาก็เลยถูกเสือที่ซุ่มอยู่ฉีกเนื้อเป็นชิ้นๆ

เมื่อเป็นเช่นนี้ จักรพรรดิแห่งสวรรค์ทรงเห็นว่า ควรจะต้องผ่อนปรนลงมาบ้าง จึงโปรดอนุญาตให้คางคกเข้าเฝ้า พลางตรัสถามเหตุผลที่คางคกกับพรรคพวกพากันขึ้นมาบนสวรรค์ คางคกก็ทูลว่า

"ข้าแต่พระองค์ ไม่มีฝนตกลงบนพื้นโลกแม้แต่เม็ดเดียว เป็นเวลาตั้ง ๔ ปีมาแล้ว บรรดาสิงสาราสัตว์และต้นหมากรากไม้ถูกทำลายหมด เพราะความแล้งฝนนี้ ถ้าขืนเป็นอย่างนี้ต่อไป คงไม่มีอะไรเหลือรอดพ่ะย่ะค่ะ"

จักรพรรดิแห่งสวรรค์จึงทรงเข้าใจว่าคางคกขึ้นมาบนสวรรค์เพราะเหตุใด จึงตรัสตอบด้วยสุรเสียงอันอ่อนโยนลงว่า

"เท่านี้เองแหละหรือ ถ้าอย่างนั้นเจ้าคางคกน้อย เจ้าพาพรรคพวกของเจ้ากลับไปได้แล้ว เราจะสั่งให้ฝนตกเดี๋ยวนี้แหละ" แล้วตรัสเสริมต่อไปอีกว่า "นับแต่นี้ไป ถ้าเกิดแล้งเป็นเวลานานๆอย่างนี้ เจ้าจงเคี่ยวพันของเจ้าเป็นการให้อาณัติสัญญาณบอกแก่เรานะ เจ้าคางคก"

ยังไม่ทันจะตรัสเสร็จ มังกรก็ได้อ้าปากพ่นน้ำขึ้นไปบนฟ้า เมื่อคางคกกับคณะกลับลงมายังพื้นโลกก็ได้พบว่าท้องทุ่งมีน้ำเปียมอยู่ทุกหนทุกแห่ง □

ปีที่ 41 ฉบับที่ 8 15 พค. 2531

นิทานนานาชาติ

นิทานโบฮีเมีย

ปราบแม่มด

บรรจบ พันธุเมธา

ชาวโบฮีเมียที่บัจจุบันอยู่ในเชโกสโลวาเกียตะวันตก มีความเชื่อเรื่องแม่มด ของวิเศษ คำสาป และวิธีแก้คำสาป จึงเล่านิทานทำนองนี้เช่นเดียวกับนิทานยุโรปอื่นๆ ดังนิทานเรื่องนี้ที่เล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งมีอาชีพเลี้ยงสัตว์ที่เลี้ยงไว้สำหรับล่า ชายนี้มีลูกชายสามคนซึ่งหน้าตาเหมือนกันราวกับลูกแฝด เด็กทั้งสามอยู่แต่ในป่าตั้งแต่เพิ่งจะเดินได้ ครั้นโตพอจะเก็บเห็ดเก็บผลไม้ได้ก็ใช้เวลาอยู่ในป่าตลอดทั้งวัน เมื่อเติบโตพอจะรู้วิธีต้อนสัตว์ที่จะล่าก็ช่วยต้อนมาให้พ่อ แล้วก็เผ้าระวังเหยี่ยว วางกับดักหมาจิ้งจอก ความสันทัดจัดเจนในการล่าสัตว์นับเป็นเยี่ยม แต่ถ้าให้เรียนหนังสือแล้วเป็นเรียนไม่ได้ หัวทึบตัน

เวลาล่วงไป เด็กทั้งสามกลายเป็นชายหนุ่มรูปงาม พ่อรู้ได้โดยไม่ต้องถามว่าลูกทั้งสามต้องการเป็นนายป่าทำหน้าที่ดูแลป่า รู้ดังนั้นแล้ว พ่อก็เรียกลูกเข้ามาหาพลางพูดว่า

"ลูกเอ๊ย พ่อรู้นะว่าพวกลูกๆ อยากได้เป็นนายป่า ถ้าอย่างนั้นเจ้าจะอยู่แต่กับบ้านไม่ได้แล้ว เจ้าต้องออกไปดูโลกและหาความสันทัดจัดเจนให้มากยิ่งขึ้น"

ลูกชายทั้งสามได้ยินเช่นนั้นต่างก็ดีอกดีใจที่จะได้ไปเที่ยวดูป่าแห่งอื่นๆบ้าง ก่อนออกเดินทาง แม่ได้ให้ขนมปังไปคนละก้อน พ่อให้เงินติดตัวไปบ้างเล็กๆ น้อยๆ เท่าที่พ่อจะปลีกให้ได้

พี่น้องทั้งสามเดินทางกันมาจนถึงเขตชายแดน ที่ตรงนั้นมีต้นโอ๊กใหญ่เก่าแก่อยู่ต้นหนึ่ง คนทั้งสามมาหยุดอยู่ที่ตรงนั้น น้องสุดท้องได้พูดขึ้นว่า

"นี่แน่ะ พี่ทั้งสอง ถึงที่เราจะต้องแยกทางกันแล้ว เราแยกกันไปคนละทางก็แล้วกัน พอครบปีหนึ่งกับวันหนึ่งนับแต่วันนี้ไปแล้ว

41/8 15 ก.ค. 31

เราจะกลับมาพบกันอีกที่นี่ แต่ก่อนจากกันให้เราแต่ละคนเอามีดปักไว้ที่ต้นโอ๊กนี้ ถ้ามีดของใครเป็นสนิมย่อมแสดงว่าผู้นั้นประสบอันตรายแล้ว แต่ถ้ามีดของผู้ใดยังเป็นเงาวับเหมือนเดิมย่อมแสดงว่าผู้นั้นอยู่ในโลกอย่างปลอดภัย"

พี่ชายทั้งสองก็ตกลงเห็นด้วยตามนั้น จึงปักมีดไว้ที่ต้นโอ๊กนั้น เมื่อกอดกันเป็นการอำลากันแล้ว พี่คนโตก็แยกไปทางขวา พี่คนกลางแยกไปทางซ้าย ส่วนน้องสุดท้องเดินตรงไป

พี่คนโตได้เดินมาถึงปราสาทแห่งหนึ่ง และได้สมัครเข้าเป็นพรานล่าสัตว์ งานนี้เหมาะกับตัวเขามากจึงทำงานอย่างเป็นสุข เช้าตรู่วันหนึ่งพรานหนุ่มที่เป็นพี่คนโตนี้ได้ออกเดินทางไปกับหมาคู่ใจไปยังป่าส่วนหนึ่งซึ่งยังไม่เคยค้น พรานหนุ่มเดินมาตั้งนาน ทันใดนั้นได้มีกระต่ายตัวใหญ่หูดำยาวอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน วิ่งตัดหน้าไป พรานนั้นก็เล็งปืนยิงไป กระต่ายตื่นลังกาหงายท้องแล้วแน่นิ่งตายไปเลย เห็นเช่นนั้นพรานหนุ่มที่เดินมาตลอดทั้งวัน รู้สึกทั้งเหนื่อยทั้งหิว จึงหิ้วกระต่ายที่ตายแล้วนั้นไปยังลานโล่งในป่าตรงที่มีหินก้อนใหญ่กองกันอยู่ แล้วนั่งลงบนหินก้อนหนึ่ง ก่อไฟย่างกระต่าย

ทันใดนั้น ได้มียายแก่หน้าตาน่าเกลียด คางยาวยื่น ตาวาวเหมือนมีไฟลุกโพลงอยู่ในนั้นมายืนอยู่ตรงหน้าชายหนุ่ม ร่างผอมแห้งของยายแก่นั้นสั่นสะท้านด้วยความหนาว ขณะที่หมาคำรามใส่ยายแก่นั้น ยายแก่นั้นพูดแก่ชายหนุ่มว่า

"ยายหนาวเหลือเกิน พ่อหนุ่ม หนาวจนจะยืนไม่ไหวอยู่แล้ว ขอนั่งผิงไฟตรงนี้หน่อยได้ไหม"

พรานหนุ่มไม่ค่อยสบายใจนักที่มียายแก่มาขอผิงไฟ แต่ก็สงสารแก จึงยอมให้นั่งลงผิงไฟ แต่ยายแก่กลับพูดว่า

"ข้ากลัวหมานี่พ่อหนุ่ม เอ้า เอากิ่งไม้นี่แน่ะ ฟาดไปบนหลังมันเบาๆ มันจะเชื่อฟังเจ้าของแล้วก็หยุดเห่า"

พรานหนุ่มก็ทำตาม แต่เมื่อทำแล้วก็ตระหนกตกใจที่เห็นหมาของตนกลายเป็นหินไปเลย ยายแก่นั่นก้าว ๒ ก้าวเข้ามาถึงกองไฟ ฉวยกระต่ายได้ก็ยกแกว่งเหนือไฟ แล้วร้องออกมาว่า "กระต่ายย่างนี่เป็นของข้านะ และพ่อหนุ่มจะไม่ได้อะไรเลย" ยังไม่ทันที่พรานหนุ่มจะพูดอะไรออกมาสักคำ ยายแก่แม่มดนั้นก็เอากิ่งไม้นั้นฟาดลงไปบนตัวพรานหนุ่ม ทันใดนั้นพรานหนุ่มก็เลยกลายเป็นหินไปด้วย

ฝ่ายพี่ชายคนกลางก็ไม่ได้รู้สึกยากลำบากในการหางาน เมื่อออกเดินทางจากบ้านเพื่อจะไปท่องโลก ในที่สุดก็ได้มาถึงปราสาทที่พี่ชายคนโตมารับจ้างทำงานอยู่ จึงได้เข้าไปของานทำ เจ้าของปราสาทมองดูอย่างพินิจพิเคราะห์พลางคิดว่าหน้าตาชายที่มาของานทำช่างเหมือนกับพรานคนแรกที่เคยทำงานอยู่ด้วย จึงถามว่า

"เจ้ามีพี่ชายที่เป็นพรานหน้าตาเหมือนเจ้าใช่ไหม" ชายหนุ่มรับคำ แล้วกล่าวต่อไปว่า

"แต่ตอนนี้ข้าไม่ทราบว่าเขาไปอยู่เสียที่ไหน"

"เขาสมัครมาทำงานกับข้าไงเล่า แต่แล้วอยู่ๆก็หายไป ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นแก่เขา เขาเข้าป่าไปในวันหนึ่งแล้วก็ไม่กลับออกมาอีกเลย ถ้าเจ้าอยากทำงาน เจ้าทำแทนเขาก็ได้ แต่ข้าขอเตือนเจ้าเสียก่อนนะว่าอย่าเข้าไปในป่าส่วนนั้นตรงที่เลยลำธารไป เขาว่ามันมีผีสิง มีคนเข้าไปแล้วไม่กลับออกมาหลายคนด้วยกัน"

พรานหนุ่มตกลงทำงานที่ปราสาทนั้น รู้สึกสนุกกับงานดีพอควร แต่ก็คร่ำครุ่นคิดแต่เรื่องป่าผีสิง ไม่อาจขจัดความคิดนี้ออกไปจากหัวได้ ในที่สุดก็เลยตัดสินใจออกจากปราสาทเดินทางเข้าไปในป่าผีสิง พร้อมกับหมาไล่เนื้อเพื่อจะพิสูจน์ว่าเรื่องที่ได้ยินนั้นจริงหรือไม่ พรานหนุ่มเดินทางมาไกลจนพ้นลำธารนั้น และก็โชคดียิงกระต่ายได้ตัวหนึ่ง จึงไปนั่งลงบนหินก้อนใหญ่ที่ลานโล่ง และทันใดนั้นก็ถูกมนตร์ของยายแก่แม่มดจนจังงังไป แกเลยเอากิ่งไม้ฟาดไปที่ตัว พรานหนุ่มก็เลยกลายเป็นหินไปอีกคนหนึ่ง

ฝ่ายน้องสุดท้องได้ไปเป็นพรานของเจ้าชายองค์หนึ่ง พรานหนุ่มคนน้องนี้ก็ชอบงานของตนเช่นเดียวกับพี่ทั้งสอง ได้ทำงานอยู่จนครบปีจึงได้ลาออกจากงาน ด้วยความสำนึกในบุญคุณที่เจ้าชายทรงมีเมตตาต่อตน เมื่อออกจากวังเจ้าชาย ก็มุ่งหน้ากลับไปยังต้นโอ๊กที่นัดหมายกันไว้ เมื่อถึงต้นโอ๊กก็แลเห็นว่ามีมีดของตนเล่มเดียว

เท่านั้นที่ยังขาวเป็นมันเงาวับอยู่ ส่วนของพี่ชายทั้งสองนั้นสนิมขึ้นจนถึงด้าม เห็นเช่นนั้นก็เป็นอันรู้ได้ว่า พี่ชายทั้งสองของตนได้ประสบอันตรายเสียแล้ว ดังนั้นน้องสุดท้องก็เลยเลิกล้มความคิดที่จะกลับบ้าน ครั้นพักเหนื่อยพอสมควรแล้ว ก็ได้ออกเดินทางตามหาพี่ชายทั้งสองทันที

เมื่อมาถึงทางแยกด้านขวามือที่พี่ชายคนโตได้เดินทางไป น้องสุดท้องก็เลยเดินไปตามทางนั้นตลอดทั้งวัน ตกกลางคืนต้องนอนค้างคืนในป่า เช้าขึ้นก็ได้พบชายชรามีอาชีพเป็นพรานเช่นเดียวกัน พรานเฒ่ามีหมาไล่เนื้อร่างงามสง่าสองตัว พรานเฒ่าถามพรานหนุ่มว่าจะไปไหน พรานหนุ่มตอบว่าจะไปตามหาพี่ชายทั้งสอง ได้ยินเช่นนั้น พรานเฒ่าก็พูดว่า

"คงจะถูกสาปเป็นแน่แท้ ต้องไปให้ถูกทางถึงจะช่วยให้เขาพ้นคำสาปไปได้ ข้าจะให้หมาไล่เนื้อของข้าไปตัวหนึ่ง มันชื่อเจ้าลีปมันวิ่งได้เร็วราวกับลมพัด จมูกมันก็ไว แต่ระวังนะพ่อหนุ่ม ถ้าเจ้าลีปมันเห่าใคร พ่อหนุ่มอย่าเอากิ่งไม้ที่คนแปลกหน้าขึ้นให้ มาตีมัน"

พูดแล้วพรานเฒ่าก็เดินจากไป ยังไม่ทันที่พรานหนุ่มจะกล่าวขอบคุณออกมาสักคำ พรานหนุ่มเลยเอามือลูบหัวเจ้าลีปที่เข้ามาสีไสอย่างไว้วางใจ ต่อจากนั้นทั้งพรานทั้งหมาก็ออกเดินทางต่อไป

เดินทางมาตั้งหลายวัน พรานหนุ่มกับเจ้าลีปก็ได้มาถึงปราสาทที่พี่ชายทั้งสองเคยมาทำงานอยู่ และได้เข้าไปของานทำ เจ้าของปราสาทพินิจพิเคราะห์ดูพรานหนุ่มอยู่นานแล้วถามว่ามีพี่ชายเป็นพรานทั้งสองคนใช่หรือไม่ ชายหนุ่มรับคำและกล่าวต่อไปว่า

"ตอนนี้ไม่ทราบว่าพี่ทั้งสองไปอยู่ที่ไหนแล้ว ข้ามาตามหาเขา"

"เขามาทำงานกับข้าทั้งสองคนนั่นแหละ แต่แล้วก็หายไป คงได้รับอันตรายอยู่ในป่านั่นเอง ถ้าเจ้าอยากทำงาน จะทำที่นี่ก็ได้ แต่ระวังนะอย่าไปเลยลำธารออกไป ข้ากลัวเจ้าจะไม่ปลอดภัย"

พรานหนุ่มน้องสุดท้องขอบคุณเจ้าของปราสาท และทำงานอยู่ด้วย ถึงตอนเช้าวันรุ่งขึ้นก็ได้ผิวปากเรียกเจ้าลีป แล้วออกเดินทางเข้าไปในป่าผีสิงซึ่งอยู่เลยลำธารไป ไปไม่ได้ไกลก็มีกระต่ายตัวใหญ่หูดำยาววิ่งตัดหน้า พรานหนุ่มจึงยิงกระต่ายนั้นตายแล้วฉวยเอาไปที่ลานโล่ง ไปนั่งลงบนหินก้อนใหญ่ๆที่กองกันอยู่ พอนั่งลง ก็สังเกตเห็นเจ้าลีปมาดมก้อนหินทำจมูกฟุดฟิด พลางคราง หงิงๆ พร้อมกันนั้นก็มีท่าตื่นตัว และระแวดระวัง

พรานหนุ่มจัดการติดไฟย่างกระต่าย ขณะที่กำลังติดไฟอยู่ ก็ได้มียายแก่มายืนตัวสั่นสะท้านอยู่ตรงหน้า เจ้าลีปคำรามเสียงลึกๆ ยายแก่ทำตัวงอต่อหน้าพรานหนุ่ม พลางพูดว่า

"ข้ารู้สึกหนาวเหลือเกินพ่อหนุ่ม จนแทบจะยืนไม่ไหวอยู่แล้ว ขอนั่งผิงไฟตรงนี้หน่อยได้ไหม"

พรานหนุ่มไม่ค่อยไว้ใจยายแก่นักแต่ไม่รู้จะปฏิเสธคำขอร้องของยายแก่ได้อย่างไร จึงพูดว่า ▷

41/8 15 พ.ค. 31

"ถ้าหนาวนัก ก็นั่งลงซิยาย"

"ก็อยากจะนั่งหรอก แต่ข้ากลัวหมา มันคำรามข้าอยู่เรื่อยเลย เอ้า เอากิ่งไม้นี่ฟาดลงไปเบาๆ มันจะเชื่อฟังเจ้าของ"

ได้ยินคำพูดเช่นนี้ พรานหนุ่มนึกได้ถึงคำเตือนของพรานเฒ่า จึงผิวปาก เจ้าลีปได้ยินเสียงผิวปากก็ตรงเข้ากระชากยายแก่ล้มลง แล้วก็โถมตัวลงบนตัวยายแก่นั้น พรานหนุ่มรีบจัดการผูกมือผูกเท้ายายแก่อย่างรวดเร็ว ขว้างกิ่งไม้ของยายแก่เข้าไปในไฟ แล้วร้องว่า

"บอกมาเร็ว ว่าเจ้าทำอะไรพี่ข้า ไม่อย่างนั้นข้าจะให้หมาของข้าฉีกเนื้อเป็นชิ้นๆเลยทีเดียว"

ยายแก่ทำหน้าตาถมึงทึงอย่างน่ากลัว ได้ตะคอกพรานหนุ่มว่า

"นี่คงมีใครแนะนำมาหรอก เจ้าหนุ่ม ไม่อย่างนั้นเจ้าก็คงไม่ดีไปกว่าพี่ชายทั้งสองของเจ้าหรอก โน่นไง หินก้อนใหญ่สองก้อนนั่นน่ะพี่ชายของเจ้า ส่วนก้อนเล็กสองก้อนนั้นคือหมาสองตัวของเขา"

"ถ้าหินสองก้อนนั้นเป็นพี่ชายของข้าจริงแล้ว จงทำให้เขากลายเป็นคนขึ้นมาอย่างเก่าซิ"

ยายแก่แม่มดเห็นตัวเสียทีเสียแล้ว จึงพูดว่า

"แก้ถุงออกซิ ในถุงนั้นมีขวดน้ำมันห่อผ้าเช็ดหน้าอยู่ เอาน้ำมันไปทาที่ก้อนหินพี่ชายของเจ้ากับหมาของเขา แล้วก็จะคืนร่างกลับเป็นคนเป็นหมาดังเก่า"

พรานหนุ่มก็ทำตาม ไม่ทันนานพี่ชายทั้งสองก็ได้คืนร่างกลับเป็นคน พี่น้องทั้งสามกอดกันด้วยความดีใจ พี่ชายทั้งสองอดแปลกใจไม่ได้ว่าทำไมตนจึงได้นอนหลับไปนานนัก ต่อจากนั้นก็เอาน้ำมันทาที่หินก้อนเล็ก หมาทั้งสองก็คืนร่างโดดเข้าหานายของมันพลางเห่าอย่างดีอกดีใจ

เมื่อพี่ชายทั้งสองคืนร่างแล้ว น้องสุดท้องก็เหลือบไปดูรอบๆ ลานโล่งนั้นพลางถามยายแก่แม่มดว่า

"แล้วหินก้อนอื่นๆเล่า เป็นพวกคนที่ถูกเจ้าสาปทั้งนั้นซิ"

ยายแก่หัวเราะหึๆอยู่ในคอ แต่ไม่พูดว่ากระไร พรานหนุ่มกับพี่ชายทั้งสอง ก็เอาน้ำมันในขวดบ้ายทาไปตามก้อนหินในลานโล่งนั้น ในไม่ช้าก็ปรากฏเป็นพรานเป็นคนเดินทางหลายต่อหลายคนยืนอยู่ตรงหน้า คนทั้งหมดล้วนถูกยายแก่แม่มดสาปเป็นหินไปด้วยกันทั้งหมด เห็นเช่นนั้นยายแก่แม่มดร้องกรี๊ดออกมาทันทีด้วยความโกรธสุดขีด แล้วร่างของแกก็สลายลงกลายเป็นขี้เถ้า มีกาดำตัวใหญ่โผขึ้นมาจากกองขี้เถ้าบินสูงขึ้นไปเหนือยอดไม้แล้วก็บินลับสายตาไป แต่ยังได้ยินเสียงร้องของมันอยู่ตลอดเวลาที่บินไป

สามพี่น้องได้กลับไปยังปราสาทมีคนที่พ้นจากถูกสาปตามไปด้วยหลายคนด้วยกัน เจ้าของปราสาทดีใจมากที่ทุกคนปลอดภัย จึงให้รางวัลพรานหนุ่มน้องสุดท้องเป็นเงินก้อนใหญ่ พร้อมทั้งยกให้เป็นนายป่าคนสำคัญในการดูแลป่า

พี่ชายทั้งสองดีใจที่น้องชายได้โชคลาภ จึงกลับไปบอกพ่อแม่และได้ชวนให้มาอยู่ที่ปราสาทในป่า พ่อแม่จะได้ใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างสุขสบายและอุดมสมบูรณ์

ต่อไปนี้เป็นบทสนทนาที่มีคำว่า **หรอก**

บทสนทนาที่ ๑ สองสาวคุยกันเรื่องชายหนุ่มคนหนึ่ง

อ้อย "เธอชอบคุณศักดิ์ไหม"

อุ๋ย "เขาก็ดี*หรอก*"

อ้อย "ทำไมเธอไม่ชอบเขาล่ะ"

อุ๋ยชมชายหนุ่มผู้นั้นว่าดี เหตุใดอ้อยจึงทราบว่าอุ๋ยไม่ชอบ

บทสนทนาที่ ๒ แม่พูดกับลูกสาวคนโตว่า

แม่ "หนูต้องลงรถที่บ้ายก่อนขึ้นสะพานนะจ๊ะ"

ลูก "คุณแม่ไม่ต้องเป็นห่วงหนูเคยไปค่ะ"

แม่ "เคยไปก็ดีแล้ว"

ต่อมา แม่พูดอย่างเดียวกันกับลูกสาวคนที่สอง

แม่ "หนูต้องลงรถที่บ้ายก่อนขึ้นสะพานนะจ๊ะ"

ลูก "คุณแม่ไม่ต้องเป็นห่วงหนูเคยไป*หรอก*ค่ะ"

แม่ "เอ๊ ลูกคนนี้นี่"

ลูกสาวทั้ง ๒ คนพูดเกือบเหมือนกัน เหตุใดแม่จึงโกรธลูกสาวคนที่สอง ไม่โกรธลูกสาวคนแรก

บทสนทนาที่ ๓ พี่กับน้องคุยกันเรื่องจัดห้อง

ปีที่ 41 ฉบับที่ 9 22 มค. 2531

นิทานนานาชาติ

นิทานจีน

นางชิน

คนรุ่นก่อนๆเรียก ซินเดอริลลา ย่อๆว่านางซิน นิทานทำนองซินเดอริลลา มีเล่ากันมากมายหลายถิ่น แต่ละถิ่นเล่ารายละเอียดต่างกันไปบ้าง ชื่อเรื่องก็ต่างๆกัน ดังของจีนซึ่งเท่าที่พบมี ๒ สำนวนแล้ว สำนวนแรกเคยเล่าเมื่อนานมาแล้ว ชื่อเรื่องปลาตาทอง มีรายละเอียดต่างกับเรื่องนี้ ส่วนเรื่องนี้โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ดเล่าไว้ในนิทานพื้นเมืองของจีน เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีพี่น้องสองสาว คนโตหน้าตาสะสวย คนน้องหน้าตาขี้เหร่ มีรอยปรุเพราะเคยเป็นผดผื่นที่จริงพี่น้องทั้งสองนี้หาใช่พี่น้องท้องเดียวกันไม่ คนน้องเป็นลูกของเมียใหม่ แม่ของสาวคนพี่ตายตั้งแต่ลูกยังเล็กอยู่ เมื่อตายไปแล้วแม่ก็ได้มาเกิดเป็นแม่วัวเหลืองอาศัยอยู่ในสวน พี่สาวรักนับถือแม่วัวเหลืองนี้มาก ซึ่งผิดกับน้องสาว ตามธรรมดาสาวคนน้องเป็นเด็กที่นิสัยเสีย ไม่น่ารักอยู่แล้ว ยิ่งกับแม่วัวตัวนี้ยิ่งร้ายหนักยิ่งขึ้น ทำทารุณแก่แม่วัวต่างๆนานา

วันหนึ่งแม่เลี้ยงพาลูกสาวขี้เหร่ของตนไปดูละครปล่อยให้ลูกเลี้ยงอยู่บ้าน ลูกเลี้ยงขอไปด้วย แต่แม่เลี้ยงพูดว่า “ไว้พรุ่งนี้ถึงจะพาไป วันนี้เอาบ้านในห้องข้ามาสางแยกเส้นให้หมดเสียก่อน”

ลูกเลี้ยงก็ออกไปนั่งอยู่หน้ากองบ้าน และพยายามสางแล้วแยกออกเป็นเส้นๆ แต่ทำไปตั้งนานแล้วยังแยกได้เพียงครึ่งเดียวเท่านั้น เห็นเช่นนั้น ลูกเลี้ยงถึงกับร้องไห้โฮออกมาไม่รู้จะทำอย่างไรจึงจะสางและแยกบ้านให้หมดกอง นึกได้ถึงแม่วัวเหลือง จึงหอบเอาบ้านที่เหลือไปหาแม่วัวเหลือง เล่าความทุกข์ให้ฟัง แม่วัวเหลืองก็จัดการเคี้ยวบ้านทั้งหมดกลืนลงไป ครู่ใหญ่ๆก็ขยอกออกมา และน่าสนเท่ห์แท้ที่บ้าน

49/9 22 ก.ค. 31

เหล่านั้นเรียงมาเป็นเส้นๆ เรียบร้อยเลยทีเดียว สาวน้อยดีใจยิ้มออกมาได้ ขนเอาไปเตรียมไว้ พอแม่เลี้ยงกลับถึงบ้าน ก็เอาให้ดู พลางพูดว่า

"นี่ไงล่ะแม่ บ่านที่แม่สั่งให้แยก ข้าทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว พรุ่งนี้ข้าไปดูละครได้ใช่ไหม"

ถึงวันรุ่งขึ้น แม่เลี้ยงก็ยังไม่ยอมพาไปอีก มิหนำซ้ำกลับพูดว่า

"เอาถั่วกับงานี้ไปแยกออกจากกันเสียก่อน ถึงค่อยไป"

ลูกเลี้ยงจำต้องทำตามคำสั่ง ไปเลือกถั่วออกมาจากงาทีละเม็ดๆ แสนจะเหนื่อยเหนื่อย นัยน์ตาก็เพ่งเสียจนปวด ต้องไปถามแม่วัวเหลืองอีกว่าจะทำอย่างไรดี แม่วัวเหลืองก็ดุว่า

"เด็กโง่เอ๊ย เอาพัดมาพัดเข้าซิ"

ได้ยินคำแนะเพียงแค่นี้ สาวน้อยก็เข้าใจได้ทันที ครู่เดียวก็สามารถแยกงากับถั่วได้สำเร็จเรียบร้อย แม่เลี้ยงเห็นเช่นนั้น คราวนี้ไม่อาจจะกีดกันไม่ให้ลูกเลี้ยงไปดูละครได้ แต่ก็ยังอดข้องใจไม่ได้ ถึงกับพูดออกมาว่า "คนอย่างเจ้านี้รู้วิธีแยกสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร ใครเป็นคนบอกเจ้า" ลูกเลี้ยงแสนซื่อได้บอกแม่เลี้ยงหมดว่า แม่วัวเหลืองช่วยตนอย่างไรบ้าง เมื่อรู้ว่าแม่วัวเหลืองช่วยลูกเลี้ยงตนเช่นนั้น แม่เลี้ยงอดโกรธแม่วัวเหลืองไม่ได้ จัดการฆ่าเอาเนื้อมาทำอาหารกินเสียเลย ลูกเลี้ยงรักแม่วัวเหลืองเหมือนแม่ของตน จึงไม่ยอมกินเนื้อแม่วัว แต่กลับเก็บกระดูกมาใส่หม้อดินไว้ แล้วเก็บซ่อนไว้ในห้องนอนของตน

วันแล้ววันเล่า แม่เลี้ยงก็ไม่ยอมพาลูกเลี้ยงไปดูละคร จนกระทั่งวันหนึ่งแม่เลี้ยงพาลูกสาวของตัวไปดูละคร ลูกเลี้ยงโกรธมาก ไม่รู้จะทำอย่างไรได้ เลยทุบข้าวของในบ้านรวมทั้งหม้อดินที่ใส่กระดูกแม่วัวเหลืองด้วย พอมีเสียงโพละ ก็ปรากฏมีม้าขาว มีเสื้อผ้าใหม่ กับรองเท้าบีกคู่หนึ่งออกมา ที่แรกสาวคนสวยถึงกับสะดุ้งตกใจ แต่พอคุมสติได้ เข้าไปดูใกล้ๆเห็นว่าเป็นของจริง ก็เลยรีบเอาเสื้อผ้าใหม่มาสวมใส่ สวมรองเท้าบีกแล้ว โดดขึ้นหลังม้าขาว ควบออกประตูไป

ขณะที่ม้าอยู่นั้น รองเท้าข้างหนึ่งเกิดหลุดตกไปในคูข้างถนน จะลงไปเก็บก็ลงไม่ได้ แต่ก็ไม่อยากให้รองเท้าทิ้งอยู่อย่างนั้น ขณะที่กำลังยุ่งยากลำบากใจอยู่นั้น ก็ได้มีคนขายปลาเดินผ่านมา หญิงสาวจึงบอกชายนั้นว่า

"นี่แน่ะ พี่ชาย ช่วยเก็บรองเท้าของข้าให้หน่อยซิ มันตกลงไปในคู"

ชายนั้นยิ้มยิงฟัน พลางตอบว่า "ได้ซิ ถ้านางจะแต่งงานกับข้า"

"ใครจะไปแต่งด้วยได้" หญิงสาวตอบอย่างโกรธๆ "คนขายปลาตัวเหม็นจะตาย"

ต่อมาก็ได้มีเสมียนร้านค้าข้าวสารเดินผ่านมา หญิงสาวก็ขอร้องให้เก็บรองเท้าให้เช่นนั้นอีก ชายนั้นก็ตอบว่า "ออได้แน่นอน ถ้านางจะแต่งงานกับข้า" หญิงสาวก็ตอบว่า

"ใครจะไปแต่งงานด้วยได้ คนขายข้าว ตัวมีแต่ฝุ่นละอองตลอดเวลา"

ได้ยินเช่นนั้น เสมียนนั้นก็เดินผละไป ต่อมาไม่นานก็ได้มีพ่อค้าน้ำมันเดินผ่านมาหญิงสาวก็ขอร้องเช่นนั้นอีก และพ่อค้าก็ตอบอย่างเดียวกันว่าจะหยิบให้ถ้าหญิงสาวยอมแต่งงานด้วย หญิงสาวก็ถอนใจพลางตอบว่า

"พ่อค้าน้ำมัน ตัวก็มีแต่น้ำมัน ใครจะไปแต่งด้วยได้"

ในที่สุดได้มีนักศึกษาผู้หนึ่งเดินผ่านมา หญิงสาวก็ขอร้องให้ช่วยเก็บรองเท้าให้ นักศึกษานั้นหันมามอง แล้วพูดว่า

"ข้าจะหยิบให้ทันที ถ้านางสัญญาจะแต่งงานกับข้า"

ถึงคราวนี้ หญิงสาวผงกหัวรับคำ เพราะเห็นนักศึกษาหน้าตาหล่อเหลา ท่าทางดีน่านับถือ นักศึกษานั้นลงไปเก็บรองเท้าให้และสวมเท้าให้ด้วย ต่อจากนั้นก็พาไปบ้านและทำพิธีแต่งงานกัน

อีก ๓ วันต่อมา หญิงสาวพร้อมด้วยสามีก็ได้กลับมาบ้านมาคารวะพ่อแม่ ทั้งแม่เลี้ยงและลูกสาวเห็นเช่นนั้นก็เปลี่ยนท่าทีทันที ปฏิบัติต่อคนทั้งสองอย่างดีที่สุด แม่เลี้ยงและลูกสาวคะยั้นคะยอหญิงสาวให้ค้างคืนที่บ้าน ให้สามีกลับไปก่อน ลูกเลี้ยงเห็นแม่เลี้ยงมีน้ำใจเช่นนั้นก็เลยตกลงใจจะค้างสัก ๒-๓ คืน ให้สามีกลับไปบ้านก่อน

เช้าวันรุ่งขึ้น น้องสาวขี้เหร่ตรงมาฉวยมือพี่สาวพลางพูดหัวเราะๆ อย่างอารมณ์ดีว่า

"ไปที่บ่อน้ำกันเถอะพี่ ไปก้มดูว่าเราสองคนนั้นใครจะสวยกว่ากัน"

พี่สาวตายใจไม่คิดว่าน้องสาวจะคิดร้าย จึงไปที่บ่อน้ำด้วยกัน แล้วก้มลงดู ทันใดนั้นเองน้องเลี้ยงก็ผลักพี่สาวหัวทิ่มลงไปในบ่อ แล้วไปหาอะไรมาคลุมปากบ่อไว้อย่าง

41/9 22 ม.ค. 31

มิดชิด พี่สาวเลยจมน้ำตายอยู่ในบ่อนั้นเอง

เวลาล่วงไปตั้ง๑๐วัน นักศึกษาชักเอะใจว่าทำไมเมียของตนยังไม่กลับสักที จึงได้ส่งคนมาไต่ถามดูแม่เลี้ยงก็ตอบกลับไปว่าขณะนี้ลูกเลี้ยงของตนกำลังไม่สบายเป็นผีดาษยังกลับไม่ได้ นักศึกษาทราบข่าวแล้วก็เชื่อสนิท ได้ส่งไข่เค็มกับของอร่อย ๆ สำหรับคนเจ็บไปให้ทุกวัน สาวขี้เหร่ก็ถือเป็นลาภปากกินเอร็ดอร่อยไปจนหมดสิ้น

เวลาล่วงไปอีก ๒ เดือน แม่เลี้ยงชักรำคาญที่ผัวของลูกเลี้ยงส่งคนมาถามมาเยี่ยมอยู่ไม่เว้นแต่ละวัน จึงตัดสินใจส่งลูกสาวขี้เหร่ของตนไปหลอกนักศึกษาว่า นี่แหละคือเมียของเขาที่หายจากโรคผีดาษ เห็นผู้หญิงที่แม่เลี้ยงว่าคือเมียของตนหน้าตาปรุด้วยรอยผีดาษเช่นนั้น ชายผู้เป็นผัวก็อดตกใจไม่ได้อุทานออกมาว่า

"อะไรกันนี่ เปลี่ยนแปลงไปได้ถึงเพียงนี้เชียวหรือ ไม่ใช่หรอก นี่ไม่ใช่เมียข้าหรอก"

สาวขี้เหร่ก็ตอบอย่างจริงจังว่า "ถ้าข้าไม่ใช่เมียท่านแล้ว ท่านคิดว่าเป็นใครเล่า ข้ารู้แล้วตั้งแต่ล้มเจ็บเป็นผีดาษแล้วว่า ถ้าท่านเห็นข้าแล้วท่านคงไม่ต้องการข้า ถ้าอย่างนั้นข้าเห็นจะต้องตาย ข้าจะต้องตาย"

พูดแล้วก็ส่งเสียงร้องไห้โฮ ๆ นักศึกษาเป็นคนใจอ่อนทนดูใครร้องไห้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นทั้ง ๆ ที่ยังสงสัยข้องใจอยู่ก็จำต้องปลอบโยนไปจนกระทั่งเมียตัวปลอมหยุดร้องไห้

ข้างฝ่ายหญิงสาวคนสวยที่ถูกน้องเลี้ยงผลักตกบ่อจมน้ำตายนั้น ก็ได้กลายเป็นนกกระจอก ซึ่งมักจะมาและร้องเรียกสาวขี้เหร่เสมอ โดยเฉพาะตอนสาวขี้เหร่กำลังหวีผม นกร้องว่า

"หวีหนแรก จุ๊บ ๆ หวีหนสอง จุ๊บ ๆ หวีหนสาม จุ๊บ ๆ ลงมาถึงสันหลังน้องสาวขี้เหร่"

สาวขี้เหร่ก็ตอบว่า "เออ หวีหนแรก หวีหนสอง หวีหนสามถึงสันหลังของพี่คนสวย"

ได้ยินนกกับเมียของตนโต้ตอบกันเช่นนั้น นักศึกษาก็ถึงกับงงงันมืดมนไม่เข้าใจเรื่องราว จึงได้ถามนกว่า "ทำไมร้องอย่างนั้น เจ้าคือเมียของข้าใช่ไหม ถ้าใช่ก็ร้องออกมา ๓ ที ข้าจะได้เลี้ยงเจ้าไว้ในกรงทอง" นกกระจอกได้ร้องออกมา ๓ ครั้งเหมือนรับคำ นักศึกษาจึงไปซื้อกรงทองมาใส่นกเลี้ยงไว้ ทั้งนี้ทำให้สาวขี้เหร่โกรธแค้นเป็นอย่างยิ่งที่สามีนำนกกระจอกมาเลี้ยงอยู่ในบ้าน จึงได้แอบฆ่านกเสีย แล้วเอาไปโยนทิ้งไว้ในสวน ทันใดนั้นก็ได้เกิดมีต้นไผ่งอกขึ้นมา ณ ที่ตรงนั้น มีหน่อแทงออกมาตั้งหลายหน่อ

สาวขี้เหร่เห็นหน่อไม้ก็ดีใจจัดการตัดมาทำกับข้าวกิน นักศึกษากินแล้วรู้สึกเอร็ดอร่อย แต่พอสาวขี้เหร่กินเข้าไป ก็เกิดเป็นแผลขึ้นที่ลิ้น จึงรู้สึกระแวงว่าต้นไผ่นี้จะคือพี่สาวตนละกระมัง จึงตัดต้นไผ่ทิ้งเสีย นำไม้ไผ่มาทำเป็นเตียงนอน แต่พอนอนลงไปก็รู้สึกเหมือนมีเข็มตั้งไม่รู้กี่ร้อยกี่พันเล่มทิ่มแทงตนอยู่ ส่วนนักศึกษากลับรู้สึกว่าเตียงนอนนั้นนอนได้สบาย เห็นแล้วเมียขี้เหร่อดแค้นเคืองไม่ได้เลยโยนทิ้งไปเสีย

ที่ข้างบ้านของนักศึกษานั้นเป็นบ้านของหญิงชราขายถุงใส่เงิน วันหนึ่งขณะที่หญิงชราเดินกลับบ้านก็แลเห็นเตียงไม้ไผ่ที่หญิงนั้นโยนทิ้ง จึงคิดว่า

"เอ ไม่เห็นมีใครแถบนี้ตายเลย เหตุใดจึงมีคนเอาเตียงมาโยนทิ้ง เราเอาไว้ใช้ดีกว่า"

คิดแล้วก็ขนเตียงเอาเข้าไปไว้ในบ้าน คืนวันนั้นเลยได้นอนหลับสบาย ครั้นรุ่งขึ้นเช้า ปรากฏว่าในครัวมีอาหารทำไว้เรียบร้อยแล้ว หญิงชราเห็นเช่นนั้นก็ลงมือกินทันที ขณะที่กิน หญิงชราอดตื่นเต้นไม่ได้ เพราะคิดไม่ออกว่าใครหนอช่างมาทำอาหารไว้ให้กิน ครั้นเมื่อกลับมาถึงบ้านในตอนเย็น ก็มีอาหารเย็นรออยู่แล้ว เป็นอยู่เช่นนั้นหลายวัน ในที่สุดเมื่อทนอยากรู้ต่อไปไม่ได้ ตอนบ่ายวันหนึ่งหญิงชราจึงแอบกลับบ้านวันกว่าปรกติ เมื่อถึงบ้านก็ตรงเข้าไปในครัว และที่ในครัวนั้นก็ได้แลเห็นเงาดำกำลังซาวข้าวอยู่ หญิงชราจึงวิ่งตรงไปกอดเอวเงาดำนั้น พลางถามว่า

"เจ้าเป็นใครน่ะ แล้วมาทำกับข้าวให้ยายทำไม"

"ข้าเป็นเมียตัวจริงของนักศึกษาข้างบ้านยายนี่เอง แต่น้องเลี้ยงของข้าผลักข้าหัวทิ่มบ่อ จมน้ำตาย แต่วิญญาณของข้ายังไม่ได้สูญหายไปไหน เพราะฉะนั้นยายช่วยสร้างร่างให้ข้าหน่อย ยายเอาหม้อข้าวมาทำหัวนะ เอาไม้มาทำมือ เอาผ้าเช็ดจานมาทำเป็นเครื่องใน แล้วเอาไม้เขี่ยไฟทำเป็นเท้า ถ้าทำได้ดังนั้น ข้าจะได้คืนสู่ร่างเดิมอีกครั้งหนึ่ง"

หญิงชราได้จัดทำตามนั้นทุกประการ ทันใดนั้นก็ปรากฏร่างหญิงสาวสวยให้เห็นในทันที

หญิงชราดีอกดีใจอย่างเหลือล้นที่แลเห็นหญิงสาวสวยปรากฏร่างขึ้นมาได้ตามที่ตนได้ช่วยจัดทำให้ จึงได้สอบถามอย่างละเอียดว่านางเป็นใคร และเกิดอะไรขึ้นแก่นาง หญิงสาวได้เล่าให้หญิงชราฟังอีกครั้งหนึ่ง แล้วพูดต่อไปอีกว่า

"ยายจ๋า ข้ามีถุงใส่เงินอยู่ใบหนึ่ง ยายช่วยเอาไปยืนขายที่หน้าบ้านนักศึกษาสามีข้าหน่อยได้ไหม"

พูดแล้วก็ส่งถุงใส่เงินที่บึกอย่างสวยงามให้ วันรุ่งขึ้นหญิงชราก็ไปยืนอยู่หน้าบ้านนักศึกษา ตะโกนร้องขายถุงใส่เงิน ได้ยินเสียงร้องนักศึกษาวิ่งออกมาถามว่าขายถุงใส่เงินชนิดไหน หญิงชราจึงหยิบถุงใส่เงินที่บึกสวยงามให้ดู พอแลเห็นชายหนุ่มก็จำได้ทันที ถามหญิงชราละล่ำละลักว่า "ยายไปได้ถุงใส่เงินนี้มาจากไหนน่ะ ถุงใบนี้ข้าซื้อให้เมียข้านา" หญิงชราจึงเล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด ซึ่งทำให้นักศึกษาปีติยินดีอย่างยิ่งที่ได้รู้ว่าเมียตัวจริงของตนบัดนี้ยังมีชีวิตอยู่ จึงได้จัดแจงกับหญิงชรา ปูผ้าแดงลงบนพื้นแล้วพาเมียตัวจริงของตนกลับเข้าบ้าน

ฝ่ายเมียตัวปลอมเห็นพี่สาวเลี้ยงของตน กลับคืนชีพมาได้เช่นนั้นก็เดือดร้อนใจเป็นที่สุด พร้อมกันนั้นก็รบกวนจนพี่สาวเลี้ยงของตนก็อยู่ไม่เป็นสุขไปด้วย คือเผ้าแต่พร่ำบ่นว่าผู้หญิงคนนี้หาใช่คนไม่ แต่คงเป็นผีจำแลงร่างมา เพราะฉะนั้นควรจะ

ได้มีการพิสูจน์ดูว่าใครเป็นตัวจริงกันแน่ และได้เสนอให้เดินบนไข่ ใครเหยียบไข่แตก คนนั้นแพ้ ไม่ใช่เมียตัวจริง

เมื่อถึงเวลาพิสูจน์ ปรากฏว่าเมียตัวปลอมเหยียบไข่แตกหมด แต่เมียตัวจริงเดินไปได้โดยไม่ได้เหยียบไข่แตกสักใบ ในการพิสูจน์ครั้งที่สอง ทั้งสองคนต้องไต่บันไดคมมีดเมียตัวจริงไต่บันไดคมมีดขึ้นลงได้อย่างสบายโดยไม่ถูกคมมีดบาดเลย ส่วนเมียตัวปลอมไต่ขึ้นได้สองขั้นเท่านั้น ก็ถูกมีดบาดเสียจนถึงกระดูก ถึงแม้จะแพ้ไป ๒ ครั้งแล้ว เมียตัวปลอมก็ยังไม่ยอมแพ้ขอพิสูจน์อีกครั้ง คือให้ลงไปในกระทะน้ำมันร้อน ๆ โดยหวังว่าเมียตัวจริงพี่สาวเลี้ยงของตนจะลงไปก่อน และจะถูกน้ำมันร้อนๆ ลวกตาย แต่ถึงคราวพิสูจน์ ปรากฏว่าเมียตัวจริงไม่ได้รับอันตรายแต่อย่างใด ส่วนเมียตัวปลอมเมื่อลงไปในกระทะน้ำมันแล้ว ก็ไม่ได้โผล่ขึ้นมาอีกเลย

เมียตัวจริงก็ได้จัดการนำกระดูกทอดของร่างน้องสาวเลี้ยงใส่กล่องส่งไปให้แม่เลี้ยง โดยส่งหญิงคนใช้เก่าแก่ที่พูดติดอ่างเป็นผู้นำไป และสั่งให้บอกแก่แม่เลี้ยงว่า

"นี่คือ เนื้อของลูกสาว" แต่แม่เลี้ยงที่ชอบปลาไน ได้ยินหญิงคนใช้พูดอีกๆอักๆก็สำคัญว่าหญิงนั้นบอกว่า "นี่คือเนื้อปลาไน" ลูกสาวคงส่งมาให้ ครั้นเปิดกล่องออกดูแลเห็นกระดูกของลูกสาวถูกทอดจนดำเกรียม เห็นแล้วก็ส่งเสียงร้องกรีดออกมาแล้วก็ล้มลงขาดใจตาย □

นิทานนานาชาติ

นิทานชาวเขาพีลิปปินส์

เทพผู้สร้าง

บรรจบ พันธุเมธา

ชาวบ้านหลายท้องถิ่นเชื่อว่า ทุกสิ่งในโลกเกิดได้เพราะอำนาจของเทพเจ้าที่เป็นผู้สร้าง ชาวเขาเผ่าอิโบลอยอันเป็นชาวเขาเผ่าหนึ่งในพีลิปปินส์ เชื่อว่าเทพผู้สร้างของตนคือเทพกาบูนิอัน ซึ่งมีเรื่องราวกล่าวถึงเทพองค์นี้หลายเรื่องด้วยกัน ดังที่ไอ วี มัลลารี เล่าไว้ดังนี้

เมื่อกาลนานมาแล้ว เทพกาบูนิอันประทับอยู่ ณ ดวงอาทิตย์ แต่เสด็จลงมายังพื้นโลกนี้บ้างเป็นครั้งคราว ขณะประทับอยู่ในโลกจะประทับบนยอดเขาปูลอก เทพกาบูนิอัน ทอดพระเนตรพื้นโลกเป็นที่อ้างว้างปราศจากผู้คน จึงได้ทรงสร้างผู้หญิงขึ้นคนหนึ่งและตรัสสั่งให้นางกับลูกๆ ตลอดจนลูกของลูกต้องอยู่ที่ภูเขาเสมอตลอดไป และเพื่อให้หญิงนั้นพึงพอใจ เทพกาบูนิอันก็ได้ประทานหมูป่าให้นางเป็นอาหาร แต่ต่อมาหญิงนั้นก็รู้ว่าหมูป่านั้นจับยาก โดยเฉพาะเมื่อตนหิวและอยากจะจับให้ได้สักตัว

ด้วยเหตุนี้เทพกาบูนิอัน จำต้องทรงสร้างผู้ชายขึ้นคนหนึ่งให้มาช่วยนาง ชายนั้นตัวใหญ่กว่าและแข็งแรงกว่าผู้หญิง ทั้งยังวิ่งเร็ว จับหมูป่าได้ง่าย ชายนั้นสร้างบ้านให้ผู้หญิงอยู่ ทั้งยังสร้างคอกหมูให้ผู้หญิงขังหมูที่จับได้ ด้วยวิธีนี้ผู้หญิงจะจับหมูฆ่าเมื่อไรก็ได้ตามต้องการ เขาจึงถือกันว่าชายหญิงคู่นี้เป็นมนุษย์คู่แรกที่มีในโลก และชาวเขาทุกวันนี้เป็นลูกหลานสืบกันมา

แต่ก็มีเล่าอีกสำนวนหนึ่งว่าเมื่อเทพกาบูนิอันเสด็จลงมายังโลกนี้แล้วรู้สึกไม่เป็นสุข เพราะไม่มีคนไม่มีเสียงหัวเราะ จึงได้ทรงนำดินมาปั้นเป็นรูปคนผู้หญิงกับผู้ชาย แต่รูปปั้นทั้งสองนั้นยังเคลื่อนไหวไม่ได้ เพราะไม่มีชีวิต เทพกาบูนิอันจึงตรัสว่า "ข้าจะต้องทำให้มันหัวเราะมันถึงจะได้มีชีวิต"

ตรัสเช่นนั้นแล้วก็จับไก่มาถอนขนออกหมด แล้วเอาน้ำจิ้มให้ไก่เต้น รูปปั้นรูปหนึ่งก็มีชีวิตขึ้นมาแล้วก็หัวเราะ รูปนั้นคือผู้ชายคนแรกในโลก รูปปั้นอีกรูปหนึ่ง ได้ยินเสียงหัวเราะ ก็เลยหัวเราะบ้าง และนั่นแหละคือผู้หญิงคนแรกของโลก

41/12 12 ส.ค. 31

เรื่องข้าว ก็เล่าว่าแต่เดิมคนในโลกยังไม่มีข้าวกิน ได้แต่กินเนื้อสัตว์ มีเนื้อหมูป่า เนื้อกวาง เป็นต้น ไม่เช่นนั้นก็กินเผือกกินมันกินผลไม้ ได้แก่กล้วย มะม่วง ฝรั่งและมะละกอ ดักบองงันซึ่งเป็นผู้ได้อำนาจพิเศษจากเทพกาบูนิอันอดสงสารคนเหล่านั้นไม่ได้ วันหนึ่งเทพกาบูนิอันโปรดให้ดักบองงันขึ้นมาเที่ยวยังโลกสวรรค์ เพื่อร่วมในงานเลี้ยงใหญ่และร่วมในพิธีสวดก่อนงานเลี้ยงใหญ่

ดักบองงันเดินทางตั้งหลายวันกว่าจะมาถึงยอดเขาปูลอก ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ และก็ได้แลเห็นบันไดทอดไปยังโลกสวรรค์ จึงได้ไต่บันไดจนกระทั่งได้มาถึงที่หมาย สิ่งแรกที่เห็นก็คือคฤหาสน์ใหญ่สวยงาม ซึ่งเป็นที่ประทับของเทพกาบูนิอันกับชายาบูกัน ที่บ้านนั้นมีผู้คนเต็มไปหมดซึ่งต่างมาร่วมในงานเลี้ยงนี้ ดักบองงันก็ร่วมกับเขาด้วย รู้สึกเอร็ดอร่อยกับอาหารนั้นมาก โดยเฉพาะอาหารอย่างหนึ่งซึ่งไม่เคยกินมาก่อน กินเท่าไรก็ดูเหมือนจะไม่รู้จักอิ่ม เทพกาบูนิอันทรงสังเกตเห็นเช่นนั้นจึงตรัสว่า

"ชอบข้าวมากซินะ"

"นี่น่ะหรือเรียกว่าข้าว" ดักบองงันทูลถาม "อร่อยมากพ่ะย่ะค่ะข้าพระองค์อยากจะได้เอาไปไว้ในโลกบ้าง"

"สิ่งที่เจ้าปรารถนาข้าจะหาให้อยู่ที่นี่สักพักหนึ่งก่อนซิ ข้าจะสอนวิธีปลูกวิธีกินให้"

ดักบองงันได้อยู่เรียนรู้วิธีเพาะกล้า วิธีปลูกและดูแลต้นข้าวตลอดจนถึงวิธีเก็บเกี่ยว เมื่อถึงเวลาจะกลับ เทพกาบูนิอันก็ประทานพันธุ์ข้าวให้มาปลูก และตรัสว่า

"เพื่อให้ได้ผลดี ก่อนจะปลูกต้องทำพิธีเช่นสรวงข้าวเสียก่อนนะ"

ข้าวที่มีอยู่ในโลก เขาจึงเชื่อว่าได้มาจากเทพกาบูนิอันประทานมาให้นี่เอง ผู้คนโดยเฉพาะชาวเขาเผ่าอิโบลอยสรรเสริญเทพกาบูนิอันที่ทรงมีเมตตาต่อมนุษย์ ไม่ว่าใครจะได้รับทุกข์ยากอย่างไร มาขอให้ทรงช่วย ก็ช่วยเสมอไม่มีเว้น ดังเล่าว่า ครั้งหนึ่งเกิดทุพภิกขภัยข้าวยากหมากแพงทั่วไปทั้งแผ่นดิน ผู้คนพากันอดอยาก มีครอบครัวหนึ่งมีข้าวติดบ้านอยู่ไม่กี่เมล็ด เมื่อไปขอให้เทพกาบูนิอันช่วย เทพกาบูนิอันก็ทรงนำข้าวไม่กี่เมล็ดนั้นใส่หม้อใส่น้ำลงไปแล้วตั้งไฟ ไม่ช้าข้าวในหม้อนั้นก็มีเต็มหม้อ พอกินกันได้ทั้งครอบครัว

ด้วยเหตุที่ระลึกถึงความเมตตาของเทพกาบูนิอัน คนจึงพากันเซ่นสรวงบูชาอยู่เสมอ ถ้าผู้ใดหลงลืมละเลยก็มักจะประสบผลร้าย ดังดักบองงันผู้ได้ข้าวมาจากเทพกาบูนิอัน ตอนแรกก็เซ่นสรวงอย่างดี ก็ได้ผลดี จนกระทั่งมั่งคั่ง ภายหลังก็เลิกทำพิธีเซ่นสรวง ซึ่งสิ่งสำคัญในพิธีจะต้องฆ่าหมู เอาเลือดหมูทาหน้าบรรดาผู้ที่เป็นหัวหน้าครอบครัว เทพกาบูนิอันไม่พอพระทัยอย่างยิ่งจึงทรงลงโทษดักบองงันโดยสร้างหนูเป็นอันมากมากัดกินข้าวจนเกือบหมด เหลือให้คนกินเพียงนิดหน่อย ดักบองงันเห็นเช่นนั้นก็รู้ได้ทันทีว่าเทพกาบูนิอันไม่พอพระทัย จึงได้อัญเชิญเทพกาบูนิอันพลางทูลขอร้องว่า

"ขอได้โปรดประทานอภัยแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิดที่ละเมิดคำสั่งของพระองค์ ขอได้โปรดช่วยรักษาข้าวให้พ้นหนูด้วยเถิดพ่ะย่ะค่ะ คนจะได้มีข้าวพอกิน"

เทพกาบูนิอันก็ทรงสงสารดักบองงันจึงประทานอภัยให้ และได้ทรงสร้างแมวขึ้นมาปราบหนู นับ

41/12 12 มิ.ย. 31

เป็นร้อยๆตัว หนูที่มากัดกินข้าวก็ค่อยๆหมดไป แต่คนก็มิได้พึ่งแต่แมว แต่ได้ทำพิธีเซ่นสรวงบูชาเทพกาบูนิอันด้วย

ไม่เพียงแต่เซ่นสรวงบูชา ถ้าผู้ใดทำงานอย่างขยันขันแข็งก็ทำให้เทพกาบูนิอันพอพระทัยได้ เมื่อขยันขันแข็งก็ย่อมมั่งมี ผู้ใดเป็นเช่นนั้นก็ถือว่าตนทำตัวให้ถูกพระทัยเทพกาบูนิอัน ดังชายผู้หนึ่งซึ่งเชื่อว่าตนเป็นที่โปรดปรานของเทพกาบูนิอัน เทพกาบูนิอันจึงทรงบันดาลให้มั่งคั่ง มีนากว้างใหญ่ไพศาล มีทุ่งเลี้ยงสัตว์ มีหมู่เป็นร้อยๆ มีวัวควายอีกเป็นอันมาก ความมั่งคั่งนี้ในที่สุดได้มาเป็นปัญหาแก่ชายนั้น ว่าลำพังตนเองจะดูแลทรัพย์สมบัติเหล่านั้นได้อย่างไร ในที่สุดที่คิดแก้ปัญหาได้ คือจะต้องจัดงานเลี้ยงใหญ่เพื่อฉลองเทพกาบูนิอัน ในการเลี้ยงใหญ่ๆอย่างนี้จะต้องฆ่าหมู ฆ่าวัวควายให้มากขึ้น และวิญญาณของสัตว์เหล่านี้จะไปสู่เทพกาบูนิอัน ถือได้ว่าตนได้สละทรัพย์สมบัติถวายแด่เทพกาบูนิอันนี้แล้ว งานเลี้ยงใหญ่อย่างนี้กินเวลาตั้งหลายวัน ต้องใช้คนมากมายในการจัดเตรียมงาน ทั้งข้าวทั้งเหล้า และสัตว์ที่เตรียมจะฆ่า แล้วต้องเชิญคนจากหมู่บ้านหรือเมืองใกล้เคียงให้มาร่วมงาน ทำพิธีแล้วก็เลี้ยงแขก ทั้งยังต้องส่งเนื้อสัตว์นี้ไปให้ผู้ที่ไม่ได้มาร่วมงานด้วย ยิ่งฆ่าสัตว์มากเท่าไรก็ถือเป็นการถวายสัตว์แด่เทพกาบูนิอันมากเท่านั้น เพื่อระลึกถึงความเมตตาของเทพกาบูนิอันที่ทรงปกป้องดูแลผู้คนไม่ให้เจ็บไข้ได้ป่วยและอดอยาก

ด้วยเหตุนี้ถ้าเทพกาบูนิอันทรงทราบว่าผู้ใดใจดำเห็นแก่ตัว ไม่แบ่งปันอาหารให้คนที่อดอยากหิวโหย ก็จะพิโรธอย่างยิ่ง และจะทรงลงโทษอย่างหนักอีกด้วย ดังเรื่องเล่าถึงหญิงแก่เห็นแก่ตัวคนหนึ่งซึ่งอาศัยอยู่ที่เชิงเขาในดิวบา

หญิงแก่คนนี้ไม่จำต้องพึ่งใครจะปลูกพืชหรือเลี้ยงสัตว์อย่างใดก็ทำได้ด้วยตนเอง ดังนั้นจึงไม่เห็นจำเป็นจะต้องเกี่ยวข้องกับใคร หรือรับรู้ปัญหาของใคร ผู้คนที่อยู่ข้างๆบ้าน ก็บังเอิญให้ปลูกพืชผลใดๆไม่ได้ผลดีเท่าของหญิงแก่นั้น จึงอดอยากยากจน มาขอความช่วยเหลือจากหญิงแก่นั้นเนืองๆ และมักจะถูกหญิงแก่นั้นไล่ตะเพิดไปหมด แถมมักจะบอกคนเหล่านั้นว่า

"ข้าไม่ได้ปลูกพืชผลไว้แจกคนนะ ข้าปลูกไว้ขาย"

คนเหล่านั้นได้แต่ก้มหน้ากลับบ้าน วันหนึ่งตอนเที่ยงอากาศร้อน ได้มีชายแก่คนหนึ่งมายืนที่ประตูบ้านหญิงแก่ ชายนั้นอ่อนเพลียจนต้องยืน ยันด้วยไม้เท้า ชายแก่ร้องเรียกเจ้าของบ้าน แต่หญิงแก่นิ่งเฉยทำเป็นไม่ได้ยิน ชายแก่ก็เลยเดินเข้าไปใกล้ เอามือแตะบ่า คราวนี้หญิงชราหันมาตะคอกถามว่า

"ธุระอะไร"

"ได้โปรดเถิดท่าน ข้าทั้งหิวทั้งเหนื่อย ขออะไรข้ากินหน่อยได้ไหม"

"ไปให้พ้น อย่ามายุ่งกับข้า" ตวาดไปแล้วก็รีบเข้าในบ้าน ใส่กลอนแน่น

ทันใดนั้น ชายแก่นั้นก็ยืดตัวตรง กลายเป็นชายหนุ่มรูปงาม พูดด้วยบันดาลโทสะ เสียงดังราวกับฟ้าร้อง ใครได้ยินก็ตกใจไปด้วยกันทั้งสิ้น ชายนั้นพูดว่า

"เทพกาบูนิอันผู้ยิ่งใหญ่ทรงสร้างคนแข็งแรงขึ้นมาให้ช่วยคนอ่อนแอ ผู้หญิงแก่อย่างเจ้าทั้งใจดำทั้งขี้เหนียวเห็นแก่ตัวอย่างนี้ ไม่มีที่ในโลกนี้ให้อยู่หรอก เพื่อลงโทษความโลภความเห็นแก่ตัวของเจ้า หินยักษ์ก้อนใหญ่มหึมาบนยอดเขาจะกลิ้งลงมาตรงนี้ ทับตัวเจ้าและทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของเจ้า คอยดูไปก็แล้วกัน"

พูดแล้วชายหนุ่มนั้นก็หายวับไปในทันที ทันใดนั้นภูเขาก็สั่นสะเทือน ก้อนหินยักษ์ก้อนมหึมาบนยอดเขาก็กลิ้งลงมาทับทุกอย่างแหลกเหลวหมด ท้องฟ้ามืดครึ้ม ฝนเม็ดใหญ่ๆก็ตกลงมาล้างจิตใจอันชั่วร้ายตลอดจนทรัพย์สมบัติของหญิงแก่นั้น ไม่เหลือหลอ

คนที่อยู่ในบริเวณรอบๆนั้นต่างกลัวกันว่าโลกจะถึงกาลประลัยในครั้งนี้แล้ว แต่ครู่เดียว ฟ้าก็สว่างตะวันส่องแสงจ้าเหมือนไม่มีเรื่องร้ายอะไรเกิดขึ้นมาก่อน แสดงว่าเทพกาบูนิอันทรงคลายพิโรธลงแล้ว

ในเวลาต่อมา คนในหมู่บ้านข้างเคียงได้พากันมาตั้งถิ่นฐานยังที่ที่เคยเป็นที่นาของหญิงแก่นั้น คนเหล่านั้นขยันขันแข็งทำงานอย่างหนัก จึงเก็บเกี่ยวพืชผลได้มาก แต่ต่างก็ไม่ลืมความพิโรธของเทพกาบูนิอันและลงโทษคนเห็นแก่ตัวอย่างหนักมาแล้ว จึงแบ่งปันพืชผลที่ได้ให้กันและกันอยู่เสมอ □

41/18 24 ก.ค. 2531

ผู้ไม่ยอมแพ้

ปรรจบ พันธุเมธา

ชาวญวนคงต้องผจญกับพายุไต้ฝุ่น ฝนตกหนักและน้ำท่วมทุกปี โดยเฉพาะคนที่อาศัยอยู่แถบลุ่มแม่น้ำแดง จึงมีนิทานเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้เล่าอยู่หลายเรื่องด้วยกัน เรื่องนี้ก็เช่นกัน เขาถือเป็นเพราะความพิโรธของเจ้าน้ำ สาเหตุแห่งความพิโรธโกรธกริ้วนั้น เขาเล่าไว้ว่า

ครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว ยังมีคนตัดไม้คนหนึ่ง เป็นคนตระกูลลักลอง อันเป็นตระกูลพญามังกร แต่ถึงแม้จะเป็นคนตระกูลสูง เมื่อยากจนก็จำต้องทำมาหากิน ชายนั้นเข้าไปอยู่ในป่าหาเลี้ยงชีพด้วยการตัดไม้ขาย

วันหนึ่งชายตัดไม้ตัดต้นไม้ลงต้นหนึ่ง เป็นต้นไม้สูงใหญ่กว่าต้นไม้ต้นอื่นๆเหมือนต้นไม้ยักษ์ เมื่อตัดเสร็จแล้วก็ชักลากพากลับมายังกระท่อมมุงด้วยฟางข้าวของตน เพื่อจะเตรียมทอนให้เป็นท่อนๆในวันรุ่งขึ้น แต่แล้วชายนั้นก็อดแปลกใจไม่ได้ที่ในวันรุ่งขึ้น ต้นไม้ต้นนั้นกลับตั้งขึ้นมาได้เองอยู่ตรงหน้าตนนั่นเอง แต่ถึงจะแปลกใจอย่างไร ชายนั้นก็จำต้องถากพื้นต้นไม้นั้น ชายนั้นใช้ขวานถากพื้นลงไปโดยแรงจนเปลือกไม้ที่ถูกถากนั้นกระเด็นไปเป็นสะเก็ดไม้ชิ้นเล็กบ้างใหญ่บ้าง ต้นไม้นั้นก็ได้โค่นล้มลงไปอย่างเก่า แต่ก็น่ามหัศจรรย์เป็นที่สุด ที่ในวันรุ่งขึ้นต้นไม้ที่โค่นลงไปแล้วนั้นกลับตั้งตัวขึ้นมาได้เองอีก ที่ลำต้นก็เกลี้ยงเกลา ไม่มีรอยบากถากพื้นแต่อย่างใด

คนตัดไม้พยายามถากพื้นอยู่เช่นนั้นถึง ๓ ครั้ง ก็ไม่ได้ผลอะไร เป็นอันเสียเวลาเปล่า แต่ถึงอย่างไรชายนั้นก็ไม่ยอมแพ้ จะต้องค้นหาให้ได้ว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร มีใครเป็นคนทำ ชายนั้นจึงตัดสินใจไปแอบซุ่มอยู่ในพุ่มไม้ใกล้ๆนั้น ไม่ช้าก็แลเห็นผู้หญิงแปลกประหลาด

41/18 24 ก.ค. 31

คนหนึ่ง ซึ่งชายนั้นเชื่อได้เลยว่าหญิงนั้นคือเตียนหรือนางเทพธิดาเตียนเอาไม้ยาวที่ถือมาด้วยแตะที่ต้นไม้ยักษ์นั้น พอถูกไม้แตะต้นไม้ยักษ์ก็ค่อยๆตั้งตัวขึ้น รอยบากถากพื้นก็หายไปหมดเมื่อน้ำยางไหลมาสมานรอยนั้น

เห็นเช่นนั้น ชายตัดไม้ก็ออกมาจากที่ซ่อน แล้วพูดแก่เทพธิดาเตียนนั้นด้วยน้ำเสียงสุภาพแต่หนักแน่นว่า

"โธ่ ข้าทำงานแทบตาย แต่ท่านมาทำให้ข้าทำงานเสียแรงเปล่า"

"ข้าเป็นเทพธิดา" เทพธิดาเตียนกล่าว "ต้นไม้ต้นนี้เป็นที่อยู่ที่ข้าโปรดปรานนี่นา เจ้ามาตัดพื้นของข้า แต่เอาเถอะ เจ้าก็เป็นคนจนข้าจะหาทางชดใช้ให้ เอ้า เอาไม้วิเศษอันนี้ไป ไม้นี้ไม่เพียงแต่ทำให้ต้นไม้ที่โค่นตั้งตัวขึ้นมาได้ และรอยบากทั้งหลายหายไปได้สิ้น แต่ยังสามารถรักษาคนเจ็บไข้ได้ป่วยหรือได้รับบาดเจ็บใดๆให้หายเป็นปรกติได้ เจ้าจะต้องขอบคุณไม้นี้ที่จะทำให้เจ้าได้เป็นผู้บำบัดรักษาโรคไข้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในบ้านเมือง"

กล่าวเช่นนั้นแล้ว เทพธิดาเตียนก็หายวับไป

ฝ่ายชายตัดไม้เมื่อได้ไม้วิเศษเช่นนั้นแล้วก็เลิกอาชีพตัดไม้ และท่องเที่ยวไปหาคนเจ็บไข้ได้ป่วยและช่วยรักษาให้หายได้ทุกรายไป จนไม่ช้าก็มีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วว่าเป็นหมอวิเศษ และมีคนเป็นอันมากสำนึกถึงบุญคุณที่หมอวิเศษมาช่วยให้พ้นโรคภัยไข้เจ็บ

วันหนึ่ง ขณะที่หมอวิเศษผู้นี้เดินเลียบไปตามริมแม่น้ำ ก็ได้เห็นเด็กเลี้ยงควายกลุ่มหนึ่งยืนล้อมดูงูตัวหนึ่งซึ่งพวกตนได้ช่วยกันประหารจนตายอยู่ตรงนั้น หมอวิเศษแลเห็นอักษรเวิง ที่หมายว่ากษัตริย์อยู่บนหัวงูนั้น จึงเอาไม้วิเศษแตะงู ทันใดนั้นงูที่ตายก็กลับฟื้นคืนชีวิต แล้วเลื้อยหายไปในแม่น้ำ

ต่อมาวันหนึ่งขณะที่หมอวิเศษนั่งพักผ่อนอยู่ในบ้าน ก็ได้มีชายคนหนึ่ง ท่าทางเป็นผู้ดี ถือข้าวของตรงมาหา ชายนั้นส่งของให้หมอวิเศษ ของนั้นล้วนเป็นของมีค่าทั้งทองแท้ หยกบริสุทธิ์และเพชรพลอยมีประกายแวววาว ชายนั้นพูดว่า

"บิดาของข้าคือลองเวิงพญามังกรแห่งทะเลใต้ ข้าคือผู้ที่ท่านช่วยชีวิตไว้เมื่อวันนั้น ข้ามานี่เพื่อจะมาขอบคุณท่าน"

หมอวิเศษไม่ยอมรับของมีค่าเหล่านั้นไว้ แต่ยอมรับคำเชิญที่ให้ไปเที่ยวที่วังใต้ทะเล โดยอาศัยนอแรดช่วยแหวกน้ำ ทำให้หมอวิเศษติดตามโอรสพญามังกรลงไปใต้ทะเลได้ และในอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ในทะเลใต้ หมอวิเศษได้รับการต้อนรับจากพญามังกรลองเวิงอย่างหรูหรา และเมื่อจะลากลับหมอวิเศษก็ปฏิเสธไม่ยอมรับของ

41/18 24 ก.ค. 91

กำนัลอันมีค่าอื่นๆทั้งหมด ทั้งนี้นอกจากคัมภีร์โบราณว่าด้วยมนตร์ที่ทำให้นึกอะไรได้สมปรารถนา

เมื่อกลับมาถึงบ้าน หมอวิเศษก็พยายามอ่านอักษรโบราณในคัมภีร์นั้น ทำให้ได้รู้มนตร์วิเศษที่สามารถจะนึกอะไรได้สำเร็จความปรารถนาในทันที และด้วยอำนาจมนตร์วิเศษนี้ทำให้หมอวิเศษได้ช่วยปลดเปลื้องภาวะยุ่งยากที่สุดให้ใครต่อใคร ตัวหมอวิเศษเองก็ได้ผลประโยชน์ไปด้วย

ในที่สุดหมอวิเศษได้เดินทางเลียบแม่น้ำแดงไปยังที่ดอนทางเหนือ ตั้งใจจะตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น เพราะอากาศก็ดี ผู้คนก็ดี กิริยามารยาทดี ใจคอกว้างขวาง และมีความเป็นอยู่ง่ายๆ หมอวิเศษได้เดินทางไปจนถึงพูโล ซึ่งอยู่ที่นั่นจะแลเห็นภูเขาตันเวียนที่มียอดสามยอด หมอวิเศษตัดสินใจจะตั้งบ้านเรือนอยู่บนภูเขาตันเวียน และก็ได้นึกขอให้มีวังขึ้น ณ ที่นั้น และก็มีวังปรากฏขึ้นตามปรารถนา คนจึงเรียกหมอวิเศษว่า ซอนซิญ คือเจ้าเขาหรือเจ้าแห่งภูเขาตันเวียน

ในขณะนั้นกษัตริย์ฮุงเวืององค์ที่ ๑๘ ครองบ้านเมืองญวนอยู่ ธิดาของกษัตริย์ฮุงเวืองที่ชื่อเจ้าหญิงไมเนืองทรงมีรูปโฉมงดงามเป็นที่เลื่องลือ มีใครต่อใครต่างพากันหลงรักและมาสู่ขอ คนสำคัญได้แก่เจ้าเขากับเจ้าน้ำ กษัตริย์ฮุงเวืองทรงกังวลใจไม่ทราบจะยกให้ผู้ใด เพราะเจ้าทั้ง ๒ ต่างก็หล่อเหลาและเก่งด้วยกันทั้งคู่ เจ้าเขามีมนตร์สามารถเนรมิตสิ่งใดให้ได้ตามปรารถนา ส่วนเจ้าน้ำนั้นก็สามารถเรียกลมเรียกฝนได้ กษัตริย์ฮุงเวืองไม่ทรงทราบจะเลือกผู้ใด และไม่มีใครจะถวายคำแนะนำได้ ในที่สุดก็ตรัสว่า

"ท่านทั้งสองมีคุณสมบัติตรงตามต้องการของเราเท่าๆ กัน เพราะฉะนั้นเราก็จนปัญญาไม่รู้จะเลือกใครเป็นลูกเขยดี ตกลงเอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ในวันพรุ่งนี้ถ้าผู้ใดนำสิ่งเหล่านี้มาได้ก่อน ผู้นั้นชนะได้เป็นลูกเขยเรา สิ่งเหล่านั้นได้แก่ข้าวเหนียวร้อยจาน ขนมทำด้วยแป้ง ๒๐๐ อัน ช้าง ๘ งาเชือกหนึ่ง ไก่เก้าเดือยตัวหนึ่งกับม้าผมแดงเก้าเส้นอีกตัวหนึ่ง"

สิ่งเหล่านี้เจ้าเขาหามาให้ได้โดยง่าย จึงมาถึงพระราชวังเป็นคนแรก และก็ได้เป็นลูกเขยกษัตริย์ฮุงเวือง พาเจ้าหญิงไมเนืองไปยังปราสาทของตนบนภูเขาในทันทีนั้น

ฝ่ายเจ้าน้ำนั้นหาสิ่งที่กษัตริย์ฮุงเวืองต้องการได้ยากลำบากกว่า จึงมาถึงช้าไม่ทันเจ้าเขา เจ้าหญิงที่ตนหลงรักถูกพาตัวไปเสียแล้ว เจ้าน้ำโกรธกริ้วเป็นอย่างยิ่ง จัดกวรปล่อยลมพายุใหญ่ พัดเสียจนสะเทือนไปทั่วฟ้าทั่วดิน ได้ถอนรากต้นไม้ใหญ่ๆ ขนาดต้นไม้ยักษ์ในป่า โค่นล้มระเนระนาด บ้านช่องผู้คนถูกพัดพาไป พืชผลต่างๆ ถูกทำลายไปหมดสิ้น ต่อจากนั้นก็ปล่อยฝนให้ตกอย่างไม่ลืมหูลืมตา ทำให้น้ำไหลเชี่ยวกรากบ่ามาท่วมบ้านเรือน และพัดพาทุกสิ่งทุกอย่างไปหมด เจ้าเขาจำต้องมาแก้ไขสถานการณ์ด้วยการย้ายภูเขามากั้นน้ำไว้ ผู้คนที่อยู่แถบนั้นก็ได้มาช่วยกันทำทำนบกั้นน้ำเพื่อต่อต้านผู้คิดร้าย บรรดาเสือบรรดาหมีในป่าก็ได้ออกมาช่วยเจ้าเขาผู้ที่ดีมีใจเมตตาช่วยเหลือผู้คน ฝ่ายเจ้าน้ำก็ไม่ยอมแพ้ง่ายๆ ยังให้มีพายุมีฝนตกอย่างหนักจนฟ้ามืดมิดเหมือนเป็นเวลากลางคืน แต่ไม่ช้าฟ้าก็สว่าง ฝนหายแล้ว แสดงว่าเจ้าน้ำพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง แต่ถึงแม้กระนั้นก็เป็นเช่นนั้นอยู่ไม่นาน เจ้าน้ำก็ยังไม่ยอมแพ้ ถึงปีจะต้องยกทัพมารุกรานคนที่อยู่แถบนั้นเสมอไม่ขาด และเจ้าเขาก็ต้องเป็นที่พำนักเพื่อช่วยเหลือผู้คนที่ถูกน้ำท่วมตลอดไป □

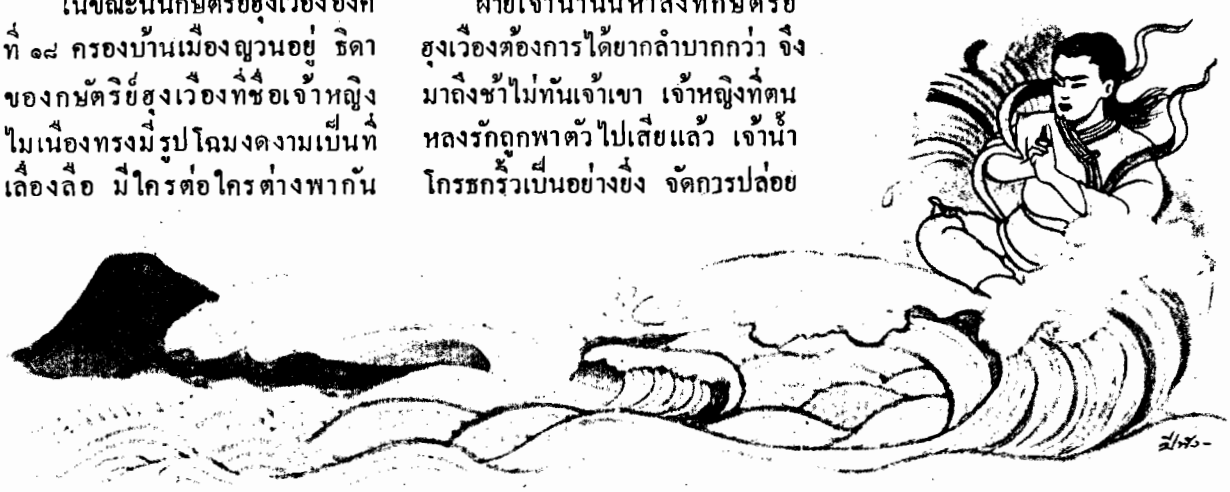

41/10 7 ก.ค 2531

นิทานนานาชาติ

นิทานจีน

เรื่องของเซียน

บรรจบ พันธุเมธา

เซียนที่สำคัญของลัทธิเต๋าของจีน ถือว่ามีอยู่ ๘ ท่านด้วยกัน และเขาว่าที่มีตัวตนจริงๆมีอยู่เพียง ๗ และหนึ่งในสามนั่นคือหลิวตุ้งปิน หลิวตุ้งปินเกิดพ.ศ. ๑๓๕๔ ในเขตเหอจุงฝูในมณฑลชานสี ในตระกูลข้าราชการ เมื่ออายุ ๒๐ ได้ท่องเที่ยวไปถึงลู่ซานในเกียงสี ได้พบมังกรไฟ ซึ่งได้ให้ดาบวิเศษ ที่ทำให้หลิวตุ้งปินสามารถไปหลบอยู่บนสวรรค์เมื่อไรก็ได้ตามใจปรารถนา เมื่อเดินทางไปยังเมืองฉางอาน ได้พบเซียนฮั่นจุงหลี่ผู้ซึ่งได้สอนความลี้ลับของวิชาเล่นแร่แปรธาตุกับยาอายุวัฒนะให้ เมื่อบำเพ็ญเพียรจนชนะกิเลสทั้งปวงได้เป็นเซียนแล้ว จึงเป็นอันว่าหลิวตุ้งปินได้เป็นเซียนที่มีทั้งดาบวิเศษกับอำนาจลี้ลับเหนือธรรมชาติ ทำให้สามารถเหาะเหินเดินบนเมฆได้ซึ่งทำให้ช่วยกำจัดสิ่งชั่วร้ายทั้งหลาย ถ้าผู้ใดมีคุณธรรมความดี ไม่เห็นแก่ได้ ก็จะได้รับความช่วยเหลือ ดังมีเรื่องเล่าว่าครั้งหนึ่งหลิวตุ้งปินปลอมตัวเป็นคนขายน้ำมัน ก็ได้พบแต่คนซื้อที่ขอแถมนิดแถมหน่อยเกินกว่าราคาที่ตนซื้อ มีหญิงชราคนเดียวเท่านั้นที่มิได้ขอแถม คนขายให้เท่าไรก็เท่านั้น หลิวตุ้งปินจึงไปที่บ้านหญิงชรานั้น เมื่อเห็นมีบ่อน้ำที่ลานบ้าน เซียนหลิวตุ้งปิน ก็ได้โปรยข้าวสารลงไปในบ่อน้ำ ๒-๓ เม็ด ก็ได้ปรากฏว่าน้ำในบ่อนั้นกลายเป็นเหล้า ทำให้หญิงชราขายเหล้าที่มีทั้งบ่อนั้นร่ำรวยไป แต่ก็ยังมีเรื่องอื่นๆที่เล่าเกี่ยวกับเซียนผู้นี้อีกดังที่โวลแฟรม เอเบอร์ฮาดเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านจีน ดังต่อไปนี้

เรื่องแรก หลิวตุ้งปินผู้อุปถัมภ์ช่างตัดผม เขาว่าในวันที่ ๑๔ เมษายน อันเป็นวันเกิดของเซียนหลิวตุ้งปิน บรรดาช่างตัดผมในบ้านเมืองจีนจะเซ่นไหว้เซียนผู้นี้ เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะเขาถือว่าเซียนหลิวตุ้งปินได้ช่วยชีวิตช่างตัดผมไว้ ช่วยได้อย่างไรนั้นเรื่องเล่าไว้ว่า

จักรพรรดิองค์แรกของราชวงศ์หมิงที่ทรงนามว่า จูฮุงวู เกิดประชวรพระโรคผิวหนังที่พระเศียร ไม่ว่าช่างตัดผมคนใดมาโกนพระเกศาเป็นต้องทำให้ทรงรู้สึกเจ็บทุกครั้งไป ฉะนั้นจึงปรากฏว่าช่างตัดผมที่จะเข้าไปโกนพระเกศาในพระราชวังจะไม่ซ้ำหน้ากันเลย ทั้งนี้เพราะช่างตัดผมคนใดทำให้จักรพรรดิทรงรู้สึกเจ็บแผลจะต้องถูกประหารชีวิตทุกคนไป

ช่างตัดผมถูกประหารชีวิตไปเป็นอันมาก ทำให้บรรดาช่างตัดผมที่ยังเหลืออยู่ต่างพากันหวาดหวั่น เพราะเชื่อว่าถึงอย่างไรตนก็คงหนีไม่พ้น แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไรได้ จึงได้แต่ช่วยกันทำพิธีบวงสรวงเทพยดาฟ้าดิน เทพยดาบนสรวงสวรรค์ทรงทราบจึงโปรดให้เซียนหลิวตุ้งปินลงมาช่วย หลิวตุ้งปินได้แปลงตัวเป็นช่างตัดผม ดาบวิเศษก็ได้กลายเป็นมีดโกน ช่างตัดผมจำแลงได้ตรงไปยังพระราชวัง และอาสาโกนพระเกศาจักรพรรดิจูฮุงวู ซึ่งก็ได้รับอนุญาต ช่างตัดผมอาสาผู้นี้สามารถโกนพระเกศาได้เรียบร้อย นอกจากจักรพรรดิจูฮุงวูจะไม่ทรงรู้สึกเจ็บแผลแล้ว โรคผิวหนังที่พระเศียรก็ได้หายไปด้วย

พอได้รู้เรื่องนี้ ตอนแรกช่างตัดผมทั้งหลายพากันตื่นเต้นประหลาดใจที่มีผู้สามารถโกนพระเกศาจักรพรรดิได้โดยเรียบร้อย ไม่ต้องถูกประหารชีวิต แต่ต่อมาไม่ช้าก็ได้รู้ว่า ช่างตัดผมผู้สามารถนั้นหาใช่ใครอื่นไม่ ท่านหลิวตุ้งปิน เซียนผู้วิเศษนั่นเองที่ได้ลงมาจากสวรรค์มาช่วย

41/20 7 ส.ค. 31

ช่างตัดผมทั้งหลาย ช่างตัดผมทั้งหลายต่างสำนึกบุญคุณนี้ จึงได้ยกหลิวตุ้งบีนเป็นเจ้าเป็นผู้อุปถัมภ์ช่างตัดผม ทั้งยังถือเป็นบรรพบุรุษของช่างตัดผมทั้งปวงด้วย ถึง ๑๔ เมษายน จึงต้องเซ่นไหว้กันทุกปีดังกล่าวแล้ว

เรื่องที่สอง หลิวตุ้งบีนทดสอบนักพรต ครั้งหนึ่งหลิวตุ้งบีนแปลงตัวเป็นขอทาน ซึ่งขาข้างหนึ่งเป็นแผลเน่าเฟอะ หลิวตุ้งบีนได้ไปหานักพรตผู้หนึ่งซึ่งได้พยายามบำเพ็ญเพียรอย่างยิ่งยวดถึง ๑๐ ปี เพื่อให้ได้เป็นเซียนผู้ไม่รู้จักตาย แต่ก็ยังไม่เป็นผลสำเร็จ หลิวตุ้งบีนต้องการจะทดสอบนักพรตผู้นี้ ดังนั้นจึงเดินโขยกเขยกไปที่กระท่อมของนักพรต แล้วร้องเรียกว่า

"คันเท้าจริง คันเท้าจริง ช่วยด้วยเถอะ ท่านผู้เฒ่า"

นักพรตได้ยินเสียงเรียกก็ออกจากกระท่อมมาดู แต่พอเห็นขอทานที่เรียกตนแล้วก็แทบลมจับ เพราะสารรูปของขอทานนั้นช่างน่าทุเรศน่ารังเกียจ นักพรตแข็งใจถามไปว่า

"จะให้ข้าช่วยอะไรหรือ ต้องการอาหารหรือ เสื้อผ้าหรือ หรือต้องการเงิน บอกมาเถอะ ข้าจะให้ ข้าไม่ใช่คนตระหนี่ถี่เหนียวหรอก"

"โอ๊ย ไม่ใช่ ไม่ใช่ ข้าไม่ได้ต้องการอย่างนั้น"

"ถ้าอย่างนั้น ต้องการอะไรเล่าไหนบอกมาซิ"

"ท่านผู้เฒ่า ถ้าท่านจะกรุณาจรดริมฝีปากลงที่ขาของข้า แล้วช่วยดูดหนองออกจากแผลของข้าได้ละก็ แผลของข้าจะหายในทันทีทีเดียว ข้าเคยอธิษฐานขอให้เทวดาช่วยรักษาให้ และเทวดามาเข้าฝันข้าว่า มีท่านคนเดียวเท่านั้นที่จะทำอย่างนี้แก่ข้าได้"

ได้ยินเช่นนั้น นักพรตถึงกับย่นคิ้ว อดสนเท่ห์ใจไม่ได้ว่าตนเองน่ะหรือจะสามารถทำสิ่งที่น่าขยะแขยงนั้นได้ จึงถามว่า

"ไม่มีใครช่วยเจ้าได้นอกจากเราหรือ"

"ใช่ซิ เทวดามาเข้าฝันบอกข้าว่ามีท่านคนเดียวเท่านั้นที่ทำได้"

นักพรตลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็พูดว่า

"ชีวิตมนุษย์คนหนึ่งมีค่าเท่ากับทองตั้งพันแท่ง เพราะฉะนั้นข้าจะลองดู"

"ถ้าท่านทำให้ข้าได้ ข้าคงเป็นหนี้บุญคุณท่านไปตลอดชีวิต"

เมื่อตัดสินใจจะทำแล้ว นักพรตก็คุกเข่าลงกระทำตามที่ขอทานหลิวตุ้งบีนขอร้องให้ทำ และปรากฏว่าแผลที่ขาของขอทานนั้นหายเกลี้ยงจริงๆ แล้วขอทานนั้นก็หายวับไปด้วย นักพรตรู้ได้ทันทีว่าตนได้มาพบเซียนผู้วิเศษที่เป็นอมตะเข้าแล้ว จึงคุกเข่าโขกหัวคำนับขอบคุณสวรรค์

ในวันรุ่งขึ้น นักพรตผู้นั้นก็ได้ขึ้นสวรรค์ในฐานะเป็นเซียนผู้อมตะ ทำให้สามารถไปขอบคุณหลิวตุ้งบีนที่บนสวรรค์ได้ ทั้งนี้เพราะหลิวตุ้งบีนได้ช่วยให้ตนได้เป็นเซียนไปด้วย

เรื่องที่สาม คนใจกว้างผู้ไม่รู้จักพอ เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องเซียนทดสอบความประพฤติของคนเช่นเดียวกัน แต่ไม่ได้ระบุว่าเซียนผู้ใดเป็นผู้ทดสอบ เรื่องเล่าถึงครอบครัวหนึ่งในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ครอบครัวนี้มั่งคั่ง ทั้งหัวหน้าครอบครัวยังมีใจกว้าง ประกอบแต่กรรมดีอยู่เสมอ เช่นในฤดูร้อนก็นำพัดนำยามาแจกในฤดูหนาวก็ทำเสื้อนวมไว้เป็นอันมากแจกแก่คนยากจน สะพานที่ไหนพัง ถนนที่ไหนชำรุดก็ช่วยซ่อมให้

41/20 ๗ ส.ค. 31

ทำให้คนเป็นอันมากได้ประโยชน์จากความเมตตากรุณาของเศรษฐีผู้นี้ ชื่อเสียงเลื่องลือจากหมู่บ้านนั้นไปยังหมู่บ้านอื่น จนไม่มีใครในเขตนั้นที่จะไม่นับถือเศรษฐีผู้นี้ในเรื่องความใจบุญใจดี

เมื่อชื่อเสียงเศรษฐีผู้นี้แพร่ไปกว้างไกล เป็นธรรมดาอยู่เองย่อมจะถึงหูของเซียนทั้งหลายในสวรรค์ แต่เซียนเหล่านั้นก็ยังไม่แน่ใจ ต้องทดสอบดูก่อน ดังนั้น วันหนึ่งในฤดูหนาว เซียน ๒ คนได้แปลงเป็นขอทาน ๒ คน เสื้อก็ไม่มี รองเท้าก็ไม่ใส่ มายืนหนาวสั่นอยู่หน้าบ้านเศรษฐี ทันใดนั้น แม้แต่สวรรค์ก็ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ขอทานทั้งสองทะเลาะกันเป็นการใหญ่ ถึงขนาดทุบถองกัน

ขณะนั้นเศรษฐีกำลังนั่งอยู่ในบ้าน เมื่อได้ยินเสียงคนมาทะเลาะทุบตีกันอยู่หน้าบ้านก็ได้รีบไปที่ประตู และก็ได้เห็นขอทานน่าสังเวชทั้งสองคนนั้น จึงตรงเข้าไปแยกออกจากกัน แล้วสั่งคนใช้ให้นำเสื้อและถุงเท้ารองเท้ามาให้สวม แล้วให้จัดอาหารให้ขอทานกิน ได้ยินเช่นนั้น ขอทานทั้งสองก็เลยเลิกทะเลาะกัน

ขอทานทั้งสองค่อยละเลียดกินอย่างช้า ๆ โดยกะว่ากว่าจะกินเสร็จก็พอดีค่ำ เมื่อเห็นว่าค่ำแล้ว ขอทานทั้งสองจึงกล่าวแก่เศรษฐีว่า

"มันค่ำแล้วนี่ นาย เราไม่มีบ้านช่องจะซุกหัวนอน ขอค้างคืนที่บ้านนี้สักหน่อยไม่ได้หรือ"

เศรษฐีตอบอนุญาตโดยไม่ลังเลใจเลย พูดแก่ขอทานทั้งสองว่า

"ได้ซิ ค้างเสียที่นี่แหละ ทุกอย่างมีพร้อมแล้ว" พูดแล้วก็ให้คนใช้พาไปนอน

ขอทานทั้งสองจงใจจะประพฤติตัวให้น่ารังเกียจที่สุด เช่นขากถ่มไว้ทั่วเตียงนอน เช้าวันรุ่งขึ้นก็ได้กินข้าวที่บ้านเศรษฐีอีกมื้อหนึ่ง กินเสร็จก็ไปโดยไม่ร่ำลาไม่ขอบคุณเจ้าของบ้านแม้แต่น้อย ขอทานเซียนเชื่อว่าอย่างไรเสียเศรษฐีจะต้องโกรธและแช่งด่าตน แต่เศรษฐีนั้นก็ช่างแสนดี เมื่อกินอาหารเช้าแล้วแลไม่เห็นขอทาน ก็ได้แต่บอกคนใช้ให้ไปทำความสะอาดห้อง ซักผ้าปูที่นอน ทั้งนี้ไม่พูดจาว่าร้ายขอทานสองคนนั้นสักคำ

ที่หลังบ้านเศรษฐีผู้นี้มีบ่อน้ำ วันหนึ่งเมื่อสาวใช้ไปตักน้ำในบ่อ เศรษฐีเดินผ่านแล้วเกิดพูดเย้าสาวใช้นั้นว่า

"ถ้าน้ำในบ่อกลายเป็นเหล้าก็จะดีละนะ แล้วยังไม่รู้จักหมดเหมือนน้ำอีกด้วย" ต่อมาเมื่อสาวใช้มาตักน้ำ ก็ได้สังเกตเห็นน้ำในบ่อนั้นมีสีเหลือง จึงลองชิมดู ก็ปรากฏว่าน้ำในบ่อนั้นกลายเป็นเหล้าไปแล้ว จึงรีบไปแจ้งให้เศรษฐีทราบ เศรษฐียิ่งตื่นเต้นแปลกใจยิ่งกว่าสาวใช้เสียอีก นับแต่นั้นมาก็ได้นำเหล้าในบ่อนั้นออกขาย ขายถูกกว่าตามร้านเป็นอันมาก

วันหนึ่งมีชายคนหนึ่งมาถามซื้อเหล้าขาว เมื่อเศรษฐีปฏิเสธว่าไม่มี ชายนั้นก็ว่าแก่เศรษฐีว่า "อะไรกันในเมื่อมีเหล้าชั้นดีอย่างนี้แล้ว ทำไมไม่มีเหล้าขาว" เมื่อคนซื้อจากไปแล้ว เศรษฐีก็คิดว่า "ถ้าน้ำในถังกลายเป็นเหล้าขาวไปได้ก็จะดีหรอก จะได้เอาไปขายเสีย" พูดยังไม่ทันขาดคำ น้ำในถังก็ได้กลายเป็นเหล้าขาว ทำให้เศรษฐีนำไปขายรวยมากขึ้นไปอีก

วันหนึ่งมีคนมาถามซื้อส่าหมักเหล้า เมื่อเศรษฐีบอกว่าไม่มี ชายนั้นก็ว่า "มีเหล้าขาย แล้วไม่มีส่าเหล้า จะเป็นไปได้อย่างไร ไม่อยากจะขายให้น่ะซิ" เศรษฐีก็เลยคิดว่า "เออจริงของเขา มีเหล้าแต่ไม่มีส่า ถ้าเรามีบ้างก็จะดีหรอก" ทันใดนั้นเศรษฐีก็แลเห็นขอทานสองคนที่ได้เคยมาสู้กันที่หน้าบ้านเศรษฐีตกใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้ยินคนทั้งสองพูดว่า

"ท่านเป็นคนใจดีมีเมตตาจริง แต่ท่านก็ยังโลภ อยากได้อะไรต่ออะไรอยู่เรื่อย ๆ ในโลกนี้ช่างหาคนที่ไม่โลภโมโทสันไม่ได้เลย นับแต่วันนี้เป็นต้นไป เหล้าทุกชนิดจะหายไป" ยังไม่ทันที่เศรษฐีจะพูดจาว่ากระไร ขอทานที่เป็นเซียนทั้งสองก็ได้หายวับไป เศรษฐีรีบตรงไปยังหลังบ้าน ก็ได้เห็นว่าเหล้าในถังและในบ่อได้กลายเป็นน้ำธรรมดา ๆ เหมือนอย่างเมื่อตอนก่อนหน้านั้น□

41/22 21 ส.ค. 2531

นักศึกษาเขาชักเชือกลากกระทงเข้าหลังเวทีน่ะครับ

การลอยกระทงก็เลยเลิกไป เป็นการวางกระทงเฉย ๆ เทียนก็เลิกจุด เพราะจุดแล้วคนดูคอยจะเป็นห่วงเทียนว่ามันจะติดอยู่หรือว่าดับไปแล้ว

มีเสียงคนดูฮาอยู่อีกหลายตอน มีคำพูดอยู่ตอนหนึ่ง พูดครั้งใดคนดูจะฮา ทุกครั้ง ทั้งๆที่ไม่ได้ต้องการให้ฮา เป็นตอนที่พระเอกนางเอกจะจากกัน นางเอกบอกว่า "คุณมีเจ้าของ" พระเอกบอกว่า "ขอเวลาผมสักนิดได้ไหม แล้วผมจะไม่มี"

แรก ๆ เข้าใจว่าเป็นเพราะพระเอกเว้นวรรคช่วงที่บอกว่า "แล้วผมจะไม่มี" แต่เมื่อแก้แล้ว เปลี่ยนน้ำเสียงก็แล้ว คนดูก็ยังฮาอยู่ ฮาด้วยความเอ็นดูพระเอกว่าไม่ยอมลดละเลิกลา ไม่ได้ฮาเพราะอะไรอื่นที่ผิดปรกติ แต่ฉากนี้เป็นฉากจริงจัง เพราะพระเอกนางเอกกำลังจะจากกัน ไม่ควรจะมีการฮาเป็นอย่างยิ่ง ในที่สุดก็ต้องตัดวรรคที่ว่า "แล้วผมจะไม่มี" ทิ้งไป

ผมสังเกตดูแล้ว คิดว่าแม้คนดูทั่วไปจะยังไม่เข้าใจเรื่องการเข้าร่วมพิธีกรรมถือว่านดีนัก แต่ก็มีความตั้งใจเป็นอันมาก เพื่อนคนหนึ่งของผมมาดูละครนี้แล้วตั้งข้อสังเกตกับผมว่า "คนดูละครนี้ดูง่าย" เขาว่าแบบนี้ถ้าหากทำละครตลกประเภทคอมิดี้จะดีกว่ามาก ไม่ต้องคอยระแวงว่าคนดูจะฮาผิดที่ กำหนดให้ฮาตรงไหนเป็นได้ดังใจแน่นอน

ละครเรื่องนี้มีกำหนดที่ให้ฮาเหมือนกัน ตอนที่ชายชราคุยกับเด็กผู้หญิง เด็กผู้หญิงถามชายชราเรื่อง งู ชายชรา (ส.อาสนจินดา) ถามเด็กว่า "เอ็งอายุเท่าไหร่แล้ว" เด็กตอบว่า "สิบสาม หนูน่ะกระโจมอกแล้วนะตา" ชายชราตอบยิ้ม ๆ ว่า "เออ จวนได้เห็นงูแล้วละ" ตรงนี้คนดูจะฮาทุกครั้ง

เรื่องเกี่ยวกับการที่จะต้องฮาแล้วคนดูค่อนข้างจะพร้อมและยินดีจะร่วมด้วยเป็นอย่างมาก

พูดถึงดารา ผมว่าเขาเล่นกันดีทุกคน แม้แต่ลิขิต เอกมงคลที่เล่นเป็นพระเอกซึ่งใคร ๆ บ่นกันมาก รอบหลัง ๆ เขาก็เล่นดีขึ้น ลิขิตมีปัญหาเรื่องเสียง โดยเฉพาะเวลาออกเสียงดัง เมื่อไรที่ออกเสียงดังแล้วคอยจะเป็นเสียงที่แปลกแยกอยู่คนเดียว ตอนหลังนี่เขาพูดค่อยลง เหมือนการพูดกันโดยปรกติ จึงฟังดีขึ้น

ละครเวทีทำนองนี้ต้องการความช่วยเหลือจากคนดูทำนองเดียวกับลิเกนั่นแหละครับ เขาบอกว่าตอนนี้อยู่ป่า ก็ต้องช่วยทำใจไปกับเขาว่าอยู่ป่า ตอนนี้กำลังยกทัพมีทหารมาสองหมื่น (จริง ๆ แล้วมีเสนาตามหลังอยู่คนเดียว) ก็ต้องยอมคิดเชื่อตามเขาว่าเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ถ้าหากว่าจะเข้าไปดูแล้วไม่อยากจะช่วยการแสดงของเขา เขาบอกว่าเขากำลังนั่งบัลลังก์อาสน์ ก็คิดในใจว่าบัลลังก์บ้าอะไรของมัน เก้าอี้เหล็กพับได้แท้ ๆ ถ้าคิดอย่างนี้ละก็ไม่ต้องเข้าไปดูดอกนะครับ

จะทำพิธีกรรมเขาเสียไปเปล่า ๆ

□

นิทานนานาชาติ

นิทานรัสเซีย

โกตุระ เจ้าแห่งพายุ

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานเรื่องนี้เป็นนิทานของชาวเนเน็ตส์ที่อยู่ทางตอนเหนือสุดของรัสเซีย อันเป็นดินแดนที่หนาวเย็นมีแต่หิมะและพายุหิมะโดยเฉพาะในฤดูหนาว และเขาเชื่อว่าผู้บันดาลให้เกิดพายุหิมะนั้นได้แก่โกตุระ ที่เขาถือกันเป็นเจ้าแห่งพายุเกิดพิโรธโกรธกริ้ว และวิธีที่จะทำให้โกตุระสงบอารมณ์โกรธกริ้วลงได้นั้นมีวิธีเดียวคือหาหญิงสาวส่งไปให้เป็นเมีย ดังเรื่องเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของรัสเซีย อิรินา เชเลซโนวาแปลเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วในกลุ่มพวกที่ท่องเที่ยวไปไม่อยู่ติดที่ มีชายชราคนหนึ่งมีลูกสาวอยู่สามคน คนสุดท้องเป็นคนฉลาดที่สุดทั้งยังมีใจเมตตากรุณายิ่งกว่าพี่ๆทั้งสอง

ชายชราผู้นี้แสนจะยากจน เต็นท์ที่อยู่ที่ทำด้วยหนังนั้นเก่าแสนจะเก่า มีรูพรุนไปหมด เสื้อผ้าที่สวมก็บางไม่พอให้ความอบอุ่นได้

41/22 ๙๑ ก.ค. 31

เวลาอากาศหนาวเย็นรุนแรงจนกระทั่งเป็นน้ำแข็งไปทั่ว ชายชรากับลูกสาวก็ได้แต่ห่อตัวอยู่ข้างกองไฟเพื่อให้ร่างกายอบอุ่น แต่ตกกลางคืนพอจะเข้านอนจำต้องดับไฟ ทั้งพ่อทั้งลูกก็ต้องทนนอนหนาวสั่นไปตลอดคืนจนกระทั่งถึงเช้า

ครั้งหนึ่ง ตอนกลางๆฤดูหนาว พายุหิมะพัดรุนแรงทั่วพื้นที่ราบ พายุหิมะพัดอยู่ตลอดวันแรก แล้วต่อมาเป็นวันที่สอง ถึงวันที่สามก็ยังไม่ยอมหยุด กลับรุนแรงจนดูเหมือนว่า เต็นท์ทุกเต็นท์จะถูกพัดพังไปหมด คนที่อยู่ในเต็นท์ไม่มีใครกล้าโผล่หน้าออกมานอกเต็นท์ ทนทุกข์ทรมานทั้งหิวทั้งหนาวอย่างสุดจะทน

ชายชรากับลูกสาวทั้งสามก็ต้องทนทุกข์อยู่ในเต็นท์เช่นเดียวกับคนอื่นๆ เมื่อพังเสียงพายุพัดอย่างโกรธเกรี้ยวต่อมาเป็นวันที่สามแล้ว ชายชราก็พูดขึ้นว่า

"พวกเราไม่มีใครออกไปข้างนอกได้ในยามพายุโหมกระหน่ำเช่นนี้ นี่ต้องเป็นเพราะท่านโกตุระเจ้าแห่งพายุโกรธกริ้วพวกเราเป็นแน่ ที่คอยให้พวกเราส่งผู้หญิงไปให้เป็นเมีย แต่ก็ยังไม่ได้สักที จึงส่งพายุหิมะลงมาอย่างหนักเป็นการลงโทษพวกเรา ที่จริงพ่อก็มีลูกสาวสามคน หนูใหญ่เจ้าเป็นพี่คนโต เจ้าต้องไปหาเจ้าโกตุระ ไปขอร้องท่านให้หยุดส่งพายุหิมะมาเสียที ถ้ายังคงมีพายุติดต่อกันไปเช่นนี้ พวกเราคงตายกันหมดเป็นแน่"

"ลูกจะไปหาเจ้าโกตุระได้อย่างไรล่ะพ่อ" หนูใหญ่พูด "ลูกไม่รู้จักทางนี่"

"พ่อจะให้เลื่อนคันเล็กๆไปคันหนึ่ง วางมันตรงทางลม ให้หันหน้าสู้ลม ไสเลื่อนไปแล้วเจ้าเดินตามมันไป ลมจะตีเชือกที่ผูกเสื้อคลุมของเจ้าหลุด แต่อย่าหยุดผูกเชือกที่เสื้อคลุมนั้นนะ ถึงหิมะจะเข้าไปในรองเท้าก็อย่าหยุดสะบัดหิมะออกไปเรื่อยไปจนกระทั่งถึงภูเขาสูง ปีนขึ้นไปจนกว่าจะถึงยอด ถึงตรงนี้หยุดสะบัดหิมะออกจากรองเท้าได้ หยุดผูกเชือกเสื้อคลุมให้เรียบร้อยได้ ตรงนั้นจะมีนกน้อยตัวหนึ่งบินมาเกาะที่ไหล่ เจ้าอย่าไล่มันนะ จงแสดงความเมตตากรุณามัน ลูบคลำมันเบาๆ ตอนนี้เข้าไปนั่งในเลื่อน แล้วก็ปล่อยเลื่อนให้เลื่อนลงจากภูเขา เลื่อนจะพาเจ้าตรงไปยังประตูเต็นท์ของเจ้าโกตุระ เข้าไปข้างในเต็นท์แต่อย่าไปแตะต้องอะไร เข้าไปนั่งคอยจนกว่าเจ้าโกตุระจะกลับมา แล้วท่านบอกให้ทำอะไร เจ้าทำตามแล้วกัน"

หนูใหญ่ไปสวมเสื้อขนสัตว์ แล้วเอาเลื่อนที่พ่อให้ มาวางให้หันหน้าสู้ลม แล้วไสเลื่อนให้เลื่อนไป ส่วนตัวเองเดินตามไป แต่เดินทางไปได้หน่อยเดียว ลมก็ตีเชือกที่ผูกเสื้อคลุมหลุดออก ทั้งหิมะก็เข้าไปในๆ

41/22 21 ก.ค. 31

รองเท้า ทำให้รู้สึกหนาวเย็น เย็นเจียบที่เดียว เพราะฉะนั้นแทนที่จะทำตามที่พ่อสั่ง หญิงสาวกลับหยุดผูกเชือกที่เสื้อ แล้วสะบัดหิมะออกจากรองเท้า เรียบร้อยแล้วจึงเดินต่อไป หันหน้าสู้ลม เดินต่อไปอีกนานจึงแลเห็นภูเขาสูง ยังไม่ทันจะไต่เขาสูงขึ้นไปถึงยอดเขา ก็มีนกน้อยตัวหนึ่งบินตรงมาหา และจะมาเกาะไหล่ แต่หนูใหญ่โบกมือไล่มันไป นกบินวนเวียนอยู่ครู่หนึ่งก็บินหนีไป หญิงสาวไต่ขึ้นไปจนถึงยอดเขา แล้วก็ขึ้นนั่งบนเลื่อนให้เลื่อนเลื่อนลงเขามาเอง จนกระทั่งมาถึงเต็นท์ใหญ่หลังหนึ่ง

หนูใหญ่เข้าไปข้างในเต็นท์แล้วมองดูรอบๆ สิ่งแรกที่เห็นก็คือเนื้อกวางย่างชิ้นใหญ่ชิ้นหนึ่ง เห็นเช่นนั้นหนูใหญ่ก็ติดไฟอุ่นเนื้อย่างด้วยตัวเองได้ผิงไฟไปด้วย พอเนื้อร้อนก็เอามาฉีกกินทีละชิ้นๆ จนกระทั่งอิ่ม ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงใครมาที่เต็นท์นั้น ไม่ช้าแผ่นหนังที่ห้อยบังทางเข้าเต็นท์ก็ถูกเลิกขึ้น มีชายหนุ่มคนหนึ่งเข้ามาในเต็นท์ เจ้าโกตุระนั่นเอง เจ้าโกตุระมองดูหนูใหญ่แล้วถามว่า

"นางมาจากไหนน่ะ แล้วต้องการอะไรที่นี่"

"พ่อข้าส่งข้ามาหาท่าน"

"มาหาข้าทำไมล่ะ"

"ให้ท่านรับข้าไว้เป็นเมียน่ะซี"

"ข้าออกไปล่าสัตว์ ได้เนื้อสัตว์มาบ้าง ลุกขึ้นมาทำให้ข้ากินหน่อยซี"

หนูใหญ่ทำตามที่เจ้าโกตุระสั่ง พอเนื้อสุกได้ที่แล้ว เจ้าโกตุระก็สั่งให้ตักออกจากหม้อ แล้วให้ตัดเนื้อแบ่งเป็นสองส่วน แล้วพูดว่า

"ข้ากับนางจะกินส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งเอาใส่จานไม้เอาไปให้ที่เต็นท์ใกล้ๆนี้ แต่อย่าเข้าไปข้างในเต็นท์นะ คอยอยู่ตรงประตูทางเข้านั่นแหละ แล้วจะมีแม่เฒ่าคนหนึ่งออกมาจากเต็นท์ ส่งจานเนื้อให้เขา แล้วคอยเอาจานคืนมาด้วย"

หนูใหญ่ถือจานเนื้อออกไปนอกเต็นท์ ลมก็ยังพัดอยู่ฮือๆ หิมะก็ยังตกอยู่ ข้างนอกเต็นท์มืดสนิทแล้ว อย่างนี้ใครจะไปหาอะไรเจอ หนูใหญ่คิดดังนั้นแล้วก็เดินไปได้หน่อยหนึ่ง ก็หยุดคิดอีกในที่สุดก็เทเนื้อทิ้งไปในหิมะ ต่อจากนั้นก็ถือจานเปล่ากลับไปหาเจ้าโกตุระ เจ้าโกตุระเหลือบมองดูแล้วถามว่า

"เอาเนื้อไปให้ที่เต็นท์ใกล้ๆนี่แล้วหรือ"

"ให้แล้ว"

"ไหนเอาจานมาดูซิ ข้าอยากรู้ว่าเขาให้อะไรมาเป็นการตอบแทน"

หนูใหญ่เอาจานเปล่าให้ดู เจ้าโกตุระก็ไม่ว่ากระไร แต่ลงมือกินเนื้อส่วนของตนแล้วก็เข้านอน ครั้นรุ่งเช้าเมื่อตื่นขึ้น เจ้าโกตุระก็ไปนำหนังที่ยังไม่ได้ฟอกเข้ามาในเต็นท์ พลางพูดว่า

"ในระหว่างที่ข้าออกไปล่าสัตว์อยู่นี้ นางอยู่ทางนี้จงเอาหนังนี้มาขูดและขัดแต่งให้เรียบ แล้วตัดหนังทำเสื้อใหม่ให้ข้าตัวหนึ่ง รองเท้าคู่หนึ่งกับถุงมือคู่หนึ่ง กลับมาข้าจะลองสวมดู จะได้ดูว่านางเก่งทางนี้ไหม ฝีมือเป็นอย่างไร" สั่งแล้วเจ้าโกตุระก็ออกจากเต็นท์ไป หนูใหญ่ก็ลงมือทำงาน ทันใดนั้นแผ่นหนังที่ห้อยบังประตูทางเข้าเต็นท์ก็ถูกเลิกขึ้น และมีหญิงชราผมหงอกขาวเดินเข้ามาในเต็นท์ เมื่อเห็นหญิงสาวก็บอกว่า

"อะไรมันเข้าตาข้าก็ไม่รู้ ช่วยเขี่ยออกให้ข้าซิ"

"โอ๊ย ข้าไม่มีเวลาจะยุ่งกับยายหรอก ข้ากำลังทำงานยุ่ง แลไม่เห็นหรือ"

หญิงชราไม่พูดอะไรสักคำ ได้แต่หันหลังเดินออกจากเต็นท์ไป เมื่ออยู่แต่ลำพัง หนูใหญ่ก็รีบขูดและขัดหนังอย่างเร่งรีบ หนูใหญ่เอามีดมาตัดหนัง แล้วก็รีบทำจนเสร็จในตอนเย็น ด้วยความเร่งรีบเช่นนี้ หญิงสาวทำไม่ได้ดี แล้วไม่พยายามจะให้ดีด้วย เข็มก็ไม่มีเยื่อ เพราะฉะนั้นถือได้ว่างานที่ทำนั้นใช้การไม่ได้เลย

เมื่อเจ้าโกตุระกลับมา ถามว่าเสื้อใหม่เสร็จแล้วหรือ หญิงสาวตอบรับ แต่เมื่อเจ้าโกตุระเอามือลูบแผ่นหนังก็รู้ว่าหญิงสาวขูดขัดหนังอย่างหยาบๆ ไม่เรียบไม่นิ่ม ที่สำคัญก็คือเสื้อตัวเล็กไปใส่ไม่ได้ ถึงตอนนี้เจ้าโกตุระโมโหมาก จับตัวหนูใหญ่เหวี่ยงออกไปนอกเต็นท์ เจ้าโกตุระเหวี่ยงไปไกล ไกลโพ้นไปตกในกองหิมะแล้วเลยแข็งตายอยู่ที่นั้นเอง

พายุก็พัดกระหน่ำรุนแรงยิ่งกว่าตอนแรก ชายชรานั่งฟังเสียงพายุดังหวือๆ อยู่ในเต็นท์แสดงว่ามีพายุหิมะตลอดทั้งวันทั้งคืน จึงพูดแก่ลูกสาวทั้งสองว่า

"หนูใหญ่ไม่ฟังคำพ่อ ห้ามไม่ให้ทำก็ไม่เชื่อ เจ้าโกตุระคงจะ

41/22 21 ก.ค. 21

โกรธหนัก พายุถึงได้ไม่รู้จักสงบลงเลย หนูกลาง เจ้าต้องไปละคราวนี้"

ชายชราสั่งลูกสาวคนกลางอย่างเดียวกับลูกสาวคนใหญ่ เมื่อส่งลูกสาวคนกลางไปแล้วก็เผ้าคอยว่าเมื่อไรพายุหิมะจะสงบลง แต่หนูกลางก็ลืมที่พ่อสั่งห้ามเช่นเดียวกับหนูใหญ่ ทั้งเมื่อเห็นนกบินตรงมาหาก็โบกมือไล่นกไป ครั้นเมื่อถึงเต็นท์ของเจ้าโกตุระ หนูกลางเข้าไปข้างในแลเห็นเนื้อกวางย่าง ก็ติดไฟอุ่นเนื้อย่างกิน เมื่อเจ้าโกตุระกลับจากล่าสัตว์แลเห็นหนูกลาง ถามไถ่ได้ความว่าพ่อส่งให้มาเป็นเมีย ก็ใช้ให้เอาเนื้อมาทำอาหารให้กิน และให้แบ่งเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งสำหรับเจ้าโกตุระกับหนูกลางกิน อีกส่วนหนึ่งให้ใส่จานไม้ไปให้เต็นท์ใกล้ๆ แต่ให้คอยอยู่นอกเต็นท์จนกว่าคนในเต็นท์จะส่งจานคืนมา

หนูกลางก็ทำตาม แต่เมื่อออกมานอกเต็นท์ ลมก็แรง หิมะก็ตกหนัก มืดก็มืด มองอะไรก็ไม่แลเห็น หนูกลางไม่คิดจะเดินออกไปไกลจากเต็นท์เลย พยายามเดินไปหน่อยเดียว ก็โยนเนื้อทิ้งเสียในหิมะ แล้วคอยอยู่ครู่หนึ่งจึงกลับเข้าไปในเต็นท์ไปบอกเจ้าโกตุระว่าให้ไปแล้ว เจ้าโกตุระก็ถามอย่างสงสัยว่า

"ทำไมกลับมาเร็วนัก ไหนเอาจานมาดูซิ ข้าอยากดูว่าเขาให้อะไรตอบแทนมา"

เจ้าโกตุระมองดูจานเปล่าแวบหนึ่ง แต่ไม่พูดว่ากระไร แล้วก็ไปนอน รุ่งขึ้นเช้าก่อนออกไปล่าสัตว์ เจ้าโกตุระก็สั่งหนูกลางให้เอาหนังกวางมาขูดขัดแต่งแล้วนำมาตัดเสื้อใหม่ให้เสร็จในตอนเย็นที่ตนกลับมา หนูกลางก็ทำตามคำสั่ง ได้มีหญิงชรามาขอให้เข็ยผงออกจากนัยน์ตาให้ แต่หนูกลางก็ไล่ไปเสีย หญิงชราก็เดินออกไป หนูกลางพยายามทำอย่างเร่งรีบ และก็เสร็จทันเวลา แต่เมื่อนำมาให้เจ้าโกตุระดู เจ้าโกตุระเห็นแล้วก็อดโมโหโกรธาไม่ได้ เพราะเสื้อนั้นตัวเล็กยิ่งกว่าของหนูใหญ่ ด้วยอารมณ์โกรธเจ้าโกตุระก็จับตัวหนูกลางเหวี่ยงออกมานอกเต็นท์ไปตกอยู่ในกองหิมะเช่นเดียวกับหนูใหญ่และก็หนาวเย็นแข็งตายอยู่ที่เดียวกันนั้น

ฝ่ายชายชรากับลูกคนเล็กคอยให้พายุหิมะสงบ คอยเท่าไรก็ไม่เป็นผล พายุยิ่งหนักขึ้นๆ จนดูเหมือนว่าจะพัดเต็นท์ให้หลุดหายไปในวินาทีใดก็ได้ ชายชราปรารภว่า

"ลูกพ่อทั้งสองคนไม่พึงคำพ่อเลย พ่อส่งไปแทนที่จะได้ผลกลับทำให้เจ้าโกตุระโกรธหนักขึ้น หนูเล็ก เจ้าเป็นลูกที่พ่อเหลืออยู่เพียงคนเดียว แต่พ่อก็จำต้องส่งลูกไปหาเจ้าโกตุระ ถ้าพ่อไม่ทำอย่างนี้ ผู้คนพวกเราจะต้องล้มตายด้วยความหิวโหย ไปเถอะลูก เตรียมตัว"

ชายชราสั่งลูกสาวคนเล็กเหมือนอย่างที่สั่งลูกสาวคนใหญ่กับคนกลาง หนูเล็กออกมาจากเต็นท์และจับเลื่อนให้หันหน้าสู้ลม แล้วก็ไสเลื่อนไป เสียงลมพายุดังอื้ออึงและพัดแรงจนหนูเล็กขึ้นแทบจะไม่อยู่ ตาก็ลืมไม่ขึ้น มองไม่เห็นอะไร แต่หนูเล็กก็พยายามเดินต่อไป และทำตามคำพ่อทุกประการ ถึงเชือกผูกเสื้อจะหลุดก็ไม่หยุดผูก หิมะเข้ารองเท้าก็ไม่หยุดสะบัดออก แม้ว่าจะหนาวเย็นเพียงไร ลมแรงเพียงไรก็ไม่ยอมหยุด จนกระทั่งแลเห็นภูเขาและบินขึ้นไปถึงยอดเขาแล้ว จึงหยุดผูกเชือกที่เสื้อ กับสะบัดหิมะออกจากรองเท้า ที่ตรงนั้นได้มีนกเล็กๆ ตัวหนึ่งบินตรงมาเกาะไหล่หนูเล็ก หนูเล็กจับนกมาลูบคลำด้วยความรักใคร่ เมื่อนกบินไปแล้ว หนูเล็กก็เข้านั่งในเลื่อน และเลื่อนลงเขาตรงมายังเต็นท์ของเจ้าโกตุระ

เมื่อหนูเล็กมาถึงเต็นท์ของเจ้าโกตุระ ก็ได้เข้าไปคอยอยู่ข้างในทันใดนั้นก็ได้มีผู้เลิกแผ่นหนังที่บังประตูเต็นท์ขึ้น มีชายหนุ่มเดินเข้ามา เมื่อเห็นหนูเล็ก ชายนั้นหัวเราะพูดว่า

"มาหาข้าทำไมน่ะ"

"พ่อข้าส่งมา"

"ส่งมาทำไม"

"มาขอให้ท่านทำให้พายุสงบลง ถ้าท่านไม่ช่วยผู้คนจะล้มตายกันหมด"

"ถ้าอย่างนั้นนั่งเฉยๆ อยู่ทำไมล่ะ ติดไฟทำอาหารเข้าสิ ข้าหิวแล้ว นางก็คงหิวเหมือนกัน เพราะข้าไม่เห็นนางกินอะไรตั้งแต่มานี่"

หนูเล็กเอาเนื้อมาต้มอย่างรวดเร็ว เมื่อสุกก็ตักจากหม้อส่งให้เจ้าโกตุระ เจ้าโกตุระกินไปส่วนหนึ่ง แล้วก็สั่งให้หนูเล็กเอาเนื้อออกครึ่งหนึ่งไปให้ที่เต็นท์ใกล้ๆ นั้น หนูเล็กเอาเนื้ออีกครึ่งหนึ่งไปให้ที่เต็นท์ใกล้ๆนั้น หนูเล็กถือจานเนื้อออกไปข้างนอก เสียงลมดังอื้อๆ พายุก็พัดฉวัดเฉวียน ออกมาจากเต็นท์แล้วจะไปข้างไหนกันเล่า เต็นท์ที่เจ้าโกตุระบอกให้ไปนั้นอยู่ที่ไหนนะ หนูเล็กถามตัวเองแล้วหยุด

41/22 21 ส.ค. 31

ยืนคิดครู่หนึ่ง แต่แล้วก็ตัดสินใจเดินฝ่าพายุต่อไป แม้ว่าจะไม่รู้ว่าจะไปข้างไหนก็ตาม

ทันใดนั้นก็ปรากฏนกตัวน้อยที่พบบนเขานั้น บินถามาใกล้ๆ แล้วก็บินนำหน้าไป หนูเล็กตัดสินใจเดินตามนกไป ไม่ว่านกจะบินไปทางไหน หนูเล็กเดินไปๆ ในที่สุดแลเห็นแสงไฟเรืองๆอยู่ไกลออกไปหน่อย เห็นแล้วอดดีใจไม่ได้ หนูเล็กเดินตรงไปทางนั้น คิดว่าเต็นท์ที่ตนจะต้องไปคงอยู่ตรงนั้น แต่เมื่อเดินเข้าไปใกล้ ที่ที่หนูเล็กคิดว่าเป็นเต็นท์แท้ที่จริงหาใช่ไม่ กลายเป็นเนินดินมีควันม้วนตัวออกมาจากที่นั้น หนูเล็กเดินไปรอบๆเนินแล้วเอาเท้าแหย่ๆ ดู ทันใดนั้นก็เห็นว่าตรงข้างเนินด้านหนึ่งมีประตู และประตูนั้นเปิดออกตรงหน้าตนพอดี มีหญิงชราผมขาวออกมาถาม

"เจ้าเป็นใคร มาทำไมที่นี่"

"ข้าเอาเนื้อมาให้จ้ะยาย เจ้าโกตุระให้ข้าเอามาให้ยาย"

"โกตุระให้เจ้าเอามาให้หรือดีละ ถ้าอย่างนั้นคอยอยู่ข้างนอกก่อนนะ"

หนูเล็กคอยอยู่นอกประตูเนินดินนั้นเป็นเวลานาน ในที่สุดประตูก็เปิดออก และหญิงชราก็โผล่หน้ามาพร้อมจานคืนให้ มีอะไรในจานนั้นแต่หนูเล็กดูไม่ออกว่าอะไร รีบรับจานออกเดินกลับไปหาเจ้าโกตุระ เจ้าโกตุระถามว่า

"ทำไมไปนานจัง หาเต็นท์พบไหม"

"พบ"

"เอาเนื้อให้เขาแล้วหรือ"

"ให้แล้ว"

"ไหนให้ข้าดูจานซิ อยากดูว่ามีอะไรอยู่ในนั้น"

เจ้าโกตุระดูแล้วก็เห็นว่ามีมีดหลายเล่มอยู่ในนั้น และมีเข็มกับเครื่องขูดและขัดแต่งแผ่นหนัง เจ้าโกตุระหัวเราะเสียงดังลั่น

"นางได้ของดีๆ ตั้งหลายอย่าง ล้วนจะเป็นประโยชน์แก่นางทั้งนั้น"

ตอนเช้าวันรุ่งขึ้น เจ้าโกตุระสั่งหนูเล็กให้ตัดเสื้อ รองเท้า กับถุงมือให้เสร็จในตอนเย็น และก่อนออกจากเต็นท์ไปได้พูดว่า

"ถ้านางทำได้ดีเรียบร้อย ข้าจะรับนางเป็นเมีย"

หนูเล็กได้ลงมือทำงาน ของตอบแทนที่หญิงชราให้ ใช้ประโยชน์ได้ดีจริงๆ หนูเล็กมีเครื่องใช้ทุกอย่างตามต้องการ แต่ก็ยังไม่ค่อยแน่ใจว่าจะทำได้เสร็จภายในวันเดียว แต่ก็พยายามขูดและขัดหนังจนเรียบ แล้วก็จัดการตัดเย็บ ในทันใดนั้นเอง หญิงชราผมหงอกขาวคนที่หนูเล็กเอาเนื้อไปให้ ได้เลิกแผ่นหนังที่บังประตูออกแล้วเดินเข้ามาในเต็นท์ มาถึงก็บอกหนูเล็กว่า

"ช่วยหน่อยเถอะ ลูก ไม่รู้อะไรเข้าตาของยาย ช่วยเขี่ยออกให้ที ยายทำเองไม่ได้"

หนูเล็กวางมือจากงานมาเขี่ยให้ หญิงชราพูดว่า

"เออ ดีแล้ว ตาไม่เจ็บแล้ว ที่นี้ดูหูของยายอีกทีซิ"

หนูเล็กดูหูหญิงชรานั้นแล้วก็ตกใจ หญิงชราถามว่า

"เห็นอะไรหรือ"

"เห็นผู้หญิงสาวคนหนึ่งนั่งอยู่ในหูยายจ้ะ"

"ทำไมไม่เรียกเขาออกมาล่ะลูก เขาจะได้มาช่วยลูกเย็บเสื้อให้โกตุระ"

ได้ยินเช่นนั้น หนูเล็กอดดีใจไม่ได้ จัดแจงเรียกหญิงสาวนั้นออกมา แต่ไม่ได้ออกมาคนเดียว แต่โดดตามกันออกมา รวมแล้ว ๔ คนด้วยกัน มาถึงก็จัดการกับแผ่นหนังนั้น เอามาขูดขัดใหม่แล้วจึงเอามาตัดเย็บ เมื่อช่วยกันอย่างชำนิชำนาญทั้ง ๔ คน ไม่ช้าเสื้อก็เสร็จเรียบร้อย หญิงชราเอาหญิงสาวทั้ง ๔ ซ่อนไว้ในหูตามเดิมแล้วก็จากไป

ตกเย็นเจ้าโกตุระกลับมา ถามว่า

"นางทำตามที่ข้าบอกหรือเปล่า"

"ทำเรียบร้อยแล้ว"

"ไหนเอามาดูซิ ข้าอยากจะลอง"

หนูเล็กหยิบส่งให้ เจ้าโกตุระเอามือลูบหนัง เห็นว่านิ่มน่าจับต้อง แล้วก็สวมลงกับตัว เสื้อได้ขนาดตัวของเจ้าโกตุระพอดี ไม่เล็กไม่ใหญ่ และคงจะทนด้วย เจ้าโกตุระยิ้มพลางพูดว่า

"ข้าชอบนางนะ แม่ข้ากับน้องสาวสี่คนของข้าก็ชอบนางด้วย นางทำงานดี แล้วก็ใจกล้า แม้ว่าจะต้องฝ่าพายุหนักสักแค่ไหนก็ไม่ย่อท้อ ทั้งนี้เพื่อเห็นแก่ผู้คนจะได้ไม่ต้องหิวโหยจนตายไปด้วยกันหมด มาเป็นเมียข้าเถอะ แล้วอยู่กับข้าในเต็นท์นี้"

พูดยังไม่ทันจะจบ พายุก็สงบลง คนไม่ต้องหลบให้พ้นพายุและไม่ต้องทนหนาวเย็นจนแข็งตายอีกต่อไป และเป็นครั้งเดียวที่คนเหล่านั้นออกมาจากเต็นท์ได้มาชื่นชมกับแสงสว่างของเวลากลางวัน

41/25 มิ.ย. 2531

นิทานนานาชาติ

นิทานเยอรมัน

จอห์นผู้ทรงพลัง

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานที่เล่าถึงคนแข็งแรงมีพละกำลังอย่างน่าอัศจรรย์เกินมนุษย์ธรรมดา มีอยู่มากมายหลายเรื่องด้วยกัน แต่ละเรื่องก็พยายามเล่าถึงคนแข็งแรงดังกล่าวนี้ในลักษณะต่างๆกันไป เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องหนึ่งที่มีหลายตอนคล้ายกับเรื่องอื่นอีกหลายเรื่อง เป็นต้นว่าเรื่องเพื่อนทรยศ คิดจะปล่อยให้เพื่อนตายอยู่ในถ้ำ และแหวนวิเศษที่พอหมุนแหวนก็จะมีพวกผีบีศาจมาช่วยทำนองเดียวกับนิทานอาหรับเรื่องอะละดินกับตะเกียงวิเศษและอื่นๆ ดังที่เล่าไว้ว่า

ครั้งหนึ่งยังมีสองคนผัวเมียมีลูกชายเพียงคนเดียว ชื่อจอห์น ครอบครัวนี้ตั้งบ้านเรือนอยู่ในหุบเขาแห่งหนึ่งห่างไกลผู้คน วันหนึ่งเมื่อจอห์นอายุได้ ๒ ขวบ แม่จะไปเก็บพืนไม้เฟอร์ในป่า ก็ได้นำลูกชายไปด้วย ขณะนั้นเข้าฤดูใบไม้ผลิแล้ว ทั้งแม่ทั้งลูกต่างเพลินดูดอกไม้อันสวยงามจนเดินลึกเข้าไปในป่าโดยไม่รู้ตัว ทันใดนั้นได้มีโจร ๒ คนโดดออกมาจากพุ่มไม้จับสองแม่ลูกเอาไว้ แล้วพาตัวเดินลึกเข้าไปในป่าดงดิบที่ไม่มีใครเคยผ่านเข้าไปมาก่อน หญิงผู้เป็นแม่ได้อ้อนวอนโจรทั้งสองให้ปล่อยนางกับจอห์นลูกชายไป แต่หัวใจคนทั้งสองคงเป็นหิน มิไยนางจะขอร้องอ้อนวอนสักเพียงใดก็ตาม เจ้าโจรมันก็ไม่สนใจ กลับบังคับให้เดินไปกับมันต่อไป ต้องบุกป่าฝ่าหนามเข้าไปในพงรกๆอีกตั้งหลายชั่วโมง จึงได้มาถึงหน้าผาแห่งหนึ่งมีประตูปิดอยู่ เมื่อโจรทั้งสองไปเคาะประตู ประตูก็เปิดออกทันที คนทั้งหมดต้องเดินผ่านทางเดินมืดๆเข้าไป จนกระทั่งถึงถ้ำโล่งๆขนาดใหญ่ มีแสงสว่างจากเตาผิง ทำให้แลเห็นอาวุธที่แขวนไว้ที่ผนังถ้ำเป็นเงาวับ มีดาบชนิดต่างๆและอาวุธที่ใช้ประหารชนิดอื่นๆอีก ตรงกลางถ้ำมีโต๊ะสีดำซึ่งมีโจร ๔ คนกำลังนั่งเล่นการพนันกันอยู่ หัวหน้าโจรนั่งที่หัวโต๊ะ เมื่อเห็นจอห์นกับแม่ก็ได้ลุกขึ้นมาบอกว่า

"ทำใจให้สบายเถอะนาง อย่าได้ร้อนใจไปเลย ข้าไม่ทำอันตรายนางกับลูกหรอก ข้าต้องการให้นางมาช่วยดูแลที่อยู่กับอาหารการกินให้เราเท่านั้น ถ้าทุกอย่างเรียบร้อยดีละก็ ไม่ต้องทุกข์ร้อนอะไรเลย"

พูดแล้วก็ให้สมุนหาอาหารมาให้แม่ลูกทั้งสองกิน และจัดเตียงให้แม่ลูกนอนด้วยกัน

แม่ของจอห์นต้องอยู่ทำงานให้พวกโจรตั้งหลายต่อหลายปี จนกระทั่งจอห์นเติบโตรูปร่างสูงใหญ่และแข็งแรง แม่ของจอห์นเคยเล่านิทานและเรื่องต่างๆ ให้ฟังแล้วยังสอนให้อ่านหนังสือเก่าเกี่ยวกับพวกอัศวินที่ไปเจออยู่ในถ้ำนั้น เมื่อจอห์นอายุได้ ๑๘ ขวบ ได้เอากิ่งต้นเฟอร์มาทำไม้ตะบองแล้วเอาซ่อนไว้ข้างหลังเตียงนอน วันหนึ่งจอห์นได้พูดแก่แม่ว่า

"แม่จ๋า บอกลูกทีซิว่าใครเป็น

41/25 11 ก.ค. 31

พ่อของลูก ลูกอยากรู้แล้วต้องรู้ให้ได้"

แม่นิ่งเงียบไม่ตอบ และไม่อยากเล่าให้ลูกพึงเกรงจะคิดถึงพ่อยิ่งขึ้นยิ่งกว่านั้นนางรู้ดีว่า เจ้าพวกโจรชั่วร้ายนี้จะไม่มีวันยอมให้จอห์นไปไหนไม่ว่าในกรณีใด และนางคงแทบใจขาดถ้าเห็นลูกอยากไปหาพ่อแล้วไปไม่ได้ คืนวันหนึ่งเมื่อพวกโจรกลับมาจากปล้นสะดม จอห์นไปเอาไม้ตะบองออกมาจากที่ซ่อนแล้วไปยืนอยู่ตรงหน้าหัวหน้าโจร พลางพูดว่า

"ตอนนี้ข้าอยากรู้ว่าพ่อข้าเป็นใคร ถ้าไม่บอกข้า ข้าจะเอาไม้ตะบองนี้หวดให้หมอบที่เดียว"

หัวหน้าโจรหัวเราะพลางชกจอห์นเข้าให้ที่ตรงหู จนจอห์นล้มกลิ้งเข้าไปใต้โต๊ะ เมื่อจอห์นลุกขึ้นได้ ก็ไม่ว่ากระไร ได้แต่คิดว่า

'เห็นจะต้องคอยอีกสักปีหนึ่งก่อนเถอะ ค่อยลองดูใหม่ บางทีอาจได้ผลดีกว่านี้'

ครั้นเวลาล่วงไปครบปี จอห์นงัดเอาไม้ตะบองออกมาเช็ดฝุ่น คืนวันนั้นเมื่อหัวหน้าโจรกลับมาถึงที่พัก จอห์นก็ถือตะบองไปยืนอยู่ตรงหน้านายโจรพยายามถามถึงเรื่องของพ่อตนอย่างเคย หัวหน้าโจรก็ชกจอห์นตรงหู ชกแรงจนจอห์นกลิ้งเข้าไปใต้โต๊ะอย่างคราวที่แล้ว แต่คราวนี้จอห์นลุกขึ้นได้ทันที เมื่อลุกขึ้นมาได้ก็เอาตะบองฟาดไปที่หัวหน้าโจรกับสมุน จนคนเหล่านั้นขาแขนหักเคลื่อนไหวไปไหนทำอะไรไม่ได้ แม่ที่ยืนอยู่ตรงมุมถ้ำอดชมความกล้ากับความแข็งแรงของลูกไม่ได้ เมื่อจอห์นจัดการกับเหล่าโจรเรียบร้อยแล้ว ก็ได้เดินมาหาแม่ พูดว่า

"คราวนี้ลูกพูดจริงๆ นะ ลูกต้องรู้ให้ได้ว่าใครเป็นพ่อของลูก"

"เอ้า ถ้าอย่างนั้นมาเถอะจอห์นลูกรัก เราจะไปเที่ยวหาพ่อของลูกจนกว่าจะพบ"

พูดแล้วก็ตรงไปค้นกุญแจจากตัวหัวหน้าโจรเอาไปไขกุญแจประตู ส่วนจอห์นไปเอาถุงแบ็งใบใหญ่มาใส่ทอง เงิน และของมีค่าอื่นๆ ที่ตนพบในถ้ำ จนเต็มถุงแล้วก็แบกขึ้นหลัง ออกจากถ้ำไป

เมื่อออกจากที่มืดมาสู่ที่สว่าง จอห์นต้องบ๊องตาแล้วพยายามมองไปรอบๆ ดูป่าเขียว ดูดอกไม้สีต่างๆ นกนานาพรรณ และดวงตะวันในท้องฟ้าตอนเช้า จอห์นยืนตื่นตะลึงดูทุกสิ่งทุกอย่างราวกับว่าเป็นคนประสาทผิดปรกติไปแล้ว ฝ่ายแม่ของจอห์นก็พยายามเที่ยวหาทางกลับบ้าน เมื่อเดินกันมาหลายชั่วโมงก็โชคดีที่ได้พบทางที่จะกลับไปยังหุบเขา และได้ไปถึงบ้านที่อยู่ของตน ขณะนั้นพ่อของจอห์นกำลังนั่งอยู่ตรงประตู เมื่อแลเห็นเมียกับลูกที่หายไปตั้งสิบกว่าปีก็ยังจำได้ เห็นแล้วต่างก็น้ำตาไหล เพราะไม่นึกว่าจะได้กลับมาพบกันอีก พ่อของจอห์นนึกว่าเมียและลูกคงได้ตายไปแล้ว เมื่อจากไปครั้งนั้น จอห์นอายุเพียง ๒ ขวบ บัดนี้อายุได้สิบสองแล้ว แต่ว่าสูงกว่าพ่อตั้งศอก

คนทั้งสามเข้าไปในบ้าน พอจอห์นวางถุงใส่ข้าวของลงบนม้านั่งข้างเตาไฟ บ้านทั้งหลังก็สั่นเอียด

41/85 11 ก.ย. 31

บ้านนั่งนั้นพัง ทั้งยังทะลุพื้นหล่นลงไปในห้องใต้ถุน เสียงพ่อร้องลั่นว่า

"คุณพระช่วย นั่นลูกทำอะไรนั่น บ้านช่องพังหมด"

"อย่าทุกข์ร้อนไปเลยพ่อ ของในถุงนั้นน่ะมีมากพอให้เราสร้างบ้านใหม่ได้"

ต่อจากนั้น พ่อลูกก็ได้ช่วยกันสร้างบ้านใหม่ขึ้นทันที ได้ซื้อที่ดิน วัว ม้า สำหรับเตรียมทำไร่ไถนา จอห์นเป็นคนลงไปไถนาเอง ขณะที่จอห์นจับหางไถไถนา วัวที่เทียมแอกแทบไม่ต้องทำอะไร ในฤดูใบไม้ผลิปีต่อไป จอห์นได้พูดแก่พ่อว่า

"พ่อช่วยทำไม้ตะบองหนักร้อยปอนด์ให้ลูกสักอันหนึ่ง ลูกจะออกเดินทางไปต่างแดน ส่วนเงินทองเหล่านั้นพ่อเก็บเอาไว้ใช้"

ไม่ช้าไม้ตะบองที่ต้องการก็สำเร็จเรียบร้อย จอห์นก็ออกเดินทางจากบ้านพ่อ ตรงเข้าไปในป่าซึ่งทึบมืดทั้งทึบ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงลั่นเอี๊ยดๆ เมื่อมองไปรอบๆ ก็แลเห็นต้นเฟอร์ต้นหนึ่งบิดเป็นเกลียวตั้งแต่โคนจนถึงยอด ดูไม่ผิดกับเกลียวเชือก จอห์นเงยหน้าขึ้นดูก็แลเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังจับต้นเฟอร์บิด จอห์นก็ร้องทักไปว่า

"อะไรกันนั่น ขึ้นไปทำอะไรอยู่บนนั้นน่ะ"

"เมื่อวานข้าเก็บพืชได้มาก ข้าก็อยากได้ต้นเฟอร์เอาไปเชือกทำมัด"

ได้ยินเช่นนั้น จอห์นก็คิดว่า 'เออ เขาแข็งแรงจริง อย่างนี้สิที่เราชอบ' คิดดังนั้นแล้ว จอห์นก็ร้องบอกไปว่า "อย่าไปสนใจกับมันเลย ลงมาเถอะ ไปกับข้าดีกว่า" ชายนั้นก็ลงมาโดยดี เมื่อยืนเทียบกับจอห์นก็ปรากฏว่าสูงกว่าจอห์นตั้งศอก จอห์นบอกแก่ชายนั้นว่า "ข้าจะตั้งชื่อเจ้าว่า เจ้าบิดต้นเฟอร์" ชายนั้นไม่แย้งว่ากระไร คนทั้งสองจึงเดินทางต่อไปด้วยกัน เดินทางมาถึงที่แห่งหนึ่ง คนทั้งสองก็ได้ยินเสียงเหมือนค้อนตอกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เสียงตอกโป๊งลงไปทีหนึ่ง แผ่นดินก็กระเทือนไปครั้งหนึ่ง จึงพยายามหาว่าเสียงดังมาจากไหน ก็ได้พบว่ามีคนตัวใหญ่เหมือนยักษ์กำลังเอากำปั้นทุบก้อนหิน จอห์นก็ได้เข้าไปถามว่ากำลังทำอะไร ชายนั้นตอบว่า

"ข้าต้องการนอนหลับให้สบายตอนกลางคืน แต่ก็มีหมีเยอะหมาป่าเยอะ แล้วก็ยังมีสัตว์เลื้อยคลานมาคอยรบกวนข้าไม่ยอมให้ได้หลับได้นอน ข้าก็เลยต้องสร้างบ้านเพื่อจะได้นอนพักให้สบายๆ"

ได้ยินชายนั้นพูด จอห์นคิดว่า "เออดีนะ น่าจะชวนมาทำงานร่วมกับเรา" คิดแล้วก็พูดแก่ชายนั้นว่า "อย่าไปมัวสนใจสร้างบ้านอยู่เลย เดินทางไปด้วยกันดีกว่า ข้าจะตั้งชื่อให้เจ้าว่าเจ้าทุบหินแตก" ชายนั้นไม่ขัดข้อง คนทั้งสามจึงเดินทางต่อไปด้วยกัน ผ่านป่ากันไปโดยตลอด ไม่ว่าคนทั้งสามผ่านไปที่ใด บรรดา

41/25 ก.ย. 31

สิงสาราสัตว์ในป่าต่างพากันตระหนกตกใจ วิ่งหนีกันกระเจิดกระเจิง

ตกเย็นคนทั้งสามได้มาถึงฤาษีสนร้างแห่งหนึ่ง พอเข้าบ้านได้ก็ล้มตัวลงนอนในห้องโถงใหญ่ เช้าวันรุ่งขึ้น จอห์นได้ลงไปในสวนซึ่งปล่อยทิ้งไว้รกร้าง มีแต่พงหญ้าพงหนาม ขณะที่เดินเล่นอยู่นั้นได้มีหมูป่าตัวหนึ่งพุ่งตัวเข้ามา จอห์นเลยเหวี่ยงตะบองของตน ผัวะเดียวหมูป่าก็ล้มลงขาดใจตาย จอห์นจึงแบกหมูป่าเข้าไปในบ้าน จัดแจงติดไฟย่างหมูกินกันอร่อยไป เมื่อกินอิ่มแล้ว คนทั้งสามจึงตกลงกันว่า ต่อไปนี้จะต้องออกไปล่าสัตว์กันวันละ ๒ คน ส่วนอีกคนหนึ่งเฝ้าบ้าน วันแรกเจ้าบิดต้นเฟอร์เฝ้าบ้านให้จอห์นออกไปล่าสัตว์กับเจ้าทุบหินแตก ระหว่างที่เจ้าบิดต้นเฟอร์กำลังย่างเนื้อที่กำหนดให้คนละ ๑ ปอนด์ ก็ได้มีคนแคระแก่คนหนึ่งเดินเข้ามาในบ้านและขอเนื้อกินบ้าง แต่เจ้าบิดต้นเฟอร์กลับตอบว่า "ไปให้พ้น คนอย่างเจ้าไม่ต้องกินเนื้อหรอก" แต่แล้วเจ้าบิดต้นเฟอร์ก็ถึงกับตกตะลึงในเมื่อเจ้าคนแคระตัวกระจ้อยร่อยนั้นโดดเข้าใส่ ใช้กำปั้นทุบเจ้าบิดต้นเฟอร์โดยแรงจนล้มลงนอนหายใจแขมบๆ คนแคระไม่ได้กลับไปง่ายๆ จนกว่าจะได้ทุบเจ้าบิดต้นเฟอร์เสียจนหายแค้น ครั้นเพื่อนสองคนกลับมา เจ้าบิดต้นเฟอร์ไม่ยอมเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เพื่อนฟัง คิดว่า 'รอไว้เขาถึงเวรเข้าบ้านก็ได้รู้เองแหละ'

วันรุ่งขึ้นเจ้าทุบหินแตกเป็นคนอยู่เฝ้าบ้าน และเมื่อคนแคระมาขอเนื้อ เจ้าทุบหินแตกไม่ยอมให้ ก็ต้องประสบเคราะห์กรรมเช่นเดียวกับเจ้าบิดต้นเฟอร์ และเมื่อเพื่อนกลับมาก็ไม่ยอมเล่าให้ฟัง คิดว่า 'รอไว้ถึงเวรของจอห์นวันรุ่งขึ้นก็จะได้รู้รสเอง' แต่เมื่อถึงวันรุ่งขึ้น ขณะที่จอห์นกำลังทำธุระยุ่งอยู่ในครัว คนแคระนั้นก็มาขอเนื้อกินอย่างเคย จอห์นเห็นสารรูปตาแก่นั้นแล้วก็คิดว่า

'ตาแก่ตัวกระจ้อยร่อยนี่ดูน่าเวทนา เอาเนื้อส่วนของเราแบ่งให้แกกินก็แล้วกัน ส่วนของคนอื่นเขาก็จะได้ไม่ถูกกระทบกระเทือน'

แล้วก็ยื่นเนื้อส่งให้คนแคระชิ้นหนึ่ง คนแคระกินแผล็บเดียวหมดแล้วขอใหม่อีก จอห์นคนใจดีก็แบ่งเนื้อส่วนของตนให้ไปอีก คนแคระก็กินหมด และขอใหม่อีกเป็นครั้งที่สาม จอห์นชักโมโหเอ็ดเข้าให้ว่า "เอ๊ะเจ้านี่ชักทะลึ่ง ขอไม่ได้หยุด ข้าไม่ให้อีกแล้ว" คนแคระได้ยินเช่นนั้นก็โดดเข้าใส่จอห์นและจะทำร้ายจอห์นอย่างที่เคยทำแก่เจ้าบิดต้นเฟอร์กับเจ้าทุบหินแตก แต่เจ้าคนแคระมาเจอะจอห์นผู้ทรงพลังเข้า จอห์นฟาดไปธรรมดาๆ ๒–๓ ที คนแคระก็วิ่งแจ้นลงบันไดไป จอห์นกำลังจะวิ่งตามไป แต่ด้วยเหตุที่ตัวสูงก็เลยสะดุดขาตัวเองหกล้มลงไปพอลุกขึ้นได้ ปรากฏว่าคนแคระวิ่งหนีไปแล้ว จอห์นวิ่งไล่ตามคนแคระเข้าไปในป่า และแลเห็นคนแคระหลบเข้าไปในถ้ำแห่งหนึ่ง จอห์นสังเกตสถานที่นั้นไว้แล้วก็กลับบ้าน เพื่อน ๒ คนที่กลับมาบ้านแล้ว แลเห็นจอห์นเรียบร้อยเป็นปรกติดีก็อดแปลกใจไม่ได้ ยังไม่ทันถามเรื่องราว จอห์นก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เพื่อนทั้งสองฟัง เพื่อนก็เลยเล่าเรื่องที่เกิดแก่ตนให้จอห์นฟังบ้าง ฟังแล้วจอห์นหัวเราะลั่นพลางพูดว่า

"สมน้ำหน้า อยากขี้เหนียวนัก แล้วไม่อับอายขายหน้าหรือที่คนตัวออกโตและแข็งแรงอย่างนี้กลับปล่อยให้คนแคระตัวกระจ้อยร่อยทุบตีเอาได้"

แล้วจอห์นก็เล่าให้ฟังว่าตนได้ตามคนแคระไป และแลเห็นคนแคระหายเข้าไปในถ้ำ ได้ยินเช่นนั้น คนทั้งสามก็ตกลงกันว่าจะต้องตามเข้าไปดูภายในถ้ำ แต่ถ้ำนี้จะลึกลงไปข้างล่างหรือลึกเข้าไปข้างในเพียงใดไม่อาจรู้ได้ จำต้องเตรียมเชือกกับตะกร้าไปด้วยและให้จอห์นเอาตะบองใส่ตะกร้าไปด้วย เมื่อมาถึงที่หมายตรงที่จอห์นเห็นคนแคระหายเข้าไป เพื่อนๆก็ให้จอห์นนั่งในตะกร้าผูกเชือกโรยลงไปจนถึงก้นถ้ำ จอห์นเห็นประตูอยู่ที่ตรงนั้น จึงเปิดประตูออก ก็แลเห็นหญิงสาวสวยคนหนึ่งนั่งอยู่ข้างๆ คนแคระซึ่งแยกเขี้ยวใส่จอห์นเหมือนลิง หญิงสาวนั้นสวยอย่างเหลือจะพรรณนามองดูเหมือนรูปภาพ เมื่อดูชัดๆ ก็เห็นว่าหญิงสาวนั้นถูกล่ามโซ่ มีดวงตาเศร้าสร้อย หญิงสาวมองจอห์นนัยน์ตาละห้อย ทำให้จอห์นสงสารนางเป็นที่สุด จอห์นคิดว่า 'อย่างไรเสีย เราก็จะต้องช่วยนางให้พ้นจากอำนาจของคนแคระผู้ชั่วร้ายนี้ให้ได้' คิดแล้วก็เอาตะบองฟาดคนแคระผัวะเดียวตายอยู่ตรงนั้นเอง ▷

ทันใดนั้นโซ่ที่ล่ามหญิงสาวก็หลุดออกได้เอง จอห์นหลงใหลในความงามของหญิงสาวเป็นอย่างยิ่ง จึงได้ซักไซ้ไต่ถามว่านางเป็นใคร สาวสวยได้บอกว่า "ข้าเป็นธิดาพระราชา ที่มาถูกกักขังเช่นนี้ เพราะเคานต์ผู้โหดเหี้ยมคนหนึ่งลักเอาตัวข้ามาขังไว้ ทั้งนี้เพราะว่าข้าไม่ยินยอมรับรักเคานต์ผู้เลวร้ายนั้น และเคานต์ได้ใช้ให้คนแคระเป็นคนเฝ้าตัวข้าไว้ และเจ้าคนแคระนี่แหละที่ทำทุกข์ให้ข้าเดือดร้อนมานักต่อนักแล้ว"

เมื่อนางพูดจบจอห์นก็อุ้มนางนั่งในตะกร้า และกระตุกเชือกให้เพื่อนทั้งสองสาวเชือกดึงขึ้นไป ไม่ช้าตะกร้านั้นก็ถูกปล่อยลงมาอีก จอห์นชักจะไม่ไว้ใจเพื่อนทั้งสอง โดยเฉพาะหลังจากที่รู้ว่าเพื่อนปิดบังเรื่องที่เกิดขึ้นแก่ตนไว้เป็นความลับ ไม่ยอมเล่าให้เพื่อนฟัง 'ใครจะไปรู้ คนสองคนอาจจะวางแผนคิดร้ายต่อเราก็เป็นได้' คิดดังนั้นแล้วก็เอาตะบองอันแสนหนักวางลงในตะกร้า นับเป็นโชคดีของจอห์นที่คิดรอบคอบ เพราะปรากฏว่าตะกร้าถูกสาวขึ้นไปได้เพียงครึ่งทาง ก็ถูกปล่อยลงมา ถ้าหากจอห์นอยู่ในตะกร้านั้น บ่านนี้กระดูกคงแหลกเหลวไปแล้ว เป็นอันรู้ได้ชัดแล้วว่าเพื่อนทั้งสองทรยศ ที่นี้จะทำอย่างไรเล่า ถึงจะออกไปได้พ้นจากก้นถ้ำนี้ได้

จอห์นเดินไปเดินมาขณะที่คิดอย่างหนัก ทันใดนั้นก็นึกออกว่าได้แลเห็นคนแคระสวมแหวนวงหนึ่งเป็นประกายเรืองเข้าตา นึกได้เช่นนั้นแล้วก็ไปถอดแหวนออกจากนิ้วของคนแคระเอามาใส่นิ้วตน ขณะที่สวมแหวนหมุนไปหมุนมา ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงอะไรดังแกรกกรากอยู่เหนือหัวของตน แหงนหน้าขึ้นดูก็เห็นพวกบิศาจลอยวนเวียนอยู่พลางถามว่า

"ตอนนี้พวกข้าเป็นทาสของนายแล้ว นายจะใช้ให้พวกข้าทำอะไรให้เล่า"

ตอนแรกจอห์นตกใจถึงกับพูดอะไรไม่ออก แต่แล้วก็นึกได้ว่าจะให้ทาสทำอะไรให้ตน จึงสั่งว่า "พาข้าออกไปให้พ้นที่นี่ก่อนซิ"

พริบตาเดียวจอห์นก็ขึ้นมาอยู่บนพื้นดินเหมือนกับเหาะขึ้นมา เมื่อเท้าเหยียบพื้นก็แลไม่เห็นใครสักคน จึงกลับไปบ้านที่พักก็ไม่พบใครอีกเช่นกัน เพื่อนทรยศพาเจ้าหญิงสาวสวยรีบหนีไปแล้ว จอห์นต้องหมุนแหวนถามทาสว่าเพื่อนของตนพาเจ้าหญิงไปไหน ทาสบิศาจก็ตอบว่า "ไปในทะเล" จอห์นรีบวิ่งไปๆ จนถึงชายทะเล แลเห็นเรือเล็กลำหนึ่งอยู่ในทะเลมองไปไกลลิบๆ ด้วยความแค้น จอห์นโดดลงไปในทะเลโดยไม่ทันคิดว่าไม้ตะบองหนักตั้งร้อยปอนด์นั้นจะถ่วงตนให้จมลงๆ จนจะจมน้ำตายอยู่รอมร่อ ยังเคราะห์ดีที่นึกหมุนแหวนได้ทันเวลา บรรดาทาสบิศาจก็มาช่วยทันที และพริบตาเดียว จอห์นก็ได้มาอยู่ในเรือเล็กลำนั้นแล้ว ดูรวดเร็วไม่ผิดสายฟ้าแลบ เมื่อเห็นหน้าเพื่อนทรยศทั้งสอง จอห์นก็ใช้ตะบองฟาดเพื่อนทั้งสองจนตายไปแล้วก็ลากศพลงทะเลไป เหลือแต่เจ้าหญิงสาวสวยนั่งตระหนกตกใจตัวสั่นอยู่ในเรือ เป็นอันว่าจอห์นได้ช่วยปลดปล่อยเจ้าหญิงให้พ้นจากเหล่าร้ายเป็นครั้งที่ ๒ จอห์นกรรเชียงเรือเข้าฝั่ง และได้พาเจ้าหญิงกลับไปสู่บ้านสู่เมือง และก็ได้เป็นเขยพระราชาในที่สุด

□

41/29 25 ก.ค. 2531

นิทานนานาชาติ

นิทานพม่า

พนันเล่าเรื่องเหลือเชื่อ

บรรจบ พันธุเมธา

ธรรมดานิทานที่เล่าๆกันส่วนใหญ่มักเป็นเรื่องไม่ค่อยน่าเชื่อ อธิบายก็ไม่ได้ว่าเหตุใดจึงเล่าเช่นนั้น ผู้เล่าคงปรารถนาอย่างเดียวเพียงให้เรื่องสนุกสนาน ชาวพม่าก็คงนิยมเล่าเรื่องโกหกอย่างไม่ค่อยน่าเชื่อและบางเรื่องถึงขนาดไม่น่าเชื่อเอาเลยทีเดียว และไม่ได้เล่ากันเพียงฟังสนุกๆ แต่กลับมีการพนันขันต่อกันอีกด้วย ลงท้ายตกลงกันไม่ได้ถึงต้องนำความไปให้เจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาทรงตัดสิน กลายเป็นนิทานธรรมศาสตร์เกี่ยวกับบัญหากฎหมายไป ดังที่หม่องทินอ่องเขียนเล่าไว้ในนิทานธรรมศาสตร์พม่า เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งในหมู่บ้านแห่งหนึ่งยังมีชายหนุ่ม ๔ คน เป็นเพื่อนกัน ชายหนุ่มทั้ง ๔ นี้มีความสามารถในการเล่านิทานยิ่งนัก นิทานแต่ละเรื่องล้วนเป็นเรื่องแปลกประหลาดเหลือเชื่อทั้งนั้น วันหนึ่งได้มีคนเดินทางคนหนึ่งเดินทางมาแถบนั้นและได้พักค้างคืนที่ศาลาที่พักคนเดินทาง ซึ่งชาวบ้านสร้างเอาไว้นอกหมู่บ้าน ชายหนุ่มทั้ง ๔ แลเห็นเข้าก็สนใจ และที่น่าสนใจมากก็คือคนเดินทางผู้นี้แต่งตัวดี ทั้งเสื้อและผ้าโสร่งล้วนเป็นของดีมีราคา เห็นเช่นนั้นคนทั้ง ๔ จึงเข้าไปตีสนิทชวนพูดชวนคุยอย่างสนุกสนาน ต่อมาชายหนุ่มคนหนึ่งได้เสนอแนะขึ้นว่า

"เราคุยเรื่องสัพเพเหระ ไม่มีประโยชน์อะไร เรามาเล่านิทานพนันกันดีกว่า เราต่างผลัดกันเล่า ถ้าเล่าแล้วคนฟังไม่ว่าใครเกิดไม่เชื่อเรื่องที่ฟังจะต้องกลายเป็นทาสของผู้เล่าไปเลย เป็นอย่างไร ว่าอย่างนี้ตกลงไหม"

เพื่อนทั้งสามของหนุ่มนั้น ย่อมตกลงด้วยเป็นธรรมดา คนเดินทางนิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็ตกลงด้วย ทำให้ชายหนุ่มทั้ง ๔ อดกระหยิ่มไม่ได้ว่าอย่างไรเสียคนเดินทางนั้นก็อาจเผลอตัวแสดงความไม่เชื่อออกมา พวกตนก็จะชนะที่จริงคนทั้ง ๔ ไม่ได้เจตนาจะได้ตัวคนเดินทางนั้นเป็นทาสหรอก ต้องการแต่เพียงเสื้อผ้าดีๆของเขาเท่านั้น เพราะใครได้ใครมาเป็นทาส ย่อมได้สมบัติข้าวของของทาสนั้นไปด้วย แต่คนทั้ง ๔ ลืมนึกไปสนิทที่เดียวว่าถ้าตนสามารถเล่าเรื่องไม่น่าเชื่อได้ ชายคนเดินทางนั้นเขาก็อาจจะเล่าได้ และเล่าได้ดีกว่าตนก็เป็นได้

ต่อมา ชายหนุ่มคนแรกได้เล่า

41/29 ร.ก น.31

นิทานเหลือเชื่อของตนว่า

"เมื่อข้าอยู่ในท้องแม่ข้านั้น แม่ข้าอยากกินพุทราเหลือเกิน ได้ขอให้พ่อข้าไปเก็บมาให้จากต้นพุทราที่อยู่ตรงหน้าบ้าน พ่อบอกว่าต้นพุทรานั้นสูงปีนไม่ไหว แม่ก็เลยขอให้พวกพี่ชายของข้าไปปีนต้นเก็บมาให้ พี่ๆ ก็ตอบอย่างเดียวกันอีก ข้าสงสารแม่ ทนเห็นแม่ผิดหวังไม่ได้ที่ไม่ได้กินพุทราที่อยากกิน ข้าก็เลยลอบออกจากท้องแม่ ไปปีนต้นพุทรา เก็บพุทรามาให้แม่ เอาเสื่อห่อไว้ แล้วเอาไปทิ้งไว้ในครัว เสร็จธุระแล้วก็กลับเข้าท้องแม่ไปตามเดิม ไม่ว่าแม่ไม่ว่าใครเห็นแล้วก็อดงงไม่ได้ว่าใครไปเก็บพุทรามา แต่ใครจะเก็บมาก็ช่างเถอะ แม่ได้กินพุทราสมอยากก็แล้วกัน กินอิ่มแล้ว แม่ก็แจกคนในบ้านคนละ ๗ ลูก แล้วยังเหลือแจกชาวบ้านที่อยู่บ้านใกล้เรือนเคียงอีกคนละ ๗ ลูกเท่าๆกัน แม้กระนั้นก็ยังมีพุทรากองอยู่เต็มประตู กองพุทราสูงจนบังประตูมิด มองจากนอกถนนไม่แลเห็นประตูหรอก"

เล่าจบก็มองดูคนเดินทางหวังว่าชายนั้นคงจะแสดงความไม่เชื่อออกมา แต่ชายนั้นก็เพียงแต่ผงกหัวแสดงว่า พอเชื่อได้ เพื่อนทั้งสามของผู้เล่าก็ผงกหัวตามไปด้วย

ถึงคราวที่คนที่สองเล่า ชายหนุ่มคนที่สองเล่าว่า

"เมื่อข้าอายุได้เพียงอาทิตย์เดียว ข้าได้เดินเที่ยวเล่นไปในป่า เห็นต้นมะขามใหญ่ต้นหนึ่ง มีผักแก่ๆ อยู่เต็มต้น เห็นแล้วข้ารีบปีนต้นขึ้นไป เพราะกำลังรู้สึกหิว ข้ากินเสียเต็มอิ่มจนท้องหนักและง่วงนอน ไต่กลับลงมาไม่ไหว ข้าจึงกลับไปที่หมู่บ้าน ไปเอาบันไดมาพาดกับต้นมะขาม แล้วไต่บันไดลงมา โชคดีที่มีบันไดอยู่ในหมู่บ้าน ไม่อย่างนั้นก็คงต้องค้างอยู่บนต้นมะขามนั้นอีกนานเป็นแน่"

เล่าแล้ว ก็มองดูหน้าคนเดินทาง ก็เห็นคนเดินทางผงกหัว แสดงว่าเชื่อ เพื่อนคนอื่นๆ อีก ๓ คนก็ผงกหัวตามไปด้วย

ชายคนที่สามก็เล่าเรื่องของตนบ้างว่า

"เมื่อครั้งที่ข้าอายุได้ครบ ๑๒ ขวบ ข้าได้ไล่ตัวอะไรตัวหนึ่ง เข้าไปในพุ่มไม้ แต่แรกเข้าใจว่ามันเป็นกระต่าย ก็เลยคลานเข้าไปในพุ่มไม้ ที่ไหนได้หาใช่กระต่ายไม่ หรอก เป็นเสือต่างหาก เสือจริงๆ ด้วย เจ้าเสือตัวนั้นมันอ้าปากหมายจะขย้ำตัวข้ากลืนกินเสียง่ายๆ แต่ข้าไม่ยอม ข้าประท้วงว่ามันไม่ยุติธรรมนี่ ข้าคลานเข้ามาในพุ่มไม้เพื่อตามหากระต่าย ไม่ได้มาตามหาเสือนี่นา แต่เจ้าเสือนั่นมันไม่สนใจคำประท้วงของข้า มันเดินตรงที่อเข้ามา ปากก็อ้าอยู่อย่างนั้น ข้าเห็นจวนตัวเข้าเลยจับขากรรไกรบนของมันกระชาก น่าแปลกไหม เสียงดังเป๊าะเพียงเป๊าะเดียว หักเป็นสองท่อนเลย แล้วมันก็ล้มลงขาดใจตาย"

พูดแล้วก็มองดูคนเดินทางนั้น ซึ่งก็ผงกหัวอย่างเคยแสดงว่าเชื่อ สนิท สหายทั้งสามของผู้เล่าก็ผงกหัวเช่นเดียวกัน

ชายคนที่สี่ก็เล่าเรื่องของตนว่า

"เมื่อบวชแล้ว ข้าไปลอยเรือหาปลา แต่หาปลาไม่ได้เลยสักตัว ข้าลองถามพวกหาปลาคนอื่นๆ ก็ได้คำตอบว่าจับปลาไม่ได้สักตัวเช่น

41/19 15 ก.ย. 31

เดียวกัน ได้ยินเช่นนั้นข้าก็คิดว่าจำเป็นจะต้องสืบสวนดูว่าเกิดอะไรขึ้นที่ก้นแม่น้ำ ตัดสินใจเช่นนั้นแล้วก็เลยโดดลงจากเรือ ดำน้ำลงไป ดำอยู่ตั้ง ๓ วันกว่าจะถึงก้นแม่น้ำ พอถึงก็เห็นว่ามีปลาตัวหนึ่งตัวใหญ่เท่าภูเขาเลากากำลังกินปลาตัวอื่นๆ เห็นแล้วข้าอดโมโหไม่ได้ เลยเอากำบั้นฟาดผัวะลงไปที่ปลาตัวนั้น ปลาตายได้แฮะ แปลกจริงๆ พอดีข้ารู้สึกหิวก็เลยคิดจะกินปลาเสียที่ตรงนั้น ข้าก็เลยติดไฟย่างปลา กินเสียจนอิ่ม แล้วจึงโผล่ขึ้นมาเหนือน้ำ บินขึ้นไปบนเรือ เรือก็คงอยู่เรียบร้อยดี ตลอดเวลาที่ข้าดำน้ำลงไปก้นแม่น้ำ"

เล่าจบก็มองหน้าคนเดินทาง และก็ได้เห็นชายนั้นผงกหัวแสดงว่าเชื่อเรื่องที่ชายคนที่ ๔ เล่า สหายอื่นๆก็ผงกหัวตามไปด้วยเช่นเดียวกัน

คราวนี้ถึงคราวที่ชายคนเดินทางจะเล่าเรื่องเหลือเชื่อบ้าง ชายนั้นเล่าว่า

"เมื่อหลายปีมาแล้ว ข้ามีไร่ฝ้ายอยู่แห่งหนึ่ง และในไร่นั้นมีต้นฝ้ายต้นหนึ่งต้นใหญ่มากผิดกับต้นฝ้ายทั่วๆไป ทั้งต้นฝ้ายยังมีสีแดงแจ๊ด ทั่วทั้งต้นไม่มีกิ่งไม่มีใบเลย อยู่ตั้งนาน จึงมีกิ่งงอกออกมาสี่กิ่ง แต่ละกิ่งก็หาใบไม่ได้เลย แต่มีสมอหรือลูกฝ้ายกิ่งละลูก เมื่อลูกฝ้ายแก่พอสมควร ข้าก็เลยเด็ดมาทั้ง ๔ ลูก พอถึงบ้านก็จัดการผ่าลูกฝ้ายทั้ง ๔ ออก ปรากฏมีชายหนุ่มโดดแผล็วออกมาจากลูกฝ้ายลูกละคน รวมแล้วมี ๔ คน ด้วยเหตุที่ลูกฝ้ายมันเกิดในไร่ของข้า มันก็ต้องเป็นของข้า ผู้ชายที่โดดออกมาจากลูกฝ้ายมันก็ต้องเป็นของข้า ข้าต้องถือว่ามันเป็นทาสของข้าตามกฎหมาย ข้าได้ใช้ทาสทั้ง ๔ นี้ทำงานในไร่ฝ้ายให้ข้า แต่เจ้าทาสทั้ง ๔ นี้มันแสนจะขี้เกียจทำงานอยู่ได้หน่อยเพียงไม่กี่อาทิตย์มันก็หนีหายไป ข้าต้องเที่ยวตามหาไปทั่วบ้านทั่วเมือง ตั้งแต่บัดนั้นจนบัดนี้ และโชคดีที่มาเจอะแล้วที่นี่ พ่อหนุ่มทั้ง ๔ รู้แล้วใช่ไหมว่าเจ้า

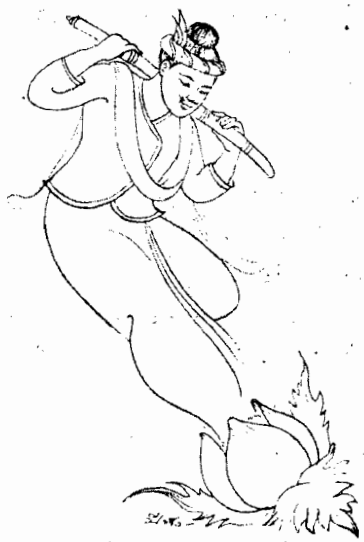

คือทาสทั้ง ๔ ของข้าที่หลบหนีหายไปตั้งนาน มาเถอะกลับไปไร่ฝ้ายกับข้าเดี๋ยวนี้เลย"

โดนเข้าไม้นี้ ชายหนุ่มทั้ง ๔ ถึงกับคอตก นั่งก้มหน้าด้วยรู้สึกอับอาย และอัดอั้นตันใจ ไม่รู้จะแก้ไขสถานการณ์ได้อย่างไร ถ้าจะบอกว่าตนเชื่อเรื่องที่ชายนั้นเล่า ก็จะต้องกลายเป็นทาสของชายนั้นที่หนีหายไปเมื่อนานมาแล้ว และจะต้องถูกนำตัวไปทำไร่ฝ้ายตามเดิม แต่ถ้าบอกว่าไม่เชื่อ ผลก็จะเท่ากันคือตนก็จะต้องกลายเป็นทาสของชายนั้นตามข้อตกลงที่พนันกันไว้

ชายคนเดินทางนั้นถามอยู่ถึงสามครั้งว่าเชื่อหรือไม่เชื่อเรื่องที่ตนเล่า คนทั้ง ๔ ก็นิ่งอึ้นพูดไม่ออกได้แต่นั่งนิ่งไม่ไหวติง ชายนั้นจึงประกาศว่าตนเป็นผู้ชนะ แต่ชายหนุ่มทั้ง ๔ ก็ยังไม่ยอมแพ้ง่ายๆ จึงนำเรื่องไปให้ผู้ใหญ่บ้านตัดสิน ผู้ใหญ่บ้านก็ตัดสินว่า การพนันแบบนี้เป็นการพนันเหลวไหลเป็นไปไม่ได้ ใช้กฎหมายบังคับก็ไม่ได้ ได้ยินคำตัดสินของผู้ใหญ่บ้าน ชายคนเดินทางไม่พอใจ จึงนำเรื่องไปทูลเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาขอให้ทรงตัดสินให้ เจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาทรงตัดสินว่า

"จริงอยู่ละที่ว่าเรื่องที่แต่ละคนเล่านั้น ล้วนแต่เป็นเรื่องเหลวไหลเป็นไปไม่ได้ แต่ที่พนันกันไม่ได้พนันว่าเรื่องที่เล่าเป็นอย่างไร แต่พนันกันตรงที่ผู้พึงเชื่อเรื่องที่เล่านั้นหรือไม่ เหมือนกับเล่นหมากรุกที่ทั้งสองฝ่ายต่างสมมุติว่าตัวหมากรุกเป็นทหารในกองทัพ แล้วก็จับให้มันเดินตามกติกาการเล่นที่กำหนดกันขึ้น การพนันขันต่อในการเล่นนี้ถือว่าใช้ได้อาจมีผลตามกฎหมาย เพราะฉะนั้นการพนันในการเล่าเรื่องเหลือเชื่อก็ถือว่ามีผลตามกฎหมายเช่นเดียวกัน แต่การพนันขันต่อไม่ว่าในการเล่นอะไรจะเป็นไพ่หรือหมากรุก ผู้ชนะหรือผู้เล่นได้จะได้รับจากผู้แพ้หรือผู้เล่นเสียเฉพาะสิ่งที่จะจ่ายได้หรือหยิบยื่นให้ได้ ณ ที่นั้น เพราะฉะนั้นในกรณีของผู้เดินทาง กฎหมายให้สิทธิที่จะได้รับเพียงเสื้อผ้าหรือเงินทองติดตัวที่ผู้แพ้มีอยู่ในขณะที่พนันกันเท่านั้น แต่ที่จะเอาตัวคนทั้ง ๔ ไปเป็นทาสนั้นทำไม่ได้" □

41/30 . ๑ ม.ค. 2531

นิทานนานาชาติ

นิทานจีน

ไข่มุกดำ

บรรจบ พันธุเมธา

ความซื่อตรงและความกล้าหาญ เป็นคุณสมบัติที่น่าปรารถนาสำหรับผู้หญิงที่มีสิทธิเลือกคู่ครองได้เอง ดังธิดาพญามังกรที่เล่าไว้ในเรื่องนี้ที่จอห์น มินฟอร์ดแปลเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของจีน ดังนี้

ครั้งหนึ่ง พญามังกรแห่งทะเลตะวันออก มีธิดาองค์หนึ่ง อายุได้ ๑๘ ปี เป็นที่เลื่องลือทั้งความงามและความฉลาดหลักแหลม พญามังกรทรงเห็นว่าถึงเวลาที่ธิดาควรมีคู่ได้แล้ว แต่ไม่ว่าผู้ใดมาสู่ขอเจ้าหญิงธิดาพญามังกรไม่ทรงตกลงด้วยทั้งสิ้น จนในที่สุดพญามังกรได้ตรัสถามว่า

"ลูกรัก ลูกต้องการจะแต่งงานกับผู้ชายชนิดไหน บอกพ่อมาซิ"

"ลูกไม่ต้องการแต่งงานกับผู้ชายที่มีฐานะหรือเงินทอง แต่ลูกประสงค์จะแต่งงานกับผู้ชายที่ซื่อตรงและกล้าหาญเพคะ"

เมื่อทรงทราบเช่นนั้น พญามังกรจึงประกาศให้อำมาตย์ข้าราชสำนักไปเที่ยวค้นหาผู้ชายที่มีคุณสมบัติเช่นนั้น อำมาตย์เต่าหามาได้รายหนึ่ง แต่เจ้าหญิงก็ไม่โปรด จอมพลปูก็ได้เสนอแนะอีกคนหนึ่งก็ไม่โปรดอีก

วันหนึ่ง แม่ทัพปลาไหลกลับจากการสำรวจตรวจตราแม่น้ำได้มาทูลว่า ได้พบคนที่มีคุณสมบัติตรงตามที่พระธิดาต้องการแล้ว คนนั้นชื่อ อาเอ้อร์ อยู่ตรงคุ้งน้ำเชิงเขา เป็นคนที่รู้กันไปทั่วว่าซื่อตรงและกล้าหาญยิ่งนัก พ่อแม่ตายหมดครอบครัวยากจนมาก จึงไม่ได้

41/30 ๑๙.๐.๒๑

แต่งงาน บัจจุบันอยู่กับพี่ชาย หากินทางล่าสัตว์

ข่าวที่ได้รับจากแม่ทัพปลาไหลทำให้เจ้าหญิงพอพระทัยเป็นอันมาก แต่พญามังกรทรงท้วงว่า "ลูกรักก่อนอื่นเราจะรู้ได้อย่างไรว่าชายคนนั้นจะซื่อตรงและกล้าหาญจริง อีกประการหนึ่ง ผู้ชายคนนั้นเป็นมนุษย์ไม่ได้มีเผ่าพันธุ์เป็นชาวน้ำอย่างเรา ถ้าลูกจะแต่งงานกับเขา มันก็ออกจะผิดปรกติอย่างยิ่ง"

เมื่อถูกท้วงเช่นนั้น เจ้าหญิงทรงน้อยพระทัย ไม่ยอมทำอะไรอย่างเคยทำตามปรกติ เอาแต่บรรทมทั้งวันๆ พญามังกรไม่ทราบจะตัดสินพระทัยอย่างไรดี ทรงวุ่นวายพระทัยอยู่ตลอดเวลา จนมนตรีกุ้งทูลอุบายให้ฟัง พญามังกรจึงค่อยคลายกังวลพระพักตร์แช่มชื่นขึ้นทันที

คืนวันนั้นเอง อาเอ้อร์ฝันไปว่ามีชายแก่ผมหงอกขาวตรงมาหาและบอกว่า

"อาเอ้อร์เอ๋ย มีผู้หญิงคนหนึ่งเขาคอยเจ้าอยู่ที่ริมตลิ่งแน่ะ ไปขอเขาแต่งงานซิ"

อาเอ้อร์สะดุ้งตื่นแล้วรู้สึกตื่นเต้นยิ่งนัก ถึงกับปลุกอาต้าพี่ชายขึ้นมาเล่าฝันให้ฟัง อาต้าฟังแล้วอดริษยาน้องไม่ได้ จึงพูดแก่น้องชายว่า

"จะไปถืออะไรกับความฝัน กลับไปนอนเถอะ"

อาเอ้อร์ก็เลยไปนอนต่อ หารู้ไม่ว่าอาต้าพี่ชายแอบย่องออกจากบ้าน รีบตรงไปยังริมตลิ่ง เมื่ออาเอ้อร์ตื่นขึ้นอีกทีหนึ่ง จึงมองไม่เห็นพี่ชาย ไม่รู้ว่าพี่ชายหายไปไหน 'หรือว่าความฝันจะเป็นความจริง' คิดดังนั้นแล้ว อาเอ้อร์ก็รีบไปยังริมตลิ่ง ที่หลังพี่ชายไม่นาน พระจันทร์เต็มดวงส่องสว่างอยู่ในท้องฟ้า แสงจันทร์สีเงินส่องแสงระยิบระยับอยู่บนผิวน้ำ และตรงตามที่ชายชราบอกในความฝันทีเดียว คือบนก้อนหินริมตลิ่งมีสาวสวยนั่งอยู่ ผมสยายยาวลงไประน้ำ

ทั้งอาต้ากับอาเอ้อร์รู้สึกว่าผู้หญิงคนนี้สวยที่สุด ทั้งพี่ทั้งน้องจึงตรงเข้าไปหาและขอแต่งงานด้วย หญิงสาวหันมาชายตาดูพี่น้องทั้งสองแล้วพูดว่า

"จะให้ข้าเลือกใครล่ะ ไหนบอกมาซิว่าท่านคนไหนเป็นคนที่ซื่อตรงและกล้าหาญที่สุด"

"ข้านี่ซิ" พี่น้องทั้งสองร้องบอกพร้อมกัน

"เอ้า ดีละ ถ้าอย่างนั้นจงไปหาไข่มุกมาให้ข้า ข้าต้องการไข่มุกชนิดที่มีแสงแวววาวในตอนกลางคืน ใครที่ซื่อตรงที่สุดก็คงจะหามาให้ข้าได้ ใครหามาให้ได้คนนั้นจะได้แต่งงานกับข้า"

"แต่ว่าไข่มุกอย่างที่นางว่านี้จะไปหาได้ที่ไหนเล่า"

"มีที่พญามังกรแห่งทะเลตะวันออก ท่านเรกษาเอาไว้ ข้าจะให้เบ็ดแก่ท่านคนละอัน เบ็ดนี้จะช่วยแยกน้ำให้ท่านลงไปสู่วังพญามังกรได้"

เจ้าหญิงตรัสแล้วก็ทรงยื่นเบ็ดนั้นให้อาต้ากับอาเอ้อร์ คนละอัน คนทั้งสองก้มหัวอำลาแล้วต่างก็กลับบ้าน และต่างก็คิดมาตลอดทางว่า

"ทะเลตะวันออกนี่อยู่ที่ไหนนะ ไม่เห็นมีใครเคยไปถึงเลย จะอยู่ห่างจากนี่สักเท่าไร ใครรู้บ้าง"

อาต้าขอยืมม้าชาวบ้านได้ตัวหนึ่งขี่ไปตามถนนหลวง แต่อาเอ้อร์ต้องเดินไป จึงเดินเลียบไปตามทางเดินเล็กๆริมแม่น้ำ พี่น้องทั้งสองเดินทางแต่เช้าจดค่ำเป็นเวลาหลายวัน และวันหนึ่งอาต้าได้มาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่งซึ่งกำลังถูกน้ำท่วม นาเป็นอันมากกำลังมีน้ำท่วมเจิ่ง บ้านที่อยู่ก็จมอยู่ใต้น้ำหลายหลังด้วยกัน คนแก่และเด็กต้องขึ้นไปพักตามไหล่เขา ส่วนพวกผู้ชายต่างพายเรือลำเล็กๆ ขนข้าวของออกมาจากบ้าน หมู่บ้านนี้อยู่ในที่ลุ่ม เมื่อฝนตกกระหน่ำเป็นเทน้ำเทท่าติดต่อกันตลอด ๑๐ วัน น้ำจึงท่วม เวลาล่วงไปถึง ๓ วันน้ำก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะลดลง ผู้คนในหมู่บ้านชักจะหวั่นวิตก เพราะต่างก็รู้ดีว่า ถ้าน้ำยังคงท่วมอยู่อย่างนี้ข้าวในนาจะต้องตายหมด และบ้านที่อยู่ก็อาจจะพังทลาย คนแก่คนหนึ่งได้เอ่ยแนะขึ้นว่า

"น่าจะมีใครสักคนไปเฝ้าพญามังกร แล้วขอยืมกระบวยทองของท่านมาวิดน้ำออก นี่เป็นสิ่งเดียวที่จะทำให้น้ำลดได้"

แต่ว่าจะมีใครในบรรดาคนเหล่านี้ที่สามารถทำงานนี้ได้สำเร็จ ขณะที่กำลังหารือกันอยู่นี้ อาต้าก็บังเอิญผ่านมาถึง อาต้าเพิ่งกินแป้งปิ้งชิ้นสุดท้ายหมดพอดี ขณะนี้กำลังเป็นทุกข์ว่าอาหารหมดแล้วจะหาได้ที่ไหนอีก ก็พอดีได้ยินชาวบ้านหารือกันเรื่องจะไปขอยืมกระบวยทองจากพญามังกร ได้ยินเช่นนั้น อาต้าก็ตะโกนบอกว่า

"ข้านี่ละกำลังจะไปเฝ้าพญามังกรอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว ข้าจะไปยืม

41/30 ๑ ต ค. 31

กระบวยทองมาให้ ถ้าหากหาอาหารมาให้ข้าบ้าง"

ชาวบ้านต่างพากันโห่ร้องด้วยความยินดี แล้วก็ขนเอาอาหารเท่าที่ตนมีอยู่มาให้ แม้ว่าตนเองอาจจะต้องอดอาหารก็ตาม นอกจากนี้ยังหาเรือพาอาต้าข้ามแม่น้ำไปให้เสียอีก

อีกสองวันต่อมา อาเอ้อร์ก็มาถึงหมู่บ้านเดียวกันนั้น อาหารของอาเอ้อร์หมดไปนานแล้ว ต้องหาสัตว์ป่ากินเป็นอาหารมาตลอดทาง ครั้นมาเห็นพวกชาวบ้านกำลังขนของกันเป็นโกลาหล ก็รู้สึกเป็นห่วง จึงเข้าไปช่วยเขาขนของให้พ้นจากน้ำ อาเอ้อร์ได้ช่วยคนเหล่านั้นอยู่ตลอดทั้งวัน และเมื่อได้ยินคนเหล่านั้นพูดว่า น้ำที่ท่วมอาจจะตักออกได้ด้วยกระบวยทองที่ต้องไปยืมมาจากพญามังกร อาเอ้อร์จึงพูดแก่คนเหล่านั้นว่า

"ข้าก็กำลังจะไปเฝ้าพญามังกรอยู่แล้ว ทำไมไม่ให้ข้าไปขอยืมกระบวยทองจากพญามังกรมาให้ท่านเล่า"

ได้ยินเช่นนั้น ชาวบ้านพากันงง เพราะเพิ่งได้พบคนที่บอกว่าจะไปเฝ้าพญามังกรเมื่อไม่กี่วันมานี่เอง มาวันนี้มีคนบอกอีกแล้วว่าจะไปเฝ้าพญามังกร แต่คนนี้ดูเป็นคนซื่อตรงพอจะไว้วางใจได้ จึงพูดแก่อาเอ้อร์ว่า

"ดีละ พ่อหนุ่ม พวกเราขอไว้ธุระนี้แก่ท่าน จงช่วยเราด้วยเถอะ อย่าลืมเสียเล่า"

"ไม่ลืมหรอก" อาเอ้อร์พูดแล้วก็ร่ำลาคนเหล่านั้น เมื่อคนเหล่านั้นอาสาจะพายเรือไปส่ง อาเอ้อร์ก็ไม่ยอม แต่กลับโดดลงน้ำว่ายน้ำไปเอง เมื่อมาถึงชายฝั่งทะเลตะวันออก ก็ได้พบอาต้าคอยอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว

ทะเลในขณะนั้น ช่างกว้างใหญ่และน่ากลัวไม่ผิดกับสนามรบ ลมก็พัดแรง ส่งเสียงหวีดหวิวน่าหวาดเสียว ลูกคลื่นนั้นก็เหมือนทหารม้าตั้งร้อยตั้งพันกำลังตะลุมบอนอยู่บนฝั่ง เพราะซัดสาดกระทบก้อนหินอยู่ไม่หยุดหย่อน เห็นแล้วอาต้าอดตกใจไม่ได้ ไม่กล้าลงไปก่อน ได้ขอให้น้องชายลงไปก่อน อาเอ้อร์ไม่สะทกสะท้านแม้แต่น้อย มือถือเบ็ดที่ธิดาพญามังกรให้ไว้สำหรับแยกน้ำ เมื่อก้าวลงไปในน้ำ อาเอ้อร์ก็อดประหลาดใจไม่ได้ที่ได้เห็นน้ำแหวกเป็นทางแยกออกเป็นสองข้าง เหมือนเอามีดมากรีดออก อาต้าหลับตาเดินตามน้องชายลงไปยังก้นทะเล

ไม่ช้าคนทั้งสองก็มาถึงประตูวังของพญามังกร เมื่อแจ้งให้ทหารยามรู้ว่าจะมาขอเฝ้าพญามังกร ก็ได้รับอนุญาตให้เข้าไปเฝ้าพญามังกรได้ พญามังกรทรงยินดีที่ได้ทอดพระเนตรพี่น้องทั้งสอง แล้วก็ทรงพาพี่น้องทั้งสองไปยังห้องเก็บสมบัติพลางตรัสว่า

"เอ้า เข้าไปหยิบเอาตามชอบใจ แต่ก็มีข้อบังคับอยู่อย่างหนึ่งนะว่าหยิบเอาไปได้เพียงอย่างเดียว"

พญามังกรทรงชี้ไปที่ประตูห้องเก็บสมบัติ ประตูก็เปิดออกทันที ช่างน่ามหัศจรรย์ชวนดูอะไรอย่างนั้น ทั้งห้องมีแต่สีสันต่างๆ ของทรัพย์สมบัติทุกชนิดที่แขวนอยู่กับกำแพงก็มี วางเรียงรายอยู่บนโต๊ะก็มี

อาต้านึกถึงแต่ไข่มุกที่หญิงสาวสวยต้องการ จึงเลือกไข่มุกเม็ดใหญ่ที่สุดเท่าที่จะหาได้ในห้องนั้น เพื่อว่าจะได้ทำให้ตนได้แต่งงานกับหญิงสาวนั้น ไข่มุกเม็ดนั้นส่องแสงแวววาวไปทั่วทั้งห้อง อาต้าซ่อนไข่มุกเม็ดนั้นไว้ในถุงที่แบกบ่ามา แต่ไข่มุกอย่างเดียวยังไม่พอ อาต้าเห็นแท่งทองก็อยากได้ เห็นคธาหยกก็อยากได้ เห็นอะไรแล้วอยากได้ไปหมด แต่เมื่อมีข้อบังคับให้หยิบได้เพียงชิ้นเดียว คนเฝ้าประตูไม่ยอมให้เอาสิ่งอื่นออกมาอีก แล้วก็ผลักตัวอาต้าออกไปให้พ้นห้อง

เมื่อถึงคราวที่อาเอ้อร์จะเข้าไปเลือกของบ้าง อาเอ้อร์เห็นไข่มุก

41/30 ๑๐ ต.ค. ๓๑

แวววาวอยู่บนหิ้งแล้วแต่ไม่ได้แตะต้อง เพราะคิดว่าควรจะรักษาคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้แก่ชาวบ้านว่าจะเอากระบวยทองไปให้ จึงบอกคนเผ้าประตูว่าตนต้องการกระบวยทอง เมื่อได้แล้วก็รีบออกไป

พญามังกรเชื้อเชิญคนทั้งสองให้พักอยู่ที่นั่นสักวันสองวัน แต่คนทั้งสองขอตัวลากลับไปในทันทีนั้น พญามังกรเสด็จมาส่งจนสุดเขตแดน

เมื่อขึ้นฝั่งได้ อาต้าก็ขึ้นม้ารีบควบขับไป ปล่อยให้อาเอ้อร์เดินตามมาข้างหลัง มาตามทางอาต้าผ่านหมู่บ้านแห่งนั้น น้ำยังไม่ลด ต้นข้าวตายไปมากแล้ว บ้านก็พังไปหลายหลัง ชาวบ้านกำลังคอยอยู่ที่สี่แยก เมื่อเห็นอาต้าขี่ม้ามาก็ไปรุมล้อมถามว่า "กระบวยทองอยู่ที่ไหนเล่า" อาต้าก็โบ้ปดตอบไปว่า "ไม่ได้มาหรอก พญามังกรไม่ให้ยืม เลยช่วยไม่ได้" พูดแล้วก็กระตุ้นม้ารีบควบขับไป

วันรุ่งขึ้น อาเอ้อร์ก็ได้มาถึงที่เดียวกัน พอข้ามแม่น้ำมาได้ก็ร้องตะโกนบอกคนบนภูเขาว่า "เร็วๆ ลงมาเร็วๆทุกคน ข้ายืมกระบวยทองของพญามังกรมาได้แล้ว"

ผู้คนพากันดีอกดีใจ วิ่งกรูเกรียวกันลงมาจากภูเขา คนเหล่านั้นพร้อมด้วยอาเอ้อร์ช่วยกันใช้กระบวยทองวิดน้ำสาดไป วิดครั้งแรกน้ำในบ้านก็ลดลงไป วิดครั้งที่สองน้ำในท้องนาก็ลดลง เห็นต้นข้าวชูต้นขึ้น วิดครั้งที่สามน้ำบนพื้นราบก็หายไปหมด เมื่อน้ำลดลงไปจากที่หล่มแห่งหนึ่ง ก็ปรากฏมีหอยตัวใหญ่ตัวหนึ่งอยู่ในนั้น แลเห็นกันได้ทั่ว ชาวบ้านแงะเปลือกหอยออกก็แลเห็นไข่มุกดำเม็ดใหญ่อยู่ในหอยนั้น

ชาวบ้านตกลงกันยกไข่มุกนั้นให้อาเอ้อร์ คนเหล่านั้นพูดแก่อาเอ้อร์ว่า

"เพราะว่าน้ำท่วม เราไม่มีอะไรมีค่าไปกว่านี้มอบให้แก่ท่าน เป็นการสนองคุณ ท่านโปรดรับไข่มุกเม็ดนี้ไว้เป็นที่ระลึกแล้วกัน"

อาเอ้อร์ขอบคุณชาวบ้านแล้วก็ลาชาวบ้านจากไป แม้จะไม่ได้ไข่มุกที่แวววาว อาเอ้อร์ก็ยังรู้สึกเป็นสุขที่ได้ช่วยชาวบ้าน

อาต้ามาถึงบ้านก่อนอาเอ้อร์ ๒–๓ วัน และก็ได้พบหญิงสาวนั่งบนก้อนหินตรงคุ้งน้ำอย่างเคย อาต้ารีบเอาไข่มุกยื่นให้หญิงสาวด้วยมือทั้งสองเป็นการคารวะอย่างที่สุด แล้วอาต้าก็บีบบังคับหญิงสาวให้แต่งงานกับตนโดยไม่ชักช้า แต่หญิงสาวท้วงว่า

"ยังก่อน คอยจนถึงกลางคืนเสียก่อน จะได้ดูว่าไข่มุกนั้นแท้หรือไม่ ตรงตามความประสงค์ของข้าหรือไม่"

ค่ำวันนั้นอาต้าก็ได้ไปที่ริมตลิ่งอีก แล้วล้วงไข่มุกออกมาจากถุง เห็นแล้วอาต้าก็รู้ได้เลยว่าเกิดผิดปรกติขึ้นแล้ว เพราะไข่มุกนั้นไม่มีแสงแวววาวเลย อาต้าร้องไห้โฮด้วยความสิ้นหวังและด้วยความโมโหฉุนเฉียว อาต้าโยนไข่มุกลงกับพื้นดิน แล้วกระทืบลงไปบนนั้น ไข่มุกแตกกระจาย น้ำที่ไหลออกมาจากไข่มุกมีกลิ่นเน่าเหม็นเหมือนน้ำหนอง

ล่วงไปถึง ๓ วัน อาเอ้อร์จึงได้มาถึงที่ตรงนั้น อาเอ้อร์ไปหาหญิงสาว ก้มหัวให้แล้วพูดว่า "โปรดยกโทษให้ข้าด้วยเถอะนาง ข้าไม่ได้ไข่มุกที่มีแสงแวววาวมาให้นางหรอก"

"ถ้าอย่างนั้น ท่านได้อะไรใส่ถุงมาเล่า"

"เป็นไข่มุกธรรมดาๆ ที่ชาวบ้านเขาให้มาเป็นที่ระลึกน่ะ" อาเอ้อร์พูดพลางล้วงไข่มุกออกมา ไข่มุกดำนั้นดำสนิทและด้านไม่เป็นเงาแวววาวเลย อาต้าเห็นแล้วยิ้มเยาะว่า

"โธ่เอ๊ย ก้อนหินตรงคุ้งน้ำยังเป็นเงามากกว่าเสียอีก" หญิงสาวตัดบทว่า

"รอจนถึงกลางคืนดีกว่าจะได้ตัดสินว่าไข่มุกนี้แท้หรือไม่"

เมื่อถึงเวลากลางคืนมืดสนิท อาเอ้อร์หยิบไข่มุกออกจากถุง ช่างมหัศจรรย์เสียจริง อาเอ้อร์ถือไข่มุกเม็ดนั้นเหมือนถือดวงจันทร์ แต่เมื่อเทียบกันแล้วพระจันทร์กลับหมดแสงวาววับไปเลย แสงสีเงินของไข่มุกทำให้แม่น้ำแลดูสว่างราวกลางวัน

หญิงสาวรับไข่มุกจากอาต้ามาโยนขึ้นไปในท้องฟ้า ก็ปรากฏเป็นแสงสว่างจ้าจนตาพร่า อาต้าถึงกับต้องหลับตาเพราะสู้แสงไม่ได้ แต่เมื่อลืมตาขึ้นก็แลเห็นปราสาททองคำมียอดสูงปรากฏอยู่ในแสงสีเงินนั้น แสงนั้นมาจากไข่มุกดำที่แวววาวอยู่บนยอดปราสาทนั้นเอง หญิงสาวและอาเอ้อร์แต่งตัวสวยหรูหราจูงมือกันเดินเข้าไปในปราสาทนั้นเพื่อไปทำพิธีแต่งงาน เห็นแล้วอาต้าก็รีบตามเขาไป แต่ไปถึงแค่ประตูปราสาทเท่านั้น เพราะทหารยามไม่ยอมให้เข้าไป อาต้าจำต้องกลับไปใช้ชีวิตอย่างเดิมด้วยความเศร้าเสียใจ□

41/45 ส.ค. 2531

นิทานนานาชาติ

นิทานชาวตะวันออกกลาง

พจญภู

บรรจบ พันธุเมธา

เรื่องงูมีเล่ากันไว้มากมายหลายเรื่อง แต่คงไม่มีเรื่องใดที่จะน่าหวาดเสียวและน่าขยะแขยงเท่าเรื่องนี้ที่เดอร์วิช อับดุลลาห์บันทึกไว้ และวาคลาฟ แซร์นีกับคณะได้เล่าไว้ในนิทานลึกลับ ดังต่อไปนี้

เดอร์วิช อับดุลลาห์เริ่มบันทึกว่า ตามธรรมดาเดอร์วิช (ถือเป็นนักบวชประเภทหนึ่งในศาสนาอิสลาม) มีชีวิตอยู่ได้ด้วยความเมตตาของพระอัลเลาะห์ จะไปไหนก็ไปได้โดยไม่ต้องหวาดกลัวอะไร เพราะใครจะมาทำอันตรายคนที่ไม่มีอะไรและไม่คิดจะทำอันตรายใคร แม้แต่จะเดินทางไปในทะเลทรายก็ไม่ต้องกลัวอดน้ำ เพราะเดอร์วิชมักจะรู้ว่าที่ไหนจะมีน้ำพุใสสะอาด เพราะฉะนั้นแม้แต่ข้าพเจ้าที่เป็นเดอร์วิชธรรมดาๆ ก็ยังคิดเดินทาง และตอนต้นฤดูร้อนของปีนี้ข้าพเจ้าก็ได้ออกเดินทางโดยไม่รู้สึกหวาดหวั่นหรือห่วงกังวลใดๆ ข้าพเจ้ามุ่งหน้าไปทางภูเขาทิศใต้ ตั้งใจจะไปเที่ยวเมืองมาดินัต อัลกุฟารา อันเป็นเมืองของผู้ที่มิได้นับถือพระอัลเลาะห์ และข้าพเจ้าเคยได้ยินเรื่องเล่าต่างๆ จากเมืองนั้นหลายต่อหลายเรื่องด้วยกัน

การเดินทางเป็นไปโดยราบรื่น ปราศจากอุปสรรค ไม่ช้าก็อำลาบ้านเมืองที่นับถือศาสนาอิสลามแห่งสุดท้ายในย่านนั้น ข้าพเจ้าเที่ยวมองหาคนที่รู้จักพวกแคเฟอร์และผู้ที่พอจะให้คำแนะนำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้บ้าง หาอยู่ไม่นานก็ได้พบคนคนหนึ่งซึ่งรู้จักคนที่อยู่ทางอีกด้านหนึ่งของภูเขา บุคคลผู้นี้พยายามทำทุกอย่างเพื่อจะโน้มใจข้าพเจ้าให้ละเลิกการเดินทางไปที่นั่น แต่เมื่อไม่เป็นผล ในที่สุดก็ได้กล่าวว่า

"ข้าเห็นแล้วว่าท่านตัดสินใจเด็ดเดี่ยวไม่ยอมเปลี่ยน เพราะฉะนั้นจะเตือนอะไรท่านก็คงไม่มีประโยชน์ ว่าจะมีอะไรรออยู่ข้างหน้าในดินแดนนั้น ทำตามใจท่านก็แล้วกัน และข้าจะทำเท่าที่จะทำได้"

พูดแล้วก็บอกชื่อคนที่เขารู้จักคนหนึ่ง พร้อมกันนั้นก็ยื่นหีบไม้เล็กๆให้ใบหนึ่ง พลางพูดเสริมว่า "เมื่อท่านพบเขาแล้ว ท่านยื่นหีบนี้ให้เขาดู แล้วแต่พระผู้เป็นเจ้าจะโปรดเถิด กล่องนี้จะช่วยคุ้มกันท่าน แต่อย่าเปิดหีบนี้เป็นอันขาด แล้วก็อย่าทำหายด้วย ไม่เช่นนั้นข้าก็ไม่รู้ว่าจะมีอะไรช่วยคุ้มกันท่านได้"

ข้าพเจ้าขอบคุณเขาแล้วก็รับหีบไม้นั้นมาเก็บไว้อย่างระมัดระวัง วันรุ่งขึ้นก็ออกเดินทางมุ่งไปยังภูเขาทันที ตอนแรกๆ ก็ราบรื่นดี เพราะว่าข้าพเจ้าเดินไปตามทางเดินในทุ่งเลี้ยงแกะ แต่ต่อมาหุบเขาที่กว้างๆ ก็ค่อยแคบเข้า และข้าพเจ้าจำต้องบุกลงไปในหนองตมที่อยู่รอบๆ ลำธารในป่าแล้วยังต้องตะเกียกตะกายขึ้นป่ายหน้าผาสูงชัน ต่อจากนั้นก็ได้ไปถึงที่ราบบนภูเขายาวติดต่อกันเป็นเทือก ข้าพเจ้าต้องนอนหนาวสั่นอยู่ตามถ้ำในภูเขาตั้งหลายคืน อาหารก็ไม่มีกิน ทั้งนี้เพราะอาหารที่ข้าพเจ้านำมาด้วยนั้นมีน้อย มีตั้งหลายหนที่ข้าพเจ้าเกือบจะเป็นลมตายด้วยความหิว ในที่สุดถึงวัน

41/35 ๒๐ ๓ ๔๑.๓๑

ที่ห้าที่เดินทางมา ข้าพเจ้าจึงได้ข้ามช่องเขาอันกว้างใหญ่และบัดนี้หุบเขาสีเขียวที่เปิดไปสู่ทางทิศใต้ กำลังอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าแล้ว ต้องเดินไปตลอดทั้งวันจึงถึงทุ่งหญ้าเขียวสด และที่ตรงนี้ข้าพเจ้าได้พบชาวแคเฟอร์เป็นพวกแรก พวกแคเฟอร์นี้เป็นคนร่างสูงโปร่ง แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าทอหยาบๆ หน้าตาถมึงทึงน่าหวาดกลัว แต่ก็ไม่ได้แสดงท่าทางโหดเหี้ยมให้เห็นชัดๆ เพราะเมื่อข้าพเจ้าขออาหารเขา เขาก็ให้นมแกะกับเนย ทั้งยังให้อาหารมาเผื่อกินตามทาง พอที่จะเดินทางไปได้ตลอดถึงหุบเขา

ครั้นข้าพเจ้าละจากพวกนั้นมาแพลึบเดียว ก็ได้มีพวกแคเฟอร์ที่ท่าทางมองดูเหมือนพวกโจรมาล้อมข้าพเจ้าเอาไว้ ที่จริงคงเป็นโจรจริงๆ นะแหละ เพราะพวกมันมาขวางทางไว้ เอามีดมาขู่ข้าพเจ้า แล้วมัดมือข้าพเจ้าไพล่หลัง บังคับให้เดินไปข้างหน้าพวกมัน เมื่อข้าพเจ้าเอะอะประท้วงการกระทำรุนแรงของมัน มันก็ได้แต่หัวเราะแล้วก็ทวนคำของข้าพเจ้า อย่างที่แสดงให้เห็นได้ว่ามันพึงคำของข้าพเจ้าไม่เข้าใจ

ตอนนี้ข้าพเจ้าชักเสียใจที่ไม่พึงคำทักท้วงของผู้ที่ปรารถนาดีต่อข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ระแวงว่าความทุกข์ทรมานตอนนี้เป็นเพียงส่วนน้อยที่สุดที่ข้าพเจ้าจะได้พบต่อไปในภายหน้า คนพวกนั้นไม่ได้เอาอะไรไปจากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงรักษาหีบไม้ใบเล็กนั้นไว้ได้ คนพวกนั้นผลักไสให้ข้าพเจ้าเดินไปพร้อมกับเตะถีบทุบถองไปตลอดทางจนกระทั่งเข้ามาถึงในเมือง ข้าพเจ้าต้องยิ้มกับตัวเองเมื่อนึกถึงว่าข้าพเจ้าได้มาถึงเมืองที่ข้าพเจ้าอยากเห็นนักหนา และมาด้วยความปรารถนาของตัวเอง ในสภาพของทาสที่ถูกพันธนาการ

คนเหล่านั้นพาข้าพเจ้าผ่านประตูเมืองไปตามถนนแคบๆ ที่สองข้างมีบ้านเรือนตั้งบนก้อนหินที่เรียงซ้อนกันอย่างไม่แน่นหนานัก มันขับไสข้าพเจ้าไปจนถึงที่พำนักของผู้ครองเมืองนี้ ซึ่งก็ไม่ต่างกับบ้านคนอื่นๆ มากนัก เพียงแต่ใหญ่กว่า และตรงหน้าบ้านมีชายคายื่นออกมา มีผู้ชายหน้าบึ้งตึงกำลังนั่งสูบมอระก่ออยู่บนตั่งที่มีเฟอร์ปูคนพวกนั้นผลักข้าพเจ้าให้คุกเข่าลงตรงหน้าคนผู้นั้น คนพวกนั้นน้อมคำนับชายคนนั้นพลางพูดอะไรด้วย แต่ชายคนนั้นเฉยๆ ก็พูดห้วนๆ ขัดจังหวะเสียที่หนึ่ง ในที่สุดก็หันมาทางข้าพเจ้าพูดอะไรออกมา คนพวกนั้นคนหนึ่งได้เตะข้าพเจ้าจนหน้าคะมำลงไป พอลุกขึ้นได้ข้าพเจ้าก็ออกชื่อคนที่ผู้ปรารถนาดีสั่งให้มาหา พวกที่จับข้าพเจ้ามาพากันหัวเราะแล้วพูดชื่อทวนซ้ำตามข้าพเจ้า เพราะคิดว่าข้าพเจ้ากำลังขอความเมตตา ผู้ครองเมืองได้ห้ามคนของตนพลางทวนชื่อนั้น ข้าพเจ้าละล่ำละลักบอกว่า ใช่แล้ว ชื่อนี้แหละเป็นชื่อที่ข้าพเจ้าต้องการกล่าวถึง ผู้ครองเมืองจึงส่งคนไปตามตัวเจ้าของชื่อมา

ครู่หนึ่ง ก็ได้มีชายคนหนึ่งเข้ามา ชายนี้รูปร่างสูงโปร่งยิ่งกว่าคนอื่นๆ เขาพูดแก่ข้าพเจ้าเป็นภาษาเปอร์เซีย ถามว่าข้าพเจ้ามีธุระอะไรกับเขา ข้าพเจ้าแสนจะดีใจรีบบอกเขาว่า มีสหายของเขาคนหนึ่งส่งข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าพูดถึงหีบไม้ใบนั้นด้วย ชายนั้นหันไปพูดแก่ผู้ครองเมือง ๒-๓ คำ แล้วก็สั่งให้คนแก้มัดข้าพเจ้า กว่ามือของข้าพเจ้าจะเป็นอิสระ มือก็แข็งเป็นท่อนไม้

41/35 ๒๐ พ.ค. 31

ทำอะไรไม่ได้เลย ครู่ใหญ่ๆ จึงค่อยทุเลา ข้าพเจ้าจึงหยิบหีบไม้ออกมาจากอกเสื้อ ส่งให้ชายนั้น ชายนั้นรับมาแล้วเอามือชั่งดู แล้วก็เปิดออก ชูมือขึ้นสูงเพื่อให้คนทั้งหลายในที่นั้นเห็น มีเสียงดังอื้ออึงมาจากกลุ่มคน ทันใดนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าสถานะของข้าพเจ้าที่มีต่อคนเหล่านั้นได้เปลี่ยนไป เขามองดูข้าพเจ้ามีความรู้สึกคารวะอยู่ในดวงตาเรี่ยวเล็ก ช่างต่างกับในตอนแรกราวฟ้ากับดิน ชายนั้นส่งหีบไม้คืนให้ข้าพเจ้า เมื่อขออนุญาตผู้ครองเมืองแล้ว ชายนั้นก็พาข้าพเจ้าไปบ้านของตน

ข้าพเจ้าพักอยู่กับชายนั้นตั้งหลายสัปดาห์ เจ้าของบ้านก็ปฏิบัติต่อข้าพเจ้าเป็นอย่างดี ทั้งเลี้ยงดูอย่างอิ่มหมีพีมัน เมื่อจะทำละหมาดก็มิได้ห้ามปราม ในระหว่างนั้น ข้าพเจ้าได้เรียนภาษาของคนที่นั่น พอรู้ได้ ๒-๓ คำ และได้แสดงความเป็นกันเองต่อคนเหล่านั้น แต่ไม่เคยมีใครพูดจาอ่อนหวานแก่ข้าพเจ้า เวลาที่เขาพูดกันเอง ดูเขาร่าเริงและเบิกบาน แต่พอพูดแก่ข้าพเจ้า เขากลับทำหน้าบึ้งตึง

วันหนึ่งเจ้าของบ้านได้มาหาข้าพเจ้า และพูดว่า

"เมืองนี้น่ะนะ เขาไม่ยอมให้คนแปลกหน้าเข้ามาได้เลย ถ้าใครหลงเข้ามา ก็ไม่มีใครออกไปได้ในลักษณะคนเป็นๆ หีบไม้ที่ท่านเอาติดตัวมาด้วยนั้นช่วยท่านได้มากนะ ถ้าท่านมาถึงที่นี่โดยไม่มีหีบนี้มาด้วย เขาคงจะโยนท่านลงไปในหลุมเสือเสียแล้วซิ แต่เมื่อท่านมีหีบไม้ ท่านก็เพียงแต่เดินผ่านซอกเขางูเท่านั้น"

ได้ยินเช่นนั้น ข้าพเจ้าตกใจยิ่งนัก รีบถามเจ้าของบ้านว่ามันหมายความว่าอย่างไร เจ้าของบ้านตอบว่า

"อย่าถามอะไรล่วงหน้าไปเลย ถึงเวลาแล้วก็รู้เองแหละ รู้ไว้เถอะว่า ข้าจะทำทุกอย่างที่อยู่ในอำนาจของข้าเพื่อช่วยชีวิตท่าน ไม่ใช่เพราะท่านเกี่ยวข้องอะไรกับข้าหรอก แต่เพราะข้านับถือเพื่อนของข้าที่ส่งท่านมา"

ข้าพเจ้ายิ่งตระหนกตกใจยิ่งขึ้นพลางก็ครุ่นคิดถึงเรื่องหนี แต่แล้วก็รู้ดีว่าไม่มีทางทำได้สำเร็จถ้าไม่มีคนข้างนอกช่วย เพราะคนที่นี่ไม่ยอมให้ข้าพเจ้าคลาดสายตาไปได้เลย ทั้งกลางวันกลางคืน จะไปไหนก็คอยติดตามไปทุกย่างก้าว เมื่อข้าพเจ้านำถ้อยคำของเจ้าของบ้านมาใคร่ครวญ ก็ทึกทักเอาว่า เขาคงหมายถึงการหลบหนีว่ามีทางเป็นไปได้ แต่เมื่อข้าพเจ้าลองพูดเลียบเคียงถึงเรื่องหลบหนี ชายนั้นก็ว่าข้าพเจ้าเป็นคนขี้ขลาด ถ้าพยายามหลบหนีก็ลองดู เขาจะโยนข้าพเจ้าลงไปในหลุมเสือเสียเองเลย ในที่สุดเขาพูดแก่ข้าพเจ้าว่า

"ข้าสัญญานะว่าข้าจะช่วยท่าน แต่ไม่ได้หมายความว่าข้าจะสนับสนุนความขี้ขลาดของท่าน ท่านอาจจะมีความสุขที่หลบเลี่ยงหลุมเสือไปได้ แต่ซอกเขางูท่านไม่มีวันรอดพ้นไปได้ ตอนนี้เดือนล่วงไปได้ ๓ ส่วนแล้ว พอล่วงเข้าส่วนที่ ๔ เขาจะมีการเลือกตั้งราชางูกันในซอกเขางู เราถึงจะส่งท่านไปที่นั่นอย่างไรเล่า"

ในไม่ช้าวันที่กล่าวถึงก็มาถึง คนทั้งเมืองเตรียมตัวกันเป็นอาทิตย์ๆ และอนิจจา ข้าพเจ้าจะเป็นบุคคลสำคัญสำหรับงานนี้ ตอนเย็นวันนั้น เขาเลี้ยงดูข้าพเจ้าด้วยอาหารอันหรูหรา ทั้งยังให้เหล้าแรงๆ กินเป็นขวดๆ แต่ว่าข้าพเจ้ากลืนอาหารไม่ลงแม้สักชิ้นเดียว ปากก็แทบจะไม่เปียกเหล้า ทั้งๆ ที่ข้าพเจ้าเองอยากจะกินเหล้าให้มันเมา โดยไม่คำนึงถึงข้อห้ามของพระอัลเลาะห์เลย

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อแสงเงินแสงทองขึ้นแล้ว บรรดาหญิงสาวแต่งตัวสีขาวเดินกันมายังบ้านที่ข้าพเจ้าพัก เป็นขบวนยาว เขาพาข้าพเจ้าเข้าขบวนไปด้วย แล้วก็ร้องเพลงเต้นระบำไปตลอดเวลา เขาพาข้าพเจ้าไปตามถนนจนถึงบ้านผู้ครองเมือง ที่นั่นข้าพเจ้าได้พบเจ้าของบ้านของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ยังหวังว่าจะได้รับความช่วยเหลือจากเขา

เมื่อได้รับอนุญาตจากผู้ครองเมือง เจ้าของบ้านได้พูดภาษาเปอร์เซียแก่ข้าพเจ้า เขาพูดว่า

"ข้าขอขอบใจท่านเป็นอันมากที่นำหีบไม้ใบเล็กนั้นมา และด้วยการที่ข้ายื่นมือเข้ามาช่วย ท่านจึงได้รับความกรุณาเป็นพิเศษอย่างที่คนแปลกหน้าของเมืองนี้ไม่เคยได้รับ

41/35 ๑๐ พ.ย. 31

คือแทนที่จะถูกโยนลงไปในหลุมเสือ ให้เสือฉีกเนื้อกิน ท่านกลับได้รับความยินยอมให้แสดงความกล้าหาญโดยการเดินผ่านซอกเขางูไปให้ตลอด ท่านจะเป็นตัวแทนของสาวพรหมจารีที่สวยที่สุดของเมืองนี้ และได้เป็นผู้แทนไปในการโหวตเลือกตั้งราชางู" แล้วเขาก็อธิบายบอกถึงความหมายที่ซ่อนเร้นของพิธีนี้ พังแล้วข้าพเจ้าก็ได้แต่นึกถึงอันตรายที่คุกคามอยู่ พร้อมทั้งความยากลำบากที่จะต้องฟันฝ่าไป ในที่สุดเขาได้พูดเสริมด้วยเสียงอันดัง ทั้งๆที่พูดแก่ข้าพเจ้าตัวต่อตัว เขาพูดว่า

"ข้าเห็นแล้วว่าท่านกลัวจับใจคำแนะนำของข้าคงจะไม่มีค่าอะไร แต่ในเมื่อข้าสัญญาว่าจะช่วยท่าน ข้าก็จำต้องทำทุกอย่างเพื่อช่วยท่านจริงๆ คนที่นี่ไม่มีใครรู้ภาษาเปอร์เซีย ด้วยเหตุนี้ข้าจึงสามารถบอกแก่ท่านได้ว่าหีบไม้นี้แหละบรรจุรัตนะสำหรับอภิเษกราชางู มันเป็นมรกตเม็ดใหญ่ที่ท่านถูกห้ามไม่ให้ดู นับว่าดีที่ท่านไม่ได้ดู เพราะถ้าท่านดูท่านจะทนไม่ได้ ถ้าท่านจ้องแสงอันเจิดจ้านานๆ สายตาของท่านจะเสื่อม และท่านคงไม่ปรารถนาจะมีชีวิตอยู่ในสภาพเช่นนั้น แต่ที่นี้พึงให้ดีนะว่า ขณะใดที่ท่านย่างเข้าไปในซอกเขางู ก็จะเห็นว่ามันร่มครึ้ม และงูทั้งหลายถ้าไม่หลับก็คงต้องแข็งด้วยอากาศหนาวเย็นในตอนกลางคืน ท่านต้องเดินไปเร็วๆ และต้องระวังอย่าไปเหยียบตัวมันเข้า หรืออย่าส่งเสียงทำให้มันตื่น ถ้ารีบๆหน่อยท่านอาจเดินไปจนสุดซอกเขาได้ก่อนตะวันส่องพื้นดิน ถ้าทำได้อย่างนั้นก็เป็นอันปลอดภัย จะมีผู้คนมาคอยรับท่านที่ตรงปลายสุดของซอกเขา แล้วรถจะแห่แหนท่านกลับเข้าเมืองโดยหนทางอื่น จากนั้นท่านก็จะเป็นอิสระเป็นไทแก่ตัว แต่ถ้าท่านชักช้า ความอบอุ่นของแสงตะวันทำให้งูตื่นขึ้น มันก็จะกัดท่าน ถึงตอนนั้นท่านมีทางรอดอยู่ทางเดียว คือเปิดหีบไม้โยนของในหีบนั้นไปยังงูเหล่านั้น หลังจากนั้นพวกงูจะไม่เอาใจใส่มากนักว่าท่านจะเหยียบมันหรือไม่ บรรดางูจะตัดสินใจกันเอง ว่าจะปล่อยท่านไปโดยไม่ทำอันตรายหรือไม่"

พูดแล้ว เขาก็หันหน้าไปเสียคนเหล่านั้นจับข้าพเจ้านั่งบนคานหามที่เตรียมไว้แล้ว คนหามหามข้าพเจ้าไปอย่างรวดเร็ว ไปยังเนินกว้างไม่ไกลจากเมือง พอถึงก็วางคานหามลง ข้าพเจ้าก็แลเห็นเหวลึกในระหว่างก้อนหิน ซึ่งเป็นทางเข้าไปยังซอกเขางู

ขบวนหญิงสาวยังคงเต้นระบำอยู่รอบๆตัวข้าพเจ้า และมีเสียงกลองดังขึ้น เมื่อข้าพเจ้าเหลียวมาดูผู้ที่พาข้าพเจ้ามา ก็แลเห็นใบมีดขาววาววับ เจ้าของบ้านที่ยืนอยู่ไม่ไกลนัก ได้ใช้สายตาส่งสัญญาณให้ข้าพเจ้ารู้ว่าไม่ควรเสียเวลาอีกต่อไป เพราะตะวันได้ขึ้นพ้นขอบฟ้าแล้ว ข้าพเจ้าถอนใจ แล้วก็แข็งใจออกเดินทาง มือแตะหีบไม้ที่อยู่ในอกเสื้อเพื่อความอุ่นใจ

ช่วงแรกของทางที่ผ่านเข้าไปในซอกเขางูนั้นพอผ่านไปได้ ข้าพเจ้าพยายามเดินอย่างเร็ว ตลอดทางไม่แลเห็นงูสักตัว มันอาจจะซ่อนอยู่ในซอกก้อนหินก็เป็นได้ แต่แล้วซอกเขาก็แคบเข้า จนผนังหินที่มีโพรงมืดๆเกือบจะชิดตัวข้าพเจ้า ตอนนี้แหละที่ข้าพเจ้าได้เห็นงูตัวหนึ่งขดอยู่ข้างทางที่ข้าพเจ้าจะต้องเหยียบไป ที่หัวของมันอยู่ตามขอบผ้าเหนือหัวข้าพเจ้าก็มี ขณะที่มันจ้องมองข้าพเจ้านั้นตาแป๋ว แต่ตัวมันมิได้กระดิกกระเดี้ยเลยแม้แต่น้อย ความกลัวของข้าพเจ้าเลยค่อยสงบลงบ้าง

ทันใดนั้นซอกเขานั้นก็ได้เหไปทางหนึ่ง และทางก็กว้างออก ซอกเขาด้านหนึ่งถูกแสงตะวันส่องเรืองเรือ ข้าพเจ้าถึงกับตัวแข็งเมื่อเห็นว่าทุกซอกหินหรือทุกโพรงหินล้วนแต่มีงูตัวใหญ่ๆเลื้อยลงมายังพื้นซอกเขา งูแต่ละตัวต่างจ้องมองข้าพเจ้าพลางแลบลิ้นสองแฉกแผล็บๆ ข้าพเจ้าไม่อาจละสายตาไปจากภาพนั้นได้ จนไม่ได้ใส่ใจว่าจะเหยียบไปบนตัวงูหรือไม่ และข้าพเจ้าเกิดตระหนกตกใจอกสั่นขวัญแขวนเมื่อเห็นว่าตัวเองวางเท้าลงไปห่างจากตัวงูทั้งหลายเพียงแค่เลี่ยงเท้าเท่านั้น ทุกแห่งหนมีแต่งูที่น่าเกลียดน่ากลัวทั่วไปหมด ด้วยแรงกระตุ้นที่เกิดขึ้นฉับพลัน ข้าพเจ้าก็ออกวิ่ง ข้าพเจ้าวิ่งไป ก้อนหินก็กลิ้งลงมาอยู่ใต้เท้าและกระทบกัน บ้างก็กระเด็นไปถูกผนังซอกหิน เสียงหินกระทบกันดังก้อง ทันใดนั้นบรรดางูที่มีอยู่ทุกที่ตามผนังหิน ทั้งข้างหน้า

41/35 ๒๐ พ.ค. ๓๑

ข้าพเจ้า ข้างหลังข้าพเจ้าต่างตื่นกันหมด งูแต่ละตัวส่ายหัวพลางส่งเสียงขู่ฟ่อๆ ข้าพเจ้ามองเห็นปลายซอกเขางูอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า และก็เห็นด้วยว่าพื้นหนทางข้างหน้าที่สว่างด้วยแสงตะวันนั้นมีงูมากมายเพิ่มมากขึ้นๆ เลื้อยเพ่นพ่านอยู่ตรงหน้า มองดูราวกับป่างูที่มีงูชูหัวกับตัวโผล่ขึ้นมาตรงหน้าข้าพเจ้าในทันทีนั้น หัวงูแต่ละหัวต่างส่งเสียงฟ่อๆดังลั่นจนข้าพเจ้าหัวหมุนหูอื้อ และดูเหมือนนัยน์ตาของงูที่จ้องข้าพเจ้าจะทำให้ข้าพเจ้างงงวย ข้าพเจ้าเดินใกล้เข้าไป ใกล้เข้าไป ทันใดนั้นก็รู้สึกว่าตัวเองหยุดเดิน แต่มีอะไรบางอย่างพาตัวข้าพเจ้าให้เข้าไปใกล้นัยน์ตาวาวที่จ้องเขม็ง และใกล้เขี้ยวอันน่ากลัวนั้น ข้าพเจ้ากำลังเข้าไปใกล้หายนะเข้าทุกที แต่พระอัลเลาะห์คงจะช่วยข้าพเจ้า ดังนั้นขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ห่างจากเจ้างูตัวที่น่ากลัวที่สุดไม่ถึงฝ่ามือ มันกำลังส่ายหัวไปมาช้าๆ นัยน์ตาว่าวของมันบอกได้แน่ชัดว่า ข้าพเจ้าคือผู้เคราะห์ร้ายที่มันมุ่งมา ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็นึกได้ถึงหีบไม้ จึงเอามือล้วงไปในอกเสื้อดึงเอาหีบไม้ออกมา ในทันทีที่บรรดางูแลเห็นหีบไม้นั้น มันต่างส่งเสียงฟ่อ ๆ ดังลั่นและก้องสะท้อนไปมาไม่ผิดกับเสียงลมพายุ ได้ยินเสียงตัวงูเสียดสีกันดังไปทั่ว ข้าพเจ้าเปิดหีบไม้และไม่ยอมดูสิ่งที่อยู่ภายใน ได้แต่เอามือหยิบก้อนรัตนะที่เย็นชืดในหีบไม้ออกมา แล้วก็เหวี่ยงไปเต็มแรงให้พ้นไปจากตัว และทั้งๆที่แขนอ้าออกเหมือนคนเดินละเมอ ข้าพเจ้าหัวทิ่มไปข้างหน้า และไม่ใส่ใจเลยว่าจะมีตัวงูอยู่ใต้เท้าที่เหยียบไปหรือไม่

แต่งูเหล่านั้นก็ไม่สนใจข้าพเจ้าเหมือนกัน งูทั้งหลายต่างเลื้อยอย่างรวดเร็วไปยังที่ที่มรกตถูกเหวี่ยงไปหล่นอยู่ ต่างอ้าปากคว้ามรกตนั้น ข้าพเจ้าวิ่งตรงไปยังปากซอกเขางู แล้วก็หยุด เพราะเห็นว่าไม่มีงูตัวใดอยู่ใกล้ๆอีกแล้ว และเมื่อหันไปดูรอบ ๆ ก็เห็นบรรดางูกำลังเลื้อยพันกันเป็นกลุ่มใหญ่แสนจะน่ากลัว งูตัวใหญ่ที่สุดชูหัวขึ้น และในปากมีมรกตก้อนใหญ่ส่องแสงแวววาว

ข้าพเจ้าจ้องมองอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็เห็นว่ามีพวกแคเฟอร์กำลังแวดล้อมข้าพเจ้าอยู่ คนเหล่านั้นก้มหัวคำนับข้าพเจ้า แสดงความเคารพอย่างสูง ข้าพเจ้าเหนื่อยเหนื่อยเสียจนพับอยู่ในวงแขนของคนเหล่านั้นที่อุ้มข้าพเจ้านั่งคานหาม พามายังเมือง

ทุกคนในเมืองเต้นระบำกันร้องเพลงกัน ส่งเสียงหัวเราะอย่างเบิกบาน แต่ข้าพเจ้าพอแล้วสำหรับเรื่องอย่างนี้ ข้าพเจ้าปรารถนาจะได้กลับไปสู่บ้านเมืองที่เจริญแล้ว และมีแต่คนที่มีเมตตาและรักศานติอาศัยอยู่ คนเหล่านั้นก็ไม่หน่วงเหนี่ยวข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าจึงออกเดินทางลงจากเมืองบนภูเขาสู่ที่ราบ ซึ่งบางทีก็เดินไปแต่ลำพัง แต่บางทีก็ขี่อูฐไปกับกองคาราวาน ในที่สุดข้าพเจ้าก็ได้กลับมาถึงบ้านเกิดเมืองนอน ทำให้ได้มีโอกาสมาบันทึกเรื่องที่พบเห็นมาเล่าให้คนทั้งหลายฟังดังกล่าวข้างต้น □

นิทานนานาชาติ

นิทานชาวโบฮีเมีย

เจ้าชายกับเกรฮาวด์

บรรจบ พันธุเมธา

ดินแดนโบฮีเมีย บัจจุบันขึ้นอยู่กับประเทศเชโกสโลวาเกีย นิทานของชาวโบฮีเมียมีลักษณะคล้ายนิทานยุโรป คือมีการถูกสาปให้เป็นสัตว์ชนิดต่างๆ และมีของวิเศษไว้ปราบพ่อมดหมอผี ดังเรื่องนี้ที่จีรี โฮรัก และเจน คารุธ ได้เล่าไว้ในนิทานจากโบฮีเมีย ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชาองค์หนึ่งมีโอรสเพียงองค์เดียว เป็นชายหนุ่มอายุเพียง ๒๓ ปี วันหนึ่งพระราชาโปรดให้หาเจ้าชายราชโอรสมาเฝ้า แล้วตรัสว่า "ลูกรัก บัดนี้พ่อก็มีอายุมากแล้ว ไม่อาจจะบริหารราชการแผ่นดินให้ได้ดีอย่างเคย พ่อจึงอยากจะสละราชสมบัติให้ลูกปกครองแทน"

เจ้าชายทรงจุมพิตพระหัตถ์พระราชา แล้วตรัสแก่พระราชาว่า พระองค์รู้สึกว่ายังไม่พร้อมที่จะปกครองแผ่นดินอย่างฉลาดหลักแหลมอย่างที่พระราชาเคยทรงปกครองมา ด้วยเหตุนี้จึงอยากจะขออนุญาตออกไปท่องโลกเพื่อเรียนรู้ชีวิตให้มากยิ่งขึ้นสัก ๒-๓ ปี พระราชาก็โปรดอนุญาต แต่ครั้นถึงวันที่เจ้าชายจะเสด็จ พระราชากลับทรงโศกเศร้า และตรัสว่า "ลูกรัก ใครจะรู้บ้างว่าพ่อจะยังคงอยู่ที่นี่จนกว่าลูกจะกลับ" เจ้าชายก็ทรงปลอบโยนพระราชาอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วก็ทูลลาออกเดินทาง

เมื่อเจ้าชายทรงเดินทางมาได้ไม่นานก็ได้ประสบการณ์มากมาย วันหนึ่งก็ได้ทรงพบชายคนหนึ่งเป็นคนเลี้ยงสัตว์ไว้ให้คนล่า จึงถามว่าชายนั้นจะจ้างพระองค์ไหม ชายผู้นั้นตอบว่า "ที่จริงข้ามีคนหนุ่มทำงานอยู่แล้วคนหนึ่ง แต่ถ้าเจ้าอยากอยู่กับข้าก็ได้ ข้ามีที่ทางกว้างขวางที่จะดูแล และมีงานพอสำหรับคนสองคน พรุ่งนี้ข้าจะออกตรวจให้ทั่วทั้งป่า กว่าจะตลอดก็ไม่น้อยกว่าครึ่งปี เจ้าจะไปกับข้าก็ได้ จะได้เรียนรู้อะไรต่ออะไร เพราะไปตามทางมีเรื่องจะให้เรียนรู้ได้โดยตลอดทีเดียว"

เช้าวันรุ่งขึ้นต่างก็ออกเดินทาง แต่ละคนมีปืนไปคนละกระบอก มีถุงใส่อาหารเต็มคนละถุง เมื่อเดินทางมาถึงป่าส่วนที่มีอยู่เก่าแก่ เจ้าชายทรงตัดสินพระทัยจะละเจ้านายของตน และออกไปสำรวจป่าด้วยพระองค์เอง ดังนั้นเมื่อคนเลี้ยงสัตว์ไว้ล่าไปข้างหน้า เจ้าชายจึงทรงแอบเข้าไปซ่อนตัวในพุ่มไม้ รอจนชายนั้นไปไกลแล้วจึงออกมาและเสด็จไปทั่วป่าตลอดทั้งวัน ในที่สุดก็ทรงหลงทาง และได้เสด็จมาถึงที่โล่งกลางป่าแห่งหนึ่ง และที่ตรงนั้นเจ้าชายทอดพระเนตรเห็นสุนัขล่าเนื้อพันธุ์เกรฮาวด์ร่างงามสง่านั่งอยู่ใต้ต้นไม้ พอเห็นเจ้าชาย เกรฮาวด์ตัวนั้นก็กระโจนเข้ามาหาแล้วนั่งลงตรงหน้า เจ้าชายทรงลูบหัว ทันใดนั้นก็อดแปลกพระทัยไม่ได้ เมื่อเกรฮาวด์นั้นพูดออกมาว่า

"ข้าคอยท่านมานานแล้ว ให้ข้าร่วมเดินทางไปด้วยเถิด"

เจ้าชายทรงยินดีที่จะได้เพื่อนเดินทาง จึงตรัสแก่เกรฮาวด์ว่า

"ข้าหลงทางและหิวจังเลย คืน

41134 4 2 0 31

นี้จะไปพักที่ไหนกันล่ะ"

เกรฮาวด์มองไปรอบๆแล้วพูดว่า "ข้าจะไปล่ากวางมาให้ท่าน ท่านติดไฟกองใหญ่ๆไว้ก็แล้วกัน จะได้ย่างเนื้อกวางกินกันเป็นอาหารเย็น"

เจ้าชายทรงใช้มีดล่าสัตว์ตัดกิ่งไม้แห้งท่อนสั้นๆมากองสุมๆ เอาไว้ แล้วติดไฟ ฝ่ายเกรฮาวด์ออกไปล่ากวาง ไม่ช้าก็ได้กวางตัวใหญ่มาตัวหนึ่ง ตัวหนักมากจนเกรฮาวด์เอามาไม่ไหว เจ้าชายต้องไปช่วยลากเอามาที่กองไฟ พอย่างเสร็จลอกหนังออก แล้วแบ่งเป็นสี่ส่วน ย่างทีละส่วน ส่วนหนึ่งเจ้าชายทรงส่งให้เกรฮาวด์ อีกส่วนหนึ่งเป็นของพระองค์ เจ้าชายรู้สึกว่าเนื้อกวางนั้นช่างอร่อยเสียจริง เมื่อกินกันเสร็จแล้ว เจ้าชายก็ทรงย่างเองส่วนที่เหลือ เก็บเอาไว้วันรุ่งขึ้น

เช้าวันรุ่งขึ้น เจ้าชายทรงเก็บเนื้อกวางย่างใส่ถุง แล้วออกเดินทางป่านั้นก็ช่างใหญ่เสียเหลือเกิน ถ้าจะขี่ม้าจากด้านหนึ่งไปอีกด้านหนึ่งย่อมทำไม่ได้สำเร็จภายในวันเดียว เจ้าชายกับเกรฮาวด์จำต้องพักอยู่ในป่าเป็นคืนที่สอง เจ้าชายทรงเบาพระทัยที่ยังมีอาหารอยู่ แต่เจ้าชายทรงปรารถนาจะทอดพระเนตรป่ารอบๆว่าเป็นอย่างไร จึงทรงปีนต้นไม้สูงต้นหนึ่ง และก็ทรงเห็นแสงสว่างอยู่ไกลๆ จึงรีบไต่ลงมา และตรัสแก่เกรฮาวด์ว่า "ข้าเห็นแสงสว่าง คงต้องมีกระท่อมคนอยู่เป็นแน่"

เกรฮาวด์เตือนเจ้าชายว่า "ในป่าน่ะ มีแต่คนร้ายๆทั้งนั้น อย่าไปที่กระท่อมนั่นเลย" แต่เจ้าชายหาทรงฟังไม่ รีบเสด็จมุ่งหน้าไปยังกระท่อมที่แลเห็นแสงสว่าง พอถึงก็ทรงเคาะประตู มีหญิงชราคนหนึ่งมาเปิดให้ เมื่อเห็นเจ้าชาย หญิงชรานั้นพูดว่า"มาทำไมกันที่นี่ ประเดี๋ยวก็ไม่ได้มีชีวิตรอดกลับออกไปหรอก"

เจ้าชายทรงได้ยินถ้อยคำของหญิงชรานั้นแล้วถึงกับผงะ ตรัสว่า "อะไรกัน ข้าแทบไม่เชื่อเลยว่าจะมีใครอยากจะประหารข้า ในเมื่อข้าเป็นแต่คนงานของคนเลี้ยงสัตว์ไว้ล่าที่มาสำรวจป่า เงินทองอะไรก็ไม่มี"

หญิงชราก้มหัวแล้วถอนใจ แต่ก็ยอมให้เจ้าชายก้าวเข้าไปข้างในกระท่อม นำอาหารเย็นมาให้กิน พลางพูดว่า "เรื่องอาหารการกินน่ะไม่ต้องห่วง มีกินแน่ๆ แต่ข้าห่วงแต่ชีวิตของท่านเท่านั้น"

ก่อนเที่ยงคืนสักชั่วโมงหนึ่งก็ได้ยินเสียงจ้อกแจ้ก แล้วประตูกระท่อมก็เปิดผางออก มีพวกโจรเดินเข้ามาในกระท่อม ๑๒ คนด้วยกัน พอเห็นเจ้าชาย หัวหน้าโจรก็ตะคอกถามเจ้าชาย เจ้าชายผุดลุกขึ้น จ้องปืนไปที่หัวเจ้าหัวหน้าโจรนั้น ตรัสว่า

"ข้าหลงทาง แล้วเกิดเดินมาถึงกระท่อมนี้ ถึงพวกเจ้ามีตั้ง ๑๒ คน ก็จริงอยู่ แต่ข้าไม่ตกใจง่ายๆหรอก"

พูดแล้วก็เรียกเกรฮาวด์ ซึ่งโจนพรวดเดียวก็มาอยู่ข้างตัว หัวหน้าโจรหัวร่อร่า พูดว่า

41/34 4 ธ ค. 31

"พวกเรานะ มี ๑๒ คนนะ เพียงแค่พริบตาเดียว เจ้าก็ไม่มีเหลือ แต่ข้าชอบความกล้าของเจ้า จงอยู่เสียกับเราเถอะ เจ้าไปนั่งโต๊ะ จะแบ่งเหล้าให้กินบ้าง"

เมื่อพวกโจรกินอาหารแล้ว และล้างคอด้วยเหล้าแล้ว หัวหน้าโจรก็บอกว่า "ต้องรีบไปแล้วละ เพราะหนทางที่จะไปนั้นไกลนัก" แล้วหันมาสั่งเจ้าชายว่า

"ส่วนเจ้านะ อยู่ที่นี่สักพักเถอะ จัดที่ทางให้เรียบร้อย แล้วออกไปล่าสัตว์ เวลาเรากลับมาจะได้เตรียมอาหารดีๆไว้ให้เรากิน"

เมื่อพวกโจรไปแล้ว เจ้าชายก็บรรทมต่อไป พอเช้าขึ้น หญิงชราน้ำอาหารเข้ามาให้กิน เจ้าชายก็ทรงปัดกวาดที่ทางในกระท่อม ในขณะเดียวกันก็มองดูไปรอบๆ และเห็นในห้องหนึ่งมีถุงใส่ของแขวนอยู่กับเขากวางที่ติดอยู่กับกำแพง ๓ ใบด้วยกัน ถุงทั้ง ๓ ใบมองดูเหมือนๆกัน แต่ข้างหลังของถุงใบหนึ่งเขียนว่า "ทุบข้า แล้วจะมีทหารโดดออกมา มากเท่าไรก็แล้วแต่จะต้องการ"

เจ้าชายไม่มีเวลาคิดได้นาน แต่เอาถุงของพระองค์ไปแขวนไว้แทนถุงวิเศษใบนั้น ต่อจากนั้นก็เรียกเกรฮาวด์และบอกหญิงชราว่าจะออกไปล่าสัตว์เอาไว้มาทำอาหารเย็น ครั้นมาถึงตรงที่ที่มีต้นไม้หนาแน่นข้างกระท่อม เจ้าชายก็ทรงทุบถุงนั้นดู ครู่เดียวก็ปรากฏมีทหารม้า ๔ คนมายืนอยู่ตรงหน้า ก้มหัวให้เจ้าชายแล้วถามว่า "เจ้านายจะสั่งให้เราทำอะไร" เจ้าชายก็ตรัสสั่งว่า

"ช่วยนำทางพาเราออกไปจากป่านี้ที่เถอะ"

ทหารม้าคนหนึ่งอุ้มเจ้าชายขึ้นนั่งบนอานข้างหลังตน แล้วก็ขี่ม้าพาขึ้นเขาลงห้วยมาเกือบทั้งวัน จึงได้มาถึงถนน เจ้าชายทรงโดดลงจากหลังม้า และถามพวกทหารม้านั้นว่า ไปเมืองของพระราชานั้นไปทางไหน เมื่อเขาบอกให้แล้ว เจ้าชายทรงขอบใจทหารเหล่านั้น แล้วก็ทุบถุง ทหารม้ากับม้าก็หายวับไป

เจ้าชายกับเกรฮาวด์เดินไปตามถนนจนรุ่งเช้า จึงได้มาถึงเมืองที่พระบิดาของเจ้าชายทรงครองอยู่ เจ้าชายเสด็จเข้าเมือง มาถึงที่พักคนเดินทางแห่งหนึ่ง สั่งอาหารและเครื่องดื่มมาเสวยเองบ้างแบ่งให้เกรฮาวด์บ้าง ทรงพักครู่หนึ่งก็ทรงเรียกเจ้าของที่พักนั้นมาถามว่าเกิดมีอะไรใหม่ๆขึ้นมาบ้างในเมืองนี้ เจ้าของที่พักตอบว่า

"ท่านคงจะมาจากเมืองไกล ท่านถึงไม่รู้ข่าวร้าย แต่เดิมเรามีพระราชาผู้แสนดี แต่เพราะโอรสของพระองค์เสด็จไปท่องโลกเสีย พระองค์ทรงอยู่แต่ลำพัง พระราชาเมืองอื่นที่อยู่ข้างเคียง ๒ องค์ด้วยกัน ทั้งมีพ่อมดหมอผีช่วยเหลือจึงมายึดเมืองไว้ปกครองเสียเอง แต่ก็ไม่ได้ประหารพระราชา แต่ใช้ให้ทรงกวาดลานบ้านและดูแลไก่ที่เลี้ยงไว้"

ได้ยินเช่นนั้น เจ้าชายถึงกับน้ำพระเนตรร่วง เจ้าของที่พักเห็นแล้วอดแปลกใจไม่ได้ ได้ถามขึ้นว่า "ท่านร้องไห้ทำไมน่ะพ่อหนุ่ม เสียใจแทนพระราชาของเราหรือ เป็นอะไรกับท่านหรือ"

"เปล่าหรอก เล่าต่อไปให้จบเถอะ"

"จะเล่าอะไรอีกล่ะ บอกได้แต่ว่า บ้านเมืองก็เลวร้ายลง อ้ายพ่อมดหมอผีนั่นมันทำเราเจ็บแสบนัก พระราชาใหม่ทั้งสองนั่นก็ใช้จ่ายทุ่มเท เอาทรัพย์สมบัติของพระราชาของเราออกขายหมด ทีละชิ้นสองชิ้น"

เจ้าชายรีบจ่ายเงินแล้วทรงฉวยถุง เรียกเกรฮาวด์ ออกเดินทางตรงไปยังพระราชวัง ครั้นถึงที่นั่น ก็ทุบถุง ทหารม้าทั้ง ๔ นั่นก็โดดออกมา คอยฟังคำสั่ง เจ้าชายตรัสสั่งให้ทหารทั้ง ๔ ทุบถุงให้ทหารอื่นๆออกมาให้หมดจนถึงคนสุดท้าย ทหารม้าทั้ง ๔ ก็ทำตามและทุบถุงเสียจนเจ็บมือ ▷

41/37 4 ธ.ค. 31

ในบัดนี้จึงเป็นอันว่ามีกองทัพเข้ามาอยู่ในเมืองจนเต็มเมือง ทหารคนสุดท้ายที่ออกมาจากถุงวิเศษนั้นเป็นคนร่างใหญ่ไว้หนวด ได้มาโค้งคำนับเจ้าชาย ถามว่า จะให้ทำอะไร ตนไม่ได้ออกมาจากถุงนี้เป็นเวลา ๖๐ ปีแล้ว เจ้าชายโปรดให้ทหารม้าคนนี้เป็นแม่ทัพนำทัพไปจับพระราชาต่างเมืองทั้งสองกับพ่อมด พร้อมกับเชิญพระราชาองค์เก่าไปยังสนามหน้าพระราชวัง

พระราชาองค์เก่าทรงยินดีที่จะมากับทหารม้า แต่พระราชาต่างเมืองไม่ยอมง่าย ๆ ได้สั่งกองทัพของตนเตรียมสู้ พ่อมดได้ใช้เวทมนตร์คาถาสารพัดที่ตนรู้เพื่อจะทำให้พระราชาทั้งสองชนะสงคราม แต่ว่าทหารม้ามีอยู่ทุกแห่งหน ไม่มีทางจะเอาชนะได้ ฝ่ายเจ้าชายทรงขึ้นม้าไปสู้รบกับพระราชาทั้งสอง มีเกรฮาวด์ตามไปอยู่ข้างๆด้วย เจ้าชายทรงประหารพระราชาองค์แรกตกจากหลังม้า พระราชาอีกองค์หนึ่งเงื้อดาบจะฟันเจ้าชาย และเจ้าชายคงเป็นอันตรายไปแล้ว ถ้าหากเกรฮาวด์ไม่กระโจนงับคอหอยและลากตัวลงมาจากหลังม้า

ส่วนทหารม้าที่ไว้หนวดก็ได้รับมือกับพ่อมด ได้พ่นไฟลงบนหัวพ่อมด ตัวพ่อมดติดไฟลุกเป็นเปลวสว่างโพลงราวกับคบเพลิง

เป็นอันว่าการศึกเสร็จสิ้นลงแล้ว เจ้าชายโปรดให้คนไปนำมงกุฎของพระราชบิดามา คนนำมงกุฎที่วางอยู่บนเบาะกำมะหยี่มาถวายเจ้าชาย ทรงคุกพระชานุลงแล้วทรงส่งมงกุฎถวายคืนพระราชา พระราชาผู้เฒ่ากันแสงด้วยความยินดี ทรงสวมกอดพระโอรส แล้วทรงแต่งตั้งเจ้าชายให้เป็นพระราชาสืบต่อจากพระองค์ในทันที แต่ด้วยเหตุที่พระราชาทั้งสองเมืองสิ้นพระชนม์ลงหมดแล้วในการศึก เจ้าชายจึงได้เป็นพระราชาสามอาณาจักร พระราชบิดาได้ทรงแนะนำให้ทรงความยุติธรรม คิดใคร่ครวญรอบคอบและประหยัดมัธยัสถ์ พระราชาหนุ่มทรงปกครองบ้านเมืองอย่างฉลาดรอบคอบ บรรดาประชาชนพากันรักใคร่จงรักภักดี และได้ทรงปฏิบัติต่อเกรฮาวด์ผู้ช่วยชีวิตพระองค์ไว้ด้วยความรักใคร่เอาใจใส่

วันหนึ่งเกรฮาวด์ได้มาเฝ้าพระราชาและทูลว่า "บัดนี้เจ้านายไม่ต้องการการรับใช้ของข้าอีกต่อไปแล้ว ข้าขอเจ้านายสักอย่างหนึ่งได้ไหม คือช่วยเอาดาบตัดคอข้าเสีย"

คำขอร้องของเกรฮาวด์ออกจะเป็นเรื่องยากที่พระราชาจะปฏิบัติตามได้ แต่เมื่อเกรฮาวด์เซ้าซี้หนักเข้า ก็จำต้องปฏิบัติตาม ในทันใดนั้นเองร่างเกรฮาวด์ก็หายวับไป ปรากฏมีร่างชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาอยู่หน้าที่นั่ง ชายหนุ่มนั้นทูลเจ้าชายว่า ตนเองเป็นเจ้าชายที่ถูกพ่อมดสาปให้เป็นสุนัขเกรฮาวด์ พระราชาทรงยินดีอย่างยิ่ง ตรงเข้ากอดเจ้าชายและถือเป็นพระอนุชาของพระองค์ และได้ประทานอาณาจักรให้ปกครองอาณาจักรหนึ่ง และทั้งสองพระองค์ได้ทรงปกครองบ้านเมืองด้วยมิตรไมตรีตลอดไป □

จดหมายจากมิก

(ต่อจากหน้า ๓๗)

นิสัยล้อเล่นกับประวัติศาสตร์หรือบุรุษผู้ไม่รู้แน่ว่า'วีระ'หรือไม่'วีระ' คนไทยเราไม่นิยมทำ เรื่องขุดคุ้นแคะค้นฟื้นฝอยหาตะเข็บยังเป็นที่นิยมกันน้อย ด้วยว่าเรามีนิสัยเคารพผู้'จากตาย'(จากเป็นหลังเกษียณก็อีกเรื่องหนึ่ง) เราชอบแต่จะยก ๆ กันขึ้นไป ไม่ติดใจเอาความกันหรอก คนใหญ่คนโตเมืองเราถึงนิยมตั้งชื่อถนน สะพาน ตึกต่าง ๆ ในโรงพยาบาล กระทั่งสวนเด็กเล่น เป็นชื่อบ้าง นามสกุลบ้าง ไปกระทั่งถึงชื่อภรรยา ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าเทือกเถาเหล่ากอของคนเหล่านี้ได้ทำคุณประโยชน์ให้ชาติบ้านเมืองของฉันและประชาชนคนไทยอื่น ๆ อีกห้าสิบล้านคนมาแต่ไหน แต่เมื่อขึ้นเป็นใหญ่และรู้ว่าตั้งไปแล้วไม่มีใครกล้าเปลี่ยน ก็เลยถือโอกาสตั้งกันจนหนำใจก่อน คิดไปให้ขำตามอย่างไทย ๆ ก็ได้เหมือนกันว่า ต่อไปนี้การศึกษาประวัติศาสตร์การเมืองของไทยใหม่ย้อนหลังไปเมื่อ ๓๐- ๔๐ ปีที่แล้วนี่ง่ายมาก เพียงเดินจดชื่อตึก ชื่อสะพานในกรุงเทพฯและต่างจังหวัดอีกไม่กี่จังหวัด ไม่ต้องไปค้นหนังสือในห้องสมุดให้เมื่อยมือ ก็จะได้ทำเนียบนายกรัฐมนตรี และผู้บัญชาการทหารสูงสุดไล่ลำดับกันมาครบหมด(แถมชื่อภรรยาด้วย- ถ้านายกรัฐมนตรีมี)

ฉันสงสารตาดาเวลแกแฮะ จะหาค่ายทหารชื่อ'ค่ายดาเวล'สักค่ายก็ยังไม่ได้ รู้ยังงี้มาเกิดเมืองไทยเสียยังดีกว่า

มิก

(อ่านต่อฉบับหน้า)

41/59 ห.ว.ม 2551

นิทานนานาชาติ

นิทานชาวสก็อตช์

หมาจิ้งจอกผู้มีคุณ

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานเกี่ยวกับหมาจิ้งจอก เท่าที่ปรากฏในนิทานจีน ญี่ปุ่น เกาหลี มักจะเป็นสัตว์ที่สามารถจำแลงร่างเป็นคน ส่วนมากแปลงเป็นผู้หญิง แต่หมาจิ้งจอกในเรื่องนี้สามารถจำแลงเป็นเรือก็ได้ เป็นม้าก็ได้ เป็นดาบก็ได้ เสร็จธุระแล้วกลายกลับร่างเดิมก็ได้ ดังที่บาร์บารา เดอร์ วิลสัน เขียนไว้ในนิทานพื้นเมืองสก็อตช์ ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชาองค์หนึ่งมีโอรสเพียงองค์เดียวทรงนามว่า เอียน ดิรีช ซึ่งหมายความว่า จอห์น ผู้ซื่อตรง เจ้าชายองค์นี้เป็นนักล่าสัตว์ผู้ยิ่งใหญ่ วันหนึ่งเมื่อพระองค์เสด็จไปทางภูเขา ทรงเตรียมธนูไปยิงนกที่บินมา และได้มีนกตัวหนึ่งบินผ่านมา เป็นนกที่สวยที่สุดเท่าที่เจ้าชายทรงเคยเห็นมา เป็นเหยี่ยวสีน้ำเงินนั่นเอง ทอดพระเนตรเห็นเหยี่ยวตัวนั้นแล้วก็ทรงยิงธนูไปทันที แต่เหยี่ยวตัวนั้นรอดไปได้ มีแต่ขนสีน้ำเงินขนเดียวหลุดร่วงลงมาบนพื้นดิน เจ้าชายทรงเก็บขนนกนั้นไว้ เมื่อเสด็จกลับถึงพระราชวังก็ทรงนำไปอวดพระราชินีที่เป็นแม่เลี้ยง

พระราชินีทรงเห็นขนนกก็ทรงทราบได้โดยมายาศาสตร์ว่า นกตัวนี้ไม่ใช่นกธรรมดาแต่เป็นเหยี่ยวสีน้ำเงิน พร้อมกันนั้นก็ทรงมุ่งมั่นจะต้องได้เหยี่ยวตัวนี้มาไว้ในครอบครองให้ได้ และจะใช้ใครไปหามาให้จึงจะดีกว่าใช้เจ้าชายที่เป็นลูกเลี้ยงผู้ที่ตนชิงชังเป็นนักหนา นางจึงสั่งเจ้าชายให้ไปหาเหยี่ยวสีน้ำเงินมาให้ ไม่ว่าจะยากลำบากหรือผ่าอันตรายใด ๆ ก็ต้องนำมาให้ได้ อย่ากลับมามือเปล่าเป็นอันขาด เจ้าชายทรงตกอยู่ในอำนาจมายาศาสตร์ของแม่เลี้ยง จึงต้องทรงปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่มีข้อโต้แย้ง

เจ้าชายเสด็จไปทางภูเขาตรงที่ทรงเห็นเหยี่ยวสีน้ำเงิน แต่ถึงแม้จะทรงเพ่งพระเนตรไปจนถึงขอบฟ้าไกลโพ้น ก็หาได้ทรงเห็นร่องรอยของเหยี่ยวประหลาดมหัศจรรย์ตัวนั้นไม่ เจ้าชายประทับอยู่ตรงนั้นจนใกล้ค่ำ บรรดานกทั้งหลายต่างพากันกลับรังของตน ตกกลางคืนทุกแห่งนิดสนิท เจ้าชายต้องประทับอยู่ใต้ต้นไม้ และจุดไฟผิงองค์ให้อบอุ่น ขณะที่ทรงเตรียมจะบรรทมก็ทรงได้ยินเสียงแกรกกรากดังขึ้นใกล้ ๆ และเมื่อก้าวมาใกล้แสงไฟ เจ้าชายจึงทรงเห็นว่า ผู้ทำเสียงแกรกกรากนั้นคือหมาจิ้งจอกสีน้ำตาลแดงชื่อแอนกิล แมร์ทีน ปากคาบตื่นแกะกับแก้มแกะมาด้วย พอเห็นเจ้าชาย หมาจิ้งจอกก็ทักเจ้าชายว่า

"คืนนี้อากาศเลวมาก ไม่เหมาะที่จะมาอยู่กลางแจ้งอย่างนี้เลยนะเจ้าชาย"

"จริงสิ แต่ว่าข้าถูกแม่เลี้ยงใช้ให้ไปหาเหยี่ยวสีน้ำเงิน และถ้าหาไม่ได้ก็กลับบ้านไม่ได้"

หมาจิ้งจอกมองดูเจ้าชายด้วยนัยน์ตาแสดงความฉลาดแกมโกงตามแบบของหมาจิ้งจอกแล้วพูดว่า

"งานของเจ้าชายหนักมาก แต่ถ้ารอบคอบและระมัดระวังก็ไม่น่าจะทำไม่ได้"

และเมื่อแบ่งกันกินตื่นแกะกับแก้มแกะย่างแล้ว หมาจิ้งจอกก็ทูล

41/39 12 ก.ค. 31

เจ้าชายว่า "เหยี่ยวสีน้ำเงินตัวนี้น่ะเป็นของเจ้ายักษ์ใหญ่ห้าหัว เจ้าชายต้องไปหาเจ้ายักษ์ตนนี้ แล้วขอสมัครทำงานด้วย บอกมันว่าพระองค์ทรงชำนาญในการดูแลนกต่างๆ แล้วมันก็จะมอบให้พระองค์ทรงดูแลเหยี่ยวทั้งหลายของมัน ในบรรดาเหยี่ยวเหล่านี้อาจมีเหยี่ยวตัวที่พระองค์ทรงต้องการ และวันใดที่ยักษ์ไม่อยู่ ก็คงพาเหยี่ยวสีน้ำเงินหนีไปได้โดยไม่ยากนัก แต่ทรงจำไว้ด้วยนะ เจ้าชายว่า เวลาที่หนีออกจากที่อยู่ของยักษ์นั้นต้องระวังเป็นที่สุด อย่าให้ปลายปีกของนกไปกระทบสิ่งใดได้ ถ้าเป็นเช่นนั้นคงไม่สำเร็จหรอก"

เจ้าชายทรงขอบใจหมาจิ้งจอกที่แนะนำให้ ทั้งเจ้าชายทั้งหมาจิ้งจอกต่างพักอยู่ใต้ต้นไม้นั้น ครั้นรุ่งขึ้นเช้า หมาจิ้งจอกก็ชี้ทางให้เจ้าชาย ให้ดูว่าที่เห็นต้นไม้อยู่รำไรตรงขอบฟ้านั้นยังไม่ใช่ที่อยู่ของยักษ์ ต้องไปไกลกว่านั่นอีก แต่เจ้าชายก็ทรงมุมานะเสด็จไปจนกระทั่งได้ไปเคาะประตูที่อยู่ของยักษ์ในตอนค่ำวันหนึ่ง ยักษ์ออกมาเปิดประตูเอง เจ้าชายทอดพระเนตรเห็นยักษ์ที่น่าเกลียดน่ากลัวนี้แล้วทรงรู้สึกสองจิตสองใจว่า จะวิ่งหนีกลับไปเสีย หรือจะคงอยู่ของานยักษ์ทำ ยักษ์ถามเจ้าชายเสียงดังก้องเหมือนคำรามว่า

"ต้องการอะไรหรือ เจ้าชาย"

"ข้ามาขอทำงานในบ้านท่าน ไม่ทราบจะเป็นประโยชน์แก่ท่านบ้างไหม ข้าชำนาญในการดูแลนกชนิดต่างๆยิ่งนัก"

"พอดีที่เดียว" ยักษ์พูดแล้วก็เปิดประตูกว้างให้เจ้าชายเสด็จเข้าข้างใน "ข้ากำลังต้องการคนมาดูแลเหยี่ยวทั้งหลายของข้าอยู่ที่เดียวแหละ"

จริงอย่างหมาจิ้งจอกว่า ในบรรดาเหยี่ยวของยักษ์นั้นมีเหยี่ยวสีน้ำเงินตัวที่แม่เลี้ยงเจ้าชายอยากได้นัก เมื่อยักษ์เห็นว่าเจ้าชายทรงดูแลนกเป็นอย่างดี ยักษ์ก็ไว้ใจให้เจ้าชายดูแลแต่ลำพัง เวลาที่ยักษ์ออกไปล่าสัตว์ และวันหนึ่งเจ้าชายทรงตัดสินพระทัยจะพาเหยี่ยวสีน้ำเงินหนีไป

พอเสียงฝีเท้ายักษ์ที่สะเทือนเลื่อนลั่น ค่อยสงบลงๆ แสดงว่ายักษ์ไปไกลถึงภูเขาแล้ว เจ้าชายก็ทรงค่อยๆ จับเหยี่ยวสีน้ำเงินลงจากคอน เจ้าชายทรงจดจำคำหมาจิ้งจอกได้ จึงทรงระมัดระวังอย่างเหลือเกิน ราวกับเหยี่ยวนั้นทำด้วยแก้ว แต่ถึงกระนั้น เมื่อมาถึงธรณีประตู และเปิดประตู เหยี่ยวสีน้ำเงินแลเห็นแสงสว่าง ตกใจ จึงกระพือปีกปลายปีกไปกระทบเสาประตูเข้าทันใดนั้นเองก็ได้มีเสียงดังกรีดหวีดก้องดังไกลตั้งสิบไมล์หรือมากกว่านั้นเสียอีก

เจ้าชายไม่มีเวลาจะทรงคิดว่าจะควรทำอย่างไรก่อนที่จะได้ยินเสียงฝีเท้าหนักๆ ของยักษ์ที่วิ่งข้ามเขากลับบ้าน พอมาถึงก็คำรามลั่นด้วยเสียงจากลำคอทั้ง ๕ ต่อว่าเจ้าชายว่า

"เจ้าชายจะขโมยนกของข้าหรือจะหนีไปพร้อมด้วยของที่ไม่ใช่ของพระองค์หรือ"

"ขอโทษทีเถอะ" เจ้าชายตรัส "เป็นเพราะพระราชินีแม่เลี้ยงของข้า ใช้ให้ข้ามาหาเหยี่ยวสีน้ำเงิน และไม่ให้ข้ากลับบ้านมือเปล่าด้วย"

ยักษ์มองเจ้าชายด้วยนัยน์ตาทั้ง ๑๐ ที่มีแววแกมโกง แล้วพูดว่า

"ข้าจะให้เหยี่ยวสีน้ำเงินแก่พระองค์ ถ้าพระองค์จะไปหาดาบขาวแสงสว่างของพวกผู้หญิงแห่งธิอุร์ราช มาแลก"

เจ้าชายทรงรับปากว่าจะพยายามหามาแลกให้ได้แล้วรีบเสด็จไป ยักษ์ยืนพิงเสาประตู พลางหัวเราะแล้วหัวเราะเล่า ด้วยเสียงดังลั่นไม่ผิดเสียงฟ้าร้อง เพราะยักษ์คิดว่าอย่างไรเสียเจ้าชายเอียน ดิรีชก็ไม่มีวันทำงานนี้ได้สำเร็จ

เจ้าชายทรงเดินทางหลายต่อหลายไมล์ ข้ามเขาข้ามบ้านข้ามเมืองโดยไม่ได้พักเลย แต่ก็ไม่ทรงพบผู้ใดที่จะบอกได้ว่าผู้หญิงแห่งธิอุร์ราชอยู่ที่ใด ครั้นถึงเวลาค่ำมืด ก็ต้องทรงพักนอนใต้ต้นไม้ จุดไฟไว้ป้องกันสัตว์ร้าย แต่พอเตรียมจะบรรทมให้หลับสนิทที่สุดที่จะทำได้ ก็พอดีมีเสียงแกรกกรากดังอยู่ใกล้ๆ และผู้ที่ก้าวมาใกล้กองไฟจนเห็นได้

41/39 18 ก.ค. 31

ถนัด ก็ปรากฏว่าผู้นั้นหาใช่ใครไม่ หมาจิ้งจอกเพื่อนเก่านั่นเอง หมาจิ้งจอกทักเจ้าชาย แล้วพูดว่า

"พาเหยี่ยวสีน้ำเงินหนีจากบ้านยักษ์ไม่สำเร็จหรืออย่างไร เจ้าชาย"

"ไม่สำเร็จ แต่ยักษ์ก็ต่อรองว่าถ้าข้านำดาบขาวแสงสว่างของพวกผู้หญิงแห่งธิอุร์ราธมาแลกแล้วจะยอมให้เหยี่ยวสีน้ำเงินแก่ข้า"

หมาจิ้งจอกมองดูเจ้าชายด้วยนัยน์ตาอันแสดงความฉลาดแกมโกงแบบหมาจิ้งจอก พลางพูดว่า

"งานยากนะเจ้าชาย แต่ถ้าระมัดระวัง มันก็ไม่น่าจะทำไม่ได้"

เมื่อแบ่งอาหารกันกินเหมือนอย่างเคยแล้ว หมาจิ้งจอกก็อธิบายว่า ธิอุร์ราธนั้นเป็นชื่อเกาะอยู่กลางทะเล ผู้หญิงพี่น้องสามสาวอยู่ที่นั่น แล้วก็แนะนำต่อไปว่า

"เจ้าชายต้องไปของานทำที่นั่น บอกว่าพระองค์ทรงชำนิชำนาญในการขัดโลหะทุกชนิด เขาคงจะให้พระองค์ดูแลอาวุธทั้งหมด และในบรรดาอาวุธเหล่านั้นคงต้องมีดาบเล่มที่พระองค์ทรงต้องการอยู่ด้วย และวันใดที่หญิงทั้งสามไม่อยู่บ้าน จะลักเอาดาบนั้นหนีไปก็คงทำได้ไม่ยากนัก แต่จงจำไว้อย่างที่ข้าเคยเตือนครั้งก่อนนะว่า เวลาจะนำดาบหนีไปต้องระวังอย่างยิ่งอย่าให้ปลายดาบไปกระทบอะไรได้เลย ถ้าเกิดเป็นเช่นนั้นคงไม่สำเร็จหรอก"

เจ้าชายทั้งเจ้าชายทั้งหมาจิ้งจอกก็ได้ไปยังที่ตรงริมมหาสมุทร หมาจิ้งจอกพูดว่า

"ข้าจะทำตัวเป็นเรือ พาพระองค์เสด็จข้ามไปยังเกาะธิอุร์ราธ"

พูดเสร็จในพริบตาเดียวนั้น หมาจิ้งจอกก็จำแลงร่างเป็นเรือสีน้ำตาลแดงลำแคบๆ เจ้าชายทรงกรรเชียงเรือข้ามสมุทรไปจนถึงหน้าผาของเกาะธิอุร์ราธที่อยู่กลางทะเล ทันทีที่เรือเกยฝั่ง หมาจิ้งจอกก็กลายร่างเป็นหมาจิ้งจอกดังเดิม แล้วพูดว่า

"โชคดีนะเจ้าชาย วันไหนที่เจ้าชายเสด็จหนีออกมาได้ ข้าจะคอยอยู่ที่นี่เพื่อพาเจ้าชายกลับ" พูดแล้วก็ช่วยเจ้าชายหาทางไปสู่บ้านหญิงทั้งสามซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก ไม่ช้าเจ้าชายก็เสด็จไปเคาะประตูบ้าน หญิงทั้งสามมาเปิดประตูเอง หญิงแต่ละคนล้วนมีลักษณะต่างกัน คนหนึ่งตัวสูงยังกับต้นเฟอร์ อีกคนหนึ่งตัวดำมืดเหมือนวันมีพายุจัด คนที่สามหน้าตาน่าเกลียดเหมือนคนมีบาปมีกรรม หญิงเจ้าของบ้านถามว่า

"ต้องการอะไรจากเรานะเจ้าชาย"

"ข้าอยากมาของานทำ ข้าคงมีประโยชน์แก่ท่านบ้าง คือข้าชำนิชำนาญในการขัดโลหะทุกชนิด"

"ดีที่เดียว" พูดแล้วก็เปิดประตูกว้าง ให้เจ้าชายเข้าไปในบ้าน "เรากำลังต้องการคนดูแลดาบต่างๆ รวมทั้งดาบสองคมของชาวสก็อตช์ด้วย"

เมื่อเจ้าชายทรงได้งานทำ ก็ทรงทราบว่าบรรดาอาวุธที่หญิงทั้งสามมอบหมายให้ตนดูแลนั้น มีดาบขาวแสงสว่างที่ยักษ์ห้าหัวต้องการอยู่ด้วย เมื่อสามพี่น้องเห็นว่าเจ้าชายดูแลอาวุธเป็นอย่างดี ก็วางใจให้อยู่ในบ้านแต่ลำพัง เวลาที่หญิงทั้งสามออกไปข้างนอก และก็มาถึงวันหนึ่งที่หญิงทั้งสามเดินทางไปยังอีกด้านหนึ่งของเกาะ เจ้าชายก็ทรงเตรียมหนี

เมื่อตัดสินใจเช่นนั้นแล้ว เจ้าชายก็ค่อยๆยกดาบขาวแสงสว่างยอกจากที่เก็บไว้ ทั้งๆที่จดจำถ้อยคำของหมาจิ้งจอกอย่างแม่นยำที่สุดแล้ว แต่ตอนที่มาถึงธรณีประตูปลายดาบก็ยังกระทบกับขอบประตูบนจนได้ และทันใดนั้นเองก็มีเสียงกรีดหวีดก้องได้ยินไปไกลตั้งพันไมล์หรือไกลกว่านั้นเสียอีก ทันใดนั้นหญิงทั้งสามก็ได้วิ่งกลับบ้านอย่างเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ เมื่อเห็นเจ้าชายกำลังถือดาบอยู่ หญิงทั้งสามก็แผดเสียงออกมาว่า

"เจ้าชายจะขโมยดาบขาวแสงสว่างของเราไปหรือ พระองค์จะนำของที่ไม่ใช่ของพระองค์หนีไปใช่ไหม"

"ขออภัยเถอะ ยักษ์ห้าหัวใช้ข้ามาหาดาบขาวแสงสว่างไปแลกกับเหยี่ยวสีน้ำเงิน ตัวที่พระราชินีแม่เลี้ยงของข้าอยากได้ และสั่งให้ข้ามาหา ถ้าหาไม่ได้ ไม่ให้กลับบ้าน"

หญิงทั้งสามมองเจ้าชายด้วยนัยน์ตาที่เปล่งประกายเจ้าเล่ห์ พลางพูดว่า

"เราจะให้ดาบขาวแสงสว่างของเราแก่เจ้าชายก็ได้ แต่เจ้าชายต้องไปเอาลูกม้าตัวเมียสีน้ำตาลแดงอมเหลืองซึ่งเป็นของพระราชาแห่งแอรินมาให้เรา"

เจ้าชายทรงรับปากว่าจะหามาให้จนได้ แล้วเสด็จกลับด้วยความหวัง แต่หญิงทั้งสามพากันหัวเราะอย่างสนุกสนาน เพราะคิดว่าเจ้าชายไม่มีวันทำงานนี้ได้สำเร็จ

(อ่านตอนจบฉบับหน้า)

41 / 40 25 ม.ค. 2531

หมาจิ้งจอกผู้มีคุณ

บรรจบ พันธุเมธา

(ตอนจบ) **คราวที่แล้วเล่าถึง เจ้าชายเอียน คิรีช** ที่ตกอยู่ในอำนาจมายาศาสตร์ของราชินีผู้เป็นแม่เลี้ยงจึงจำต้องไปเที่ยวหาเหยี่ยวสีน้ำเงินมาให้ได้ และด้วยความช่วยเหลือของหมาจิ้งจอกที่แนะนำจนได้พบเหยี่ยวสีน้ำเงินที่เป็นของยักษ์ห้าหัวแต่พาหนีไปไม่ได้ ยักษ์ก็ให้ไปหาดาบขาวแสงสว่างของหญิงสาวทั้งสามแห่งธิอุร์ราชมาแลก และก็ได้พบดาบนั้นแล้ว แต่ยังเอาออกมาไม่ได้ ต้องไปหาลูกม้าตัวเมียสีน้ำตาลแดงอมเหลืองมาแลก เจ้าชายก็ทรงรับปากว่าจะหามาแลกให้จนได้

เมื่อเจ้าชายทรงไต่หน้าผาลงมาถึงชายผั่ง ก็ทรงเห็นหมาจิ้งจอกมาคอยอยู่แล้วตามสัญญา แล้วถามเจ้าชายว่า

"ไม่สำเร็จใช่ไหมเจ้าชาย"

"ไม่สำเร็จหรอก แต่ผู้หญิงพวกนั้นบอกให้ข้าหาลูกม้าตัวเมียสีน้ำตาลแดงอมเหลืองของราชาแห่งแอรินมาแลก"

หมาจิ้งจอกมองเจ้าชายอย่างเคย แล้วพูดอย่างเก่าว่า

"งานของพระองค์ยากมาก แต่ถ้าระมัดระวังก็ไม่น่าจะทำไม่ได้" แล้วอธิบายต่อไปว่า "แอรินเป็นประเทศอยู่ในมหาสมุทรไกลออกไปอีกหน่อย ข้าจะจำแลงร่างข้าเป็นเรือใบสามเสาพาพระองค์ไป เมื่อถึงแล้ว พระองค์ต้องไปของานทำที่พระราชวัง เป็นเด็กดูแลคอกม้าของพระราชา และม้าตัวที่พระองค์ต้องการคงต้องอยู่ในหมู่ม้าเหล่านั้น ตอนกลางคืนเมื่อใครๆนอนหลับ พระองค์จะพาม้าหนีก็คงทำได้ไม่ยากนัก ระวังก็แต่ว่า อย่าให้ส่วนใดของตัวม้ากระทบกับประตูคอกม้าเลย ถ้าเกิดเหตุเช่นนั้นละเป็นไม่ดีแน่ แล้วพระองค์จะทรงทราบว่าความเศร้าโศกเสียใจเป็นอย่างไร"

พูดแล้ว ก็จำแลงร่างโดยไม่ชักช้าเป็นเรือใบสามเสามีใบสีน้ำตาลแดง สำหรับพาเจ้าชายเสด็จไปยังชายฝั่งแอริน (หรือไอร์แลนด์) เมื่อส่งเจ้าชายเรียบร้อยแล้ว หมาจิ้งจอกก็กลายร่างเป็นหมาจิ้งจอกดังเดิมพูดว่า

"โชคดีนะ เจ้าชาย คืนไหนที่พระองค์ทรงหนีมา ข้าจะคอยที่นี่เพื่อพาพระองค์ข้ามน้ำกลับ"

เมื่อเจ้าชายเสด็จไปถึงพระราชวัง ไปของานทำก็ได้งานดูแลคอกม้าอย่างประสงค์

ต่อมาไม่นาน เจ้าชายก็ตัดสินพระทัยจะพาม้าหนี ตกกลางคืนใครๆพากันนอนหลับหมด เจ้าชายก็ค่อยย่องไปยังคอกม้า แก้เชือกที่ล่ามลูกม้า เจ้าชายไม่ฉงนคำเชื้อนของหมาจิ้งจอก จึงค่อยๆ พาม้ามา

ยังประตูคอก เตรียมจะขึ้นขี่หนีไป แต่อนิจจา ขนหางม้าเพียงเส้นเดียวปลิวไปโดนเสาประตูคอก ทันใดนั้นก็มีเสียงกรีดหวีดก้องไปทั่วเมืองแอริน

ทันใดนั้นพวกเจ้าพนักงานดูแลกิจการในพระราชวังได้วิ่งมายังคอกม้า พระราชาก็เสด็จมาด้วย และทรงเปล่งเสียงดังด้วยความพิโรธว่า

"จะมาขโมยลูกม้าของข้าหรือจะนำสิ่งที่ไม่ใช่ของเจ้าหนีไป เช่นนั้นหรือ"

"ขอประทานอภัยข้าพระองค์ด้วยเถิด ผู้หญิงสามคนแห่งเกาะธิอุร์ราชใช้ให้ข้าพระองค์มาหาลูกม้าตัวนี้ เพื่อแลกกับดาบขาวแสงสว่างไปแลกกับเหยี่ยวสีน้ำเงินของยักษ์ห้าหัว และถ้าข้าพระองค์ไม่ได้เหยี่ยวสีน้ำเงินไปให้พระราชินีแม่เลี้ยงข้าพระองค์แล้ว ข้าพระองค์จะกลับบ้านไม่ได้พ่ะย่ะค่ะ"

พระราชาแห่งแอรินทอดพระเนตรดูเจ้าชายอย่างมีเล่ห์กล พลางตรัสแก่เจ้าชายว่า

"ข้าจะให้ลูกม้านี้แก่เจ้า ถ้าเจ้าพาเจ้าหญิงธิดากษัตริย์ฝรั่งเศสมาให้ข้าได้ ได้ยินว่านางเป็นผู้หญิงสวยที่สุดในโลก ข้าอยากแต่งงานกับนาง"

เมื่อเจ้าชายทรงรับปากว่าจะทำตามนั้นแล้วลากลับไปด้วยท่าทางร่าเริง แต่ราชาแห่งแอรินทรงพระสรวลเสียจนน้ำพระเนตรไหล เพราะทรงทราบดีว่า อย่างไรเสียเจ้าชายก็ทำงานนี้ไม่สำเร็จ

เมื่อมาถึงฝั่งทะเล เจ้าชายก็ทรงพบหมาจิ้งจอกคอยอยู่แล้ว และเจ้าชายก็ตรัสเล่าถึงความไม่สมหวังแต่พระราชาแห่งแอรินทรงต่อรองว่าจะยกลูกม้านี้ให้ ถ้าหากเจ้าชายไปนำเจ้าหญิงธิดาราชาฝรั่งเศสมาถวายได้ หมาจิ้งจอกก็พูดว่า

"งานของพระองค์ยาก แต่ถ้าระมัดระวังก็ไม่ใช่ว่าจะทำไม่ได้ ข้าจะหาเรือใหญ่พาพระองค์ข้ามไปฝรั่งเศสที่อยู่ไกลเลยไปอีกหน่อย และเมื่อถึงแล้วพระองค์ต้องไปเฝ้าพระราชาขอความช่วยเหลือ บอกว่าเรือแตกมาเกยตื้นอยู่บนฝั่ง พระราชาพระราชินีและพระธิดาจะเสด็จมาดูเรือของพระองค์ ต่อจากนั้นปล่อยเป็นธุระของข้า แล้วทุกอย่างจะดีเอง"

พูดจบ ในทันใดนั้นหมาจิ้งจอกก็กลายร่างเป็นเรือใหญ่สวยงาม หัวเรือแหลม แล้วเรือก็พาเจ้าชายไปส่งจนถึงฝั่ง เมื่อขึ้นฝั่งแล้ว เจ้าชายก็ทรงทำตามคำแนะนำของหมาจิ้งจอกทุกประการ คือ ไปเฝ้าพระราชาขอความช่วยเหลือ และพระราชา พระราชินีกับพระธิดาก็ได้เสด็จไปดูเรือ เมื่อเจ้าชายทอดพระเนตรเห็นเจ้าหญิงพระธิดาก็ทรงรู้สึกว่า เจ้าหญิงน่ารักที่สุดเท่าที่เคยพบมา และจริงอย่างที่ราชาแห่งแอรินตรัสว่า เป็นผู้หญิงสวยที่สุดในโลก คือพระเกศายาวดำ พระเนตรสีฟ้าเข้ม ที่สำคัญคือมีความอ่อนโยนในพระพักตร์

ทั้งสามพระองค์ทรงอุทานด้วยความตื่นเต้นเมื่อได้เห็นเรือขนาดใหญ่เช่นนั้น ทันใดนั้นก็มีเสียงดนตรีอันไพเราะดังมาจากเรือ เจ้าหญิงทรงได้ยินก็ตบพระหัตถ์ด้วยความยินดี พลางตรัสว่า "จะไม่พาข้าขึ้นไปบนเรือหรือ ข้าจะได้แลเห็นนักดนตรี" เจ้าชายตรัสว่า "ด้วยความยินดี" แล้วก็กุมหัตถ์เจ้าหญิงพาขึ้นไปบนเรือ พอใบได้ลม เรือก็แล่นฉิวข้ามมหาสมุทร ครั้นเมื่อเจ้าชายกับเจ้าหญิงเสด็จขึ้นมาบนดาดฟ้า ก็ทรงเห็นว่า มาอยู่กลางทะเลแล้ว มองไปทางไหนไม่แลเห็นแผ่นดินสักแห่ง เจ้าหญิงทรงร้องลั่นว่า

"อ้าว อะไรกันนี่ มาลักตัวข้าไปจากพ่อแม่ข้านี่"

"ขออภัยเถอะเจ้าหญิง ราชาแห่งแอรินให้ข้ามาพาเจ้าหญิงข้ามทะเลไปแต่งงานด้วย" แล้วก็ตรัสเล่าถึงสาเหตุที่ต้องมีการแลกเปลี่ยนสิ่งต่างๆเพื่อให้ได้เหยี่ยวสีน้ำเงินไปถวายพระราชินีแม่เลี้ยง"

พังแล้ว เจ้าหญิงทรงถอนใจพลางจ้องมองเจ้าชายอย่างนึกพอพระทัย แล้วตรัสว่า

"นี่แน่ะเจ้าชายเอียน ข้าน่ะอยากแต่งงานกับพระองค์มากยิ่งกว่าราชาแห่งแอรินตั้ง๑๐๐องค์" เจ้าชายทรงพังแล้วก็เสียพระทัย เพราะขณะนี้ความรักเจ้าหญิงบังเกิดขึ้นในพระทัยเจ้าชายอย่างท่วมท้น เพราะฉะนั้นการจะต้องพรากจากเจ้าหญิงจึงเป็นเรื่องหนักพระทัยอย่างยิ่ง และหมาจิ้งจอกก็ได้มาช่วยเจ้าชายไว้อีกครั้งหนึ่ง เพราะเมื่อได้ขึ้นฝั่งแอริน หมาจิ้งจอกก็คืนร่างอย่างเดิม และบอกเจ้าชายว่าจะหลอกต้มราชา

แห่งแอรินอย่างไร เพื่อเจ้าชายจะได้ได้เจ้าหญิงไว้เอง แผนของหมาจิ้งจอกที่บอกเจ้าชายคือ "ข้าจะจำแลงร่างเป็นหญิงสาวสวย ส่วนเจ้าหญิงให้คอยอยู่บนผั่ง ส่วนพระองค์พาข้าไปถวายราชาแห่งแอริน บอกว่านี่ละคือธิดาราชาฝรั่งเศส ส่วนข้าจะหลบหนีมาได้อย่างไรนั้น ข้าจะจัดการเอง แล้วจะมาพบกับพระองค์ภายหลัง"

ไม่ช้าเจ้าชายก็ทรงนำหญิงสาวสวย หน้าแหลมซีดๆ ผมสีน้ำตาลแดงหยิกงอไปเฝ้าราชาแห่งแอริน ราชาแห่งแอรินทรงต้อนรับเป็นอย่างดี เจ้าชายตรัสว่าได้นำเจ้าสาวมาถวายแล้ว เพราะฉะนั้นขอประทานลูกม้าสีน้ำตาลแดงอมเหลืองตามสัญญา ราชาแห่งแอรินก็โปรดให้คนนำลูกม้ามา พร้อมด้วยอานทองกับบังเหียนเงิน เจ้าชายทรงขึ้นขี่ม้านั้นตรงไปยังผั่งทะเลที่เจ้าหญิงรอคอยอยู่

ฝ่ายราชาแห่งแอรินก็ทรงหันมากอดเจ้าสาว แต่ยังไม่ทันจะรวบตัวหญิงสาว หญิงสาวนั้นก็กลายเป็นหมาจิ้งจอกสีน้ำตาลแดง กัดเข้าให้จนถึงกระดูก แล้วหมาจิ้งจอกก็วิ่งจี้ไปยังผั่งทะเล แล้วหมาจิ้งจอกก็จำแลงร่างเป็นเรือใบสามเสา มีใบเรือสีน้ำตาลแดง แล่นข้ามน้ำพาเจ้าชาย เจ้าหญิง กับลูกม้าไปยังเกาะชิอุร์ราช พอเรือถึงผั่ง หมาจิ้งจอกก็คืนร่างเดิมและบอกวิธีจะหลอกต้มหญิงสาวทั้งสาม คือตนจะจำแลงร่างเป็นม้างาม ส่วนลูกม้านั้นให้เจ้าหญิงทรงเผ้าไว้ที่ชายหาดใต้หน้าผา หญิงทั้งสามอดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นเจ้าชายกลับมาอีก เจ้าชายทรงส่งม้าให้แล้วทวงดาบขาวแสงสว่างเป็นของแลกเปลี่ยน หญิงสาวร่างสูงเป็นต้นเฟอร์ก็ไปนำดาบจากที่เก็บมาขึ้นให้

เจ้าชายเสด็จไปยังชายหาด พลางกวัดแกว่งดาบในมือ เจ้าชายทรงรู้สึกว่าตัวดาบอ่อนเยิบ สั่นไหวเวลาถือ ฝ่ายหญิงทั้งสามต่างกระหายอยากลองขี่ม้าตัวใหม่ ต่างไม่มีใครยอมให้ใครขี่ก่อน ต่างก็ขึ้นไปด้วยกันทั้งสามคน คนหนึ่งนั่งอีกคนหนึ่งยืนขึ้นไปเหยียบไหล่อีกคนหนึ่ง หมาจิ้งจอกไม่ทันยอมให้หญิงทั้งสามขึ้นไปยืนให้เรียบร้อย ออกวิ่งบ้างกระโดดบ้างไปยังหน้าผา พอถึงก็ใช้กีบเหยียบลึกลงไปในดิน แล้วก้มหัวลง ผู้หญิงทั้งสามเลยหัวทิ่มลงทะเลไป หมาจิ้งจอกก็กลายร่างจากม้ามาเป็นเรือใบสามเสาพาเจ้าชาย เจ้าหญิงกับลูกม้าข้ามน้ำกลับไปสู่แผ่นดินที่เจ้าชายออกตั้งต้นเดินทาง เป็นอันไม่ต้องข้ามน้ำข้ามทะเลอีกต่อไป

ครานี้หมาจิ้งจอกก็บอกวิธีที่ตนจะหลอกต้มยักษ์ ๕ หัว คือตนจะจำแลงร่างเป็นดาบขาวแสงสว่างให้เจ้าชายนำไปให้ยักษ์ ส่วนดาบเล่มจริงเจ้าหญิงทรงเผ้าไว้พร้อมลูกม้า ยักษ์เองก็อดตื่นเต้นแปลกใจไม่ได้เมื่อเห็นเจ้าชายอีกครั้งหนึ่ง เจ้าชายทรงยื่นดาบให้พลางทวงเหยียวสีน้ำเงิน ยักษ์ก็มอบให้แต่โดยดี

เจ้าชายได้รับเหยียวสีน้ำเงินแล้วก็รีบไปพบเจ้าหญิงที่คอยอยู่ริมทะเล เพียงเห็นปีกสีน้ำเงินในตะกร้าสานแว็บเดียว เจ้าชายก็ทรงบินดิ่งพุ่งประมาณที่ในที่สุดพระองค์ก็ทรงได้นกประหลาดมหัศจรรย์ที่เป็นเหตุให้เกิดการผจญภัยต่างๆ นานาดังกล่าวแล้ว

ฝ่ายยักษ์เมื่ออยู่แต่ลำพังก็ไม่ยอมรั้งรอ เอาดาบมาเหวี่ยงซ้ายป่าย

ขวา ทันใดนั้นหมาจิ้งจอกในร่างของดาบขาวแสงสว่างก็โค้งลงมาตัดคอยักษ์ฉับเดียว หัวขาดไปทั้งห้าหัว หมาจิ้งจอกกลับคืนร่างเดิม แล้วจึงกลับไปหาเจ้าชายกับเจ้าหญิง หมาจิ้งจอกพูดว่า

"การผจญภัยของพระองค์เกือบสิ้นสุดลงแล้ว ตอนนี้เหลืออยู่ก็แต่ทำอย่างไรจึงจะเอาชนะอำนาจมายาศาสตร์ของแม่เลี้ยงของพระองค์ได้ วิธีนั้นข้าคิดไว้ดังนี้คือ พระองค์ต้องทรงขี่ลูกม้านั้นให้เจ้าหญิงนั่งข้างหลังพระองค์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ต้องถือดาบขาวแสงสว่างไว้ ให้สันดาบหันไปทางจมูกของพระองค์ ส่วนเหยี่ยวสีน้ำเงินให้เกาะบนไหล่ของพระองค์ แล้วก็เสด็จกลับเข้าวัง ต่อจากนั้นไม่ช้าพระองค์ก็จะได้พบแม่เลี้ยงตามถนน นางจะพยายามจ้องพระองค์เพื่อให้อยู่ใต้อำนาจมายาศาสตร์ของนาง ซึ่งอาจทำให้พระองค์ตกหลังม้า กลายเป็นมัดฟืนแห้ง แต่ด้วยเหตุที่คมดาบหันไปทางนาง อำนาจมายาศาสตร์ของนางจึงไม่มีผล"

เจ้าชายทรงทำตามคำแนะนำของหมาจิ้งจอก ได้เดินทางขึ้นเขาลงห้วยมากมายเกินกว่าจะนับได้ถ้วน จนในที่สุดก็มาถึงพระราชวังของพระราชา พระบิดาของเจ้าชาย ฝ่ายราชินีแม่เลี้ยงเจ้าชาย แลเห็นเจ้าชายตั้งแต่ทรงขี่ม้าอยู่บนภูเขา นางจึงรีบออกจากประตูวังมารออยู่ด้วยใจคิดร้าย ครั้นเจ้าชายเสด็จเข้ามาใกล้ นางก็จ้องมองเจ้าชาย ด้วยอำนาจมายาศาสตร์ ถ้าไม่ได้ดาบขาวแสงสว่างกันไว้ เจ้าชายคงจะตกม้าอย่างหมาจิ้งจอกทำนายไว้ แต่ด้วยเหตุที่คมดาบหันไปทางนางแม่เลี้ยง อำนาจมายาศาสตร์ของนางนอกจากทำอันตรายเจ้าชายไม่ได้แล้วยังกลับเข้าตัวนางเอง นางจึงล้มกลิ้งไปบนดินแล้วเลยกลายเป็นมัดฟืนแห้งไป

เป็นอันเจ้าชายเสด็จเข้าบ้านเข้าเมืองอย่างมีชัยชนะ เจ้าชายทรงจูงพระหัตถ์เจ้าหญิง เข้าไปเฝ้าพระราชา พระราชาทรงชื่นชมยินดี โปรดให้จัดพิธีเสกสมรสอย่างหรูหรามโหฬาร แล้วก็จัดการเผามัดฟืนแห้งนั้นเสีย

เจ้าชายเอียน ดิรีชก็ได้เสวยความสุขจากสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงได้รับมาด้วยความยากลำบาก คือได้หญิงสาวสวยที่สุดในโลกมาเป็นชายา ได้ม้าผีเท้าเร็วที่สุดมาไว้ในคอกหลวง และที่กำแพงก็ได้ดาบขาวแสงสว่างที่ไม่มีผู้ใดเอาชนะได้มาแขวนไว้ เมื่อออกล่าสัตว์ก็ได้มีเหยี่ยวสีน้ำเงินที่มีอำนาจหานกใดเทียบเทียมมิได้ช่วยเหลือ

ส่วนหมาจิ้งจอกเจ้าชายก็มิได้ทรงลืมว่ามีบุญคุณแก่พระองค์เพียงไร พระองค์ตรัสแก่หมาจิ้งจอกว่าตราบใดที่พระองค์ยังทรงพระชนม์ชีพอยู่จะไม่ให้ผู้ใดทำร้ายหมาจิ้งจอกที่ชื่อแอนกิล แมร์ทีนและหมาจิ้งจอกอื่นๆ ในการล่าสัตว์ แต่หมาจิ้งจอกตอบว่า "อย่าได้เป็นห่วงข้าหรือพวกข้าเลย พวกเราดูแลตัวเราเองได้" พูดแล้วก็วิ่งหนีไปทางภูเขา □

ภาษาสนุก

เครื่องหมายอย่างหนึ่งที่ใช้ประหลังอักษร เราเรียกกันว่า **วิสรรชนีย์** บางคนเห็นว่าชื่อวิสรรชนีย์เรียกยาก แทนที่จะเรียกเครื่องหมายนี้ว่า วิสรรชนีย์ ก็เรียกว่าเครื่องหมาย สระอะ เพราะวิสรรชนีย์มักใช้แสดงเสียงสระอะ

แต่วิสรรชนีย์มิได้ใช้แสดงเสียงสระอะเท่านั้น ยังใช้แสดงเสียงสั้นได้อีกด้วย สระในภาษาไทยบางเสียงมีรูปสระเสียงสั้นและรูปสระเสียงยาวแตกต่างกัน เช่นรูปสระอิ ต่างกับรูปสระอี รูปสระอึ ต่างกับรูปสระอื แต่บางเสียงไม่มีรูปสระเสียงสั้นและเสียงยาวต่างกันเป็นพิเศษ ต้องใช้วิสรรชนีย์ช่วยแสดงเสียงสั้น เช่น เหะ เสียงสั้นกว่า เห่ แกะ เสียงสั้นกว่า แก่ เกาะ เสียงสั้นกว่า ก่อ โละ เสียงสั้นกว่า โล้ เพียะ เสียงสั้นกว่า เพี้ย และ ยัวะ เสียงสั้นกว่ายั้ว ในคำว่ายั้วเยี้ย คำที่ใช้วิสรรชนีย์แสดงเสียงสั้นทั้งหมดนี้ ล้วนไม่มีพยัญชนะสะกด ถ้ามีพยัญชนะสะกดจะแสดงเสียงสั้นด้วยวิธีอื่น เช่น เห็น มีน สะกด แสดงเสียงสั้นด้วยไม้ไต่คู้